DUMITRU DINULESCU

ÎNGERUL CONTABIL

roman

CARTEA ROMÂNEASCĂ

1985

Coperta de *KLARA TAMAŞ-BLAIER*

HAMLET: O fi târziu? **(William Shakespeare, *Hamlet*)**

PARTEA ÎNTÂI

PLECAREA

CAPITOLUL I

Ei ţin o contabilitate strictă. Atât se ştie. Nimic nu e lăsat la întâmplare. Dar oare cum arată toată povestea asta?

Vom afla mai târziu.

Ei în orice caz sunt acolo ca la serviciu. Îşi văd mereu de treabă.

Eu mi-nchipui toată treaba ca un ansamblu imens de calculatoare, de fişe, de programe. Dar n-am fost niciodată la un centru de calcul. Oare cum o fi arătând?

Şi totuşi, iată cum arată Paradisul…

Dar, în primul rând, unde se află? Teoria mea e însă că Paradisul e ceva finit.

În centrul Paradisului stă Einstein. În dreapta lui stă Max Planck, iar în stânga Niels Bohr.

Îngerii nu sunt însă matematicieni. Şi nici fizicieni. Ei sunt nişte simpli contabili.

Totul e ca la o bancă. Super-automatizată şi supercibernetizată.

Tabloul e însă foarte artistic. Einstein stă rezemat în cot. În fund se vede Pământul. Chiar se distinge New York-ul şi mai ales sediul Organizaţiei Naţiunilor Unite. În jurul lui Einstein planează îngerii care fac loopinguri graţioase ca la un miting aviatic. Einstein zâmbeşte pe sub mustaţă şi se-apleacă la Planck şi-i şopteşte ceva.

Dar Max Planck se-nroşeşte de mânie. Einstein a făcut un banc bineînţeles cu privire la infinitul mic. Planck s-ar ridica şi-ar pleca. Dar nu poate. Asta nu poate nici Einstein. Poate că nici nu vrea.

Cel mai trist e însă Bohr.

Einstein îşi face vânt cu evantaiul.

Un înger cu părul carmin se lasă către cei trei, unduind, ca o sirenă, are veşminte şi trup străveziu, vine cu capul în jos.

În spate, deasupra pământului, se vede soarele strălucind, deasupra New York-ului.

Mai vin către cei trei nişte îngeri cu ghirlande şi li le agaţă în jurul gâtului.

Se-aud ţârâituri de lăcuste. Einstein îşi face vânt cu evantaiul. Se-apleacă şi spre Bohr, îi spune şi lui ceva la ureche.

Bohr, de încruntat ce era, se-ncruntă şi mai tare.

În faţa lor e un câmp galben de porumb. Acolo ţârâie lăcustele. Şi-n mod paradoxal, se ridică dintre tulpinile de porumb, liane tropicale înalte şi-n vârful lor alţi îngeri se dau huţa, se leagănă deci.

În Paradis totul se leagănă.

Dar în acelaşi timp se lucrează. Pe rupte. Ceva mai încolo, la câteva bilioane de ani lumină sunt calculatoarele, acolo e tot sistemul.

Aici e însă locul de odihnă şi pace.

Când s-a-ntrupat ca să se facă om, Einstein tocmai se plictisise să stea în jeţul acela şi ca nu cumva să se plictisească şi pe Pământ, îi luase cu el pe Planck şi pe Bohr. Ce se mai distraseră! Totuşi niciunul din ei nu se lăsase şi lăsase câte ceva pe pământ.

Ceea ce în mod paradoxal nu prea făcuse bine Pământului. Oamenii se repeziseră pe descoperirile celor trei corifei şi acum se luptau cu-nverşunare cum să ajungă la o soluţie. Adică să dea foc repede şi pe urmă să fugă. Dar unde să fugă?

Einstein zâmbi iarăşi pe sub mustaţă:

— Lasă că vă primesc pe toţi aici!

Îi plăceau oamenii. Cu îngerii, cu Planck şi cu Bohr, se cam plictisea. Iar foştii oameni lucrau toţi la calculator, la Marele Sistem.

Munceau ca porcii, cum zic nemţii: „wie die Schweine”.

Dar Einstein se odihnea.

— *Wie die Schweine*, repetă el şi se revăzu tânăr profesor agregat la Politehnica din Zürich.

Începuse să câştige destul de bine.

— Ce veşti mai sunt din iad? întrebă atunci Niels Bohr, tot încruntat.

— Ai merita să te trimit director tehnic al iadului. Am şi pus la punct o idee. Iadul să consiste din explozii atomice uşoare. Ce părere ai, domnule descoperitor al energiei atomice?

Bohr o înghiţi şi p-asta. Avea acest Einstein un stil atât de neprevăzut să te facă să te simţi mai prost decât eşti. Neapărat. Atunci i-o-ntoarse:

— Aş vrea s-aduc fericirea-n iad, de ce nu mă laşi?

— Fericirea-n iad? râse Einstein. Bine, poftim… dar nu chiar la toţi… ba chiar la foarte puţini, altfel n-ar mai fi iad, chiar… nu-nţelegi?

— Înţeleg, murmură tot neguros Bohr.

— Ei, te numesc director tehnic acolo?

— Sunt de acord, dacă mă laşi să aduc printre nenorociţii ăia un dram de fericire.

— Vezi, totuşi, să nu generalizezi…

— Nu… nu… îţi promit. Dar totuşi fără explozii atomice, te rog…

— Bine, atunci le lăsăm pe pământ, e-n regulă?

— Nu e-n regulă! Nu!

— Bine, dar chiar *sunt* pe pământ! Noi ce mai putem face? murmură Einstein şi se întristă şi el.

— Trimite-mă pe mine pe pământ iar, interveni Planck, să devin un fel de director tehnic al Pământului…

Einstein căzu pe gânduri. Atunci izbucni dintr-odată o explozie puternică, o explozie atomică şi toţi cei trei mari savanţi fură proiectaţi în spaţiu, toţi trei rămânând conştienţi şi fiecare murmurând pe limba lui:

— Fisiune dirijată… asta e… zise ca pentru sine Bohr, dar Einstein răcni:

— Ce mai spaţiu-timp! Ce mai spaţiu-timp!

Numai Planck nu apucă să spună nimic şi se prăbuşi peste Costică.

Costică ţipă şi sări din somn. Costică Mardare, contabil la Bucureşti, la Studioul de Televiziune, care locuia pe lângă circ într-un cartier de blocuri, pe aleea care ducea drept ia Circul de Stat şi la menajerie.

Îşi reveni. Nici urmă de Planck. Dar de pe poliţa de deasupra capului, căzuse peste el o carte potrivit de groasă. Era bineînţeles

«Almanahul Ştiinţă şi Tehnică». Bineînţeles, pentru că Mardare Costică era pasionat după ştiinţă şi tehnică, în baie chiar îşi încropise un laborator. Asta la-nceput: acum douăzeci de ani. Acum laboratorul ocupa o odaie-ntreagă din apartamentul lui cu două camere confort 1 şi în continuare şi aproape toată baia.

Costică era un bărbat de cinzeci şi cind-cinzeci şi şase de ani, slab ca o mumie, cu un cap mare ca de hidrocefal, cu o mustaţă subţire şi o gură mare ca o balenă.

Era târziu. Trebuia. Să se ducă la serviciu. Se-mbrăcă rapid, îşi puse pantalonii maro, cămaşa albă, haina maro şi cravata bej. Era vară.

Costică se uită în oglindă. Îi părea rău că e urât, dar ştia că e urât, nu-şi făcea iluzii. Dar în tinereţe, chiar dacă nu fusese frumos, fusese un bărbat interesant.

Acum trăia singur, dar avea pisică. E greu să ţii pisică la bloc, dar Costică o ţinea. Era un motan gras, gri, cu urechile rupte probabil din luptele cu şobolanii, cu o privire galbenă şi inteligentă şi căruia-i plăcea laptele. Dar Costică şedea la parter şi avea grilaj la geam, aşa că dacă pleca la serviciu, lăsa geamul deschis şi motanul ieşea, îşi vedea de treburi pe-afară şi nu ştiu cum făcea, dar taman când se-ntorcea Costică de la serviciu, se-ntorcea şi Sandu.

Aşa îl botezase pe motan, fiindcă-l considera mai om decât pe mulţi oameni şi motanul care avea vreo şase ani şi era uns cu toate alifiile, accepta cu plăcere numele, fiind chiar în subconştientul lui, care nu colabora cu conştientul, nefiind om ci doar simplu animal, onorat de antropomorfizarea la care-l supunea stăpânul lui.

Costică îi puse ceva lapte-n farfurie lui Sandu în bucătărie şi ieşi pe palier. Când tocmai închidea uşa, coborî de sus grăbit, profesorul Vanghelide, un profesor universitar, om de mare distincţie, dar cu faţă de bandit, mai ales dacă-l întâlneai seara aveai impresia că e un puma care-a ieşit după pradă.

Deşi avea stimă pentru profesor, când se-ntâlnea cu el, noaptea, Costică simţea o mâncărime ciudată şi mai avea şi alte simptome pe care le au oamenii la întâlnirile cu extratereştrii coborâţi din OZN-uri, simptome cu care Costică era foarte la curent, citind mult în domeniu şi având chiar vreo şase cărţi cumpărate care tratau despre acest fenomen.

— Ce faci, dragă? Ce faci, dragă? îi spuse în grabă profesorul,

care umbla în costum, cu pieptul scos înainte şi avea părul uşor ondulat, dat cu briantină şi negru-negru, deşi trecuse bine de cincizeci de ani.

Costică nu apucă să răspundă şi profesorul universitar dispăru ca înghiţit de eter pe uşa blocului lăsând în urmă un miros confuz de briantină, de parfum bulgăresc de roze şi totul înfăşurat de lavandă dată cu încredere probabil în final, care-n-văluise totul şi trăsnea acum umplând palierul cu o undă stătută de proaspătă ce era.

Costică, mai ticăit, termină de-nchis uşa şi ieşi în fine şi el prin unda aceea lăsată-n urmă şi pe loc mai ales, de misteriosul personaj.

Terminând de lins laptele, motanul Sandu se lungi plin de lene pe cimentul bucătăriei. N-avea chef de nimic. Dar îi era bine. Voia să digere bine laptele şi apoi de-abia să iasă pe geam s-o-ntâlnească pe Ailaviu, o pisică dumnezeiască, blondă, blondă, cu blana albă şi pete de cafea cu lapte, cu care se mirosise ieri seară mai îndelung şi acum ardea de dor s-o mai miroasă puţin, fiindcă, cine ştie? dar acum îi era atât de bine, îşi lăsă ochii, ochii lui fără gene… şi-adormi, o visă desigur pe Ailaviu, se făcea că stau amândoi la soare şi Ailaviu vine deodată să-l miroase şi-atunci el respiră adânc, pierzând contactul cu visul, intrând într-un somn adânc.

Costică Mardare se dădu jos din autobuz, traversă Calea Dorobanţi, în dimineaţa aceea foarte firească, dornic şi nu prea să-nceapă o nouă zi de muncă. Adevărul e că-ncepea ziua de muncă cu gândul de a se-ntoarce cât mai curând acasă. Acolo-l aşteptau cercetările lui. Dar îi plăcea şi să lenevească la serviciu, să alcătuiască un deviz-două, fiindcă de fapt el nu era chiar contabil, era şef de producţie şi sarcina lui consta de fapt în a alcătui împreună cu redactorul şi regizorul, dacă era şi regizor, devizul emisiunii care se pornea. După aceea dădea devizul la semnat la redactorul şef, după care pasa treaba la economic. Tot de la economic lua şi bonurile de taxi trebuincioase. Dacă avea deplasare era mai nasol, fiindcă trebuia să organizeze şi cazarea echipei. Totodată venea la filmare sau la înregistrarea pe bandă magnetică şi lua adresele oamenilor trecuţi în deviz care trebuiau plătiţi.

În ziua aceea chiar n-avea nimic de făcut, dar putea apare un deviz de făcut repede şi în orice caz trebuia semnată condica. Totuşi, deşi venise pe la nouă jumătate, rămase-n Televiziune până

pe-aproape de douăsprezece. Deşi nu era decât iunie, prin aer plutea zăduful.

Prietenul lui, operatorul Gioni, îi propuse să-i dea o bere. Costică fu de-acord, chiar acceptă cu plăcere. La restaurantul «Primăvara», din Piaţa Dorobanţi, la numai o staţie de autobuz de Televiziune, găsiră bere. Se aşezară domol la masă şi-ncepură să toarne-n ei. Gioni ţinea la Costică şi Costică ţinea la Gioni. Şi unul şi altul se preocupau de ştiinţă. Discutau numai lucruri serioase, luate de obicei de pe pagina a şasea a «României libere», cotidianul de mare circulaţie, unde găseau o coloană cu noutăţi ştiinţifice şi curiozităţi din toată lumea. Cei doi dezbăteau cu plăcere aceste ştiri. Şi după ce parcurgeau noutăţile, cei doi se lansau, uneori, în speculaţii filosofice.

Acum însă discutară ceva mai practic. Durerea lui Gioni era că e chel. Deşi n-avea decât vreo patruzeci şi opt de ani. Dar văzuse-n ziar o ştire, anume că un medic chinez, Yan Shixie, descoperise leacul calviţiei prin acupunctură. El a selecţionat trei puncte: unul pe craniu şi celelalte două pe gât, în care plantează acele pentru a reda oamenilor părul pierdut, tratamentul durând, de la caz la caz, între 3 şi 6 luni. De altfel, preciza nota: «Dr. Yan Shixie a recurs la metoda tradiţională a acupuncturii în tratarea calviţiei deoarece a considerat că această afecţiune se datorează tulburărilor nervoase».

— Ei, ce zici? murmură Gioni plin de speranţă.

— Întotdeauna am crezut în acupunctură, confirmă Costică. Iar eu, după cum ştii, sunt partizanul tuturor ideilor noi şi mai ales a aplicării creatoare a celor vechi.

Sorbiră amândoi din halbe. O muscă se puse apoi pe halba lui Gioni. Şi zbură repede, repede, se roti puţin şi se aşeză apoi pe chelia lui Gioni. Dacă n-ar fi fost chel, Gioni ar fi fost un bărbat frumos. Simţi musca, dădu din cap şi Costică ajunse la altă informaţie interesantă. Era intitulată: în spaţiu».

— Uite ce spune-aici: «Să priveşti spre Terra, e într-adevăr un spectacol frumos. Dar să pui din nou piciorul pe Pământ e firește foarte bine – a declarat Byron Lichtenberg, unul din cei doi savanţi care au făcut parte din echipajul ultimei misiuni spaţiale «Columbia»: «Spacelab». Frumos, nu?

— Da, murmură Gioni, care tot la combaterea calviţiei se gândea şi se-aplecă iar şi sorbi din bere…

— Şi iată ce mai spune, continuă Costică: «Ceea ce mă incintă, a continuat astronomul, este că am avut posibilitatea să desfăşor în spaţiu o activitate ştiinţifică creatoare». Ei, ce părere ai?

— Da, e bine, confirmă Gioni. Ştii, mi-a venit o idee nouă. Ce crezi de undele gravitaţionale?

Din întâmplare, cu această chestiune Costică nu prea era la curent, deşi nu voia să mărturisească, voia însă să afle, fără ca Gioni să-şi dea seama. Musca se mai aşează o dată, o singură dată, pe chelia lui Gioni fiindcă printr-o mişcare precisă operatorul se lovi în cap cu palma lui mare, de fost strungar şi din biata muscă nu mai rămaseră decât nişte resturi de chitină şi ceva mucozităţi. Atunci pur şi simplu năvăli la masa lor unul Tănase, care acum nu mai lucra la Televiziune, un tip tot chel complet şi care era făcut bine de tot. Se repezi, îl îmbrăţişă pe Gioni, îl îmbrăţişă şi pe Costică, apăru şi ospătarul, iar Tănase, cu o privire ştrengărească, ceru:

— Trei votci mari! şi apoi se întoarse spre cei doi: Eu plătesc! Şi apoi spre Gioni: Ce faci, mă Gioni?

Desigur că astfel Gioni nu mai putea să-l informeze pe Costică asupra undelor gravitaţionale şi nici de forţele antigravitaţionale, acolo unde de fapt voia s-ajungă, dar Costică nu regretă foarte tare asta, fiindcă o votcă era chiar pe gustul lui în momentul acela.

Şi Tănase le povesti ce bine o duce unde lucrează acum, nu trebuie să se mai spetească prin deplasări, să care după el *Nagra* aia, acum e acustician, aşa i se zice şi stă tot timpul la sediu şi n-are nicio treabă. Adică nu că n-are nicio treabă că n-are de lucru, dar în sensul că n-are treabă cu nimeni, toţi vin la el şi el le rezolvă la toţi problemele.

Şi cei trei o ţinură aşa tot discutând generalităţi, până-i prinse ora patru şi când apăru un personaj nou: era un fost coleg de facultate al lui Gioni, care ajunsese extrem de bine, avea un post important şi acum fiindcă nevastă-sa-i era plecată din Bucureşti, el se-mbăta cu plăcere-n local şi regreta că-i zărise de-abia acum şi fiindcă era şi el în bani comandă votcă pentru toată lumea, dar Costică zise că el nu mai bea, cel mult o bere, nu mai bea votcă, dar personajul se supără:

— Bine, dom'le, da cine plăteşte? Eu sau dumneata? Eu am cerut votcă! Şi te invit la o votcă! Dacă dumneata vrei bere, n-ai decât să-ţi comanzi!

Apăru ospătarul.

— Patru votci, zise atunci foarte clar personajul, ai cărui ochi erau însă destul de-nlăcrimaţi.

Dar Costică nu voia să se-mbete. Totuşi acceptă votca, fiindcă ţinea la tăvăleală şi deşi avea chef de bere prefera o votcă plătită de altul. Şi pe la ora şapte, cei patru se despărţiră. Costică se simţea destul de bine, ajunse acasă, motanul îl aştepta neliniştit, se plimba nervos prin bucătărie, scheuna, nu mieuna şi Costică trebui să ia din frigider nişte peşte, să i-l taie mărunt, fiindcă motanului nu-i plăcea peştele întreg şi-i puse-n farfurie. În cealaltă farfurie îi mai puse nişte lapte. Lui Sandu îi plăcea peştele cu lapte, ceea ce oamenilor nu prea le priește, li se pare o combinaţie oribilă, dar Sandu avea gusturile lui şi Costică i le respecta.

Lui Costică nu-i era foame, deşi nu mâncase nimic, decât la serviciu pe la ora unsprezece nişte salată *à la russe,* un şniţel rece şi un ci-co, băutură galbenă nealcoolică, dar probabil mai nesănătoasă decât o băutură alcoolică, dacă e să te iei după gurile rele, dar Costică nu se lua după ele şi el bea cu plăcere din când în când un ci-co la serviciu, mai ales când îi era sete şi era vară.

La asta se gândea el stând în pat, simţea o moleşeală de la votcă şi de la combinaţia cam nefirească între ea şi bere, dar nu era o moleşeală care aduce somn, era mai degrabă moleşeală nervoasă şi atunci, dacă tot nu putea dormi, Costică hotărî să se gândească. Sperând în acelaşi timp că astfel îi va veni somnul, fiindcă, după cum mai spuneam, moleşeala respectivă îl cam zgândărea şi acum şi din ce în ce mai tare.

Atunci el începu să se gândească ia Paradis. Avea el acest obicei, straniu pentru unii, de-a tot visa la Paradis. Poate că-şi simţea moartea aproape, dar nu, asta nu, pe de-altă parte era ateu convins, niciun moment şi niciodată nu avusese nevoie de religie, deşi, e drept, când era mic copil, acolo la ţară, mergea şi ei la biserică, cum mergea toată lumea şi mai ales de la biserică îi plăcea coliva.

Odată chiar, într-o sâmbătă a morţilor mâncase de se balonase ca un bou, sau ca un bivol. Probabil griul se umflase mai tare-n burta lui, având în vedere că şi băuse multă apă şi astfel gata indigestia.

Asta nu-l speriase, plecase însă de la ţară şi la oraş intrase-n alte treburi, totuşi anumite resturi de educaţie religioasă-i rămăseseră.

Astfel, nu concepea să fie-nmormântat fără popă şi mai ales, mai ales nu voia să fie dus la crematoriu. Însă la biserică nu se ducea.

Totuşi la Paradis el se gândea. Mai ales aşa, înainte s-adoarmă. Alteori, e drept, el se gândea la altceva. Se vedea un fel de eliberator al întregului Pământ.

— Care sunt problemele? întreba Costică pe cei care roiau în jurul său.

Şi erau mulţi.

— Deci Sahelul, să alungăm seceta din Sahel, murmură Costică şi atunci el ordona unor maşini foarte specializate să fie trimise din SUA şi alte ţări ca să facă din deşert o grădină.

Costică sprijinea totodată un om care inventase o adevărată maşină de adus ploaia. Dar americanii nu voiau să dea maşinile. Atunci Costică se făcea foc.

— Trebuie să folosesc forţa, declara el marţial şi-l chema pe generalul Curcanu.

Curcanu era de fapt un fost coleg al lui Costică, de care nu mai ştia nimic în ultima vreme, dar de care Costică fusese foarte legat de el într-o anume şcoală.

— Generale, îi zicea Costică, vă ordon să treceţi Atlanticul şi s-aduceţi maşinile acelea!

— Sire, îi răspundea cuvios generalul Curcanu şi-şi lăsa ochii trişti în jos, cât mai cuvios, cât mai cuvios.

Şi Costică se gândea:

— Na, se face că nu mă cunoaşte. Se face că nu mă cunoaşte.

Oricum, dacă Costică ar fi ajuns stăpânul întregului pământ, ar fi fost bine, pentru toată lumea. Nu numai că ar fi alungat seceta din Sahel şi rasismul din Africa de Sud, dar ar fi dat ordin ca imediat să se dezamorsese armele atomice, nucleare, chimice şi toate armele cumplite şi inumane. Ar fi introdus apoi o procedură de urgenţă şi oricine ar mai fi umblat cu aşa ceva ar fi fost împuşcat pe loc şi chiar în văzul lumii, ca să ştie toată lumea care e situaţia, iar poziţia lui Costică să fie astfel exprimată cu claritate.

Dar n-avea acum chef să se gândească la asta, că se enerva. Mai bine visa Paradisul, pe care totuşi după cum am văzut, într-un fel îl şi admitea cu seriozitate.

Vedea cerul plin de contabili şi de şefi de producţie, în orice caz era sigur că acolo se ţine o contabilitate strictă. Costică era partizanul foarte concret al determinismului total. Considera că dacă universul mare se reflectă-n universul mic sau poate invers, în orice caz datorită faptului că unul cu altul seamănă ca o imagine a altuia privită-n oglindă, totu-i clar. Astfel dădea dreptate astrologiei, fiindcă mişcările astrelor din cer, considera el, determină mişcarea astrelor mici din om să zicem, care sunt desigur atomii, moleculele etc.

Şi-atunci înainte de-a adormi îşi spunea mereu, parcă spre a se autosugestiona:

— Eu mi-nchipui toată treaba ca un ansamblu imens de calculatoare, de fişe, de programe…

Mai apuca puţin s-adauge şi apoi, ca un făcut, venea somnul. Dar niciodată nu visa ceva-n genul ăsta, sau nu-şi mai amintea dimineaţa visul. Iată însă că noaptea trecută visase povestea cu Einstein, Bohr şi Planck şi explozia atomică din cer.

Şi se mirase el însuşi de coerenţa visului, care abia acum şi-l reamintea chiar pas cu pas. Dar nu, nu putea dormi şi visul era prea puternic, prea bine conturat, era totul ca o beţie trează extrem de tâmpită, pe care numai beţivii învederaţi o ştiu.

El nu era nu beţiv învederat, dar acum toată scârboşenia aia de votcă, toată berea şi mereu îi revenea în memorie momentul acela de la Restaurantul «Primăverii», când prietenul Gioni îşi stropşise musca pe chelie cu o lovitură grozavă şi-abia apoi venise aiuritul ăla de Tănase cu votca.

Dar revenindu-i iar imaginea cu Gioni trântindu-şi mâna-n cap şi mai ales rictusul de pe faţa lui în acel moment, Costică se ridică din pat şi se duse-n laborator, unde avea de alaltăieri sau de răsalaltăieri, o muscă prinsă-ntr-un pahar.

Luă de pe pahar farfurioara. Musca era moartă.

CAPITOLUL 2.

Atunci Costică luă o lamă şi se-aşeză la microscop. Scoase musca din pahar şi o puse pe o placă subţire de sticlă. Acolo o tăie cu lama aceea de bărbierit. O lamă nefolosită încă, ascuţită deci fantastic de bine.

Şi tăie musca aşa cum taie vânzătorii talentaţi, dacă au şi ustensile pe măsură, parizerul.

Puse apoi la microscop, tranşele. Pentru a nu pune şi eu la încercare imaginaţiile prea sensibile, n-am să insist asupra înfăţişării acestor tranşe.

Oricum, în timp ce el urmărea concentrat lumile nebănuite care se iscau în faţa lui, intră-n laborator şi Sandu. Care miorlăi discret. Mai se uită puţin motanul prin laborator, mai mirosi ceva, apoi ieşi preocupat.

Iar Costică sta aplecat cu evlavie asupra limitelor universului mic şi a misterelor biologice. Şi avu o idee. Se gândi să prindă o muscă. Voia o muscă vie, musca moartă nu-l mai satisfăcea.

Dorea o vivisecţie. Şi-n speranţa acestui act, ochii i se umplură de pasiune.

Căuta cu ochii prin laborator. Se oprea. Îşi încorda auzul. Dar… nimic…

Aprinse lumina mare, cercetă pereţii, dar… nimic…

Intră şi-n bucătărie. Acolo motanul tot nu se liniştise şi-l privi dureros şi mieună cu patos.

— Ce vrei? îl întrebă Costică.

Motanul mieună iar, dar Costică nu-i înţelese prea bine mieunatul lui, aşa că deschise geamul şi-l invită pe Sandu să iasă afară dacă vrea.

Dar Sandu nu voia să iasă, nu ştiu ce avea, dar parcă-l zgândărea ceva.

Costică nu-l mai luă în seamă şi-ncepu să caute şi prin bucătărie o muscă. Nimic!

— Măcar un ţânţar! se gândi el.

Dar nici ţânţari nu erau, pentru moment. Şi când te gândeşti că atunci când n-ai ce face cu ei, îţi fac viaţa amară.

Costică se-ntoarse atunci în laborator, luă resturile de muscă şi le aruncă la gunoi. Apoi se apucă să şteargă de praf microscopul.

Era un LOR, dar nu unul de cercetare, era unul simplu, un microscop de laborator. Mărea şi el la vreo patru sute de ori. Dar şi-aşa dăduse pe el opt mii de lei. Îl luase nou, acum vreo douăzeci de ani.

Începuse cu lucruri simple, atunci, acum douăzeci de ani. Cineva-l învăţase cum să facă. Pusese nişte fân în apă şi apoi examinase preparatul. Aşa a văzut paramecii.

Apoi se-apucase şi lua alimente mucegăite, care le lăsa special în acest scop. Şi examina bucăţile de brânză, de roşii, de pâine. Se vedea interesant mucegaiul la microscop.

Dar Fleming descoperise deja antibioticele. Ce era de făcut? Costică avea totuşi planuri grandioase. Că din moment ce tot avea microscop, voia să-l pună la treabă.

Se hotărî de-aceea să descopere mecanismul acelei boli îngrozitoare, a cancerului.

Făcu rost de şobolanii aceia speciali, buni de sacrificat în laborator: hamsterii.

Cam puţeau, dar, ce să-i faci? Un băiat de la ateliere, de la Televiziune, îi făcuse nişte cuşti. Instală cuştile-n baie. Aduse şi hamsterii.

Avea opt. Opt hamsteri. Care se-nmulţiră. La un moment dat avea cincisprezece.

Făcu rost de benspiren, un produs de distilare a gudronului.

Alese şase animale. Pe care le unse pe spate cu benspiren. După două luni, doi din ei se-mbolnăviră. Le ieşiseră pe piele tumori primare.

Seringă avea. Injectă animalele bolnave în burtă, sub piele, cu colchicină. Trebuie precizat aici că această substanţă care se obţine din brânduşa de toamnă, adică din *Colchicum autumnale*, are proprietatea de a stopa diviziunile celulare.

Sacrifică cele două animale îndesându-le-n bot câte-un tampon cu eter.

Apoi le decupă tumorile, fiindcă asta-l interesa; şi la alţi hamsteri, anume la trei, le introduse sub piele fragmente de tumoare de la cei doi hamsteri masacraţi.

Resturile de tumori le băgă-ntr-un pahar Berzelius şi le măcină. Apoi puse preparatul la microscop.

Ştia din cărţi că hamsterul sănătos are-n celulele lui câte 44 de cromozomi. În paranteză fie spus, omul are 42.

Fragmentele de piele cu tumoare ale hamsterilor nu mai aveau 44 de cromozomi! Aveau ba 42, ba 45, ba ceva în genul ăsta.

Costică îşi continuă atunci cercetările. Îmbolnăvi mereu hamsterii şi cercetă celulele bolnave. Între timp biobaza se dezvolta,

hamsterii şănătoşi continuând să se-nmulţească, dar nu putea să lărgească prea mult afacerea, fiindcă baia era mică şi acolo între altele mai făcea şi duş, ca să nu mai vorbim de alte nevoi.

Dar ajunse chiar la celule cu 155 de cromozomi! Era fantastic!

Părea că e pe un drum bun, dar acum nevoile i se lărgeau. Şi microscopul lui ca şi celelalte mijloace pe care le avea la dispoziţie nu-l mai satisfăceau.

Ce era de făcut? Să meargă la un institut şi să comunice rezultatele lui? Precis l-ar fi luat însă la mişto. Şi poate ăia şi-ar fi însuşit rezultatele lui, după ce făceau mişto şi nici nu le-ar fi dus ca lumea până la capăt. Era convins.

Totuşi laboratorul ăsta al lui prinsese ceva chiag. Avea un frumos dulap de sticlă, acolo avea eprubete, retorte, cilindri gradaţi, pahare Berzelius, coloranţi, baloane de sticlă, pensete, vată, ser fiziologic, apă distilată, alcool metilic absolut – pentru fixarea cromozomilor şi avea chiar phytohemaglutinină, care se extrage după cum se ştie din *Faseolus Vulgaris,* adică din fasole vulgară şi care foloseşte la stimularea diviziunii celulare.

Dar phytohemaglutinina, ca şi soluţia de bicarbonat de sodiu 7, 5 la sută, serul fiziologic sau apa distilată, le ţinea la frigider, unde avea şi nişte ser fetal de viţel, care-i folosea împreună cu alte chestii la prepararea soluţiilor nutritive pentru menţinerea în viaţă a culturilor de sânge proaspăt.

Apropo de sânge, de care avea de asemenea în frigider, trebuie spus că folosea şi din sângele propriu pe care şi-l procura recoltându-şi-l singur din venele lui sau uneori direct din deget.

Dar cum n-avea un frigider special pentru acestea, el mai ţinea acolo şi untul şi brânza şi parizerul şi nişte conserve de peşte.

Băutură-n frigider Costică nu ţinea şi nicăieri în altă parte-n casă. Fiindcă tot umbla cu substanţe şi-i era frică odată să nu se-mbete în preajma tuturor acestor lucruri valoroase pe care le avea şi cine ştie ce-ar fi făcut.

Aşa că el numai la restaurant mai bea câte o vodcă sau o bere. Vinul nu-i plăcea.

Dar la treaba cu hamsterii renunţase, renunţase de mult. Fiindcă oricum nu putea depăşi un anume stadiu din cauza lipsei de aparatură. Trebuia să rămăşà la stadiul pe care i-l permitea dotarea tehnică pe

care şi-o putea permite.

Rezultate avea totuşi, nu? Ştia, era convins acum, că de fapt cancerul nu e altceva decât o dereglare genetică şi domeniul luptei nu putea fi altul decât ingineria genetică. Dar pentru asta avea nevoie de scule, nu glumă şi după cum am mai spus, nu prea-l atrăgea ideea colaborării.

Totuşi, pentru a rămâne împăcat cu sine, depusese un memoriu la Academie. Ceruse în acest memoriu să i se pună la dispoziţie un laborator bine utilat şi aşa mai departe. Apoi a vrut să se ducă la «Flacăra», să stea de vorbă cu Păunescu şi să-i explice ideile sale, dar nu se simţea în stare să-şi pledeze prin viu grai cauza, deşi asta nu era cauza lui, ci a întregii umanităţi. Aşa că renunţă.

Din când în când însă se mai «juca», cum s-ar zice, cu treburile astea, dar pe faţă-i apărea un zâmbet acrit când era vorba să ia lucrurile în serios. Totuşi mai cochetase la un moment dat cu ideea de a-şi procura un microscop mai puternic şi-a continua pe cont propriu cercetările. Chiar pusese ceva de-o parte pentru un microscop mai dihai.

Dar era şi greu de găsit, şi enorm de scump, iar treaba cu hamsterii fusese un coşmar, nu altceva. L-ar fi scârbit nespus să-nceapă iar şi-n plus, avea acum motanul. Pentru care o prezenţă-n baie a hamsterilor ar fi constituit desigur un prilej de nelinişte permanentă. Şi un pericol. Era de ajuns o mică neatenţie a lui Costică şi motanul ar fi putut ataca un hamster contaminat, chiar prin cuşcă. Ceea ce-nsemna pericolul contaminării pentru motan.

Şi de motan nu voia să se despartă, în niciun chip.

Dar nici el nu se putuse obişnui cu hamsterii, aşa că-i sacrificase unul după altul şi-i îngropase adânc în pământ, nu departe de casa lui, nu-i aruncase la gunoi, fiind acum cu toţii deja contaminaţi de experienţele lui.

Şi mai era o problemă. Avea şi complexul studiilor, marota lui de o viaţă-ntreagă. Deşi citise mult. Dar n-avea studii regulate şi deşi rezultate avea, nu putea de-aceea să-şi prezinte ca lumea rezultatele. Deşi nu-i plăceau prea grozav toate cărţile de specialitate, fiindcă majoritatea ştiau într-adevăr multă carte, dar cu ideile originale, şedeau mai rău. Atuncea cercetătorii ăştia veneau cu grămezi de date şi de termeni şi aşa le amestecau între ele, numai ca să te rătăcească

prin hăţiş, ca să se dea ei mari câte ştiu, vrând să-ţi demonstreze că de fapt tu nu ştii nimic, chiar dacă ai idei noi. Ceea ce nu era bine. Era mai bine invers.

Iar datele erau puse aşa, alandala, cam cu ghiotura, în cărţile alea.

Şi-atunci mai bine decât să citească prea mult, se distra din când în când, cu câte-o muscă sau un gândac, privind cu plăcere lumea din infinitul mic.

Deşi-i plăcea şi infinitul mare, pentru că infinitul mic era tot infinitul mare şi-n acelaşi timp invers. Lumea e o oglindă, se gândea Costică, o oglindă-n care infinitul mare se priveşte-n infinitul mic.

Dar el pornise cu infinitul mic, ce era oricum mai la-ndemână. Nebunia e însă că totul pornise dintr-o întâmplare, toată pasiunea asta a lui şi toată trezirea conştiinţei de savant şi cercetător. De fapt totul pornise de la o minciună. Dar să vedem care era istoria acestei minciuni gogonate, din care, în mod paradoxal ieşise un empirist de geniu.

Era în 1964. Deci acum douăzeci de ani. Acum douăzeci de ani, o femeie. O chema Carla Mangiacarli. Era desigur italiancă. Profesiunea: secretară de birou. Era angajată la o agenţie de turism din Verona.

Femeia era tânără, avea douăzeci şi opt de ani. Costică avea atunci treizeci şi cinci de ani.

Lucrase el până atunci ca ofiţer de miliţie, până nu demult, adică. Dar nu se pusese la curent cu studiile, aşa că a fost considerat depăşit şi pus în disponibilitate.

A găsit postul de la Televiziune şi era oricum mulţumit, dar regreta că fusese cam lăsător şi nu-şi făcuse totuşi nişte studii. Dar, în fine, asta era!

Totodată acum şi divorţase. Nevasta lui – o femeie neserioasă, guralivă şi rea. Da, ăsta-i adevărul! Şi când te gândeşti că tot ea se găsise să-l reclame şefului lui ierarhic de faptul că nu aduce banii acasă şi-i face viaţa imposibilă. Că pe deasupra ar mai avea şi relaţii cu o vecină. Dar nu era nimic adevărat, fiindcă ea era cea vinovată şi simţindu-se stingheră în vinovăţia ei, simţise nevoia să-l distrugă, şi-l distruse. Apoi divorţă.

Dar nu-l distrusese. Viaţa poate reîncepe la treizeci şi cinci de ani. Se simţea bine. Era sănătos, nu era prost şi avea un serviciu

comod.

După ce se transcrise divorţul, ea îi spuse:

— Vezi dacă n-ai ştiut să mă păstrezi?

El nu se miră de atâta cinism, se simţi chiar mai puţin stingherit în falsa lui vinovăţie şi rămase-n sinea lui cu un sentiment de fermitate, bine disimulat, care-nsemna şi înţelegere şi bunătate şi chiar renunţare-n acelaşi timp. E drept că ea se simţi umilită din asta, dar nu cedă. Adică nu cedă în sensul că îl lăsă în tăcerea lui, îi întoarse spatele şi coborî scările tribunalului, cu mişcări feline, aşa credea ea, rochia nu-i venea perfect, picioarele îi erau cam strâmbe, iar ţinuta ei, să fim sinceri, era mai mult de bucătărească şleampădă decât de manechin de la Dior.

Mulţumit de cele întâmplate, Costică se duse la o bodegă de lângă tribunal şi rase o votcă mare. Apoi mai rase o votcă mică şi încă una, mare. Nu mâncă nimic.

Peste vreo două luni o cunoscu deci pe Carla. Ea venise într-o vizită turistică-n România.

Costică mergea aiurea prin oraş, prin Bucureşti, pe Magheru, şi italianca, purtând o pereche de ochelari de soare maro, uluitori, îl opri:

— Scusi, signore.

Şi-l întrebă, tot pe limba ei, unde e circul. Spre surprinderea lui însuşi, Costică înţelese întrebarea, deşi nu ştia o boabă italieneşte, dar îşi dădu seama că e mai greu să se facă şi el însuşi înţeles, mai ales când începu cu:

— O luaţi pe-acolo, domnişoară…

Ea surâse, îşi scoase ochelarii.

— Ma non capisco niente… Scusi signore…

El o scuză, dar prin semne, se oferi s-o conducă la autobuzul care ducea la circ. Ea tot nu-nţelese cum s-ajungă, aşa că el se urcă cu ea – n autobuz şi ajunseră la circ. Vizitară împreună menajeria. Apoi intrară la un restaurant din apropiere şi el comandă un kilogram de vin. Pentru sine îşi mai luă o votcă. El înţelegea aproape tot ce spunea ea, pentru că ea se hotărâse să rostească rar şi clar şi bărbatul acesta înalt şi subţire îi plăcea, deşi părea la prima vedere şi urât şi prost. Dar era convinsă că ea nu-i obişnuită cu românii şi voia să cunoască un român autentic.

Nimerise să-şi petreacă concediul în România dintr-o întâmplare. Voia de fapt să meargă la Roma ia o mătuşe, dar dăduse peste un prospect cu *României* şi atunci o amuzase că e *România* şi nu Roma şi sejurul nici nu era scump şi atunci de ce nu *România?*

Mai mult prin semne, Costică vru să-i explice ceva. Fiindcă el simţea acum nevoia să mintă. Femeia îi plăcea, iar faptul că era italiancă îl atrăgea cu atât mai mult. Aşa că vru să se dea mare. Era singura lui soluţie, mai ales că era urât, aşa că să uzeze direct de farmecele lui, era complicat.

Şi-atunci îi explică prin semne domnişoarei din Italia că el este un neînţeles. Că este un savant şi lucrează ca un dement la microscop, că tot cercetează acolo, la microscop.

Minciuna o impresionă foarte tare pe Carla, căreia-i plăceau savanţii. Şi-ncepu chiar să viseze. Îl văzu pe Costică-n halat alb, într-o ambianţă sterilă uriaşă, cu aparate care ţăcăneau discret. Şi i se părea că faţa de cal a lui Costică s-ar fi potrivit bine încadrată de albul imaculat al halatului, privind cu intensitate o eprubetă. În care-ar fi fost un lichid roşu, verde sau galben.

Caria sorbi şpriţul. Era oribil. Costică îi tot demonstra prin semne, prin vorbe întretăiate, chiar scosese o hârtie din buzunar şi-i desenase un microscop. Costică avea de altfel talent la desen. Ospătarul se apropie iar.

— Da' nu serviţi nimic?

— Daţi-ne şi nouă nişte caşcaval cu piper, zise el, mai mult ca să-i facă plăcere ospătarului, dar ospătarul nu prea se dispuse auzind această comandă, vru întâi să-i spună lui Costică:

— Dom-le n-avem caşcaval, dar îi fu silă să mintă şi se duse scârbit la bucătărie.

Se opri lângă bar. Era rândul lui. Luă zarurile şi dădu cu furie. Şase-cinci. Juca table cu barmanul între comenzi, apucă repede puturile şi mai făcu o poartă-n casă. Dădu şi barmanul. Patru-trei. Se descoperi. Ospătarul luă iar zarurile, îi trebuia un şase sau un doi. Dădu cind-doi. Îl scoase afară pe barman. Dar se descoperi şi el.

Caria era nebună după cinema. Avea deci douăzeci şi opt de ani. Nu era urâtă. Visase chiar la un moment dat să se facă actriţă şi-i plăcu atunci şi ei să mintă. Îi spuse lui Costică:

— Sono diva…

— Diva? se gândi Costică şi rămase cam perplex.

Atunci Carla mimă învârtirea aparatului care filmează.

Şi îi mai spuse că e încă tânără, nu s-a afirmat, dar e pe cale. Şi-ncepu să mintă, povestind de Cinecittà. Îi spuse că Sophia Loren e foarte rea, dar cu Claudia Cardinale e bună prietenă.

Brusc atunci Costică o recunoscu, îi spuse că a văzut-o în nişte filme, pentru că el înţelesese că ea ar fi Claudia Cardinale şi numele oricum îi trecuse pe la ureche.

Atunci Carla se plictisi de rolul jucat şi îi mărturisi râzând că nu e decât o simplă secretară de birou, o amărâtă, dar Costică nu mărturisi că nu e decât un simplu şef de producţie la Televiziune, ci o ţinea pe-a lui, că este un mare savant.

Locuinţa lui Costică era în apropiere. Îi propuse Cariei să bea o cafea şi Carla acceptă.

Cei doi se sărutară de cum intrară în locuinţă şi apoi se zbenguiră în patul mare şi lat al lui Costică, pe care el reuşise să-l ţină după pronunţarea divorţului, cu toate că nu ieşise-n câştig, pierzând din cauza lui frigiderul.

— Vai ce m-am mototolit, se gândi Carla şi-l privi pe Costică ştrengăreşte.

Încercă să-l facă să-nţeleagă că are nevoie de un fier de călcat. Dar Costică n-avea fier de călcat. Îl luase, cum era şi normal, nevastă-sa.

Cei doi se sărutară iar. Apoi ea îi făcu un semn să fie cuminte. Dar el se repezi şi o sărută. Cu aceasta, ultimul punct de rezistenţă al Cariei se spulberă, se destrămă, ea se lăsă pe marginea patului şi-ncepu să-şi scoată ciorapii. Constată că unul se deşirase, asta o întristă, îl privi pe Costică cu reproş, cu real reproş, fără drăgălăşenie, dar el nu mai era în cameră. Intrase-n baie şi dăduse repede drumul la duş.

Lucrul acesta o impresionă pe Carla foarte neplăcut, dar continuă să-şi scoată ciorapii. Îşi admiră picioarele frumoase. Îşi scoase apoi şi rochia, rămase în fine goală puşcă.

Într-un halat albastru, Costică se-ntoarse de la duş.

— Ma dove e îl microscopio? îl întrebă Carla, când Costică se aşeză lângă ea pe pat, dar Costică neştiind ce să-i răspundă, îi spuse:

— E la serviciu.

Desigur ea nu-nţelese, se repezi atunci la Costică şi-l muşcă de gât.

Dup-aceea cei doi se zbenguiră mai departe. Se zbenguiră mult, veni noaptea şi apărură zorile.

Costică se duse la geam şi privi cerul. Bolta lui era incendiată. Puful de nori se destrăma uşor, fin, melancolic, era o corolă de păpădie, bună de suflat.

În pat, Caria dormea beată de iubire, cu ochelarii de soare pe nas, un capriciu al lui Costică, cu picioarele strânse, chircită, cu braţul drept acoperindu-se, iar cearşaful era aruncat cât colo.

Costică aruncă ţigara şi o privi. Apoi privi din nou cerul. Cerul flambat şi inflamat, ca o bucată de carne sângerie de vacă, pe care s-a depus uşor mucegaiul, străveziu ca ţiului. Şi se gândi ce-ar fi chiar să se apuce de cercetări biologice. Cu microscopul.

De-atunci trecuseră douăzeci de ani, era acum deci în 1984 şi din toată povestea se alesese doar cu laboratorul. Ce păcat însă că se oprise, totuşi el spera, spera să pună mâna pe ceva fundamental. Şi de altfel ştia că degeaba ar descoperi el cancerul, dacă ar izbucni războiul nuclear. Şi atunci de fapt se preocupa şi de aceasta.

Dar şi-atunci erau probleme. Ca să te ocupi de aceste probleme, trebuia să ai la-ndemână puterea. Iar Costică n-avea puterea.

Avea însă ideile.

Şi atunci se-ntreba el, uneori, înainte de-a adormi şi asta atunci când nu se gândea la paradis, cum făcuse noaptea trecută, îi întreba adică pe toţi cei care deţineau arma nucleară:

— Mă, mă fraţilor, da voi nu vă daţi seama?

— Ne dăm seama, i-ar fi răspuns ei, dar uite că n-avem încredere unii-n alţii.

— Foarte bine, foarte bine, ar fi admis Costică. Dar atunci ce e de făcut? N-ar fi mai bine s-avem totuşi încredere? N-ar fi mai bine? Fiindcă aşa cum o tărăgănăm e boală lungă, moarte sigură!

Şi Costică, Costică sigur… visa… ce să facă, n-avea acces la rezolvarea acestor probleme, era condamnat la pasivitate.

Ca şi-n problema cu memoriul lăsat la Academie.

Şi care vruseseră să i-l dea înapoi. Dar Costică nu-l primise. A

fost chiar demn atunci.

— Eu am făcut ce-am putut, declarase el. Dar voi nu faceţi nimic, păcatul să atârne asupra voastră!

— Păcatul? se mirase interlocutorul lui.

— Scuzaţi-mă, desigur, pentru acest termen biblic, îşi dăduse seama Costică de uşoara gafă făcută, scuzaţi-mă, dar responsabilitatea să apese pe umerii voştri.

— Ştiţi însă că problema e cunoscută.

— Tocmai de aceea. Să fie şi mai bine cunoscută. Trebuie să existe la dumneavoastră poziţia mea, rezultatul anilor mei îndelungi de cercetări.

Şi-atunci se ridicase-n picioare. Fiind slab, lui Costică îi venea foarte bine costumul. Iar bărbatul din faţa lui era gras, aşa că-i venea costumul de parcă era-mbrăcat un hipopotam, nu un om.

— Totuşi nu luaţi memoriul? insistase hipopotamul.

— Nu, hotărât nu, declarase Costică şi ieşise făcându-se a nu vedea mâna pe care i-o-ntinsese hipopotamul.

Încântat de victoria morală obţinută, Costică se dusese la Athenee Palace şi mâncase foarte important spaghete milaneze şi băuse o bere germană. Deşi-l costase bine, era mulţumit. Ştia că e cineva.

Atunci îi venise ideea să adreseze un memoriu şi Organizaţiei Naţiunilor Unite, în amândouă problemele: şi în cea a cancerului şi în cea a înarmărilor nucleare. Dar după ce se gândi la asta vreo câteva zile, renunţă.

Şi-atunci hotărî să bâjbâie mai departe, încredinţat că măcar la întâmplare o să pună el mâna pe ceva ca să demonsstreze umanităţii de ce e în stare. Şi atunci aştepta. Şi uneori chiar se ducea la Athenee Palace, ca atunci, bea o bere germană şi mânca spaghete milaneze, ascultând muzica discretă, somnoroasă şi se uita cu decenţă la femeile frumoase ale Bucureştiului, care stăteau la mese, unele cu arabi, altele cu români şi ascultau cu toţii muzica discretă intonată de-o vioară, o chitară electrică, o orgă electronică şi-o baterie de tobe.

Dar acum deci nu putea dormi şi la Athenee Palace nu voia să se ducă, fiindcă n-ar mai putea băga în el niciun pic de alcool, deşi l-ar fi tentat să ia un profiterol sau un coupe-Jacques. Dar nu-i ardea să

iasă-n centru. Prefera să lâncezească-n casă. Totuşi ieşi şi-ncepu să se plimbe pe aleile care duceau la clădirea turtită a circului, se gândea că-i face bine nişte aer luat în preajma casei. Se aşeză atunci pe-o bancă. Se-nopta. Târziu, cum se-noptează-n iunie. Şi pe bolta vineţie apăreau stelele, după ce firişoarele vineţii ale umbrei pătrunseseră-n albastrul imaculat, oare şi albastrul poate fi imaculat? Cred că da… şi umbrele se lăsară încet peste parc, era ca o fâlfâire uşoară de pasăre şi se pătară-n violet tufele, iarba, coroanele pomilor şi din violet deveniră toate negre, negru era şi cerul, stelele sclipeau, albe, albe, dar uneori se mascau în străluciri verzi sau roz, dar numai în fracţiuni de secundă se colorau, apoi luminau iar fără culoare, dar în altă parte iar tresărea în imensitate o culoare şi era ca o părere, iar Costică fuma.

Perdeaua de nicotină vaporoasă urca-n faţa ochilor lui, se desfăcea-n inele, în rotocoale şi-n faţa vederii lui cerul deveni în fine liber.

Deoarece aruncase ţigara. Şi o strivea cu bombeul.

CAPITOLUL 3

În cer era bine, aşa se gândea Costică. În cer erau probabil saltele imense, în care să stai tolănit, timpul să nu mai treacă, spaţiul să nu mai stea, poate cel mult invers: spaţiul să treacă şi timpul să stea.

— Adică cum? tresări el şi i se păru lui că ideea asta ar putea fi nouă.

Dar nu era chiar aşa.

Oricum însă cerul era într-adevăr un fel de centru de calcul.

Iar îngerii erau toţi nişte contabili, ca-n serialul ăla american care-a fost şi la noi la televizor, unde-un contabil fura prin intermediul calculatorului, sau invers, îi prinseseră pe unii care furau prin calculator, alandaluind datele în folosul lor personal.

Dar ăştia sunt cinstiţi, e doar Paradisul, nu?

Şi astfel destinul fiecărui om e ţinut cu străşnicie, codul genetic al fiecăruia corespunzând cu codul de pe calculator, unde pentru fiecare individ e un ecran şi unde se văd lumini roşii, lumini verzi, care oscilează.

Luminile roşii sunt pericolele, care apar în lumea undelor verzi, care sunt traiectoriile normale ale vieţii. Când apare lumina galbenă însă totul s-a sfârşit, atunci e luat din calculator microprocesorul

care-a-nsemnat omul respectiv şi e dus la banca de date 2. Acolo e introdus în calculatorul de generaţia 16, unde sunt prelucrate datele obţinute de om în viaţa lui şi sunt extrase desigur doar informaţiile relevante, dar există informaţii relevante de diverse grade, de la 1 la 80. Dincolo de 80, adică de la 81, informaţiile sunt prea slabe, prea rutiniere şi sunt cele care au folosit doar homeostaziei individului. Totuşi şi acolo se găsesc informaţii interesante, care trebuie însă amplificate. Astfel, golit de informaţii relevante 1 – 80, microprocesorul intră la informaţii nerelevante, de unde se extrag informaţii relativ relevante, care merg de la 81 – 800 şi care se află în banca de date 3. Aici sunt puse în calculatoarele de generaţia 17. Ceea ce rămâne nu se mai prelucrează, cel puţin deocamdată, până vor fi gata calculatoarele de generaţia 18, la care se lucrează acum şi vor fi în stare acestea să prelucreze de la gradul de relevare 801 la 8.000, se preconizează, până atunci microprocesoarele trecute prin calculatoarele de generaţia 16 şi 17 sunt ţinute în băncile de date 4, 5, 6, 7 şi 8, unde se află pe categorii oamenii care-au trăit până la 19 ani în banca 4, între 20 şi 39 la banca 5, între 40 şi 59 la banca 6, între 60 şi 79 la banca 7, iar după 80 de ani la banca 8. Acum era în construcţie banca 9 pentru a se separa cei care-au trăit între 80 şi 99 de ani, care să rămână-n banca 8, urmând ca cei trăiţi de la 100 de ani încolo să intre la banca 9. Se preconiza pentru viitor, când oamenii vor trăi mai mult, să se construiască şi banca 10, pentru oamenii care-au trăit peste 120 de ani, dar încă această bancă nu era necesară, era doar un proiect de perspectivă îndepărtată.

Oamenii care meritau se făceau îngeri şi lucrau la calculatoare sau în construcţii. Calculatorul de generaţia 14 care avea terminal cu cel de generaţia 16, calcula urgent meritul omului şi prin intermediul calculatorului de generaţia 15 îi teleporta sufletul la centrul de primire, unde selecţia o făcea un calculator de generaţia 9. Oricum însă sistemul e foarte complicat şi tehnic.

Iar îngerii se mişcau ca nişte marionete, nici nu prea ştiau toţi pentru ce lucrează, nici pentru cine, dar lucrau pe rupte.

Aşa că timpul într-adevăr trecea, iar spaţiul sta. E drept totuşi că pentru aceşti îngeri marile deplasări spaţiale nu erau o problemă, dar deplasarea în timp încoace şi-n colo, din viitor în trecut, din prezent în viitor şi aşa mai departe era încă o problemă. Dar se preconiza pentru

cine ştie când, pentru cândva şi această posibilitate. Dar încă nu era nimic sigur, în această problemă.

Iar îngerii angajaţi îşi vedeau de treabă într-un timp corelat cu cel de pe pământ, dacă erau, să zicem – de pe pământ, fiindcă nu erau toţi de pe pământ, erau şi din alte planete, că doar n-o fi viaţă doar pe pământ, aşa cum mai cred unii pe pământ!

Iar calculatoarele erau aşezate într-un fel de lichid imens. Şi nu se vedeau întotdeauna. De fapt era aer dens ca un lichid, în care tresălta lumina cu-ntunericul. Îngerii erau lumina, iar aparatele erau întunericul. Scântei pervers colorate, aşa se vedeau de pe pământ, dar erau pete imense de culoare, care izbucneau în părţi diferite ale negrului lichid.

Şi-atunci pleca câte-un înger. El se făcea om, pisică, cintezoi sau marţian. Pentru a nu mai vorbi de alte sisteme de stele şi de galaxii în care numele erau de nerostit de o voce omenească. Numele nu se mai făceau în silabe, nu trăiau prin foneme şi sunete, nu, erau unele simple abstracţii, altele semne, dar altfel de abstracţii şi altfel de semne.

Cerul desigur nu era deasupra a ceva. Era peste tot. Era probabil abstracţia unui semn, un semn de ne-nţeles pentru noi, care nu-l putem numi ştiinţific decât la modul sentitimental şi concret adică: Infinitul.

Iar desigur Infinitul nu e jos sau sus, la dreapta sau la stânga şi nici măcar înăuntru. Infinitul e Tot. Şi încă ceva pe deasupra.

Desigur nimic mistic în toată această situaţie obiectivă, totuşi o anume tensiune se-nregistra încă atunci între două forţe, fraterne şi prin însăşi identitatea lor străine chiar ideii de Infinit. Totuşi omul le numea Infinitul mic şi Infinitul mare.

Omul chiar ajunsese la decizia definitivă că universul e unitar, adică steaua cu atomul, sau galaxia cu molecula să zicem. Şi omul se credea surprins între aceste două forţe. Ceea ce se pare că nu era foarte foarte departe de o anume formă de adevăr. Apoi omul mai descoperise şi formele forţelor adverse, materia adică şi dublul ei sau inversul ei. Dacă nu mă-nşel: Antimateria.

Scormonind ca idiotul, omul chiar se-apucase să-mblânzească formele contrare şi acum se pregătea o partidă să radă altă partidă, punând la bătaie exact vechea dispută între cele două infinituri.

Ideea era de puşti premiant, dar era desigur idioată, fiindcă se

pusese-n slujba politicii fără s-o cunoască şi pământul era devastat de vorbele mari ale puştilor premianţi care făceau politică, iar puştii premianţi îmbrăcaţi în uniforme atât aşteptau. Să li se transmită lor jucăria. Oamenii de ştiinţă o pierduseră în faţa politicienilor, iar militarii aşteptau ca oamenii politici s-o piardă în favoarea lor. Situaţia era deci destul de simplă.

Dar iată ce altă ideea avea în acest sens Costică, fiindcă el nu credea decât aşa ca într-un vis în rezolvarea politică a problemei. Avea însă şi o idee concretă în acest sens – şi de fapt aceasta era chestiunea principală pe care miza el în fundul sufletului lui. Aici era de fapt toată problema şi nu numai a lui, era de fapt problema întregii umanităţi: problema numărul unu.

Adică Costică nu era un dobitoc. Iată cum raţiona el: adică oamenii de ştiinţă trebuie s-o ieie înaintea militarilor şi să pună ei iar mâna pe arma atomică şi termonucleară şi s-o-ntoarcă în matca lor şi astfel să restituie naturii secretul ei grozav, ca şi cum nimic nu s-ar fi-ntâmplat pân-acum. Dar cum să facă? Cum să facă ei asta? Asta era marea problemă.

Cel mai bine era ca să inventeze desigur un mijloc de neutralizare, adică ceva ca un spray. Altfel ar fi fost periculos. Costică nu credea într-o soluţie globală, adică să se inventeze o anume maşinărie ca să producă imediat ştergerea radiaţiunii. Aşa ca o bandă de magnetofon care e ştearsă. El ştia că aveau la studio un aparat care demagnetiza banda. Pe această analogie s-ar fi putut baza totuşi. Îi veni acum această idee. Adică să te duci acolo unde sunt depozitate bombe atomice şi nucleare şi să dai drumul la aparat. Pe o rază de câţiva kilometri, să zicem, să se denuclearizeze tot. Pentru că el ştia o treabă, sau cel puţin aşa înţelesese din ceea ce citise: adică totul e câmp şi energie. Deşi parcă spuneau alţii că totul e masă şi energie. Sau masă, energie şi câmp. Nu era sigur. Dar în orice caz, în problema respectivă nu mai conta masa, fiindcă masa era mică. Acolo se făcea o acumulare uriaşă de energie, care se stoca în bombă. Poate dând drumul la câmpul respectiv, energia era dezamorsată. Era mai bună ideea asta decât cea cu spray-ul, fiindcă şi bombele erau destule.

Se gândea însă Costică şi la altceva: ce periculos ar fi fost ca una din puterile nucleare să pună mâna pe acest procedeu.

Atunci ea desigur ar fi neutralizat prin spioni, care-ar fi venit cu

acest aparat, bombele duşmanului şi-atunci ar fi atacat imediat şi l-ar fi ras. Ceea ce-nsemna chiar războiul nuclear. Dar desigur mult mai limitat şi rapid. Fiindcă s-ar fi dat două-trei lovituri şi una din părţi ar fi cedat.

Dar nu, nu era bine, bine era ca mijlocul să-l aibă o putere neutră, sau chiar un individ neutru, care i-ar fi liniştit astfel pe toţi. Dar un singur individ n-ar fi putut să trimită spioni cu astfel de aparate, trebuia totuşi să fie o putere. O putere care însă risca să fie luată la mijloc între marile puteri, dacă un singur spion ar fi fost prins.

Atunci Costică îşi dădu seama că mai e nevoie de ceva. El citise desigur «Omul invizibil» al lui Wells, dar mai citise şi un roman poliţist, din colecţia «Romanele captivante» intitulat «Inelul lui Ghiges». Ghiges era un faraon şi-n mormântul acestuia se găsise un inel, care dacă-l puneai pe deget te făcea nevăzut. Deci dac-ar fi avut aceşti spioni posibilitatea să fie nevăzuţi şi eventual chiar maşinile lor, atunci n-ar mai fi niciun pericol.

Costică, după cum vedeţi, se gândea la toate. Şi nefiind un om de specialitate, nu se îngloda într-o cercetare prea amănunţită şi astfel ajunsese exact la esenţă.

El ştia totul cum poate fi rezolvat, avea nevoie doar de oameni şi de tehnică. Atât. Restul ar fi ştiut el cum să facă.

În cer se ştia însă de asemenea totul şi un înger pe care-l vom numi antropomorfic 8.834.662, după numărul lui de ordine, dar să-i zicem mai simplu, adică 8, descoperi în aparatele lui atât de sensibile, ideea lui Costică, ideea aceasta măreaţă, în fond însă atât de simplă şi de generoasă. Şi 8 îşi dădu astfel seama că viitorul omenirii nu poate sta decât în Costică. 8 era unul din îngerii proveniţi de pe pământ. Trebuie subliniat din nou că erau acolo îngeri proveniţi din diverse galaxii, iar unii din cei proveniţi de pe pământ, nu erau toţi foşti oameni, unii proveneau chiar din pisici, maimuţe, crocodili sau chiar limacşi.

Aşa că 8, biată luminiţă ce era, biet licurici în haosul teribil şi care era tot computerizat şi era cel mai antihaos posibil se gândi să-i dea o şansă lui Costică, eventual chiar să intervină pentru el, deşi asta era atât de greu. Dar lui 8 Pământul nu-i era indiferent. Şi mai ales România. Fusese simplu ţăran în Muntenia, în secolul al cincisprezecelea şi turcii îl crucificaseră chiar în poarta lui de bun

gospodar, cu ceva acareturi, cu patru boi mari, câteva oi care le mâna pe dealurile din apropiere băiatul lui, fără să mai vorbim de alte orătănii şi câmpul cu bucate care se coceau maiestuoase pe terenul nu prea mare, dar bine şi cu dragoste îngrijit de familia lui Ion.

Dar timpul trecuse, timpul trecea, dacă-i adevărat că trecea, e drept că totuşi se putea uneori şi întoarce. Dar totuşi el totuşi încă trecea şi iată deodată se simţea peste tot iminenţa catastrofei, în cer însă nimănui nu-i păsa, nu era de altfel unicul caz, se mai întâmplaseră astfel de chestiunii şi prin alte galaxii, chiar ceva îngrozitor se-ntâmplase undeva la nişte miliarde de ani lumină de pământ, într-un sistem de galaxii experimentale, în care exploziile nu mai conteneau de două milioane de ani şi gaura neagră formată tot înghiţea sisteme de stele şi planete şi gaura se tot mărea şi chiar cineva din Consiliul Superior îşi exprimase temerea că-n această gaură neagră poate sta un viitor de nemaiîntors al întregului univers. Şi care totul pornise tot de la un fel de fiinţă, tot de la un fel de copil premiant, care intrase cu chibritul aprins unde nu trebuia.

Dar oricum pe pământ pericolul nu era mare. Pentru puterea nucleară acumulată nu putea dispare decât Pământul, se pare că nici luna nu era-n pericol, dar se putea desigur aiuri tot sistemul solar, iar cei din planeta Marte, care erau mai înaintaţi, deşi de pe pământ văzuţi de atât de aparent departe nu păreau, care erau în legătură directă cu sistemul Cerului, depuseseră o plângere-n acest sens.

Părerile erau însă împărţite. Cerul nu ştia ce să facă, oricum avea şi probleme mai importante cu uriaşa gaură neagră care putea pune în pericol chiar tot sistemul şi apoi mai era încă la modă ideea despre Păcatul Originar, căci pământenii erau singurii din tot universul care umblau îmbrăcaţi toată ziua – bună ziua, ceea ce era o idee jenantă, aşa că prea mulţi simpatizanţi nu erau în marele consiliu, şi atunci se lăsau lucrurile să meargă înainte, în speranţa unei rezolvări de la sine.

— Care nu poate fi decât negativă, se gândi fostul Ion, actualul 8, strălucind discret, discret dacă era văzut de pe pământ, dar el avea câteva bune milioane de megawaţi şi astfel el tresăltând cu o lumină roz, vru de fapt să-i facă un semn de prietenie şefului de producţie Costică, dar el nu simţi decât o mâncărime ciudată şi privi iar cerul.

I se păru că parcă, dar nu se putea, o pară de foc roz tresări în

aerul clar şi apoi începu să se lase-n jos parcă şi dincolo de clădirea turtită a circului, dispărea probabil spre lacuri.

— O farfurie zburătoare, se gândi destul de liniştit Costică, se ridică atunci în picioare, simţi pe cineva în spatele lui, se-ntoarse, era profesorul Vanghelide, care nu-i dădu însă nicio atenţie, Costică vru să-l strige, dar… dar… deodată totul se schimbă, era acum la vreo doi kilometri de locul respectiv, recunoscu biblioteca în aer liber «Alexandru Vlahuţă» din Parcul Herăstrău, desigur nici urmă de Vanghelide şi farfuria era acum chiar deasupra capului lui Costică, era ca o pălărie uriaşă, roz, totodată mai erau nişte scântei verzi, farfuria se-ndrepta cu viteză spre lac şi Costică începu să fugă pur şi simplu după ea, avea încă ceva condiţie fizică, totuşi nu avea mult de alergat, o luă pe lângă Expoflora, coborî pe aleea-n pantă care duce la lac, nu avu decât vreo trei sute de metri de alergat şi ajunsese-n faţa lacului, farfuria era deasupra, nemişcată. Acolo, privind lacul, îl văzu şi pe Vanghelide. Costică ajunse lângă el abia suflând.

— Am fost teleportaţi!

— Da, puţin, dragă, puţin! recunoscu Vanghelide cam enervat.

Deodată farfuria începu să se lase-n jos, fu aproape gata să atingă suprafaţa lacului, dar când fu gata, atunci făcu o voltă, zbură proiectată-n sus, desigur o aterizare pe un lac atât de mic şi chiar atât de aproape de oameni era o situaţie dificilă şi aparatul se duse vreo zece kilometri mai departe, dar înainte de-a se ridica, ghiara aspirantă a farfuriei îi înhăţă pe Costică şi pe Vanghelide, şi cei doi bărbaţi se treziră lângă cei treisprezece membri ai echipajului, împreună cu care aterizară, pe câmp, undeva lângă, după cum am spus, oraşul Bucureşti, într-un lan imens de porumb, dar chiar la marginea lui, lângă pădure. Lacul Buciumeni nu era departe.

Iar în cer, îngerul 8 care se-nfoia acolo ca un păun, îmbăindu-se-n luminile roz şi verzi, începu să se gândească cu seriozitate la o excursie pe pământ. Fiindcă exista posibilitatea unei întrupări de scurtă durată.

O firmă de turism din Germania federală pătrunsese şi-n paradis. Şeful era unul, Stielike, un tip foarte întreprinzător. Care prospecta piaţa prin calculator, şi avea nişte programe foarte deştepte, după care prospecta. Astfel ajunse la rezultatul că-n cer există un fel de viaţă şi-ncearcă să intre-n legătură cu paradisul. Nu fu uşor, dar până

la urmă, fiindcă Stielike avea tact şi stil, treaba se rezolvă. Einstein îi apăru în vis şi-i spuse ce să facă.

Stielike avu curaj. Se aşeză la volanul automobilului său decapotabil şi porni. Era în Odenwald. Pornind de la Heidelberg spre Heilbronn, străbătea nebunia de vale a Neckaiului. La Dilsberg se opri. I se arătase-n vis totul. Acolo era o mică cârciumioară – aşa, un fel de casă ţărănească, cu curte, cu vie, cu tot ce vrei. Acolo-l aştepta Einstein însuşi.

Cu sinceritate, Einstein îi spuse că-l interesează afacerea. Dorea să dea posibilitatea îngerilor, care se remarcă-n activitatea lor, să poată face excursii de 21 de zile pe pământ. Atâta tot: 21 de zile. Einstein îi spuse mai în glumă, mai în serios, că el însuşi ar face asta când va avea timp.

— Doriţi şi excursii în grup? întrebă Stielike.

— Nu. Nu încă, răspunse ferm Einstein. Şi vă previn că totul trebuie să se petreacă în mare discreţie. Chiar la noi în cer trebuie să fim foarte precauţi şi nu vom face publicitate.

— Păi cum fără publicitate? se miră Stielike.

Einstein scrise şi scrise pe o hârtie câteva cifre. Apoi dispăru. Desigur, dintr-o odată, fără urme, fără să respecte anume stadii de dispariţie.

Stielike se tot uita la numerele înşirate, nu ştia ce să facă, totuşi chemă chelneriţa şi plăti.

Fusese un dejun copios. Plătind, Stielike se-ntrebă desigur de ce fusese lăsat el să plătească şi se gândi c-ar fi fost mai bine nemţeşte, adică jumi-juma sau fifty-fifty cum spun englezii. Şi gândul acesta îi dădu un sentiment de disconfort, gândindu-se că probabil Einstein îşi bătuse joc de el. Dar când ajunse la maşină, se linişti. Pe scaunul din faţă, de lângă al lui, era o femeie. O femeie cu un aer îngeresc, cu ochii albaştri ca un pachet de GITANES, îmbrăcată-n azuriu, cu o diademă de safire şi mărgele în părul blond.

— Mă numesc Angélique, îi spuse ea, sunt franţuzoaică şi voi fi reprezentanta cerului pe lângă dumneavoastră. Cu mine veţi discuta toate problemele tehnice.

Fata mirosea a rosmarin şi a muşeţel. Stielike ar fi vrut să-şi aprindă o ţigară, atât era de emoţionat, dar mirosea acum în maşină atât de frumos, de suav şi nici nu ştia cum să se poarte cu fata. Stielike

era un bărbat încă tânăr, avea patruzeci şi doi de ani, era un bărbat frumos, atletic, şi avea un mod foarte sportiv de a ataca toate problemele. Dar era în acelaşi timp un înţelept.

Totuşi gurile rele spuneau de el că are un aer de măcelar, fiindcă avea capul rotund, era brunet, deşi era neamţ getbeget şi avea buzele groase, agresive, cu un aer uşor sadic înfipt în zâmbetul lui, care era mai mult un rânjet.

Neavând altceva de făcut, Stielike porni motorul. Ajuns la agenţie, o introduse pe Angélique în biroul lui, şi acolo, în fraze scurte, precise, tratã problemele cu Angélique. Ea nu-i puse nicio întrebare, de altfel totul era foarte clar.

— Unde veţi locui? o-ntrebă apoi pe Angélique. Doriţi să vă pun la dispoziţie o vilă?

— Astă-seară chiar mă întorc, spuse Angélique, îmi pare rău.

— Am putea totuşi cina împreună înainte de plecare?

— Mă tem că nu, răspunse Angélique foarte serioasă, având însă un uşor surâs dispreţuitor.

Stielike n-avea cum să ştie că în viaţă Angélique fusese călugăriţă şi chiar crezuse şi mai credea încă şi-acum şi-avea să creadă chiar în vecii vecilor în menirea ei sfinţită.

De aceea îi păru rău că-l pusese într-o situaţie delicată pe bărbatul acela, pentru care nu avea nicio stimă, dar cu care dorea să fie bună, aşa cum trebuie să fii cu oricine. Şi-n acelaşi timp, din oarecare cochetărie, pentru că fiind frumoasă avea totuşi o anume cochetărie, îi zise:

— Totuşi voi reveni, voi reveni. V-aş propune până atunci să abordaţi în relaţiile cu femeile un aer mai serios. Aceasta pentru afacerile pe care dumneavoastră le faceţi cu noi, nu pentru altceva.

Stielike parcă înghiţise un dop sau chiar un gândac. Angélique înţelese că făcuse mai rău dând explicaţii şi chiar indicaţii. Dar nu mai avea ce face. Închise ochii, respiră uşor şi se teleportă în cer.

8 fusese şi el convocat şi i se propuse o excursie, sau mai bine zis un concediu. Îl primise Angélique.

Dar 8 nu se putea hotărî. El, care rămăsese un simplu ţăran, cum să facă pe domnul prin Europa? Oricum mai avea câteva zile până putea da răspunsul. Dar începuse să se gândească până la urmă

pozitiv, deşi îi era frică să nu prindă gust pentru viaţa pe pământ, de care, şi-aşa se dezobişnuise destul de greu, după ce ajunsese-n cer. Şi acum din când în când făcea antrenamente de întrupare. Dac-ar fi strălucit numai câţiva megawaţi mai mult s-ar fi şi întrupat. Dar asta nu putea singur, temperatura finală de întrupare se putea obţine numai printr-o manevră codificată, de la sediul central.

Deci după ce se mai împăună odată, aşa ca o plăcere simplă a lui şi mai străluci odată, fu văzut doar ca o scânteie, iar de pe pământ, Costică-l văzu, fiindcă ieşise din cabină împreună cu ceilalţi şi 8 se duse şi el la calculatorul lui, la care lucra.

CAPITOLUL 4

Marta T. era o fată frumoasă, de altfel era chiar actriţă. Fiind actriţă normal însă că ipocrizia era una din datele ei esenţiale. Totuşi Marta era un copil bun. Tatăl ei, colonelul T., era mulţumit de ea. Şi mama. Şi toată familia. Fiindcă Marta făcea o carieră fulminantă. Se lansase deja în film şi era chiar la al treilea sau al patrulea rol principal.

Dar avea probleme în iubire. Cu Costel ăsta, care nu mai dădea niciun semn de viaţă. Alte necazuri nu prea avea, decât frecuşul obişnuit în meseria ei. Dar se adapta bine şi-i plăcea meseria. O iubea cum se iubea pe sine: adică mult.

Marta era înaltă, cu picioare puternice, sânii cam mici, o gură obrăznicuţă, ochi languroşi, nas drept. Dar cel mai esenţial lucru era că ea avea suflet. Adică avea această Marta un mod de a te-nvălui în sufletul ei încât credeai că eşti tu însuţi învăluit acolo. Dar nu se învelea decât pe ea însăşi. Pentru că ea nu se considera altceva decât un copil, puţin alintat, de fapt era mult şi avea în glas un mod de expresie pe care-l puteai crede căldură.

Marta se gândea la puştiul care-o sunase de dimineaţă la telefon. Venise tocmai de departe din provincie pentru ea. N-o cunoştea, dar o văzuse-n filme. Marta ieşise puţin cu el, se plimbase vreo jumătate de oră cu el prin jurul blocului. O amuza inocenţa lui.

Simţea-n acelaşi timp că treaba cu Costel nu prea mai merge. Ea totuşi încă îl iubea. Sau nu ştia dacă-l mai iubea. Se obişnuise cu el.

Şi acum, de trei săptămâni, niciun semn. Parcă-l înghiţise pământul. Dar ea nu-l suna, era prea mândră.

Se privi-n oglindă.

Ochii ei – adumbriţi, întrebători, gura ei – adumbrită, senzuală şi

cu o răsuflare proaspătă, adolescentină, cu dantura perfectă. Şi ovalul feţei era perfect. Nasul – obişnuit, frumos, decent.

Asistentul de regie apăru-n spatele ei. Un bărbat tânăr, scund şi foarte nervos.

— Aţi fost la machiaj?

Marta se-ntoarse, foarte demnă:

— De-acolo vin…

— Trageţi în cadrul următor, rochia vă vine foarte bine, am să vă rog să fiţi pe-aproape.

— Voi fi aici, sunt tot timpul aici! declamă Marta.

Apoi urmă, ceva mai umană:

— Dar mai durează mult? Uite, s-a făcut opt. Eu la zece plec, filmăm sau nu filmăm, dar la zece plec!

— Cadrul următor e cu dumneavoastră…

— Mercescu a venit?

— Cred că e la machiaj, a venit…

Mercescu era partenerul ei. Filmul era foarte sentimental. Marta, tocmai, în film, privea spectacolul. Era cu copilul. Şi-atunci se apropia Mercescu şi se-aşeza lângă ea. Dar în film, desigur, Mercescu nu se numea Mercescu. Era fostul ei bărbat.

Copilul era al amândurora.

— Cum o duci? trebuia s-o-ntrebe Mercescu-n film.

— După cum vezi am venit cu copilul la circ. Are şi el nevoie, bietul, de un pic de destindere, mai ales c-a intrat în clasa a doua! trebuia ea să răspundă.

Iar Mercescu se făcea palid:

— Cum, a şi ajuns în clasa a doua?

— Da, e-ntr-a doua, spunea ea foarte demnă.

— Dă-mi o şansă, spunea Mercescu care-ntre timp apucase pe căi greşite.

— Mai bine stai şi priveşte spectacolul, îi zicea ea, dar apoi izbucnea în plâns şi cei doi se-mbrăţişau, spectacolul mergea, mergea… şi copilul, sesizând la ce se-ntâmplă, se repezea la ei şi striga:

— Mamă, mamă! Tată! Tată!

Şi se-mbrăţişau toţi trei în timp ce spectacolul continua. Aceasta

era chiar finalul filmului.

Marea majoritate a filmului se petrecea însă cu zece ani în urmă, când ea – eroina din film, nu-l avea încă pe Doduţă cu Paul, eroul filmului.

Şi acum, în final, Paul îşi dădea seama de greşeala pe care o făcuse că n-o luase pe Irina, aşa se chema eroina filmului, încă de-atunci, înainte de a-l face ea pe Doduţă. Iar Irina îl ierta, pe Paul, care era inginer proiectant şi ea era o simplă tehniciană în industria materialelor de construcţii şi se cunoscuseră undeva pe un şantier de hidrocentrală, unde el se dusese fiindcă voia să respire aerul tare al hidrocentralei. Şi venise acolo şi ea cu nişte materiale de construcţie, dar Paul, deşi nu era de loc superficial în producţie, era superficial în viaţa sentimentală, fiind un bărbat frumos. Dar Irina, deşi era şi ea frumoasă, ba poate chiar mai frumoasă decât el, ea era foarte serioasă în viaţa sentimentală. Însă în producţie nu era grozavă, ceea ce de asemenea îl cam derutase pe Paul, la-nceput. Iată însă că acum, la circ, văzând şi copilul, de care el ştia ceva, el îşi dădea seama că a greşit, că n-o ajutase pe ea să devină bună şi în producţie, aşa cum ea l-ar fi ajutat pe el să devină bun şi în viaţa sentimentală, noroc că până la urmă lucrurile se aranjaseră.

Martei îi plăcea scenariul şi se ataşase chiar de această biată femeie care era Irina şi care dăduse dovadă de eroism în ce priveşte copilul, deşi în producţie cam scârţâia. I se părea un personaj foarte uman şi ei astfel de personaje umane îi plăceau.

Când absolvise institutul îşi dăduse examenul de diplomă cu Maşa din «Trei surori» a lui Cehov. Ce-i mai plăcuse Maşa! De altfel chiar aşa îşi începuse lucrarea de diplomă:

«Eu şi Maşa ne-am împrietenit. Cât suflet în această femeie şi totuşi câte necazuri pe ea să aibă un soţ atât de mediocru şi să trăiască într-un oraş de provincie atât de departe de Capitală!»

De altfel se gândea ce-o paşte şi pe ea. Că o să termine facultatea şi-o să fie repartizată-n provincie. Şi-ar fi fost singură acolo, fără părinţi şi cu iubitul rămas în Bucureşti.

Dar acum terminase cu provincia, obţinuse o detaşare şi avea să meargă cu detaşarea aia până şi-o-mplini stagiul. Şi nu mai avea mult.

Fu chemată la cadru. Dar tocmai atunci se-ntâmplă un necaz la electrică. Becurile colorate care trebuiau să se aprindă şi să se stingă

nu mai mergeau. Electricienii se certau între ei. Marta se duse lângă regizor.

Regizorul râdea isteric:

— Ha! Ha! Eram sigur! Eram sigur!

Apăru şi Mercescu, atent să nu se boţească. Marta îl detesta pe Mercescu. Şi se gândea că peste câteva zile, când vor începe exterioarele, trebuia să se şi sărute cu el. Mercescu era un bărbat înalt, demn şi foarte important, care se-apropia de patruzeci de ani.

— Maestre, începu Marta, o să dureze mult?

— O să dureze, drăguţă, o să dureze, râse iar isteric regizorul, pentru că nu eu contez aici, nu eu… ci nenorocitele astea de becuri colorate… şi mi-a dat cea mai proastă echipă de electricieni, cea mai proastă, drăguţă! Nu, nu, mă duc să mă-mbăt! Mă duc să mă-mbăt, nu mai merge!

Şi atunci regizorul muşcă dintr-un corn cu mac. Era ora opt seara şi filmarea începuse pe la zece dimineaţa şi avea să se mai filmeze vreo trei ore. Era în culmea excitaţiei. Deşi regizorul nu mai era tânăr, se apropia chiar de vârsta de şaizeci de ani. Dar era foarte nervos, spirt nu altceva şi era ca un titirez. Chiar o zbughi acum ca din puşcă şi se duse desigur să pună mâna pe becuri, să vadă ce s-a stricat la becuri.

— Nu vrei să repetăm? îl întrebă ea pe Mercescu.

Mercescu rămase descumpănit. Puştoaica asta, care n-avea poate nici douăzeci şi cinci de ani, îl lua cu «per tu». Se gândi totuşi să-i facă puţină curte. N-avea însă niciun chef să repete. Voia să fie proaspăt la cadru.

— Să ieşim puţin să ne plimbăm prin jurul circului, zise el cu un glas cavernos, deci extrem de profund.

— Eu v-am propus să repetăm, schimbă Marta placa, dându-şi seama că intimitatea pe care-o propusese lui Mercescu i se-ntorcea împotrivă.

— Mulţumesc, dar aş vrea să fiu proaspăt la cadru, răspunse Mercescu abordând un glas şi mai cavernos.

Şi apoi scoase din buzunar un sandvici cu parizer şi-ncepu să muşte din el cu poftă.

Marta ieşi singură afară. Abia se mai vedea, cerul începuse să

sclipească, noaptea de-nceput de vară se desfăşură calmă şi Marta începu să repete singură rolul:

— După cum vezi am venit singură cu copilul la circ! După cum vezi am venit singură cu copilul la circ!

Ea avea un purcoi de replică, iar scârba asta de Mercescu o tăia unde voia. Trebuia însă mai ales să se concentreze la izbucnirea în plâns.

Prin jur, copiii de figuraţie se alergau. Se vedeau în faţa circului tot felul de autobuze şi camioane, unele ale circului, altele ale echipei de filmare.

Marta se gândea c-ar fi fost bine dacă l-ar fi chemat pe Dorel să vină s-o aştepte când iese de la filmare. Dorel era puştiul. Care-i lăsase şi un număr de telefon. Venise pentru câteva zile la o mătuşă, dar cum să-l sune ea pe puşti? Iar Costel, Costel… Cum putea să fie atât de crâncen? Oare ce era cu el?

Dar să repete, mai bine. Şi repetă:

— După cum vezi, am venit singură…

Şi aici se opri. Era bine să despartă puţin replica şi să zică abia apoi:

— … cu copilul…

Apăru asistentul de regie:

— Mai durează vreo zece minute, vă rog să nu vă-ndepărtaţi, maestrul e deja foarte nervos, dar foarte nervos! Dar pe maestrul Mercescu nu l-aţi văzut?

— Nu… nu l-am văzut…

Atunci apăru chiar regizorul, care-o zări pe Marta. Şi pe asistent, desigur.

— Mercescu unde e?

— Mă duc să-l caut.

— Du-te, vreau să repetăm puţin, parc-au înnebunit cu toţii… Poftim, drăguţă, îi spuse el Martei şi intrară iar în circ.

Fu adus şi copilul, care-l juca pe copilul ei. Dar oare unde era Mercescu? în fine, veni şi Mercescu.

— Unde puneţi aparatul? întrebă Mercescu.

— Auzi, dragă Mercescule, i-o reteză regizorul, nu vrei mai bine să-mi iei locul şi să trec eu în locul tău? Ce crezi? N-aş prefera să mă

ştie toate puştoaicele de liceu şi să am în fiecare zi o întâlnire? De ce vrei să-mi iei pâinea? Crezi că-i aşa uulce? Să ştii că-i mult mai amară decât a ta, aşa să ştii, Mercescule, aşa să ştii!

Mercescu tăcu ofuscat. Se aşează demn lângă Marta, atent să nu-şi mototolească dunga pantalonilor. Marta avu un sentiment de dezgust când îi simţi răsuflarea mirosind a parizer.

— Când te aşezi, începu regizorul, trebuie să fii foarte obosit. Eşti obosit sufleteşte, înţelegi? Şi-n acelaşi timp ai un sentiment de vină şi de restriştе. Eşti ca Henric al nu ştiu câtelea la Canossa, înţelegi?

Mercescu-şi scremu mintea. Canossa… Canossa… Casanova, poate, dar nu… sau Cano va… şi asta era ceva. Oricum, şi Canossa era ceva, probabil în Italia sau în Spania. Totuşi, în Italia şi în Spania e veselie, de ce să fie trist ca la Canossa? Regizorul ăsta e precis un prost. Poate nici n-a fost în Italia. El, Mercescu, fusese, chiar astă-toamnă.

Se ridică iar, ca să se-aşeze.

Spuse replica:

— Cum o duci?

— Nu aşa, dragă, se supără regizorul. Spui replica, după ce te-aşezi!

Mercescu se făcu roşu de mânie. El nu mai întâlnise un astfel de regizor. Şi muşcă, printre dinţi:

— Mie nu-mi plac regizorii care-mi dictează nuanţele!

— Bine dragă, dar nu-i o nuanţă, eu ştiu cum vreau să filmez şi ce!

— Şi eu ştiu, răspunse demn Mercescu. De-aia v-am şi-ntrebat unde puneţi aparatul şi cât luaţi din mine. Am făcut până acum optsprezece filme! Tu n-ai făcut optsprezece filme!

Acum regizorul se făcu el roşu.

Le întoarse spatele celor doi actori şi se duse la taşca lui cu mâncare, de unde muşcă iar cu furie, din alt corn cu mac. Între timp treaba cu becurile se aranjase…

Rămânând singur cu Marta, Mercescu îi propuse să repete. Marta acceptă. Dar curând ea îşi dădu seama că Mercescu nu face asta ca să intre-n personaj, ci încearcă să-şi rezolve complexele faţă de regizor şi face el pe regizorul. Pentru că-ncepu el s-o înveţe pe ea, cum să rostească şi cum să se mişte.

Atunci Martei îi veni şi ei tot sângele în cap. Era prea mult pentru ea.

— Nu vrei mai bine să ieşim afară să ne plimbăm? împreună!

— Ba da, răspunse Mercescu, nesesizând cursa.

— Atunci uită-te-n oglindă! îi spuse ea şi flăcări îi ţâşniră din ochii adumbriţi şi atât de cuminţi până atunci.

Marta avea multă intuiţie şi avea şi simţul compromisului. Avea şi o doză importantă de oportunism în ea. Dar tipii siniştri, care de altfel roiau cu duiumul în jurul ei, şi-n teatru şi la filmări, ştia cum să-i pună la punct.

Se apropie operatorul cu exponometrul. Măsură în dreptul Martei şi a lui Mercescu. Mercescu fierbea. Marta se liniştise. Totuşi exponometrul care nu măsura decât lumina reflectată, indică aceeaşi valoare la fiecare. Totuşi, trebuia mai multă expunere şi trebuia lucrat la modelare. Regizorul se apropie de ei, muşcând din alt corn cu mac. Fu adus şi aparatul. Întâi se uită prin vizor operatorul, apoi regizorul.

— Tragem totul dintr-un singur cadru, hotărî regizorul. Cadrul e magnific.

— Fără traveling?

— Ce să mai punem traveling?

— Ar fi bine totuşi, obiectă operatorul, să ne-apropiem de ei, măcar atunci când se-mbrăţişează.

— Metode vechi, dragă, metode vechi, se schimonosi regizorul. Mă mir de tine, că eşti băiat tânăr şi te gândeşti la asemenea artificii!

Într-adevăr, operatorul era mult mai tânăr, n-avea poate nici treizeci de ani, dar deja începuse să chelească, deşi avea un păr frumos ondulat şi aspru, blond. Avea şi o mustaţă blondă şi era foarte roşu la faţă. Regizorul era mic de statură, deşi nu mult mai scund decât operatorul, avea o barbă mare colilie, ochelari cu multe dioptrii şi-i plăcea tare mult Bach, deşi nu-i repudia nici pe Rimski-Korsakov sau pe Şostakovici.

Cadrul figura însă în decupaj în trei cadre. Secundul, un bărbat care chelise destul de bine, cu burtică şi cu o barbă neagră frumos aranjată, se apropie de cei doi. În urma lui venea secretara de platou.

— Dragă Relule, îi spuse regizorul secundului, facem toate cele trei cadre ale finalului în unul!

— Fără traveling?

— Fără, dragă, uite… şi tu eşti cu travelingul… Vreau un cadru fix, fix… să fie imuabil ca natura, să dăm senzaţia că e o rezolvare obiectivă… nu, aşa… de la noi… nu-i nevoie de niciun traveling!

Relu zise:

— Cu-atât mai bine, terminăm mai repede.

Secretara de platou, o fată scundă, cu ochelari şi cu o mutră de obraznică, având atârnat de gât un gen de pixzgardă, îl întrebă atunci pe Relu:

— Bine, domnu' Relu, da ce număr să dau?

— Dai şi tu pentru tot cadrul numărul primului cadru.

— Pentru toate trei?

— Da, da… zise Relu. Te rog, cheamă machiajul, că uite, pe faţa domnişoarei s-a cam brânzit tenul.

Când auzi asta, Marta-l străpunse pe Relu cu o săgeată de mânie, care dac-ar fi fost tras de Apollo, atotputernicul secund ar fi făcut un atac de ciumă. Dar Relu nu o observă şi chiar dac-ar fi observat-o tot n-ar fi luat-o-n seamă şi se duse pe coridor să tragă o ţigară. Secretara de platou se ducea spre machiaj cu paşi preţioşi, de papagal.

— Ce nenoroc că n-a fost liberă Claquette, se gândi el la Dorina, zise Claquette, o secretară de platou excepţională, adusă-n platou şi formată de el.

Micuţa asta, care i se dăduse-n ultimul moment, nu se gândea decât la băieţi, şi era oricum o stupidă. Relu şi-aprinse o mărăşească şi trase cu-ncredere din ea.

Regizorul evită să mai lucreze cu Mercescu şi-ncepu să-i dea indicaţii numai Martei. Dar nici asta nu-i plăcea Martei:

— Adică Mercescu să facă ce-i place? Şi regizorul ăsta s-o ţină aşa-n aproape ca la dresaj?

Dar înghiţea. Înghiţea, fiindcă avea ea o anume şiretenie şi un simţ superior al compromisului. Şi cadrul se trase. Se consumară vreo două duble. Marta se ţinuse foarte bine, idiotul de Mercescu era un cabotin, regizorul regreta foarte tare că-l luase, dar aşa vedea el rolul ăsta, un tip ceva mai scârbos. Şi tip mai scârbos decât Mercescu cu greu puteai găsi între actorii români de valoare.

Dar de Marta-i părea bine că o luase, uite ce supusă e şi ce

cuminte a fost şi a făcut exact ce i-a spus! Şi de-aia a ieşit bine! Iar Marta era şi ea încântată, însă tocmai fiindcă făcuse exact ce-i venise, nu ce-i spusese regizorul ăsta!

— Draga mea, uite, acum schimbăm lumina, destinde-te şi tu vreo douăzeci de minute şi mai avem pe urmă două cadre, cu intrarea ta.

Apoi regizorul întoarse spatele actorilor, se duse la operator şi-ncepu să discute animat cu el, probabil expunându-i ideile în legătură cu intrarea Martei, recte a Irinei.

Între timp electricienii îndreptau proiectoarele spre locul nou de filmare.

Mercescu, văzând că nimeni nu-i mai dă atenţie, fiindcă Marta cum îi spusese regizorul că are douăzeci de minute se dusese repede la garderobă să ia un sandvici se duse şi el la garderobă, să se schimbe, gândindu-se că probabil intrarea lui nu se mai filmează.

Dar se-nşela. Pentru că întâlnindu-se cu Relu pe coridor, care tocmai îşi termina mărăşeasca, află că se filma şi intrarea lui şi atunci Mercescu se duse spre veceu şi-nainte de-a intra la toaletă îşi aprinse o ţigară Kent, ca să nu simtă prea puternic miasmele dejecţiilor umane.

Iar Marta după ce-şi luă sandvişul cu ou răscopt şi cu parizer, ieşi în faţa circului, iar în aer liber, iubea aşa de tare aerul şi-acolo la circ mirosea a animale, arena aceea avea un miros greu de animale.

Dar cum ieşi afară, Marta avu o senzaţie ciudată de toropeală, simţi furnicături în picioare şi-n braţe, iar aerul începu să vibreze.

Chiar deasupra capului ei, deasupra clădirii circului, era o pâlnie uriaşă, roz, pe care tresăreau şi lumini verzi.

Imediat se gândi la o farfurie zburătoare, dar era mare probabil pentru asta şi Martei i se făcu frică. O senzaţie teribilă de panică o apucă, vru să intre înapoi în clădirea circului, dar parcă nu se putea mişca de pe loc, era ca înţepenită şi deodată fu smulsă, desigur de gheara extractoare a farfuriei, care abia-i teleportase şi răpise pe Costică şi pe Vanghelide. Iar acum, înainte de aterizare, venise şi rândul Martei.

Asistentul ieşi din clădire s-o caute pe Marta, evident – n-o găsi. Începu s-o caute peste tot. Aiurea – desigur. Între timp lumina fusese pregătită. Toată lumea o aştepta pe Marta. Atunci veni cineva şi spuse că a văzut o farfurie zburătoare deasupra circului.

— Unde? întrebă regizorul.

— Era chiar deasupra circului, confirmă un figurant.

— Mai e? se interesă regizorul.

— Nu ştiu, răspunse figurantul, când am văzut-o am intrat imediat înăuntru. A fost ceva îngrozitor, era roz.

— Cum roz? se miră regizorul. Farfuriile zburătoare sunt de obicei roşii!

— Nu, era roz… se-ncăpăţână figurantul.

Regizorul, urmat de Relu, de asistent, de figurant, de operator şi de încă câţiva, ieşiră afară.

Se uitară pe cer. Era seninul serii de vară. Atât. Stelele străluceau ca şi cum nimic nu s-ar fi-ntâmplat.

— Prostii… spuse regizorul. Filmăm!

Se-ntoarseră la locul de filmare. Asistenţii o căutau pe Marta cu frenezie. Nici urmă. Aflară totodată că hainele-i erau la garderobă, doar îşi luase un sandvici, nu putuse deci pleca acasă. Nici nu se demachiase.

— O fi şi ea la veceu… glumi Relu.

— Nu e nici acolo, spuse secretara de platou, care era mai conştiincioasă decât se credea şi cercetase toate cele trei veceuri de femei ale circului.

— Atunci înseamnă c-a răpit-o farfuria, glumi operatorul.

— Ei… asta-i… deocamdată-l filmăm pe Mercescu, o să apară ea. Dar unde-i Mercescu?

Atunci apăru şi Mercescu, foarte demn.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă el.

— A dispărut Marta… îi spuse Relu.

— Probabil a răpit-o o farfurie zburătoare, îşi continuă operatorul seria de bancuri obsesive, în care dacă intra, cu greu se mai putea opri.

— Cu atât mai bine, cu atât mai bine, spuse Marcescu afectând o flegmă britanică, de care era foarte sigur, ştiind că-i asigură şi ceva umor şi multă distincţie-n acelaşi timp.

Se bucura, de fapt, fiindcă avea să filmeze înainte de Marta şi să scape mai devreme. Îi plăcea să-i vadă mutra când o să apară în fine şi era convins că Marta acum nu făcea altceva decât să se smotocească pe undeva cu vreun electrician mai tânăr. De altfel Marta nu-i prezenta

nicio încredere şi era sigur că nu e altceva decât o nimfomană cu pretenţii, nejustificate, abjecţia fiind darul ei cel mai caracteristic.

CAPITOLUL 5

Stăteau în faţa lacului Buciumeni şi respirau aerul curat al nopţii. Adică de fapt numai Costică respira, fiindcă ceilalţi preferau alte reacţii de adaptare.

Adică marţienii, care nu puteau respira aerul, fiind nerespirabil pentru ei, respirau ceva în nişte capsule de-ale lor. Erau unsprezece marţieni, toţi aveau înfăţişare umană, erau umanoizi şi între ei se putea distinge o fată. Tânără, dar cam spelbă. Toţi şedeau însă cu nasul în nişte cilindri în care respirau aer de-al lor. Numai fata respira aerul pământului. Făcea însă oarecari eforturi pentru asta, parcă era o pământeancă, una căreia nu-i e bine.

Costică asistase la tot procesul ei de obişnuire cu atmosfera pământului şi îşi dădu seama astfel că ea are o misiune specială. La un moment dat fata termină cu reacţiile de adaptare şi-ncepu chiar să respire normal. Atunci ea şi cu doi marţieni scoaseră din nacelă un fel de televizor şi-ncepură să se uite la el. Pe televizor se vedeau crâmpeie din oraş, din Bucureşti. Pe Costică îl păzeau doi marţieni, care se uitau şi ei cu atenţie la televizorul acela. Însă, unul din marţieni, care părea un fel de căpetenie, comunică ceva celor doi gardieni ai lui Costică şi aceştia, fără a mai sta mult pe gânduri, îl poftiră pe pământean în nacelă. Acolo era şi profesorul, păzit de un marţian. Trebuie subliniat însă faptul că în afara celor unsprezece marţieni, mai făceau parte din echipaj şi doi jupiterieni. Dar ăştia nu erau de văzut, fiind doar de mărimea unor microbi.

Nici chiar marţienii nu ştiau unde sunt jupiterienii, dar erau cu ei tot timpul în comunicare printr-un sistem special. Iar marţienii erau şi ei destul de scunzi, erau cam cât o veioză fiecare şi toţi aveau o culoare arămie, numai unul era violaceu. El era probabil şeful.

Intrând în farfurie întâlni şi o fată pământeană. Era Marta. Foarte speriată, fata-l întrebă:

— Nu ştiţi, o să ne omoare?

— Cred că nu, spuse Costică, afectând un calm seniorial. Dar oricum, vă puteţi bizui pe mine. Cât eu trăiesc, nimic nu vi se va-ntâmpla. Nu sunteţi cumva Marta T? întrebă el, care o recunoscuse după unul din filmele care rulase cu ea.

— Ba da, eu sunt.

— Îmi pare bine, Costică Mardare.

Marta-i întinse mâna şi Costică i-o sărută ceremonios. Tocmai atunci uşa spre afară a farfuriei se deschise şi marţienii intrară printre ei. O altă uşă se deschise în fundul farfuriei şi Marta se simţi extrasă din locul în care sta şi se trezi întinsă pe un pat.

Era ca un fel de pat de operaţie. Marţienii o-nconjurară. Pe alt pat, care era chiar lângă al ei, se-ntinse micuţa marţiană. Marta adormi.

Şi-n trupul ei intră marţiana. Dar personalitatea îi rămase aceeaşi.

Avea acum un trup de circa patruzeci-cincizeci de centimetri. Era încă legată.

Marţianca, în trupul Martei şi cu datele din creier păstrate, dar cu personalitatea adăugată, de marţiancă, respiră aerul curat al nopţii de lângă lacul Buciumeni.

Costică o văzu pe Marta ieşind pe lângă el şi vru s-o strige. Dar avea aerul că nu-l mai cunoaşte. Pentru că era de fapt marţianca.

Apăru şi Vanghelide.

— Acum ce facem, ce facem? se miră acesta.

Între timp, în încăperea unde se făcuse transplantul corporal, marţienii, se sfătuiau ce să facă cu adevărata Marta. Care arăta acum ca o marţiancă.

— Cel mai normal ar fi s-o omorâm, comunică unul.

— Mi se pare corect, spuse căpetenia.

Atunci unul din marţieni avu o părere contrară. Nu că-i era milă de ea, dar el era soţul marţiencei, aşa că voia să-i ţină ei cineva locul. Spuse asta.

— Nu e moral, îi răspunse căpetenia, violaceul.

— E mai moral s-o omorâm? întrebă soţul.

— Nu, nu e mai moral, recunoscu violaceul.

— Atunci?

— Bine, deocamdată o păstrăm. Dar s-o ţinem închisă aici până plecăm. Deocamdată hai s-o teleportăm pe Siukiwa, ca să putem să ne-ntoarcem.

Ei voiau s-o teleporteze pe falsa Marta, adică pe Siukiwa, exact la locul de unde o luaseră pe Marta. Misiunea era de fapt aceasta: să ia

doi ostateci şi să facă un schimb de personalitate şi nu cu oricine, ci tocmai cu fiica colonelului T, care se ocupa tocmai cu problemele legate de OZN-uri, ca să se afle exact ce se ştia pe pământ despre OZN-uri. După ce Siukiwa-şi va îndeplini misiunea, ea se va înapoia cu altă farfurie, la termenul stabilit.

Totodată, dacă mai puteau culege şi alte informaţii, era foarte bine şi nu numai foarte bine, dar chiar obligatoriu.

Desigur nici Costică, nici Vanghelide, nu fuseseră culeşi întâmplător, pentru că fiecare dintre ei intrase într-un anume punct de vedere. Existând în acea zi în zona circului toate cele trei persoane care-i interesau, marţienii făcuseră totul dintr-o singură lovitură, dar nu reuşiseră să-i extragă imediat şi pe Costică şi pe Vanghelide, preferaseră întâi să-i teleporteze ca să-i ia dintr-un loc mai puţin umblat, deşi locul nu era chiar aşa puţin umblat cum credeau ei.

Marţienii o lăsară atunci pe Marta legată în cabina aceea şi ieşiră afară, unii din ei îşi puseră pe faţă nişte cagule. Umblară iar la televizorul lor şi reperară clădirea turtită a circului. Siukiwa se-ntinse atunci pe un fel de targă, aşezată direct pe pământ. Teleportarea se făcea mai greu, atunci când farfuria nu era în zbor. Întinsă cu faţa-n jos cum era, omuşorii cu cagule îi puseră în ceafă un fel de ac. Siukiwa ţipă uşor. Alte două ace i se-nfipseră în fese, iar altele în cele două gambe. Atunci se aduse un aparat special care formă un fel de câmp, acele zburară pe rând din trupul fetei, întâi cele din gambe şi fu ridicată-n picioare, apoi zburară cele din şolduri şi fu ridicată de la pământ, se înălţă vreo două sute de metri-n sus, după care, generatorul respectiv de câmp fu cuplat cu televizorul şi se dădu drumul câmpului la maximum. Siukiwa ateriză uşor şi aproape instantaneu în spatele unor pomi din dosul circului. Marţienii nu o teleportaseră chiar pe locul de unde dispăruse Marta, pentru că era riscant, putea fi văzută şi oricum teleportarea nu era chiar atât de rapidă ca de pe farfurie în timpul zborului, după cum am mai spus. Totuşi exista un sistem de ghidaj şi nu exista riscul ca teleportata să se izbească de vreun pom sau de clădirea circului.

Aşa că odată aterizată, Siukiwa îşi aranjă puţin ţinuta şi se-ndreptă nonşalantă spre intrarea circului.

Filmarea cu Mercescu se terminase.

— Ce facem? Mai aşteptăm? întrebă operatorul, care abia

aştepta să facă o baie, după ziua aceea atât de crâncenă.

— Încă zece minute, spuse neguros regizorul şi se-ntoarse.

Când se-ntoarse, Marta se apropie de ei, splendidă, apariţie de vis.

— Marta…

Într-adevăr Marta era mai frumoasă ca niciodată. Parcă se-ntrupase o mireasă a stelelor. Regizorului îi părea rău că nu mai e tânăr.

Acum era atât de frumoasă Marta, încât parcă nici nu mai era racord cu ce se filmase înainte.

— Haideţi, lumina, repede… Aparatul…

Dar copilul, cu care trebuia să filmeze Marta, plecase. Maică-sa se plictisise să mai stea cu el, apoi copilului îi era somn, i-era foame, şi fie ce-o fi, maică-sa fără să mai spună nimic, nimănui, îl luase şi plecase.

Când află asta, regizorul fu gata să facă infarct. Chiar puţin lipsi. Chiar greu îi rezistaseră arterele, la presiunea puternică de sânge care se năpusti în ele.

Noroc că arterele lui era încă bune, nu bea şi nu fuma.

— Bine, strângeţi totul, se recunoscu el învins şi se gândea cum dumnezeu vor mai lega acum toată povestea fără intrarea ei.

Şi nu putea să-i facă intrarea fără copil. Dar se putea! Avea să o găsească direct la locul ei. Era chiar mai bine aşa! Şi până atunci avea nişte numere de circ cu care să lege. Regretă că se enervase şi se gândi ce bine-l servea întâmplarea câteodată.

Marta se duse la garderobă şi se schimbă. De fapt Siukiwa, desigur. Care era foarte curioasă de noul ei trup. Dar îşi dădea seama că e un trup frumos şi abia aştepta să ajungă acasă să se bage-n camera de baie şi să se admire-n linişte.

Îi plăcea astfel persoana în care se transformase, dar bineînţeles abia aştepta să-şi termine misiunea şi să revină în planeta ei de baştină.

Totodată îi plăcea oraşul în care venise, ce frumoasă era aleea asta atât de dreapta care mergea de la circ, printre şirurile de pomi, spre autobuze şi tramvaie. Era curioasă să vadă autobuzele şi tramvaiele, din depărtare le simţea mai mult şi deşi văzuse pe Marte o

grămadă de filme, era altceva contactul direct. Iar în acelaşi timp se baza pe automatismele rămase intacte în creierul Martei.

Iar în cabina aceea de pe farfurie, veni soţul Siukiwei, care-i comunică Martei, fără vorbe, fiindcă marţienii erau muţi, comunicau direct la creierul celui cu care erau în discuţie, îi comunică deci:

— Eu sunt soţul tău.

Marta în trupul Siukiwei avea însă personalitatea ei neatinsă, după cum am precizat.

— Să nu mă atingi, îi spuse ea. Şi întâi dezleagă-mă, te rog.

— Nu pot încă, n-am voie, îi spuse omuleţul, care pretindea că-i este soţ. Ai răbdare să plecăm întâi.

— Şi cât o să mai rămân aşa în trupul ăsta?

Soţul, care nu vru să se angajeze cu ea într-o discuţie lungă şi care mai avea şi alte treburi până la plecare îi mai comunică doar:

— Nu e ceva definitiv, fii liniştită. Iar eu am să am grijă de tine, dar pentru asta nu trebuie să te comporţi ca o proastă.

Şi soţul ieşi din cabină, carese-nchise ermetic în urma lui.

Ieşi afară din farfurie. Acolo era Costică înconjurat de marţieni, care fuma o ţigară. Vanghelide era închis înăuntru, fiindcă prezenta mai puţină încredere decât Costică.

Costică şedea pe un tăpşan. Prefera să stea pe loc, de frică să nu-i calce pe marţieni. De fapt încă nu ştia că-s marţieni, dar se vedea cât de colo că sunt extratereştri.

Sigur că primul gând al unui alt individ ar fi fost cum să scape. Dar Costică numai la asta nu se gândea. Considera că avusese noroc. El ţinea mai mult la ştiinţă chiar decât la propria lui viaţă.

— Îmi place de tine că eşti curajos, simţi el.

De fapt nu auzi, ci pur şi simplu simţi această frază.

Atunci îşi dădu seama că nu e nevoie să vorbească. E suficient doar să-şi vorbească, adică să gândească. Dar nu era uşor să te adaptezi la astfel de comunicare mută. Dar treaba totuşi mergea mai uşor decât era de aşteptat.

— Am cinzeci şi şase de ani, îşi zise el, mă simt bine, aş vrea să vă fiu de folos, dar vreau ca treaba să-mi aducă şi mie un folos.

— Perfect.

— Totuşi n-aş vrea să-i trădez pe pământeni, dacă se poate.

— Ceea ce vrem noi e chiar mai în folosul vostru decât al nostru.

— Dar despre ce e vorba?

— Vei afla pe Marte.

— Deci sunteţi de pe Marte.

— De-acolo.

— Păi ştiam că acolo nu e viaţă.

— Uite ce e, nu te-am adus pe tine aici din întâmplare.

— Mi-nchipuiam. Şi să ştiţi că vă aşteptam. Ceva îmi spunea că existaţi, deşi toţi aşa-zişii oameni de ştiinţă pretind că nu existaţi.

— Nu există şi alte voci?

Acum Mardare-şi dădu seama că e interogat. Şi-ncepu să fie mai atent.

— N-are rost să fii mai atent, îi spuse marţianul. Tot ai să spui totul. După cum vezi, chiar senzaţiile tale şi gândurile scurte, fără vorbe, fac legătura cu noi.

— Mă rog…

Atunci Costică se hotărî să gândească şi mai abrupt.

— Şi mai abrupt… râse marţianul şi-n creierul lui Costică se simţi râsul lui ca un ecou.

El, cu o viteză teribilă, atunci reacţionă şi gândi să-i păcălească. Fu atât de rapidă ideea lui, că marţienii fiind ocupaţi cu râsul, nu fură pe recepţie.

— Unde e capitala pământului?

— Ştiţi că nu există aşa ceva.

— Ştim. Cum te cheamă?

— Costică Mardare.

— Cum?

— Costică.

— Da…

— Mardare Constantin. Nu ştiaţi?

— Perfect…

— Auziţi, nu vreţi să dăm cărţile pe faţă?

— Care cărţi? Tu oricum nu poţi citi în cărţile noastre.

— E vorba de cărţile de joc.

— Nu mai vorbi prostii.

— Serios. Există cărţi de joc. Dar de fapt sunt nişte bucăţi de carton pictate.

— Cu semne magice?

— Ţiganii spun că semnele de pe cărţile de joc sunt magice. Dar eu nu cred şi nici ştiinţa nu crede asta.

— Perfect. Dar discuţia se lungeşte cam mult. Şi noi nu putem rămâne mult aici.

— Mi-nchipui.

— Uite ce se-ntâmplă, tu poţi să mergi cu noi sau poţi să rămâi, pentru că noi pentru tine avem un respect deosebit. Eşti un savant. Cu ceilalţi, e altceva. Şi mai e ceva. Cineva te protejează. Apoi noi credem că tu poţi să păstrezi un secret.

Mardare era în culmea fericirii, uite ce oameni nemaipomeniţi sunt marţienii ăştia şi cum în fine există cineva pe lumea asta care-i dă consideraţia pe care o merită!

— Sunt de acord să merg. M-ar interesa ce-i acolo, spuse el acum cu voce tare.

Marţienii care aveau şi ei ipocrizia lor, se şi bazau pe reacţia lui de bravură. Dar ce spuseseră era adevărat totuşi. Fiindcă avea Costică pe cineva, după cum am arătat mai sus.

— Şi cu ce mă-ntorc de-acolo? întrebă el.

— Cu următorul echipaj.

— Care când soseşte?

— Secret.

Aici, unul din jupiterieni interveni şi-l rugă pe anchetatorul marţian să-l lase şi pe el să întrebe.

— Unde se află bombele atomice?

— Cam peste tot.

— Ştiu. Dar ne-ar trebui şi nouă câte una din fiecare tip. Să le luăm să le studiem. Am vrea să le descoperim mijlocul de neutralizare. Ţi-l putem da chiar ţie acest mijloc. Atunci ai salva lumea.

— Da, dar nu mă pot duce eu la fiecare bombă s-o dezamorsez.

— Ţi-e lene?

— Nici vorbă, dar nu pot ajunge la ele. Şi apoi aflaţi că asta mă preocupă şi pe mine, vreau să neutralizez bombele nucleare. Cum aţi aflat?

— Nu ştiam. Am pus mina pe tine din întâmplare.

— Nu minţiţi?

— Noi nu minţim.

Dar desigur minţeau. Treaba o aranjase la repezeală 8. Care urmărea de departe povestea şi care-l recomandase pentru această misiune pe Costică.

El transmise de altfel jupiterianului aflat în nacelă, la pupitrul lui minuscul, care n-avea nici ăsta mai mult de câţiva microni, o cosmogramă. Pupitrul avea de altfel o legătură directă cu cerul. Îngerul transmise: «Purtaţi-vă bine cu el, aşa cum v-am recomandat, stop. Nu-l sâcâiţi prea mult. Dacă doreşte să-şi ia cu el ceva în călătorie, nu-l împiedicaţi, stop. Este exact omul de care aveţi nevoie. După cum am mai spus. stop. Cu el putem pune la punct tot sistemul de intervenţie, stop. Vă sunt prieten, stop. Sunt pe recepţie.»

«Un moment», cosmografie jupiterianul de serviciu şi transmise imediat şi concomitent cosmograma primită şefului marţian şi colegului jupiterian şi cei doi se consultară scurt apoi transmiseră jupiterianului de serviciu: «Suntem de acord, întreabă unde să-l ducem. Pe Marte sau pe Jupiter?»

Lui 8 îi parveni repede acest răspuns. Căzu pe gânduri într-adevăr, viaţa lui Costică era în pericol. Mai ales că ştia că el n-avea costum pe potrivă, pentru o călătorie. Apoi cosmografie:

«Marţianizaţi-l. Duceţi-l pe Marte. Până acum toate informaţiile luate de pe pământ sunt nule, fiindcă aţi lucrat superficial. Îl marţianizaţi pentru câteva luni doar. Apoi îl reumanizaţi».

«Dar, după cum ştiţi, răspunse marţianul-şef, avem doar procedeul marţianizării, după care ne-am ales cu atâţia pământeni de la sistemul din triunghiul Bermudelor, dar încă n-am reuşit reumanizarea. Tema de cercetare e deja veche la noi, dar încă n-am obţinut niciun rezultat. Şi ce poate şti Costică ăsta mai mult decât toţi marinarii şi aviatorii pe care îi tot ducem cu vorba că o să le dăm drumul. Dar sunt numai vorbe. De altfel nu e voie să se spună despre noi că minţim.»

«Acum e deja foarte târziu», răspunse 8, care ştia ce ştia. «Faceţi ce credeţi».

Marţienii şi jupiterienii având un înalt simţ de răspundere îl informară pe Costică asupra pericolului marţianizării. Dar şi a

necesităţii teribile care se impunea. Îi spuseră totuşi că hotărârea de luat o lasă la latitudinea lui.

— Perfect, voi merge pe Marte, răspunse el. Aş vrea totuşi să trec pe acasă să-mi iau ceva.

— Ce să-ţi iei?

— Să-mi iau telefonul.

— Dar ce e telefonul?

Asta şi voia Costică, să ştie dacă marţienii ştiu ce-i telefonul. Acum era edificat. Putea deci telefona şi informa organele în drept asupra aventurii în care urma să se bage. Şi să ceară voie. Şi să fie luat în evidenţă.

Tot acest gând se petrecea însă în subconştient, aşa că nici marţienii şi nici jupiterienii nu i-l reperară.

Iar marţienii, care aveau simţul umorului, spre deosebire de jupiterieni, care nu aveau, vrură să-i joace o festă. Ei ştiau prea bine ce-i telefonul, dar ştiau că n-o să aibă ce face cu el în călătorie.

Acum îi dădură drumul şi lui Vanghelide din farfurie, ca să-l interogheze. Aflând că Mardare se duce până acasă să-şi ia ceva, îl întrebă:

— Ce e?

— Mă duc pân-acasă să iau ceva.

Îi spuse atunci:

— Ia şi tablele.

— Ce sunt tablele? întrebă căpetenia.

— Un joc. Să mai scăpăm de plictiseală.

— Bine, admise căpetenia, care ştia şi ce-s tablele, dar îi plăcea să facă pe prostul.

Doi marţieni se puseră imediat la subţioara lui Costică, luară-n gură un fel de fluiere şi cei trei porniră prin aer vâjâind până la locuinţa lui de lângă Circ. Acasă Costică găsi o scrisoare. Era de la Carla, chiar de la Carla Mangiacarli, cu care era de atunci, de acum douăzeci de ani, în corespondenţă. Şi cu care de-atunci nu se mai văzuse. Îşi strecură scrisoarea-n buzunar, fără să fie observat de marţieni, care-ncepură să se uite cu curiozitate prin casă.

Deschise totuşi scrisoarea şi o parcurse repede. Nu-i venea să creadă. Ceea ce se spunea acolo schimba toate datele, asta era uluitor!

Şi ce să facă acum? Să mai plece în cosmos?

— Tocmai de aceea, îşi zise el însă, în care timp cei doi marţieni tot ţopăiau prin casă ca nişte copii, unul deschise televizorul, iar altul răsfoia o carte cu multe ilustraţii.

Era tocmai almanahul revistei «Ştiinţă şi Tehni că, pe anul în curs. Ce doi schimbau între ei impresii, desigur, mute, după obiceiul lor.

— Tocmai de-aceea, îşi urmă Costică gândul, tocmai de aceea, acum mai mult decât înainte sunt dator să contribui la salvarea omenirii, acum când totul depinde de mine.

Apoi telefonă. I se răspunse la circa de miliţie din apropiere.

— Sunt Costică Mardare, începu el şi spuse şi strada şi numărul la care locuia, mi s-a propus de către un echipaj de pe o farfurie zburătoare care a aterizat lângă lacul Buciumeni să fiu marţianizat şi să mă duc pe planeta lor pentru a contribui la crearea unui sistem pentru stârpirea bombelor nucleare; consider, că asta e-n interesul ţării noastre şi chiar a-ntregii omeniri, aş vrea de-aceea să mă luaţi în evidenţă şi să-mi confirmaţi cât de curând posibil acceptarea colaborării mele. Din nefericire nu cred că pot să-i ţin cu vorba pe marţieni mai mult de-o jumătate de oră. Iar prilejul e unic. Totodată vă informez că am aflat azi printr-o scrisoare că am un fiu în lumea capitalistă, la Paris, de care n-am ştiut până acum. Cu cine vorbesc?

— Ofiţerul de serviciu, răspunse sec ofiţerul de serviciu, care ezită totuşi să-şi spună numele. Deci ce doriţi?

— Să plec în planeta Marte, înţelegeţi, e în interesul tuturor.

Între timp cei doi marţieni deveniseră bănuitori.

Primind mesajul respectiv, plutonierul-major Vasile Gheorghe se simţise disconfortat. Nu-i plăcea să-şi bată joc nimeni de el când era în timpul serviciului. Totuşi îi plăcea să rămână în sfera unei politeţi desăvârşite, o politeţe care era marea lui mândrie şi care-i producea un confort asemănător cu disconfortul celălalt. Dar invers. Cele două treburi oricum se echilibrau.

De aceea îl puse pe Costică să repete ce spusese şi notă cu conştiinciozitate comunicarea.

— Când pot primi un răspuns? insistă Costică.

Dar această insistenţă puse capăt răbdării plutonieruluimajor

Vasile Gheorghe, la care disconfortul invadă cu brus cheţe confortul provocat cu prilejul notării comunicării. Totuşi se stăpâni.

— Peste o jumătate de oră, spuse el şi-i închise telefonul lui Costică.

Neprimind răspuns într-o jumătate de oră, Costică îşi dădu seama că n-a fost luat în serios şi mai dându-şi seama că nici n-are cum să fie luat în serios, luă de-aceea tablele de care era să uite, luă şi telefonul, pe care-l scoase din priză, ca să nu pară c-a venit acasă doar de pamplezir şi cu-atât mai puţin pentru ce chiar venise.

Lăsă şi scrisoarea Cariei la vedere, ca atunci când se va veni în urma lui, să se adeverească seriozitatea informaţiei lui, îi luă pe cei doi marţieni la subsuoară şi zbură către lacul Buciumeni, unde farfuria aştepta gata de decolare, intră cu cei doi în nacelă şi porniră cu toţii: cei doi jupiterieni, cei zece marţieni, Marta sub înfăţişarea Siukiwei, Vanghelide şi Costică, care fuseseră aduşi în camera cu paturile pentru transplant şi unde le era injectat în vene un lichid galben vâscos, după care motoarele-şi măriră turaţia, din care cauză o centrală de înaltă tensiune din apropiere se defectă şi atunci Costică şi Vanghelide deveniră şi ei nişte omuleţi arămii, ca şi ceilalţi marţieni şi ca şi Marta, dar îşi păstrară amândoi gândurile, senzaţiile, totuşi o linişte mai complexă-i învălui, avură şi o mai mare libertate în mişcări, nu simţiră nici măcar golul din stomac la ridicarea-n văzduh şi-n imensitatea nopţii flacăra roz a fost văzută iar şi discul se pierdu în cer, în cerul vineţiu, pătat cu rozul dejecţiilor puternicelor rachete şi pământul rămânea în urmă, acum se zăreau chiar continentele, chiar oceanele şi cerul îi înghiţi pe cosmonauţi.

CAPITOLUL 6

Informaţia primită de plutonierul-major Vasile Gheorghe era prelucrată la un nivel superior. Acolo mai veniră informaţii asupra aterizării farfuriei lângă Bucureşti. Erau chiar vreo cincisprezece martori oculari. Niciunul nu făcuse însă vreo fotografie. Oricum era greu, fiind noapte.

Colonelul T. deschise ferestrele. Luna iunie intra veselă pe fereastră, în ora târzie de noapte. Mai intrară şi nişte ţânţari.

Telefonă atunci şi trimise un echipaj la locuinţa lui Costică. Fu găsită pe masă scrisoarea de la Carla, urme de violenţă nu se găsiră. Telefonul însă dispăruse. Până la urmă se reperară priza şi firele. Mai

târziu, colonelul T. ajunse şi el în apartamentul lui Costică. Văzând nişte fotografii, îşi aminti de el. Fuseseră colegi. Colonelul atunci se-ntoarse cu duioşie la anii tinereţii. Ce vremuri când erau tineri ofiţeri, ei… acum îl supăra inima, îl supăra ficatul, avea şi probleme cu circulaţia periferică. Trebuise să se lase urgent şi imediat de fumat. Pensia nu era departe. Ştia că avea să se despartă nu peste mult de meserie şi-i venea îngrozitor. Nu se putea închipui stând şi săpând grădina sau jucându-se cu nepoţii. Iar de nepoţei nici vorbă, fiindcă avea o singură fată, pe Marta. Şi uite ea avea încă atâtea probleme, se pare că toată povestea cu Costel era-n declin. Dar asta cu-atât mai bine. Colonelul nu-l plăcea de loc pe Costel, dar nu spunea nimic, era sigur că până la urmă Marta se va convinge singură. De altfel o ştia foarte încăpăţânată şi n-avea cum interveni direct. Apoi ea săraca avea probleme mari cu viaţa asta de teatru şi film, care el îşi dădea seama că nu e un simplu divertisment. E de fapt o luptă acerbă. Era însă mândru de Marta, că o cunoştea toată lumea şi colegii îl felicitau cu efuziune după fiecare film nou în care ea ducea tot greul, ţinând parcă povestea pe umerii ei firavi.

De Costică nu-şi aducea aminte prea bine, dar rămăsese cu ideea despre el că e un om de ispravă, păcat că nu se ţinuse de-nvăţătură să poată rămâne între ei, păcat, ar fi fost poate acum şi Costică ditamai colonel, apoi îşi mai aduse aminte de problema lui Costică cu nevasta, care-l părâse, dar nu asta avusese importanţa cea mai mare şi parcă-şi adusese aminte cum îl sfătuise chiar el să-şi urmeze studiile, se dăduse exemplu chiar pe el, care intrase la drept la fără frecvenţă şi deşi era greu să fii cal bătrân în buiestru, uite că reuşise. De altfel cam tot ce-şi propusese în viaţă reuşise. Acum era desigur dificil că lucra în sectorul acesta atât de nesigur, de neclar, dar trebuia cineva să se ocupe şi de prezenţele misterioase, de fenomenele legate de prezenţa acestor atât de buclucaşe ozeneuri. Dar un caz atât de clar, de precis, ca cel cu răpirea lui Costică, nu i se mai ivise. Dar oare chiar Costică fusese răpit de extratereştri, oare chiar existau extratereştrii? Simţea că acest caz îl scotea din obişnuinţa şi rutina misiei şi-l arunca înspre laturile greu controlabile şi chiar periculoase ale senzaţionalului.

Poate dac-ar fi fost mai tânăr, colonelului T. i s-ar fi aprins mintea şi s-ar fi aruncat în toată afacerea cu furie, numai şi numai de dragul de-a se remarca. Dar colonelul era foarte prudent, simţea

desigur cât e de delicată afacerea şi ştia că nu trebuie să se lase târât de ea ca de-un torent.

Afacerea trebuia stăpânită, nu să se lase el stăpânit de ea.

Întors la sediu, colonelul telefonă să i se aducă dosarul lui Costică. Şi-l studie până-n miez de noapte.

Dar nu descoperi nimic relevant. Ceva însă îl neliniştea. Desigur era vorba de legătura cu italianca. Dacă n-ar fi fost această legătură, totul era normal. Dar treaba nu părea curată. Se temea de o înscenare, dar nu se vedea niciun fir, absolut niciun fir, fir-ar să fie! Totuşi, preocupările pseudo-ştiinţifice ale lui Costică… dar nici astea nu erau un fir. Între hârtiile lui se găsise un dosar cu o lucrare despre cancer, mă rog… apoi erau tot felul de note în care apăreau numele unor şefi de guverne şi de state şi chiar ciorna unei scrisori către Organizaţia Naţiunilor Unite. Oricum conţinutul era înălţător, bietul Costică voia să salveze omenirea, dar cu ce mijloace… Totuşi, totuşi, însemnările despre inelul lui Ghiges, exact cum te poţi face nevăzut… Dar era exclus. Era o prostie. Dacă însă Costică le jucase o farsă şi chiar pusese mâna pe formula secretului lui Ghiges şi acum doar experimenta povestea? De fapt însă colonelul nu făcea decât reduceri la absurd. Pentru că nu exista decât o singură coincidenţă serioasă. Ceilalţi martori şi depoziţiile lor în ce priveşte prezenţa farfuriei. Unul din martori era chiar lucrător de miliţie. Avea şi dosarul acestuia la dispoziţie: se vedea clar din dosar că e vorba de un om serios, lipsit de o imaginaţie maladivă şi de date care să dea posibilitatea unei interpretări subiective. Cu Costică era desigur altceva, acesta era exact invers decât respectivul lucrător de miliţie. Costică era încărcat de subiectivitate, era de un entuziasm facil şi chiar pueril, deşi era şi el acum de vreo cincizeci şi şase de ani. Era exaltat, desigur. Dar ce căuta scrisoarea italiencei tocmai acum şi de ce insistase Costică asupra scrisorii când raportase la circa de miliţie situaţia? Când pleacă-n cosmos să-l mai preocupe o scrisoare? Totuşi scrisoarea dădea pentru Costică o informaţie extraordinară. Era tată! Şi tocmai acum să plece-n cosmos? Doar fusese desigur silit. Şi chiar dacă nu era silit, era clar că tocmai povestea cu OZN-ul venise exact în întâmpinarea preocupărilor lui.

În ce priveşte laboratorul din casa lui Costică, nu se descoperise nimic relevant. Doar preocupări de maniac. Oricum Costică era un

maniac. Deci două probleme de luat în seamă: pe de o parte subiectivitatea lui Costică, pe de altă parte obiectivitatea numeroşilor martori oculari şi desigur erau mult mai mulţi, dar bineînţeles nu toţi se grăbiseră să comunice imediat organelor în drept.

Ca o confirmare a laturii obiective, intră cineva şi-i puse pe masă o nouă serie de rapoarte. Tot asupra prezentei OZN-ului.

Dar colonelul era pur şi simplu terminat. Nu mai putea să mai raţioneze, îşi simţea creierul greu ca o piatră, întocmi atunci cu ultimele puteri un raport scurt şi cât mai obiectiv, cu faptele, ferindu-se de interpretări hazardate. Lăsă raportul ofiţerului care aştepta la maşina de scris şi ieşi clătinându-se de ameţit ce era.

Se urcă în automobilul propriu DACIA-1300 şi căscând de somn porni motorul. Aerul de afară oricum îl mai înviorase. Acum începuse să-l cuprindă o linişte dulce.

Farfuria, cu Costică, cu Marta, cu Vanghelide şi cu extratereştrii, tocmai depăşi luna. Costică se gândea acum la băiatul lui.

De ce nu ştiuse asta mai devreme? De ce? De ce?

De ce Carla fusese atât de crudă şi-i ascunsese povestea timp de douăzeci de ani? De ce?

Şi oare ce făcea acum Tino? Carla-i scrisese, e drept, că Tino e acum la Paris, că studiază lucrul la calculatoare, şi că o să aibă o meserie frumoasă. Evident, era bine asta, dar de ce nenorocita aceea de femeie îl privase atâţia ani de conştiinţa de-a fi tată? Poate dac-ar fi ştiut că e tată, viaţa lui ar fi luat altă turnură, dar totuşi nu-i părea rău de viaţa pe care-o dusese şi cu-atât mai puţin de turnura pe care-o luase acum viaţa lui. Simţea că ajunsese-n apropierea apoteozei acestei vieţi. Şi de viaţa lui depindea acum poate viaţa tuturor oamenilor de pe planetă. Şi a lui Tino desigur, a minunatului lui fiu. Îi părea rău desigur şi de Carla, de care aflase tot din scrisoare, că e pe moarte şi-n scrisoare Carla-l întreba dacă n-a descoperit totuşi ceva.

Dar era prea târziu, prea târziu pentru Carla şi ea avea să se stingă fără ca el s-o poată ajuta, dar de ce totuşi… de ce i-l ascunsese pe Tino atâţia ani? De ce?

Şi trecând prin dreptul lunii, Costică o privea cu nostalgie.

Iar colonelul T. avu un vis. Se făcea că el şi Costică, tineri ofiţeri, înaintează pe lună, că au ajuns şi ei pe lună, tot printre primii oameni pe lună şi-nfig pe bietul nostru satelit natural însemnele umanităţii şi

însemnele patriei lor iubite. Iar la întoarcere, cei doi erau sărbătoriţi de tot Bucureştiul, venit să-i vadă, iar ei treceau prin oraş, bătuţi cu flori şi peste tot, prin case, se deschideau sticle de şampanie, fete tinere îmbrăcate-n alb, în voaluri diafane şi cu coroniţe pe cap, îi sărutau din mers, iar ei mergeau ţanţoşi, ca la paradă, ajungeau însă la cimitir, duşi de toată lumea şi acolo erau înmormântaţi cu toată pompa. Ei voiau să spună că nu, nu e nevoie, n-are niciun rost, sunt doar vii şi chiar învingători, dar lumea nu voia să-i audă, îi băgaseră în nişte sicrie pompoase, îi închiseseră-n ele, sticlele de şampanie continuau să se destupe, era o veselie şi-o hărmălaie generală, iar sicriele fură coborâte-n groapă şi auziră curând bulgării de pământ aruncaţi peste capace.

Colonelul se trezi lac de sudoare. Aprinse veioza, nevastă-sa dormea liniştită, dar simţindu-l că s-a trezit, făcu şi ea ochi, şi-i zise:

— Ce-i cu tine, Ticule?

Dar T. se aşezase pe marginea patului cu capu-n mâini.

— Nimic, nimic, zise el. Dormi…

Se ridică atunci, intră în birou, îşi căută ţigările şi aprinse una. Trase cu nesaţ din ea. Apoi deschise geamul.

Vara timpurie se-mprăştia peste Parcul Tineretului, unde era blocul lor. Scârba asta de ţigară! De ce mai păstra ţigări, când doctorul îl ameninţase atât de cumplit, de ce? strivi cu ură ţigara, chiar pe pervaz. Nevastă-sa avea să constate a doua zi. Şi ce? Să poftească… să poftească… mai ales că-i spusese dimineaţă, auzi ce mârşăvie, că vrea s-o aducă pe maică-sa să stea câteva luni la ei.

Dar colonelul n-o plăcea pe coana Sofica, o babă bisericoasă, având pasiunea şi chiar nostalgia morţii. Se pare că această femeie îşi aştepta moartea cu fervoare, cu nădejdea unei împliniri fantastice a destinului ei. Nu vorbea de altceva decât de parastase, de luminări şi de-nmormântare. Şi colonelul nu-i de mirare că n-o plăcea de loc pe coana Sofica. Dar cum să se-mpotrivească acum, cum să pară inuman faţă de nevastă-sa, pe care ce-o apucase acum să fie maică-sa lângă ea, mai ales că nevastă-sa avusese un argument la care greu te poţi împotrivi.

— Gândeşte-te Ticule, cât o să mai trăiască? Vreau şi eu s-o mai văd, să stau lângă ea, biata de ea, să am conştiinţa împăcată c-am făcut pentru ea tot ce-a fost posibil.

— Totuşi, nu-i bolnavă, remarcase colonelul.

— Un om bătrân este un om bolnav, replicase severă nevasta, şi cu asta discuţiase-ncfusese.

Colonelul privea clădirea crematoriului uman, care mai mult se ghicea în negura nopţii. Nu-i era teamă de moarte, o considera ceva natural şi atunci de ce să-i fie frică? Dar nu suporta înmormântările, nu putea suferi pompa funebră, mai ales cea religioasă, care i se părea un spectacol de prost gust. Şi nici nu voia să se gândească la moarte. Când va veni, va veni, dar de ce să se intoxice aşa cu gândul morţii? De ce să moară înainte de-a muri? Dac-avea s-o aibă pe cap pe coana Sofica avea tot timpul să aibă-n faţă imaginea morţii. Era genul de personaj care trebuie să-ţi amintească mereu că se moare şi că vei muri, casa avea să trăsnească de miros de tămâie, o să aibă mereu colivă la masă şi nevastă-sa o să devină mai tristă, o să fie ca o călugăriţă. Colonelul n-avea niciun chef să-şi transforme casa-n mănăstire. Dar ce era de făcut? Ce era de făcut? Şi o ştia pe nevastă-sa încăpăţânată şi dacă-i intra ceva în cap, nu-i mai puteai scoate ce-i intra.

Încăpăţânată era şi Marta, din nefericire pe latura asta o moştenise pe maică-sa. Altfel era leit el, dar încăpăţânat el nu era şi nu fusese niciodată, fusese-ntotdeauna subtil şi armonios, avea mare fineţe, ca şi-n cazurile pe care le rezolva, de-aceea şi fusese numit într-un post atât de delicat.

Iar pe Marta tare-ar fi vrut s-o ajute, dar ce putea face? Era un copil ataşat şi se mândrea cu ea, dar avea mână atât de proastă în viaţa ei sentimentală atât de proastă mână! Şi-nainte de Costel, doctorul ăla, ce secătură! Ce probă! Noroc însă că Marta spunea tot acasă şi-şi făcea publică viaţa sentimentală, chiar aşa cum era şi cerea întotdeauna sprijinul familiei, dar făcea numai ce voia. Aşa că, de frică să nu-i piardă încrederea, colonelul nu intervenea decât cel mult extrem de subtil în sfaturile pe care i le dădea, dar în ce priveşte subtilitatea, se pare că Marta-l întrecea chiar şi pe el, fiindcă sesiza întotdeauna intenţionalitatea şi rezista, delicat, tot foarte subtil, însă ferm. Ar fi vrut desigur s-o mărite pe Marta c-un băiat serios şi şi-ar fi dorit cu mare dragoste un nepoţel. Doar acum când o ştia pe Marta atât de ocupată în munca ei de afirmare, cum să-i pretindă aşa ceva şi chiar dacă i-ar fi pretins tot nu putea face nimic.

Tare şi-ar mai fi aprins o ţigară. Dar rezistă eroic. Se gândi iar la

Costică, la interpretarea cazului, dar acum era peste puterile lui. Nu mai putea, pur şi simplu nu mai putea, trebuia să lase totul pe mâine, deşi se va trezi năuc, după noaptea asta grea.

Atunci respiră adânc. Privi iar clădirea îndepărtată a crematoriului uman. Simţi un fel de greaţă. Deschise biroul, alese o pastilă, se duse la bucătărie, luă un pahar cu apă, înghiţi pastila, bău şi apa.

Tot nu putea dormi. Insomnia-l chinuia. Se gândi să ia mai bine un tranchilizant, dar luase pastila pentru ficat, când avusese senzaţia aceea, care acum persista. Nu se făcea să ia pastila una după alta, mai ales că nu făcuse asta niciodată. Mai bine să ia o ţigară, fie ce-o fi. Se duse cu paşi hotărâţi la birou, căută ţigările, îşi aprinse una, parcă senzaţia de greaţă se atenuă.

Prin geamul deschis, privi cerul. Era senin îngrozitor. Stelele toate stăteau de strajă, era de parcă eşti la ţară, stai într-o căpiţă de fân, cu mâinile sub cap. Şi priveşti cerul. Aşa ceva colonelul nu mai făcuse de când era copil. Nu mai avusese timp de asta, ce păcat! Şi când te gândeşti că asta era totul, totul…

Şi iar privi cerul. Cu stelele, cu miliardele de luminiţe stând pe canavaua neagră ca un concert de suflete. Şi din când în când, departe, foarte departe, câte o scânteie roz sau verde, abia se simţea.

Era de parcă priveai în acel loc cerul printr-o prismă şi desigur nici Costică nu putea dormi în timpul ăsta, printre noii lui cunoscuţi, tovarăşii de călătorie, care de când începuseră zborul, nu-l mai băgau în seamă.

Dispăruseră cu toţii prin ungherele capsulei-farfurie şi Costică îşi dădu seama că începe să se plictisească. Atunci încercă să doarmă. Nu reuşi decât târziu, târziu de tot şi dormi mult şi bine, până-l treziră tovarăşii de călătorie.

Se pare că ajunseseră, sau oricum nu mai aveau mult, fiindcă se pregăteau toţi de ceva important, fiindcă ţopăiau şi se loveau între ei cu intensitate ca nişte cocoşi care se luptă.

Dar nu se luptau. Aşa se bucurau marţienii, lovindu-se-ntre ei, planeta lor nu era departe şi Costică ţopăi şi el şi se uită prin hublou.

SFÂRŞITUL PRIMEI PĂRŢI: PLECAREA

unde iată *CAP. 1:*

CAP. 2:

CAP. 3: CAP. 4: CAP. 5:

CAP. 6:

ce s-a-ntâmplat:

Cum arată Paradisul. Planck şi Costică. Briantină lui Vanghelide. Tratarea calviţiei prin acupunctură. Votcile. Chemarea generalului Curcanu. Musca.

Sandu-n laborator. Povestea hamsterilor. Complexul studiilor, o marotă. Divorţ în stil românesc. Roma sau România? O cafea la Costic-acasă. Ideea laboratorului. Academia, spaghetele milaneze şi berea germană. Perdeaua de nicotină vaporoasă.

Îngerii contabili. Două forţe fraterne şi ideea de puşti premiant 8 munteanul. Biblioteca din Parcul Herăstrău. Stiehke din Odenwald. Excursia lui 8.

Marta T. Partenerul ei, Mercescu. Regizorul râdea isteric. Dorel sau Costel? Ce e cu Canossa? în lipsa lui Claquette. O pâlnie uriaşă, roz. Flegma britanică a lui Mercescu.

Respiraţii la Buciumeni. Marta sau Siukiwa? Teleportarea Siukiwei. Marta şi Lululaku. Interogatoriul lui Costică. Îngerul transmite. Telefonul şi tablele. Ofiţerul de serviciu a primit mesajul. O linişte mai complexă.

Problemele colonelului T. Ciorna unei scrisori şi scrisoarea de la Carla. Dincolo de lună. Visul colonelului. Iminenţa sosirii coanei Sofica. Clădirea îndepărtată a crematoriului. Oricum, nu mai avea mult.

Iată acum ce cuprinde şi

PARTEA A DOUA: *VERONA ŞI PARISUL ŞI IADUL...*

ca să nu vă pun prea mult răbdarea la-ncercare:

CAP. 7: **Să mori la Verona. Aer de Paris. «Paris Boum-Boum» şi altele.**

De la Marie-Claire la Amway. În staţie la Châtelet. Afişul de la Gala de la Chimie. Tipul în pardesiu negru. A rezista la Paris.

CAP. 8: **Un roman siropos. Pitchounet şi Pitchounette. Pâinea era la discreţie. Ideea lui Jill Nelson. Grupul lui Michel şi noaptea pe Nôtre-Dame-des-Champs. În cardex pentru 200 de franci. Pe podul Bir-Hakeim.**

CAP. 9: **Piazza delle Erbe din cameră. Pălării lungulețe în Piazza Bra.**

Isa din Expressul de Veneţia, via Milano. Plachete la Dole. Einsteigen! Tino şi Isa. Casa Giuliettei. Domnişoara Pălărie. Un tânăr abia lansat la San Remo.

CAP. 10: **Scrisoarea. Jacqueline şi Carla. Anul trecut la Klagenfurt. Seminarul despre Păcat. Foc de artificii de râsete. Să revezi Parisul. De la 2000 la 10.000 nu-i mult? Focuri galben-crom. Gândacul. Un şut în noadă.**

CAP. 11: **Noapte la Paris. Un dublu la Gare de Lyon. Filmul cu extratereştrii. Insei Kreta, Paris sau Sommerhăuser în Jiitland-Danemark? Cei doisprezece inşi ciudaţi. Plânsul lui Franz-Wolf. Un Croque-Monsieur la Paris.**

VERONA ŞI PARISUL ŞI IADUL…

CAPITOLUL 7

Carla Mangiacarli, iubita aceea italiancă din tinereţe a lui Costică, trăgea să moară. Să mori oricum e greu, dar să mori la Verona la 47 de ani, chiar nu e uşor.

În oraşul de pe Adige, în oraşul lui Romeo şi al Julietei, prin care a trecut şi Dante. De altfel stătea în centru, nu departe de statuia lui Dante.

Fusese doborâtă de-o boală nemiloasă, zăcea aşteptându-şi sfârşitul, se gândea la Costică, se gândea încă, era de douăzeci de ani în corespondenţă cu el. De-atunci nu se mai văzuseră. Acum, când ar fi avut cea mai mare nevoie de el, Costică era atât de departe. Şi Costică nu descoperise încă leacul grozavei boli, tocmai când ea ar fi avut atâta nevoie de acest leac. Şi Carla îşi revedea viaţa.

Rămăsese toată viaţa nemăritată, lucrase tot timpul la agenţia aceea de voiaj, apoi agenţia dăduse faliment, Caria rămăsese şomeră. Acum se destrăma, trăia mai mult cu morfină, o soră de caritate, de fapt o călugăriţă, o îngrijea.

După ce se-tâlnise atunci cu Costică, după noaptea aceea de dragoste ea se-ntorsese la hotel, el plecase la serviciu. Apoi ea se dusese la mare. Stătuse pe malul Mării Negre două săptămâni. Întoarsă-n Bucureşti, se mai întâlni odată cu Costică. El o purtase prin tot oraşul, iar seara fuseseră la un spectacol de circ. Apoi din nou se duseseră acasă la Costică.

În noaptea aceea fu procreat Constantino, căruia-i spunea mai simplu Tino. Douăzeci de ani cât au corespondat, Caria nu i-a scris nimic lui Costică de Tino. Tino de fapt îi distrusese viaţa. Din cauza lui nu se măritase. Dar nu-i părea rău. Nu i-a scris nimic lui Costică despre Tino, poate dintr-o anume cochetărie, poate şi dintr-o anume pasiune pentru lucrul secret şi poate cine ştie, poate pentru că voia copilul numai pentru ea. Ciudat, nu? Ciudat, desigur, dar asta era situaţia!

Egoism, nu? Probabil, cine ştie? Astfel de taine sunt oricum greu de explicat.

Şi ea dictase acum o scrisoare. Şi-i scrisese în fine lui Costică despre Tino.

Iar Tino era la Paris.

Parisul… o zi să-l iubeşti, o zi să-l urăşti, Parisul e într-adevăr ceva special. Aerul lui are ceva de nebunie, chiar se vând la Paris cutii cu aer de Paris. O cutie costă 5 franci.

Dar Parisul are farmecul lui, mai mult pentru cine-l cunoaşte dinainte, pentru cine l-a citit pe Balzac şi pe Sartre, pe Hugo şi pe alţii. Nu era cazul lui Tino. Tino era cam dobitoc.

Deşi nu era urât. Avea un metru şi optzeci, avea părul cam blonziu şi aspru.

Era şi cam pămpălău.

Făcea un curs de programatori. Aşa ştia maică-sa. Aiurea! Dase puţin pe-acolo, da' nu-i plăcuse.

El voia ceva tare. Bani, putere, femei, bani…

Deocamdată găsise un restaurant mic, unde spăla vasele. Se prezenta acolo pe la zece seara şi pleca la unu cu ceva bani în buzunar. Cam aşa ca să aibă cu ce trăi de azi pe mâine.

Dar era el liber? Era… fiindcă nu lucra decât trei ore şi nici nu se scula de dimineaţă.

Lui Tino îi plăcea să doarmă dimineaţa până pe la unsprezece, douăsprezece. Apoi ieşea la hoinăreală.

Şi-i plăcea şi lui Parisul, deşi nu-l înţelegea, îi plăcea să rătăcească aşa-n prostie, să se oprească la câte un bistro să bea o bere sau un pahar de vin. Roşu, ieftin. Sau roze.

N-o ducea grozav, dar era la Paris? Era!

Totuşi voia şi era convins c-o să reuşească, era sigur c-o să facă

o carieră strălucită, mai ales dorea să facă rost de bani!

De aceea hotărî să se-nsoare.

O luă metodic. Prin diverse fiţuici, care aveau doar patru pagini şi erau şi gratuite se făceau oferte de căsătorii.

Fiţuicile astea sub formă de ziare se găseau şi la brutărie şi la bistro, peste tot. Se numea una «Paris-Paname», alta «Annonces quartier», alta «Paris Boum-Boum».

Erau aici tot felul de reclame, pierderi de animale: desigur numai din şi pisici, oferte de servicii neinteresante şi-n fine anunţuri matrimoniale.

Într-un «Annonces quartier» o foarte frumoasă blondă de 25 de ani, laborantă, cu ochi albaştri, de 1 m. 66 cm, spera să întâlnească fericirea.

Dorea un domn de 30 de ani, cu înălţimea de 1 m. 75 cm.

Alt anunţ: o roşcată, tot foarte frumoasă, 21 de ani, fiică de brutar, spera să-ntâlnească un bărbat de 30 de ani, cu situaţie stabilă.

Dar Tino n-avea o situaţie stabilă.

Mai erau anunţate-n acest mic ziar şi diverse pierderi de câini. Se pierduse-n Rue des Grands Champs un căţel care-şi cam pierduse părul în jurul cozii.

«Paris-Paname» era mai bogat în apeluri de inimi solitare, ca şi «Paris Boum-Boum».

Făcu o listă cu zece fete. Îl interesau Madeleine, de 18 ani, secretară, foarte frumoasă; Véronique, 20 de ani, stenodactilografă; Michele-19 ani, coafeză şi aşa mai departe.

Scrise. În vreo şapte din cele zece cazuri primi răspunsuri. Telefonă la casele respective de mariaj, dar peste tot i se cerea un aconto de bani, fiindcă i se spuse că trebuie testat prin calculator întâi şi asta costă.

O singură casă de mariaj nu-i ceru nimic în prealabil, îl invită să treacă imediat pe acolo. Era casa la care se adresase Véronique, stenodactilografa de 20 de ani, deci de-o vârstă cu Tino.

Se urcă-n metro şi se duse. Un bărbat serios şi solid, de vreo patruzeci şi cinci de ani, îl primi într-un birou minuscul.

[Pe birou, bărbatul avea o cartotecă.

— Am venit pentru Véronique, începu Tino.

— Care Véronique? întrebă bărbatul.

Şi-atunci Tino îi arătă anunţul din «Paris-Paname».

Bărbatul îl privi fix şi-i spuse:

— Noi vă putem asigura cunoaşterea a doua persoane pe lună. Vă costă 3.000 de franci.

Tino se uită la el ca năuc. Şi spuse, pierdut:

— Eu aş vrea s-o cunosc pe Véronique.

— Puteţi plăti numai 500 de franci, i se redresă imperturbabil bărbatul. Şi vă invităm la reuniunile noastre, unde candidaţii se strâng împreună şi se cunosc.

Tino nu mai insistă. Oftă. Se ridică.

— Domnule, am impresia că dumneavoastră nu aveţi bani, îl opri bărbatul, confirmându-şi astfel cu voce tare părerea care-o avusese de la-nceput, dar el se-aruncase totuşi, fiindcă niciodată nu se ştie.

Tino se aşează iar pe scaun. Şi nu răspunse. Îşi plecă ochii-n jos.

Atunci bărbatul scoase dintr-un sertar o fotografie, pe care nu i-o arătă însă lui Tino. Bărbatul privi fotografia cu mare admiraţie.

— Aici e-n costum de baie, îl asigură el pe Tino. E o veritabilă păpuşă. Abia a venit din Canada. Dar dumneavoastră sunteţi prea tânăr, iar ea are deja doi copii. Nu vă supăraţi, câţi ani aveţi?

— Douăzeci şi cinci, minţi Tino.

— E puţin, ea are treizeci şi opt. Dar e o veritabilă păpuşă. Păcat.

Şi Tino era dezolat. Şi bărbatul era dezolat. Dar se lumină deodată şi-l privi pe Tino cu mare simpatie.

— Dar chiar dacă sunteţi atât de tânăr şi chiar dacă n-aveţi bani, am putea aranja ceva. Am o doamnă foarte distinsă, excelent conservată, are cincizeci şi şase de ani… şi poate că dânsa ar fi pentru dumneavoastră o partidă interesantă.

Tino, care nu era o brută, se-nroşi până-n vârful urechilor.

— Este absolut gratuit, remarcă bărbatul.

Atunci Tino îşi ridică ochii:

— Plăteşte doamna şi pentru mine?

— Într-adevăr, dacă-i convine, plăteşte pentru ambele părţi. V-aş propune, fără niciun… fără nicio obligaţie, s-o cunoaşteţi. Atât

doar: s-o cunoaşteţi. Doriţi?

— Nu, vă mulţumesc, spuse Tino şi se ridică.

— Totuşi, spuse bărbatul, care se ridică şi el, puteţi intra în circuitul nostru chiar fără să plătiţi, deocamdată. Plătiţi numai dacă găsiţi ce vă interesează şi când găsiţi. Dar pentru asta trebuie să faceţi cu noi un contract, că vă căsătoriţi numai prin casa noastră de mariaj. De acord?

Tino ezită puţin, bărbatul profită de ezitare şi-i întinse repede un contract tip. Tino îl privi. Îl răsfoi. Rândurile îi fugeau din faţa ochilor. Nu, numai putea rămâne, bărbatul acesta îi făcea frică, trebuia să plece imediat. Îi înapoie contractul.

— E de-ajuns să semnaţi… insistă iar bărbatul.

Tino stătea cu ochii-n jos, extrem de ruşinat.

— Domnule, credeam că sunteţi un om hotărât…

Dar Tino nu era un om hotărât, aşa că cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile şi Tino se-ntoarse acasă.

Apoi o cunoscu pe Marie-Claire.

Tot dintr-un anunţ. Din «Promo», altă fiţuică de acest gen.

«Căutaţi o ocupaţie parţială? Numai trei ore pe zi. Adresaţi-vă telefon 8756656. Dacă sunteţi de acord, aderaţi la dinamicul nostru grup».

— Pourquoi pas? îşi zise Tino, care-ncepuse să gândească uneori chiar în franţuzeşte, fiindcă era aproape de-un an la Paris.

Dădu telefon. Îi răspunse un glas de înger.

Era într-o luni.

— Anunţul mai e valabil? întrebă Tino.

— Mai e, răspunse îngerul şi-l invită la o reuniune pentru a doua zi marţi la zece seara, undeva în suburbii, la Val de Fontenay.

Îngerul îi explică, dar era foarte încurcat şi-atunci se oferi să-l aştepte în staţia R.E.R.-ului, un metro rapid care ducea în suburbii.

A doua zi spre seară, Tino porni. Ajunse la-ntâlnire cu 25 de minute mai devreme.

Tino spusese că vine îmbrăcat în maro. Aşa şi veni. Marie-Claire spusese că va veni într-un mantou roşu.

La Val de Fontenay era o staţie mare, foarte pustie la ora aceea. Se gândi să iasă afară, să găsească un bistro, să ia un pahar de vin, ca să

prindă curaj.

Ieşi. Era în Boulevard Joffre. Pustiu de tot la ora aceea, în apropiere nu era niciun bistro. Să se ducă mai departe nu se duse, de frică să nu-ntârzie la întâlnire.

Căscă puţin gura prin noapte, apoi se-ntoarse.

Continuă să aştepte. Un negru prost îmbrăcat, cu o barbă mare căruntă, coborî în staţie şi veni întins la Tino. Îl întrebă dacă n-are cumva o-ntâlnire.

— Da, confirmă Tino.

— Cu cine? îl întrebă negrul.

— Cu domnişoara Buisson, Marie-Claire Buisson…

— Nu, răspunse negrul, eu am întâlnire cu un bărbat. Mi s-a telefonat şi mi s-a spus că mă va aştepta un bărbat.

Apoi negrul îşi ceru scuze, plecă repede şi apoi o luă chiar la fugă pe scări.

Straniu! Foarte straniu! Nu era cumva o cursă?

Dar iată, apăru şi Marie-Claire.

Înaltă, într-un mantou roşu.

Marie-Claire şi Tino erau foarte potriviţi la înălţime.

Ieşiră în Boulevard Joffre.

Tino-i spuse de negrul cu barbă. Marie-Claire îl privi uimită. Spuse că nu ştie nimic de asta.

Marie-Claire avea ochii albaştri, un aer de fată bine crescută, avea 22 – 23 de ani, un corp superb. Şi era proaspătă ca o tuberoză, când e proaspătă tuberoza.

Dar nu era provocatoare, era cuminte. Lui Tino îi plăcu foarte tare.

— Totuşi, unde mă duci? o-ntrebă apoi Tino.

— La naşu, îi spuse ea.

— Care naş? se miră Tino şi se gândi imediat la Mafia. Iertaţi-mă, e vorba cumva de Mafia?

Şi atunci Tino începu să spere. De altfel a intra în Mafia, i se păru acum o posibilitate adevărată, deşi îl cuprinse frica. Ştia cât e de riscant.

— Nu, nu e vorba de Mafia, surâse Marie-Claire. Nici vorbă. Dar

aşa ne numim noi, distribuitorii Amway, există naşi şi fini. Eu mă duc acum la naşul meu, ca să vă fac şi pe dumneavoastră fin.

Urcau un fel de deal şi Tino era într-o confuzie totală. Tino de fapt însă nu voia altceva decât totul, foarte repede şi-n primul rând o voia pe Marie-Claire.

Dar n-avea cum să procedeze şi nici nu căuta vreo soluţie, Marie-Claire în mantoul ei roşu plutea pe lângă el, care era într-un pardesiu maro, prin Val de Fontenay, «banlieue» din estul Parisului, Marie-Claire mergea supusă pe lângă el, extrem de supusă, asta era formidabil, dar Tino era în lună sau era ca un extraterestru venit pe pământ insuficient pregătit.

În fine au ajuns. Casa era mai mult decât onorabilă. Un bărbat de vreo 40 de ani explica ceva la tablă, mai erau şi trei arabi care ascultau şi mai erau şi nevasta tipului şi o fetiţă de vreo 13 ani şi o femeie în vârstă, probabil familia naşului.

Tino se-aşeză pe-un scaun. Marie-Claire se-aşeză lângă el.

Sta supusă lângă el, toată lumea foarte amabilă, Tino intrase chiar într-o familie, se simţea extraordinar, n-avea absolut nimic de reproşat, totul era extrem de onorabil, gazda explica cum se pot câştiga bani creând o reţea de distribuţie pentru produsele Amway, totul dădea mari speranţe, Tino credea că-i vorba de vânzarea tuturor produselor din lume şi Marie-Claire se duse la telefon.

În momentul acela lui Tino îi sări inima. Tot visul lui se năclăia. Precis că îşi chema iubitul s-o conducă acasă. Mai ales că se făcuse 11 seara şi era normal să-şi cheme iubitul s-o conducă acasă. Încercă să fie atent la ce vorbeşte. Distinse doar atât:

— Tu viens?

Era deci clar. Şi totuşi, totuşi Tino încă spera. Spera ca un ticălos că e vorba de o prietenă, chiar încercă atunci să distingă dacă glasul de la celălalt capăt al firului e subţire, dar nu, părea gros şi Marie-Claire a-nchis, s-a aşezat lângă Tino.

Pe urmă în fine gazda a scos dintr-un dulap produsele. Tino-nţelesese că e un fel de Euromarche şi că e vorba de toate produsele din lume. Dar nu erau decât doar produse cosmetice şi detergenţi şi în fine nişte oale.

Tino se uită la preţuri. Nu erau nici pe departe foarte ieftine. I se spuse însă că sunt foarte concentrate, şi că unele din ele sunt chiar

nişte produse-minune, că pot fi vândute dar şi primite înapoi, dacă nu convin clientului.

Între timp Marie-Claire a dispărut prin bucătărie. Parcă se-auzea şi o voce groasă de-acolo. Dar cei trei arabi, ca şi gazda, erau pe locurile lor şi discutau în jurul produselor.

În fine Marie-Claire a ieşit din bucătărie, urmată de un tip mustăcios şi brun, sportiv, cu vreo doi-trei centimetri mai înalt decât Tino, foarte bine animalul şi cam de douăzeci şi opt de ani.

Tino era slăbănog, ca şi taică-su şi avea şi gura foarte mare, tot ca taică-su. Altfel n-arăta rău.

Partida era pierdută.

Tipul s-a aşezat lângă Marie-Claire, discuţiile despre produse continuau, apoi cei trei arabi plecară.

Tino cerea încă precizări. Gazda îi răspundea cu răbdare, iar mustăciosul între timp îşi trecuse braţul peste pulpa stângă a lui Marie-Claire şi Tino era distrus, dar vorbea în continuare, vorbea, cum de-l apucase atâta logoree pe el care era destul de taciturn!?

În fine, Tino s-a ridicat şi el să plece. A spus că trebuie să se mai gândească, din moment ce avea numărul de telefon al lui Marie-Claire putea să ţină legătura prin ea, nu? A fost un moment destul de jenant pentru ei, pentru pereche. Marie-Claire, îşi dădu seama cu repeziciune Tino, nu dorea faţă de mustăcios să fie angajată în legătură cu el, dar nu pentru ea însăşi, ci doar pentru chestia asta de mustăcios, deşi ea îl simpatiza şi pe el, pe Tino, era clar, îl simpatiza cu siguranţă şi supunere – e perfect! se gândea el, dar mustăciosul era acolo şi i se dete totuşi lui Tino şi cartea de vizită a gazdei, spunându-i-se că poate telefona sau la Marie-Claire sau la gazdă, cum vrea. Seara, a precizat Marie-Claire, pentru ea.

Şi-atunci Tino a plecat. Marie-Claire cu prietenul ei l-au condus până la staţia R.E.R-ului şi-n staţie Tino n-avu schimbat şi nu mergea decât automatul şi atunci Marie-Claire i-a dat 3 franci, fiindcă biletul până la Paris, la Châtelet, costa 4, 70 franci, iar Tino n-avea schimbat decât 1, 70 franci.

Tino luă R.E.R.-ul, se opri la Châtelet, merse de-i veni rău prin labirintul ăla de-acolo, se-angajă pe trotuarul rulant şi când ieşi vru să ia şi el un pahar de vin. Mai era şi transpirat, iar dinspre Sena bătea un vânt rece. Găsi în fine un bistro deschis, era trecut de miezul nopţii,

undeva lângă Hale şi luă două pahare de vin roze, mai citi prospectele luate de la Val de Fontenay, îşi dădu seama că din nefericire nu poate face nimic cu Amway ca să câştige nişte bani şi se duse pe jos până unde stătea, o odaie destul de mizerabilă, dar care nu costa decât 200 de franci pe lună, pe care pusese mâna foarte greu, printr-un prieten tot italian, care lucra la Dassault şi strângea bani să plece-n America. Care locuia tot acolo, la Jean, sau, „Chez Jeanfl cum se spune-n franţuzeşte şi cum arăta deci şi firma şi-l anunţase când alt italian plecase şi mizerabila cameră se liberase.

În seara aceea lipsise de la restaurant, dar nu era nicio problemă, fiindcă-l înlocuise prietenul Alberto, cel care lucra la Dassault, în industria construcţiilor de avioane.

Dar Tino avusese totuşi noroc. Acolo la restaurantul unde lucra, era o chelneriţă aşa de drăguţă, dar aşa de drăguţă, ceva mai tare ca-n filme! Senzaţională!

O chema Jacqueline. Era belgiancă. Şi deşi aşa frumoasă, îl plăcu pe pămpălău!

Şi-avea numai optsprezece ani: părul castaniu roşcat, bărbia delicată, ochii azurii şi era şi o fată serioasă.

Era studentă la chimie şi se-ntreţinea făcând pe chelneriţa. Îl plăcu pe Tino.

Într-o seară ieşiră împreună. Coborâră din metro la Solferino. Nu departe de locul cu pricina, pe rue Saint-Dominique, unde era-n seara aceea Gala Facultăţii de Chimie.

Ajunseră în faţa intrării şi-a afişului. Afişul arăta un clovn, încă un clovn, o negresă jumătate dezbrăcată şi-un negru muşcând pur şi simplu dintr-un saxofon. Dar intrarea era 80 de franci, iar pentru studenţi 45 de franci.

Tino era cam prăpădit cu banii, e-adevărat, dar era şi destul de zgârcit, astfel cele două defecte se completau oribil.

Tino avea la el 60 de franci. E drept că mai avea acasă strânşi vreo 250 de franci, dar nu era el omul ca să cheltuiască într-o seară tot ce are. Nu, nu era un idiot! Cel puţin asta era părerea lui despre sine.

Se anunţa cu litere mari conţinutul programului:

CAFE – THIIATRE. JAZZ. DISCOTH & QUE. BARS.

Priveau amândoi afişul.

— Am şi eu douăzeci de franci, se alintă Jacqueline ca o pisicuţă.

Era uşor de socotit pentru Tino: cei 60 de franci pe care-i avea, cu cei 20 ai lui Jacqueline, făceau exact intrarea pentru unul.

Dar mai era de luat o cafea, o bere, nu?

— Discotecă până dimineaţă, mai remarcă Jacqueline.

Spunând asta, fata avea un zâmbet parşiv, superb.

— Am mai fost o dată la o gală ca asta, spune Tino. A fost o mizerie.

— Dar n-ai fost la noi la chimie! Nu intrăm?

— Nu.

— De ce? N-ai bani? Am şi eu douăzeci de franci, doar ţi-am spus.

Dacă Tino ar fi fost cavaler şi-ar fi avut şi curajul condiţiei lui, i-ar fi mărturisit:

— Jacqueline, n-am decât 60 de franci…

Şi eventual i-ar fi oferit aceşti bani, să intre numai ea.

Dar Tino nu era genul.

— Nu-i vorba de bani, îi spuse el, dar nu-mi plac treburile astea, iartă-mă, hai mai bine să ne plimbăm.

— Dar am stabilit că mergem aici!

— Credeam că-i numai dans. Am venit doar să dansăm. Mergem să dansăm în altă parte.

— Unde?

— Ştiu şi eu?

— Dar e dans şi-aici, e tot timpul dans, nu vezi? Până dimineaţa!

— Scuză-mă, nu m-ai înţeles, zise Tino, care ne mai având ce justifica, o lăsă pe Jacqueline «bouche-bee», şi se-ndepărtă cu paşi rapizi.

Jacqueline rămase perplexă. Şi mofluză.

— Ce mitocani şi italienii ăştia! se gândi ea. Şi ce zgârcit auzi, ce zgârcit!

Era înnebunită să intre. Dar… cu douăzeci de franci?

Avea e drept şi ea nişte economii. Dar nu era să le cheltuiască pentru asta.

Şi-atunci îi veni o idee. Avea o prietenă, Margueritte, care-i

povestise metoda ei de-a face rost de bani.

Era ceva destul de decent şi n-o obliga la mare lucru.

Coborî iar la metro, luă pe direcţia Chatillon şi coborî la Durcc. Luă de-acolo pe direcţia Chiteau de Vincennes şi coborî la Odeon.

Urcă în bulevard, respiră aerul reavăn, venea dinspre ocean o suflare proaspătă.

Lângă statuia lui Danton era tot felul de lume. Ea – şi aduse aminte fără să vrea de satul ei, de ţara joasă din care venea, ţara aceea cu dune şi diguri, de aerul sărat al oceanului şi văzu un bărbat care umbla pe acolo cam nehotărât. Se vedea bine că e un străin. Nu părea însă nici american, nici neamţ, era altceva. Adevărul e că eram chiar eu, eu scriitorul, într-un pardesiu negru, cu capul gol, un bărbat între două vârste, un scriitor român care rătăcea pe lângă statuia lui Danton. N-aveam ce face. Din când în când însă mă opream şi-mi notam impresii. Rătăceam prin Cartierul Latin, aveam în buzunar vreo douăzeci de franci şi mă gândeam să beau şi eu o bere, să mai trec o seară-n catastif, pe urmă să mă duc unde stăteam şi să-mi spăl două cămăşi şi nişte ciorapi.

Jacqueline se apropie de mine.

— Domnule, sunteţi singur?

Am rămas uluit, sigur, sigur că eram singur! Iar fata nu era o cocotă, se vedea clar şi doamne, era atât de frumoasă şi de tânără, iată că sunt un bărbat interesant totuşi, iată cum am reuşit cu magnetismul meu…

— Da, sigur, sunt singur… m-am grăbit eu.

— Dacă sunteţi singur, continuă fata zâmbind parşiv, nu doriţi companie?

— Ba da, bineînţeles.

— Atunci, dacă doriţi o companie, zâmbi ea, atunci ea costă două sute de franci!

În faţa ochilor mei îmi zvâcniră cele două bancnote de zece franci, singurele deci pe care le-aveam şi m-am făcut alb ca varul.

Jacqueline desigur n-avea experienţă, dar era prea vizibilă deruta mea. Şi atunci, fără ezitare, Jacqueline îmi întoarse spatele.

Am regretat într-adevăr mult că n-aveam cei două sute de franci şi Parisul ţâşnea în jurul meu ca o sticlă de şampanie, iar eu eram chiar

în mijlocul acestei sticle de şampanie. Atunci mi-a venit şi mai puternic gândul de-a bea o bere. M-am dus spre Sena, am trecut podul şi am intrat pe insula Saint-Louis. La un colţ de stradă m-am aşezat la o masă. Chelnerul veni repede şi eu i-am comunicat dorinţa mea.

Tino, ajuns acasă, se lăsă obosit pe pat. Îi venea să plângă. Se simţea tânăr, se simţea frumos, dar pe Jacqueline o ura. Îi trebuiau bani, mulţi bani.

Răvăşit de gânduri, începu să scrie o scrisoare acasă. Cerea bani şi minţea, minţea cu mare dezinvoltură, căutând motive cât mai întemeiate şi mai logice, ştia însă că n-avea nicio şansă, maică-sa era vai de capul ei şi era şi bolnavă în ultima vreme, nici nu mai avea mult de trăit, aşa se părea. Rupse scrisoarea. Să se-ntoarcă acasă? Dar acolo ce să facă? Să plece mai bine-n America, sau în Canada sau chiar în Argentina sau în Noua Zeelandă?

Era totuşi la Paris.

— Nu! Rezistă Tino! Rezistă! îşi zicea el şi-se-mbărbătă până-ntr-atât, încât hotărî să se descurce singur.

Şi chiar la Paris, tocmai la Paris!

CAPITOLUL 8

Jacqueline era plină de ciudă. Mai încercase aceeaşi treabă c-un arab. Un bărbat de vreo cinzeci de ani.

Dar arabul se şi tocmise cu ea. O-ntrebase în cei două sute de franci ce intră. Atunci Jacqueline se umpluse toată de scârbă şi-i spusese:

— Domnule, nu sunteţi un gentilom, sunt dezolată!

Şi se-ndepărtase, e drept, nu foarte demnă şi mai întoarse o dată capul, era curioasă ce figură face tipul, dar el îi întorsese deja spatele şi se pierduse-n lumea de pe stradă.

Fiindu-i frică să nu fie agăţată de poliţie, pentru că oricum legea nu-ţi permite în Franţa să acostezi bărbaţi pe stradă, se hotărî să renunţe. Apoi mai erau peştişorii… şi chiar dacă aici prin Cartierul Latin nu umblau macrouaşele alea pe care le vezi noaptea prin ganguri, pe străzile unde curvele bat cu cheia-n burlan, îi era totuşi frică.

Aşa că se duse acasă, în drum se opri la Margueritte, care-i era vecină, dar Margueritte era plecată, era desigur la Gală, ce proastă că nu-şi aranjase ceva cu Margueritte!

Şi biata Margueritte ce era silită să facă! Abia ţinându-şi lacrimile, Jacqueline luă o hotărâre eroică. Se va muta, va merge chiar la cămin, va economisi astfel nişte bani şi va fi şi mai aproape de colegele ei, acolo erau doar o grămadă, nu?

Se trânti în pat, luă un roman siropos, de duzină şi-ncepu să citească, fiindcă Jacqueline era de fapt o fată sensibilă, romantică şi dorea o dragoste sinceră, nebună – deşi îi plăceau şi banii, ar fi vrut să aibă nişte blănuri superbe, un câine Dobermann şi un flecuşteţ de castel pe Loara, sau măcar o plajă particulară pe Cote d'Azur. De-aceea citea ea romane sentimentale, dar numai cu acţiunea în lumea bună, pentru că de sărăcie îi era silă, de-aia şi venise la Paris, s-ajungă la o situaţie frumoasă, nu să se strice cum ajung altele şi-atunci îi veni gândul că a fost proastă şi tipului cu pardesiul negru mai bine i-ar fi cerut o sută de franci, era atât de timid şi de înnebunit bietul, sau măcar douăzeci şi cinci de franci, ar fi băut cu el o cafea şi s-ar fi despărţit prieteni. I-ar fi spus că se-ntâlnesc a doua zi şi aşa mai departe şi acum ar fi fost la Gala de la ea de la Chimie, ar fi dansat până dimineaţă, dar oricum n-ar fi putut cere douăzeci şi cinci de franci, ar fi fost oribil.

Iar eu visam desigur la Jacqueline, deşi nu ştiam cum o cheamă şi beam berea, cerusem chiar a doua bere şi mă gândeam că deşi desigur fata era într-o situaţie nenorocită, totuşi mă plăcuse, n-ar fi acroşat ea pe oricine şi dacă mi-ar fi cerut zece franci i-aş fi dat, zău-aşa, nu i-aş fi cerut decât să meargă cu mine să bem o bere, să-i povestesc cine sunt, ce cărţi teribile scriu şi pe urmă, după ce ne-am fi băut berea, s-o las să se ducă-n treaba ei. Dar poate ei i-ar fi plăcut poate totuşi de mine şi-a doua zi ne-am fi întâlnit, ne-am fi plimbat noaptea pe cheiul uriaş al Senei, ne-am fi oprit poate la Pont-Marie, după ce-am fi străbătut tot cheiul aproape, de la Javel până la Gare d'Austerlitz, şi-am fi plecat în Spania, eu aş fi câştigat din întâmplare la curse, aş fi avut în buzunar două-trei mii de franci şi-am fi petrecut o săptămână la Madrid sau cine ştie unde în Spania. Dar de ce oare-n Spania? Nu ştiu de ce, dar n-ar fi fost frumos, nu? Ar fi fost chiar extraordinar…

Deocamdată eram însă în bistroul acela din Saint-Louis şi mă amuzam, mă amuzam citind «l'Étudiant», ce să fac? şi visam la o dragoste pariziană, ceva frumos, poate-n stil studenţesc.

«L'Étudiant» e de altfel o foaie gratuită plină de anunţuri. Şi singurele minunate sunt cele de dragoste, pline de un anume glasat umor francez.

De exemplu:

«Sctroumpfette îl aşteaptă pe Sctroumpf la amfiteatrul Farabeuf. N-o să-l angajeze pe-o galeră». Sau: «Caut tânăr romantic şi bun maseur pentru câteva frisoane în atmosfera asta aridă a vieţii. Întâlnire la Mabillon la prânz cu un trandafir roşu în mână sau la piept». Ori «Ascultă studentă urâtă, un student lipsit complet de farmec te-aşteaptă la Paris, în arondismentul 6, într-o joi, către ora 12.30, pe maidanul din spatele blocului M».

Sau, doamne, ce frumos!:

«Pitchounet transmite salutări Pitchounettei de la Pitié-Salpetrière. Ştii cine sunt?»

Sau:

«Student în vârstă de 2 – 3 ani, caut o studentă pentru prietenie sinceră. Singura condiţie: să fie nebună şi ea după rock».

Sau:

«Mă adresez brunetei aceleia cu haină violetă şi eşarfă albastră pe care am văzut-o pe 9 mai la filmarea pentru «Le Bahut». Eu aveam un bluzon oranj. Propun randevu pe 7 iunie, ora 14, la ieşirea din staţia de metro Bastilia».

Sau:

«Tânăr cu viaţă tumultuoasă, născut în zodia Săgetătorului, caută studentă tânără şi surâzătoare, bine făcută, pentru călătorie în al nouălea cer. Philippe. Tel. 366.78.30».

Sau:

«Broscuţa ţestoasă Pupuce arde de nerăbdare să citească o scrisoare de răspuns de la micuţul boxer şi marele dandy, în următoare anunţuri din l'Étudiant. N-o uita, micuţ boxer şi mare dandy!»

Sau:

«SOS. depanaj! Amplificator izolat caută generator de mare putere, cu fir masculin. Aştept răspuns în numărul viitor».

Sau:

«Intern la farmacie, frumos, blond, cu ochi albaştri şi mustaţă,

caută o panteră superbă cu păr lung, pentru răgete sub clar de lună. Stephane. Tei. 534.01.89 după ora 20».

Sau:

«American intelectual, 23 ani, caută ţipă haioasă pentru discuţii despre literatură şi întâlniri sentimentale. Robert Janz-Reidhall, 41, rue Fénelon 75010».

Sau:

«Student serios caută o studentă nu prea serioasă, pentru a-şi petrece serile într-un mod cu totul neserios».

Sau:

«Tu eşti tânără, frumoasă, dar singură. Ca să-ţi mobilezi singurătatea, cheamă-mă pe mine. Am 19 ani şi telefonul 607.35.82. După ora 20 însă».

Paris, nu? Paris… dezinvoltura Parisului, acolo e şi cimitirul doar unde e înmormântată o femeie de moravuri îndoielnice şi care tot purta camelii. Dar se pare c-au fost mai multe astfel de femei. Oricum una din ele se numea Alphonsine Drouhet şi-n unele seri sau nopţi îndrăgostiţii Parisului îi aprind luminări la mormântul ei din Père Lachaise.

Câtă dezinvoltură… şi totuşi studenţii la Paris, eu i-am văzut, n-arată cine ştie ce, n-au nimic deosebit. I-am văzut pe la cantine, pe la Mabillon sau la Mazet, la Dauphine sau la Pitié-Salpetrière, pe-acolo-i vedea şi Tino.

Tino nu prea avea complexe faţă de ei şi se socotea, în felul lui şi el student, chiar dacă ducea viaţa pe care o ştim.

El mânca însă la Mabillon sau la Mazet, unde mâncam şi eu, era ieftin şi bun, sta puţin la coadă, era autoservire şi nu-ţi cerea nimeni legitimaţia de student. Pâinea era la discreţie, iar din garnitură puteai cere supliment. Altfel «une entree», formată de obicei dintr-o salată de crudităţi, nişte peşte cu maioneză, ceva-n genul ăsta, apoi o bucată destul de mică, dar existentă, de carne cu garnitură şi-n fine desertul, care putea fi un simplu măr.

«L'Étudiant» se găsea pe o consolă acolo la intrarea în cantina Mabillon, unde se ducea de obicei Tino. Lua «L'Étudiant» şi se-aşeza la coadă cu tava.

Mai mult însă anunţuri de-astea de amor, la care însă Tino nu

mai dorea să se-arunce.

Citi, totuşi, amuzat, un anunţ:

«Micuţa zână Pascale mulţumeşte lui Gerard Vrăjitorul magician că i-a deschis porţile spre tara minunilor şi visului. T.Q.V.»

Ha-ha! râdea Tino interior. Şi parcurgea mai departe. Când, iată că ceva într-adevăr serios îi atrase atenţia:

«Vreţi să câştigaţi o GRĂMADĂ DE BANI fără (aproape) SĂ FACEŢI NIMIC? E uşor! Scrieţi lui Hakim, 69, Avenue d'Italie, Paris 13 e. Trimiteţi urgent un plic cu adresa dumneavoastră şi două timbre».

Ceea ce Tino repede şi făcu.

Aşteptă răspunsul.

El nu veni după mult timp.

Era o foaie de hârtie xeroxată în care i se explica sistemul descoperit de Jill Nelson la Nashville, Tennessee, Statele Unite. Această fată, Jill, a câştigat anul trecut cu fiecare joc echivalentul a 70.000 de franci, de fiecare cele patru ori, de câte ori a jucat, deci în total echivalentul a aproape 300.000 franci!

Cum a-nceput ea? Cum a ajuns la acest joc? Iată cum. Ea avea nevoie urgent de un capital de investiţie şi n-avea bani. Şi iată cum a reuşit… aşa puteţi şi dumneavoastră, în numai 15 zile să câştigaţi 80.000 de franci! Cu condiţia ca lanţul să nu fie întrerupt. E singurul lucru imperativ şi care depinde de dumneavoastră, numai şi numai de dumneavoastră.

Restul e pură matematică.

Fiţi atent! Pe listă, dedesubt, sunt patru nume!

Când numele dumneavoastră va atinge prima căsuţă, veţi fi în posesia sumei!

Dar ce-aveţi de făcut? Trimiteţi 10 franci la persoana care se află în căsuţa întâia. Suprimaţi apoi numele persoanei respective şi decalaţi celelalte nume în aşa fel încât persoana din căsuţa a doua să intre-n căsuţa întâia şi aşa mai departe, în căsuţa a patra, rămasă liberă, vă înscrieţi numele dumneavoastră. Şi adresa.

Apoi recopiaţi sau fotocopiaţi textul acesta şi trimiteţi în 48 de ore scrisoarea la 20 de persoane pe care le cunoaşteţi şi care, ca şi dumneavoastră, doresc în mod sincer să profite de această ocazie unică.

Şi să câştige cu mare uşurinţă o mare sumă de bani! în orice caz *nu stricaţi lanţul* şi când numele dumneavoastră va ajunge în căsuţa întâia, nu mai puţin de 8.000 de persoane vă vor trimite fiecare câte 10 franci, astfel că veţi primi 80.000 de franci!

Verificaţi adevărul spuselor noastre, făcând un calcul simplu. Cât face 20 la puterea a patra? 8.000… nu? Şi 8.000 ori 10 = 80.000! De franci!

Vă daţi seama deci că nu există nicio raţiune ca treaba să nu meagră, dacă lanţul nu e rupt…

— Dar lumea nu e totdeauna serioasă, se gândea Tino. De-aceea nu va merge-ntotdeauna lanţul…

Deci, continua scrisoarea, singura dumneavoastră investiţie e de 10 franci. E tot ceea ce aveţi de plătit!

Şi apoi se preciza cu tărie:

ACEST JOC NU ESTE ILEGAL.

Succes!

Deşi n-avea nicio încredere, Tino ştia că are datoria să-ncerce. Copie repede adresele celor din căsuţele 2, 3 şi 4 şi-i puse în căsuţele 1, 2 şi 3. Se puse pe sine în căsuţa 4. Iar celui din căsuţa 1 îi trimise prin poştă 10 franci.

Apoi începu să-şi screamă mintea. Aici era greutatea cea mare.

Avea în faţă un kilogram de bere KRONENPILS (BIERE D'ALSACE) şi afară era frumos, era soare, destul de cald, soarele intra pe geam şi cădea pe sticla de bere carese-ncălzea. Dar lui Tino nu-i plăcea berea prea rece.

Deschise geamul. Aerul intră în voie. Atunci Tino se apucă să-şi facă o supă de ciuperci de la pachet şi la radio se transmitea o emisiune evocând personalitatea marelui şansonetist Jacques Brel.

Se tot gândea Tino, se tot gândea, aşa cum sta şi-şi veghea supa şi-l asculta pe Brel, se tot gândea la 20 de oameni de încredere, care să fie-n stare să continue lanţul, cu cei 10 franci şi cele 4 căsuţe şi cei 20 de adresanţi.

Dar cât se gândi el şi tot se gândi, nu găsi totuşi 20 de oameni de încredere în acest sens. Iar principalii lui cunoscuţi şi amici erau în Italia şi pe deasupra nici nu le ţinea minte pe dinafară adresele şi mai era complicaţie că jocul e în franci, nu în lire, şi atunci, atunci se văzu

din lipsă de cunoscuţi la Paris pus iar în afara jocului, ca şi în povestea cu sistemul Amway. Deşi acolo mai pierduse ceva, ceva mult mai important. Era poate prima oară când Tino punea o femeie mai presus de viaţa zilnică, de necesitatea de-a te descurca.

Deoarece însă dorea cât mai urgent să pună mâna pe-un chilipir, mai studie anunţurile.

Dar găsi un anunţ interesant, bătut doar la maşină, chiar acolo, pus la vedere pe consola de la Mabillon.

Un oarecare Michel crea o asociaţie a tinerilor care voiau să facă rost de bani, prin mijloace artistice.

Tino n-avea veleităţi artistice, dar nu vedea de ce n-ar adera la un grup de tineri care au nevoie de bani. Cine ştie…

Iar joi, deci a doua zi, se duse-n cartierul studenţesc, pe Notre-Dame-des-Champs, unde era sediul lui Michel, care dăduse anunţul acela cu asociaţia pentru făcut rost de bani prin mijloace artistice. Michel era un tip grăsuţ, sediul lui era într-un apartament care arăta ca un viespar. Un viespar de studenţi la arhitectură sau politehnică. Toţi desenau pe la planşe, lucrau pe rupte.

Într-o încăpere mică, în fund, şedea Michel. Un tip grăsuţ. Locotenentul lui era Renaud. Un băiat frumuşel care făcea tot timpul glume. Michel era însă foarte serios. Erau puţin trecuţi de douăzeci de ani amândoi, oricum până-n douăzeci şi trei.

Apăru şi un anume Gilles. El era promotorul ideii cu montarea unei piese de teatru. Să ia o piesă tare, de bulevard şi să se ducă cu ea – n provincie. El avea experienţă în asta.

Iar Michel, Michel însuşi, avea o combinaţie cu societatea de telefoane. Grupul artistico-afacerist în perspectivă, al lui Michel, putea să se ocupe de realizarea unor benzi magnetice cu reclame. Care ar fi fost difuzate prin telefon.

Adică te sună telefonul, răspunzi, crezi că-i iubita sau cine ştie cine… şi când colo eşti invitat să cumperi macaroanele de Bologna sau pasta de dinţi LACALUT sau KOLYNOS. Dar totul făcut foarte artistic, cu o muzică divină, cu un glas cald, feminin, sau un glas cald-rece şi masculin.

Tino-i asculta, nu prea vorbea, se simţea bine cu băieţii ăştia, dar mare sfârâială totuşi nu era. Mai ales că Tino nu ştia ce-ar fi putut face în toată afacerea asta, care nici nu exista parcă, era o prostie!

Dar promise că va veni şi săptămâna viitoare. Reuniunea cum se terminase şi cum nimeni nu şedea acolo, plecară toţi patru, adică Tino, Michel, Renaud şi Gilles. Renaud, care era frumosul grupului, avea desigur o întâlnire. Aşa că-i părăsi primul şi ceilalţi trei tot mergeau pe Notre-Dame-des-Champs, o stradă destul de lungă şi aveau un aer de conspiratori aşa cum treceau prin Paris, înfăşuraţi în fulgarinele lor.

Şi era şi cam ceaţă. Probabil oceanul, care nu e mai departe de Paris decât distanţa între Bucureşti şi Braşov cred, se simţea şi-şi aducea până aici suflarea de nori joşi care-nvăluia trecătorii pierduţi printre felinare.

Iar Tino mergea cu cei doi şi nu se gândea la nimic. O uitase chiar pe Marie-Claire. De Jacqueline ce să mai spun…

Iar într-o dimineaţă se duse după un anunţ apărut în LE FIGARO, la un studio unde căutau interpreţi pentru filme şi fotografii publicitare. Aşteptă la rând.

Află de la ceilalţi că se cer 200 de franci iniţial, ca taxă pentru luarea-n evidenţă şi se cer şi fotografii.

Apoi erai trecut într-un cardex. Dacă nu aveai fotografii nu era nimic, se puteau face acolo. Bineînţeles, contra cost.

Tino, care deşi era cam pămpălău, nu era totuşi foarte prost. Şi-şi dădea seama că e o exerocherie la mijloc.

Adică echipa respectivă de-acolo păcălea vreo 20 de inşi zilnic luându-le cei 200 de franci, ceea ce făcea vreo 4.000 de franci. Cât plăteau impozit, cât costa anunţul la ziar, cât costa chiria, oricum rămâneau pe zi cu vreo 2000 de franci, başca prospăturile feminine. Din asta mâncau liniştiţi şi bine cei circa 5 inşi câţi constituiau echipa de primire şi poate că nu erau nici cinci.

Iar cel care făcea propriu-zis primirile era un bătrânel libidinos. El ieşi la un moment dat dinăuntru şi se-ntoarse repede cu un centimetru-n mână.

Înăuntru era o fată. Care stătea acolo de vreo oră.

Tino se plictisi s-aştepte şi chiar decise să se lase de astfel de chestii şi anunţuri şi să se apuce de ceva serios. Dar de ce să se apuce?

Până una-alta o seduse însă pe Jacqueline.

Totul merse teribil de uşor. Într-o seară ea îl aşteptă până el termină de spălat vasele şi porniră amândoi pe drum, ca şi cum nimic

nu s-ar fi-ntâmplat. Jacqueline, deşi era frumoasă, era singură. Îi venea să urle, nu altceva şi dorea să ducă o viaţă curată. Chiar se mutase la cămin, îşi vedea ca o fiară de studii şi mai muncea şi la restaurant.

Jacqueline avea ochii de un albastru fantastic, albastru închis şi gura fragedă, ca o pară pergamută. Iar surâsul era al Giocondei. Şi-n chiar noaptea aceea urcă în camera lui Tino şi fu o noapte de-o rară violenţă. Care continuă, continuă şi ziua, Jacqueline nu se mai duse la facultate, nu s-ar fi dus nici la restaurant, dar Tino pur şi simplu o obligă. Trăiră astfel o beţie teribilă de vreo lună – şi-o săptămână.

Apoi Tino cunoscu o tânără din Guadelupa. Care mai avea şi bani pe deasupra. Se căsători cu ea în secret. Pe la restaurant nu mai trecu. Atunci Jacqueline înţelese totul.

Şi nu ezită. Era o fată hotărâtă. Făcu rost de nişte verde de Paris, de altfel era studentă la Chimie, nu? se duse pe podul Bir-Hakeim, se aplecă peste balustradă şi înghiţi porcăria.

Se prăbuşi de pe pod în Sena, murind încă înainte s-ajungă-n Sena. Cadavrul ei nu fu descoperit.

Tino nu află nimic. După o săptămână însă antileza-l goni.

Fiindcă descoperi că nu era adevărat ce-i spusese Tino. Tino se dăduse mare, apoi după căsătorie, îi mărturisi: e sărac lipit. Atât i-a trebuit antilezei. L-a dat afară. Acum se-ntorsese la Jean, fiindcă localul: bistro jos şi sus hotel de 200 de franci camera pe lună, se numea, după cum am mai spus: «Chez Jean»; se-ntorsese şi la restaurant, unde-l primiră totuşi. Întrebând însă de Jacqueline, nimeni nu ştiu ce să-i spună. În acest moment, primi scrisoarea de-acasă, să vină cât mai repede, ca s-o mai apuce pe maică-sa în viaţă.

CAPITOLUL 9

Şi Tino porni spre Verona. Se duse-n Gara Lyon, vru să ia primul tren, dar era unul foarte rapid şi costa enorm. Aşa că mai aşteptă vreo oră şi luă următorul, care mergea-n direcţia aceea. Luă un tren care mergea la Besançon şi care avea ultima gară pe direcţia dorită de Tino la Dole, în munţii Jura, lângă graniţa cu Elveţia.

Spre seară Tino coborî la Dole. Nu mai avusese răbdare să stea la Paris până pleacă un tren chiar pentru Verona şi prefera s-aştepte-n altă parte. Ajunsese însă la Dole deja obosit. În acelaşi timp îi era dor de Verona, splendida lui Verona natală.

La Verona am fost şi eu, scriitorul, un oraş care m-a-nebunit pur

şi simplu. Cu un an înainte, când mai fusesem la Paris. Atunci m-am oprit la întoarcere la Verona. Am stat la Albergo Austria, om foarte simpatic hotelierul, am plătit vreo zece mii de lire, mi se pare. Camera era mică, dar curată şi cochetă extraordinar. Se vedea Piazza delle Erbe din cameră, era ceva de vis. Era vechiul for al oraşului, cu o piaţă plină de umbrele, unde se vindeau de toate. Piaţa e dominată de Torre dei Lamberti şi de Torre del Gardello. Le recunosc după prospecte. Dar vreau să fac un duş. Cum să fac? Să mai dau două mii de lire nu vreau. Dibui duşul. E deschis. Fie ce-o fi, intru. Se poate şi-nchide pe dinăuntru. Am săpunul şi prosopul cu mine. Dau drumul la duş: e linişte, e pace, e bine.

Apoi mă duc pe Via Cappello, Julieta se numea la Shakespeare Capulet, în realitate se chema Cappello. Casa ei e pe-această stradă. Ploaia ţârâie uşor. Trec pe lângă statuia lui Dante din Piazza Dante, lângă Palazzo Scaligero şi La Loggia del Consiglio. Chiar pe-acolo stătea Carla, de unde să ştiu eu şi ce treabă aveam eu cu Carla Mangiacarli?

Eu mă duc la Julieta şi-mi dau seama că totul a existat, legenda n-a făcut decât să consfinţească o realitate. Dar am să revin la casa Giuliettei. Acum mă duc în Piazza Bra, unde e amfiteatrul roman, cealaltă mare piaţă a oraşului, mai mare ca Piazza delle Erbe.

După ce vizitez amfiteatrul, mă aşez la Barul Cavour. Îmi notez impresiile. E 26 aprilie. Notez ce văd:

Piove a Verona. Sono stanca. Ho bevuto troppo. Îl vino italiano rosso e duro. Guardo FArena di Verona. Sono un poco umbriaco. Ieri sera a Lausanne he baciato Isa e sua amica. Sono al baro Cavour, nella Piazza di Bra di Verona.

(Cer scuze cititorilor buni cunoscători ai limbii italiene, dar nu m-am apucat să corectez ce-am scris.)

Tipa în blugi cu ochii albaştri.

Cozile de vulpe de la pălăriile studenţilor.

Unii n-au cozi de vulpe.

Erau. din Padova sau nu? Cred că da.

(La festival la Bucureşti, în 53, atrăseseră atenţia studenţii din Padova cu cozi de vulpe la pălărie şi plini de insigne pe-aceste pălării. Deşi eram copil, îi ţin minte. Acum Padova era foarte aproape, la o aruncătură de băţ, adică la 37 de kilometri pe calea ferată.)

Agăţau ţipe pe stradă şi le invitau. Făceau, până să reînceapă ploaia, teatru pe stradă, cu pălării şi costume, cu oameni îmbrăcaţi în cai, pe care-i călăreau nişte tipi îmbrăcaţi în oameni.

În faţă, sub arene şi o clădire în stil gotic.

Tipul cu barbă are şi fire albe, strigă două fete care trec pe stradă:

— Figare! Lesbichette!

Eu nu atrag atenţia nimănui.

Fetele sunt blonde. Altul se ridică şi le invită la masă. El nu e frumos. Nici ele. El n-are blană la pălăria lui lunguiaţă. Are însă mustaţă. Vine şi al doilea. Apoi al treilea. Şi al treilea are mustaţă. Mai bogată.

A doua din fete are un nas acvilin, care o urâţeşte.

Nu sunt napolitani, sunt italieni nordici.

Şi plouă.

O sticlă de vin roşu trece de la unul la altul. La o masă.

Discuţia de corupere continuă.

Parcă o brună m-a băgat în seamă. S-a aşezat cu faţa la mine, la o masă cu mulţi.

Cei trei tot discută cu cele două.

Ploaia a mai încetat.

Tot felul de mantii şi de pălării lungueţe, împrejurul meu.

Cele două fete au plecat.

Cei trei băieţi au rămas singuri.

— Ce coincidenţă – voi zice eu când ne vom întâlni la Klagenfurt.

Dar un cuvânt aşa subtil nu-l ştiu exprima în engleză.

(Despre ce-i vorba totuşi. În tren o cunoscusem pe Isa, o pictoriţă americancă trăsnet, nu altceva! Era cu o prietenă. Mergeau la Klagenfurt, la mama Isei. Am intrat în vorbă cu ele imediat. Deşi ştiu foarte puţin englezeşte, totuşi îmi veneau în minte toate cuvintele posibile, ba chiar şi unele pe care nu le ştiam. Vorbeam însă mai ales în nume de titluri de muzică uşoară. Fetele se amuzau grozav. Mă suisem în tren de la Dole, unde stătusem doar câteva ore. La bistroul din gară mă-mprietenisem cu Guy Royere, grefier la Tribunalul de comerţ din Dole. Şi luasem cu Guy la rând toate cârciumile din oraş. Băusem cam prin fiecare un pahar de vin roşu sau chiar două. Şi cunoscusem o

grămadă de oameni cumsecade. Cel mai bine a fost la bistroul lui Marcel.

Marcel e un tip parcă roşu la faţă, cu mustaţă şi cu o nevastă solidă.

În jurul meu şi al lui Guy se strânseseră «Ies copains», care se distraseră ascunzându-i lui Guy «la boule», adică farfurioara românească pe care i-o dăruisem. Guy o căuta disperat, eu beam un pahar de vin şi m-amuzam citind nişte plachete atârnate pe pereţi: «Dacă vinul te-mpiedică să munceşti, atunci lasă-te de muncă!» sau «Dacă o cămilă poate munci 10 zile fără să bea, ei bine, şi un om poate să bea 10 zile fără să muncească!»)

Ei bine, aici, în acest bistro ajunse şi Tino, rătăcind prin orăşel. Un orăşel aşezat tot în pantă, ca o jucărie, cu case stil alpin şi oamenii foarte primitori şi liniştiţi.

Se aşează şi el să bea" un *rouge.* Citi şi el plachetele.

«Nu mai puneţi scrumul în ceaşcă, mai bine vă dau o cafea într-o scrumieră».

Tino n-avea mult umor, aşa că nu prea gustă umorul lui Marcel.

Totuşi îşi aruncă ochii pe altă placă: «Femeile sunt ca beţele de chibrituri, dacă le aprinzi îşi pierd capul».

Şi se gândi că aşa e. Totuşi era nervos, neliniştit, ştia că maică-sa va muri, că o să trebuiască să asiste la înmormântare, iar de moştenit n-avea nimic.

Totuşi Tino nu era un tip inuman. Din contră. Dar Parisul începuse să-l înveţe să gândească funcţional.

Veni «rouge»-ul. Tino îl gustă maşinal. Mai citi o plachetă: «Dacă n-ai bani, întoarce această plachetă». Se duse alene şi-ntoarse placheta. Pe faţa cealaltă scria: «Dar ai bani!» Ia vezi şi dă un rând la băieţi!» Tino se uită cu frică-n spate, nu era nimeni. Îi era frică să nu fie nişte «copains» să-l pândească şi să-i ceară acum de băut, fiindcă întorsese placheta.

Tino se-ntoarse la masă. Îl plictisea tare această goană perpetuă după bani, care nici nu ieşeau.

Ştia că nu e-nzestrat cu daruri deosebite, dar simţea în acelaşi timp că are dreptul la multe, că nu e cu nimic inferior altora, care aveau cu ghiotura.

El era însă un băiat frumuşel, dar n-avea noroc, n-avea de exemplu nici tată. Maică-sa nu vrusese niciodată să-i spună cine-i taică-său.

— De ce? o-ntrebase el.

— Tu nu poţi înţelege, îi spunea ea şi privea visătoare-n depărtări.

— Dar trebuie să ştiu, înţelege-mă.

— Vei afla după moartea mea, spusese ea tot visătoare.

Dar asta era acum vreo cinci-şase ani.

— De ce atâta secret? se-ntreba Tino. Şi pentru ce?

N-avea un ataşament deosebit pentru maică-sa, dar avea pentru ea o simpatie rece. Ştia că-şi sacrificase viaţa pentru el şi de-aici începea pentru el un fel de datorie sacră. Pe care ar fi plătit-o cu plăcere, dar nu ştia cum. Dac-ar fi ajuns un om deosebit, ştia că s-ar fi putut plăti din asta. Deşi maică-sa nu-i ceruse niciodată aşa ceva. Şi acum era oricum prea târziu. Ce era de făcut? Nimic. Mai sorbi odată din «rouge».

Rouge-ul era pe terminate. Trenul era tocmai la 22.38. Acum era de-abia 9, adică 21. Ce să mai facă?

(Iar eu atunci la Dole, plecasem cu Guy de la bistroul lui Marcel, ajunsesem până la bistroul cel mai amonte şi-apoi ne-ntorsesem la bistroul gării. Era o atmosferă foarte destinsă acolo. Parcă eram într-un film de Marcel Carne, dintre cele două războaie mondiale. Guy tot îmi spunea că bunica lui a fost împuşcată de nazişti, şi că asta nu e bine. Totodată îmi spunea că trebuie să plece-n Spania. Am pus la tonomat Igâesias, l-am pus de vreo cincisprezece ori cu-aceeaşi melodie. Ceilalţi consumatori se uitară cam lung la noi. Dar Guy îmi spunea iar că bunică-sa a fost împuşcată de nazişti în timpul războiului, şi că asta nu e bine. Apoi îmi vorbea de Spania, dar nu ştia nimic despre Spania. Spunea doar că trebuie să plece-n Spania. Îl ascultam pe Igâesias şi beam amândoi *rouge*-uri. Cu trenul de 22.38. am plecat şi eu. Într-un compartiment era Isa. Isa cu prietena ei. Am făcut imediat cunoştinţă. Mai era în compartiment şi un bătrân, care era din Istria. I-am spus că dacă e istrian s-ar putea să fie istro-român, deci că am putea fi rude de departe, mai ales că o rudă a mea de departe s-a chemat Istrate şi venise pe vremea lui Ştefan cel Mare din Istria. Oricum bătrânul rămase rece şi ne-nţelegător la efuziunea mea.

Atunci am început să fac curte prietenei Isei, ca să văd ce zice Isa. Prietena Isei a ieşit pe coridor, atunci m-am apropiat de Isa şi i-am spus c-o iubesc. Am sărutat-o.

— *Games… games… spune*a ea.

Bătrânul asista absent la scena noastră. Eu o sărutam pe Isa mai departe şi-n fine prietena ei se-ntoarse de pe coridor. Atunci Isa mi-a spus că e pictoriţă şi mi-a arătat lucrările ei, pe nişte diapozitive. La Lausanne, cele două fete coborau, ca să schimbe pentru Klagenfurt. Trenul oprea la Lausanne la ora 0, 44 şi pleca la 0.47. M-am gândit să mă dau jos şi eu cu fetele la Lausanne, dar m-am gândit că n-am franci elveţieni şi că viaţa e foarte scumpă în Elveţia. Plus că n-aveam pe nimeni la Lausanne. Dacă mă opream acolo nu mai puteam face Italia, voiam să fac Italia cu puţinul pe care-l mai aveam în buzunar şi aveam bilet pe ruta Milano-Torino-Genova-Florenţa-Roma-Napoli, întorcându-mă apoi de la Roma prin Bologna şi Veneţia. Voiam aşa, măcar să văd Italia din tren. Atunci am coborât totuşi cu fetele la Lausanne şi m-am sărutat cu fiecare cu mult foc, în timp ce feroviarul elveţian îmi striga:

— Einsteigen! Einsteigen! adică «Urcaţi-vă! Urcaţi-vă!»

Şi m-am urcat. N-aveam de la Isa nicio adresă, nimic, doar ştiam că se duce la Klagenfurt, iar drumul meu de-ntoarcere după ce străbăteam Italia era prin Austria şi trecea şi prin Klagenfurt, cunoscuta capitală a landului Carinthia… *Kämten pe* nemţeşte.

Eu trebuia să cobor la Milano, dar la 4.35 când trenul opri acolo, dormeam dus. Dormeam şi la 4.38 când trenul plecă din gară. Şi trenul mergea spre Veneţia, nu spre Torino. Puţin înainte de Brescia m-am trezit şi am coborât la Brescia. Cunoşteam orăşelul doar din campionatul italian de fotbal, din divizia B mi se pare. Mă dau jos eu în gară şi ajungând într-o ţară nouă, hai să schimb nişte bani. Dar nici nu exista la Brescia birou de schimb, aşa că am hotărât, dar altă soluţie nu era, să plec de-acolo. Şi-ntreb pe unul de la un ghişeu, care dădea bilete de tren că unde e un birou de schimb mai aproape. Îmi spuse că sau la Milano sau la Verona.

— Şi care e mai aproape? întreb eu desigur în duioasa limbă a lui Dante.

— Natural că Verona, răspunde el.

Apoi i-am spus tipului să-mi pună un plaivaz, că nu mai trec prin

Milano şi Neapole şi mă duc direct la Veneţia, prin Verona. Dar el n-avea căderea, iar tipul care avea căderea nu venea decât pe la şapte. Şi era cam şase dimineaţa, era într-o sâmbătă. Prin gară era plin de copii, plecau probabil în excursii. Atunci, fie ce-o fi, deşi biletul meu era cam altfel, n-am luat bilet până la Verona, şi m-am suit în tren. Era destulă înghesuială. Totuşi am avut noroc şi-am dat de un loc într-un compartiment. Trenul porni. Vedeam Lombardia. Dar eram aşa de obosit că numai de Lombardia nu-mi ardea. Şi iată că apare controlorul, un tip tinerel cu barbă destul de deschisă la culoare. Îi întind şi eu biletul meu de călătorie. Se uită el, se uită, pe urmă se uită la mine şi zice:

— Ma non e sulla strada!

Mă prefac desigur că nu ştiu italieneşte şi fac pe uimitul, el se mai uită odată la mine şi-mi zice:

— Bene. Vai!

Adică: Bine. Du-te!

Pe urmă salută şi plecă. Astfel am ajuns la Verona. În gară cum eram, desigur nu ştiam unde să mă duc. Atunci îmi apăru în cale un bărbat burtos şi-şi oferi serviciile.

— Per un bicchiere, adică pentru un pahar de vin, tradusei eu instantaneu în mintea mea, «per un bicchiere» el se oferi să-mi indice un hotel de clasa a patra, dar bun: «un albergo».

Nenorocirea e că atunci când am ajuns la biroul de bagaje, fiindcă mai întâi îmi lăsasem bagajele, am constatat că am pierdut biletul. Am încercat să mituiesc pe funcţionarul de la ghişeu cu 500 de lire, cât era şi «un bicchiere», dar el mă refuză scârbit, aşa că mă puse să dau o declaraţie că ce e-n geamantanele mele. Apoi le descinserăm. Constată că descrierea mea era exactă. Îmi înapoie bagajele. Apoi m-am dus în staţia de autobuz, care era, natural, chiar în faţa gării. Am aşteptat de parcă eram în România. În fine autobuzul sosi şi destul de repede ajunsei în Piazza delle Erbe, piaţa cu umbrele multicolore, cu Torre dei Lamberti, cu o celebră fântână şi întâi de toate am intrat într-un fel de bistro ca să iau o «Fanta», delicioasă băutură răcoritoare pe bază de citrice, ba nu, parcă am cerut o cola. Servea o brună superbă la bar. I-am dat fetei o mie de lire. Cola costa cinci sute. În ce priveşte restul, fata s-a făcut că plouă. Eu care stăm aşa de bine cu banii, i-am cerut totuşi restul. Mi l-a dat foarte scârbită. Dar ce dacă era aşa

frumoasă, merita cinci sute de lire, aşa, doar un privit? Nu, nu merita. Aşa că am impresia că am procedat corect.

Pe urmă m-am dus la Albergo Austria, după cum am mai spus.)

Nebunia e că urcându-se acum în tren Tino la Dole, fiindcă se făcuse 22.31, nimeri şi el în compartiment cu Isa şi cu bătrânul acela istrian.

Să fie oare posibil? Uite că este. Se pare că era un miraj în trenul acela de Milano, când te urcai de la Dole la 22.31.

Şi Isa şi ceilalţi erau un miraj, nu erau fiinţe adevărate. Altfel cum ar fi posibil? Hai să zicem că Isa şi prietena ei mergeau peste un an iar la Klagenfurt, dar ce căuta iar bătrânul acela istrian?

Nu pot înţelege, însă ştiu că a fost aşa. Iar Tino râse şi glumi cu cele două fete, le sărută pe amândouă exact ca şi mine, îi plăcu mai mult Isa, exact ca şi mie şi tot aşa coborî după ele în gara Lausanne, nu rămase, le sărută cu foc pe amândouă, pe rând, dar mai cu foc, desigur, pe Isa.

Exact ca şi mie, cele două fete îi luară adresa, dar pe a lor nu le-o dădu. Şi exact ca şi-n cazul meu ele nu-i scriseră sau nu-l vizitară niciodată.

Oricum, ciudate treburi se-ntâmplă în trenul ăsta de Milano. Şi exact ca şi mine Tino adormise în tren, afară ploua cu nemiluita şi la Milano nu se trezi, dar el era chiar «sulla strada» şi trenul se-ndrepta spre Veneţia, trecând prin Verona.

Deci eu eram la Verona, nu? cu un an în urmă şi scriam la barul Cavour, notam într-un carnet ce-mi trecea prin minte:

Plouă la Verona.

În ce situaţie o pun eu pe Isa dacă mă-ntâlneşte la Klagenfurt?

Aş vrea să muşc de sân o studentă îmbrăcată-n alb, cu mantie şi pălărie. N-o muşc.

Mai aştept. Totuşi. Ploaia a-ncetat.

Bruna care credeam că mă place s-a apucat să cânte la chitară. S-o ascult. E foarte drăguţă. Mie nimeni nu-mi dă atenţie.

Cântă modest.

Nimeni nu se interesează că scriu. Nu-s provinciali.

În Italia nu se cântă pentru bani. Se cântă.

Un bărbat vine prin spate, are o barbă mare, neagră. Şi ea se

repede, aruncă aproape chitara în braţele cuiva şi se sărută pe gură cu omul cu barbă neagră şi se-ncleştează de gâtul lui.

Eu mă ridic de la masă.

Mă las iar pe scaun şi scriu un panseu:

— O femeie goală fără suflet, e ca un bec, fără filament. Nu arde.

Apoi m-am ridicat. Se cam înnoptase. Ploaia nu-ncetase, ţârâia uşor, ajung în Via Cappello. Acolo e casa Giuliettei. Sau a Julietei. Intru înfiorat în curte.

Iedera atacă-mprejurul balconului. Plouă. Înserează. Balconul e-nfipt tenace-n zid, dar zidul are tencuiala căzută, cărămida rânjeşte peste tot, e o casă ca un decor de operă, la parter ferestre cu gratii, la etaj ferestre mari libere şi-n fine balconul înfipt solid şi nu-i departe de pământ şi iedera coboară bogată în partea din dreapta, ca nişte cozi de şopârle, casa nu este foarte luxoasă, are la intrare un felinar, înfipt în zid şi asta e cam tot.

Sculptura din curte, o statuie din bronz a Giuliettei, e opera lui Nereo Constantini, un veronez. Inocenţă, smerenie chiar: «Nel cortile», spune ghidul turistic «l'immagine di Giulietta ha trovato forma dello scultore veronese Nereo Constantini.»

Dar acesta e lucrul cel mai puţin important.

Important este că însuşi Dante s-a oprit aici între 1299 şi 1304. A fost oaspetele lui Eartolomeo della Scala, seniorul oraşului.

Marele poet aminteşte de duşmănia dintre familiile Montecchi şi Capuleti. A fost contemporan cu-această duşmănie.

Oare când s-a petrecut tragedia?

În 1531 tragedia deja se-ntâmplase, fiindcă Luigi Da Porta, un tip din Vicenza, oraş situat doar la câţiva kilometri de Verona, scrie povestea celor doi tineri şi-o publică într-o editură veneţiană. Nici Veneţia nu e departe de Verona.

Deci cândva între 1304 şi 1530 s-a-ntâmplat tragedia.

Familiile existând, duşmănia existând, nu văd niciun motiv ca tragedia să fie inventată.

Cred c-a fost ceva foarte real şi care-a zguduit nu numai Verona, dar şi împrejurimile.

Cred că la 1531 întâmplarea era proaspătă şi Luigi Da Porta a profitat de emoţia care-o crease şi-a expus-o cu destulă simplitate, dar

ca să fie clar, foarte clar şi să rămână.

Apoi, după cum se ştie, Shakespeare dă peste poveste şi-atât i-a trebuit. Era destul de tânăr Shakespeare când a scris tragedia şi-atunci problema cu iubirea o simţea pe propria piele. Era în 1594. Shakespeare avea 30 de ani.

Cred că în Piazza delle Erbe a fost omorât Tybalt. Acolo Romeo a spălat cu sânge, sângele lui Mercutio.

La Verona se află încă se pare, o familie Dai Cappello care-şi avea odată casa în cartierul San Tomio, dar casa indicată de tradiţie e cea pe care o privesc acum.

Aici, pe cheia de boltă a arcului de la intrare, am observat şi eu «la stemma marmoreo con cappello», despre care atrage atenţia şi ghidul turistic. Bun ghid turistic! Am dat pe el 2000 de lire.

Deci: «la stemma marmoreo con cappello».

«Cappello» înseamnă în italiană «pălărie», spre deosebire de «capello», care înseamnă «păr». Iar «Amico di cappello» înseamnă «cunoscut din vedere», poate unul cu care te saluţi când te-ntâlneşti, dar cu care nu rămâi să schimbi o vorbă; «cosa da cavarsi îl cappello» e ceva în faţa căruia îţi scoţi pălăria. Dar «a-şi scoate pălăria» se spune «far di cappello», iar «tenere îl cappello sulle 23» înseamnă «a purta pălăria într-o parte».

Iar Julieta era de fapt Iulica Pălărie, fiindcă Giulietta înseamnă Iulica, derivând de la Giulia, care înseamnă Iulia. Sau poate Iulica Apălăriei sau Iulica a lui Pălărie dacă tot se chema Giulietta Dai Cappello.

«Cappello» mai înseamnă însă în limba italiană şi «to că, şi «introducere (la un text de antologie, de exemplu)» şi «funie marinărească de legat pânzele» şi «pălărie de ciuper că, şi «măciulie de cui» şi «abajur» şi poate şi altele.

Iar apropo de «capello», adică «păr», el mai poate însemna şi «diferenţă foarte mică», fiindcă «exact» se spune şi «a capello», adică oarecum «la fir de păr» iar «andare a capello» înseamnă «a se potrivi exact».

Altora credo io che va a capello tutta questa storia di Giulia e di Romeo con la realită. E o frază compusă chiar de mine. Acum.

Iar cei doi tineri, de fapt nişte copii, ştii că au văzut şi ei în scurta

lor trecere prin viaţă tot ce face deliciile turistului de azi: apele calme ale fluviului Adige în care se oglindeşte Castell Vecchio, construit între 1354 şi 1375… poate deci Castell Vecchio încă nu exista, poate era în construcţie, dar totuşi cred că exista. Amfiteatrul roman din Piazza Bra exista, fiind terminat încă în anul 30 al erei noastre. Piazza delle Erbe, fostul for roman, exista. Ceea ce era esenţial exista. Ca şi probabil Palazzo Maffei şi Torre del Gardello, ridicat de Cansignorio în 1370. Fiindcă totul, nu se poate altfel, s-a-ntâmplat cam prin 1510 sau 1520, fiindcă totuşi povestea trebuia să aibă şi ea o vechime, cam de 20 de ani, o generaţie cel mult, poate numai 15 ani sau hai să zicem 10 ani, mai puţin e improbabil.

Merg mai departe pe Via Cappello. Mă-ndrept spre Adige. Mă opresc la Porta Leoni.

Porta Leoni înseamnă ruinele a doua porţi romane, una din perioada republicană, alta de pe timpul împăratului Claudius, aflate în spatele unei case din colţul între Corticella Leoni şi Via Leoni. Denumirea derivă de la o decoraţie sepulcrală în piatră, azi în spatele monumentului regelui Umberto I, înfăţişând doi lei alăturaţi.

În apropiere e biserica San Francesco al Corso, unde tradiţia indică locul mormântului Julietei. Aici a fost instalat în 1938, în penumbra unei cripte amenajate muzeal, sarcofagul de piatră veronez, care de multă vreme este obiectul veneraţiei celor ce simt nevoia să se lase purtaţi de poveste.

Nu e chiar «cripta negrului mormânt», cum ar spune un mare poet. Şi chiar a şi spus-o. Nu e decât o criptă excelent amenajată, în care simţi emoţia cu desăvârşit bun simţ, şi eu mă gândeam la Isa, mă gândeam că a doua zi plec la Veneţia, dar apoi, apoi avea să vină Austria cu Klagenfurt şi cu Isa. Pe mine bietul Klagenfurt mă interesa, nu augusta Veneţie, ca să vezi ce-nsemnă un turist cu sufletul atacat de-un brusc amor!

Fiindcă într-adevăr nu sunt un nesimţit şi la casa Julietei de pe via Cappello în seara aceea de primăvară mărturisesc: am izbucnit chiar în plâns. În ploaia tristă, singur eram în curtea Giuliettei, în faţa casei cu arcadele înţepenite-n zid, cu balconul încleştat în cărămidă, cu iedera atârnând ca pulpana unei rochii de bal, măturând pământul.

Şi nu departe, lângă Adige, la San Francesco al Corso, era sarcofagul mâncat de vreme, gol acum, moartea planând doar ca o

amintire.

Şi-n această lume, în acest oraş al legendei, Caria murea peste un an de zile, se stingea-ncel, încet, morfina-i alina durerile, un tânăr abia lansat la San Remo cânta la radio o melodie despre o serenadă, serenadă pentru toată lumea. Şi melodia se schimbă. Acum un american întâlnise la Milano o *signorina* chiar pe gustul lui şi americanul răcnea de plăcere aducându-şi aminte de Milano.

Călugăriţa care veghea la căpătâiul Cariei se ridică afectată. Uitase că avea de dat un telefon.

— Tino… Tino… murmură Carla pradă agoniei.

Tino era în tren, tocmai depăşise Brescia, se-ndrepta cu viteză spre Verona.

CAPITOLUL 10

O mai prinse pe maică-sa-n viaţă. Dar ea nu-l recunoscu. Sau poate-l recunoscu, parcă odată ochii ei, larg deschişi, îl recunoscură. Dar nu putu vorbi. Încercă să se ridice. Dar căzu pe perne.

Veni apoi medicul şi-i constată moartea.

Călugăriţa care-o veghease pe biata femeie, îi întinse lui Tino o scrisoare:

— Mi-a spus să vi-o dau abia după ce se va prăpădi.

Tino deschise scrisoarea. Carla-i povestea acolo că tatăl său se numeşte Costică şi este un cercetător, ceva cu microscopul, în domeniul secretelor vieţii. Era acolo-n scrisoare şi adresa lui Costică. Totodată Carla-i comunica şi c-a scris lui Costică, mărturisindu-i de-abia acum că are un fiu. Şi fiul e el. E Tino.

Tino lăcrimă, fiindcă nu era o brută. Şi-nţele-e că-ntre mama lui şi tatăl său fusese o dragoste, ceva de mare fineţe.

Şi se bucură atunci că are un tată care-i celebru din moment ce-i un mare cercetător. Şi-i scrise şi-i spuse n scrisoare că a aflat de el. Îi spuse totodată că maică-sa a murit, iar el se-ntoarce la Paris şi să-i scrie Costică acolo.

Tino puse scrisoarea la cutie, o-nmormântă pe maică-sa şi plecă la Paris.

Eu plecam de la Paris, iar veneam în ţară, din păcate nu mai veneam cu expresul de Milano şi n-o puteam deci întâlni iar pe Isa.

Treceam totuşi prin Austria. Dar numai prin

Salzburg-Linz-Viena. Iar Klagenfurt era tocmai la extremitatea sudică a Austriei, în timp ce eu treceam prin nordul ei.

Sufletele care ajungeau în iad îşi păstrau atributele fiinţei umane, ca să aibă şi dracii ce să chinuie.

Adică aceste atribuţii, fir-ar să fie, care sunt altele decât pielea şi sufletul?

De-aceea fu întâmpinată de un drac brunet, care o puse la dezbrăcat şi-i aplică pe umăr, cu un fieruţ roşu, un semn. Semnu-i marca gradul de păcat.

Apoi Carla îşi aşteptă rândul la bătaie. Dar era civilizat la coadă. Sufletele nu se-nghesuiau, nu voia nimeni să ia înainte. Asta nu era rău. Era frumos.

Deci totul era făcut civilizat. Conform catastifului de exemplu, în care se uitase dracul cel negru, Caria avea de primit numai 800 de bice.

Ceea ce nu era mult. Pentru că, avea să afle ea mai târziu, erau unii care primeau mii, zeci de mii, sute de mii sau cine ştie, chiar milioane.

Caria se uită la tovarăşii ei de coadă. Erau acolo femei, bărbaţi, între ei mulţi bătrâni şi desigur foarte puţini copii.

Două drăcoaice albastre îi triau.

Era în lumea aceasta şi Jacqueline. Fusese şi ea repartizată tot în iad. Deşi venise ceva mai devreme, stătuse un timp într-un fel de carantină, în care erau ţinuţi sinucigaşii.

Apoi treceau de-abia la programul general.

Jacqueline avea de primit mai mult decât Carla, avea 2000 de bice.

De unde să ştie Carla că Jacqueline ajunsese aici tocmai din cauza lui Tino? De unde să ştie Jacqueline că această femeie-ntre două vârste, care arăta încă bine, e tocmai mama lui Tino?

Dar treaba n-avea nicio importanţă.

— Credo io per esempio che la teoria di relativita di Einstein…

M-am trezit din somn.

Eram în tren. Între Udine şi Tarvisio. Mergeam spre Austria. Doi studenţi, un băiat şi-o fată, vorbeau despre celebra teorie a lui Einstein şi băiatul dorea probabil să seducă fata prin intermediul lui Einstein.

Dar asta anul trecut. Şi totuşi în somn am văzut iadul. Pe Carla,

pe Jacqueline… care-atunci încă nu erau în iad…

Probabil se rătăcise o informaţie din viitor în creierul meu care se zvârcolea în vis căutând-o pe Isa, pe Isa, numai pe Isa!

Şi mă-ndreptam spre Klagenfurt. Ies pe coridor. E plin de liceeni. O fată şi-un băiat se sărută cu disperare. Dar nu se iubesc, doar fac mişto…

La Villach e zăpadă. Cobor la Klagenfurt. Oraşul e cochet, ca o casă de păpuşi.

N-am nicio adresă a Isei. Casc şi eu gura vreo două ore prin Klagenfurt. Apoi mănânc ceva la bufetul din gară. Şi merg mai departe spre Viena.

«Anul trecut la Klagenfurt»… ca un nume de film… sau «Întâlnire în expresul de Milano» – ca un titlu de roman cosmopolit.

Dar asta anul trecut. Acum sunt însă iar în Austria. Trec de Salzburg, trec de Linz, ajung la Viena. Cu ultimii bani, îmi cumpăr o găină, că mai e destul până-n ţară…

Tino ajunse la Paris. Începu s-aştepte răspunsul de la taică-su. Spera să-l cheme la el în România şi acolo să se procopsească, taică-su fiind desigur mare savant.

Până atunci spăla mai departe vasele la restaurantul din care acum Jacqueline lipsea.

Caria se-ntinse pe un fel de spalier de gimnastică şi-ncepu bătaia.

Jacqueline se-ntinse pe alt spalier şi-ncepu şi ea să se simtă la fel de bine ca-n viaţă, la fel de rău adică.

Jacqueline nu mai fusese însă bătută niciodată, nici în copilărie măcar, avusese părinţi foarte buni şi fusese o fată cuminte. Aşa că senzaţiile ei erau proaspete.

Caria în schimb mai simţise de vreo două ori în copilărie aşa numita corecţie corporală. Dar sigur că aceea fusese mai mult o glumă, două bătăi obişnuite cu cureaua.

Acum însă împricinaţii, ca să le spunem aşa, erau bătuţi cu nişte frânghii groase îmbibate-n smoală care miroseau foarte urât.

Frânghiile smulgeau carnea de pe bietele trupuri.

Iar dracii erau foarte veseli.

Caria primi treizeci şi cinci de lovituri, 15 pe faţă, 20 pe spate,

iar Jacqueline vreo 50, 25 pe faţă, 25 pe spate.

Li se spuse că-n ziua aceea n-o să mai mănânce bătaie.

Caria se-ntreba unde-o să fie cazată. Dar fu poftită şi ea şi Jacqueline şi ceilalţi într-un cazan cu smoală aprinsă.

Desigur condiţiile din cazanul cu smoală erau şi mai dificile decât pe spalierul unde se făceau execuţiile cu frânghiile alea noduroase, dar penitenţii se mulţumeau cu gândul că după încă o zi vor urca iar pe spaliere.

Şi-aşa îşi petreceau bietele suflete lungile zile. Între bătăile pe spaliere şi cazanele cu smoală, cazane destul de mici, în care nu intrau decât vreo cinci-şase suflete.

Apoi veni o surpriză. Dracii poftiră la masă pe câteva femei, între care erau şi Carla şi Jacqueline. Fură îmbrăcate care-n stil de vampe, care-n stil angelic. Se mâncă foarte bine, se bău, dar apoi se aduse o bancă de lemn şi se-ncepu cu Jacqueline.

Doi draci galbeni o luară-n braţe şi o trântiră literalmente pe bancă. I se legară mâinile şi picioarele. Veni o drăcoaică albastră cu o rangă de fier şi-ncepură să-i zdrobească oasele.

Durerea era aceeaşi ca la zdrobirea oaselor, dar oasele nu se zdrobeau. În schimb, sângele curgea. Frumoasa rochie albă a lui Jacqueline se stropi toată până se-mbibă de sânge.

Veni şi rândul Cariei. Ea nu fu silită şi se-aşeză pe bancă. Dar unul din draci îi spuse:

— Aşezaţi-vă!

Îi spuse asta destul de blând.

Dar Carla zâmbi, încercând, se pare, o stratagemă.

— Aş prefera să rămân în picioare.

— Foarte bine, admise dracul, care-i admiră perspicacitatea.

Caria fu poftită ceva mai încolo. Mâinile îi fură prinse de nişte lanţuri care atârnau de sus, iar picioarele îi fură prinse de alte lanţuri.

— Cu ce preferaţi să fiţi bătută? o întrebă iar dracul.

— Cu ce doriţi dumneavoastră… spuse ea foarte politicoasă.

Atunci fu adus un bici de curele, special pentru astfel de execuţii. La capete curelele aveau bucăţi de plumb. Era un fel knut sau de «pisică cu nouă cozi», cu care erau bătuţi pe vremuri marinarii britanici vinovaţi de răzvrătire.

Caria regreta acum cazanul cu smoală. Tot timpul iadul era plin de regrete. De fapt ăsta era şi scopul: regretul.

Caria primi şi ea vreo 40 de knuturi. Apoi începu un seminar despre Păcat.

Era o adevărată ceremonie. Un drac negru, care era şeful, impuse multă solemnitate actului. Sigur că bietele participante la seminar erau toate pline de sânge, deşi erau toate îmbrăcate atât de fastuos sau de serafic.

Totuşi puteau sta aşezate la masa aceea lungă. Iar în jurul mesei erau vreo 15 draci cu vâne de bou sau cu pisici cu nouă cozi.

— Ce este deci păcatul? începu dracul cel negru. Dar înainte, continuă el, vreau să vă avertizez că noi, dracii, nu suntem morali decât în formă. În conţinut, suntem nişte beetii. Totuşi suntem utili întregului sistem. Deci ce este Păcatul? întrebă el iar şi numi pentru răspuns o ţigancă buhăită, bătrână şi care se ocupase-n timpul vieţii cu ghicitul şi furtul.

— Păi de un' să ştiu eu, maică?

Un drac de pe margine o lovi cu vâna de bou în cap. Ţiganca leşină. Astfel îşi obţinu o binemeritată odihnă.

— Iertaţi-mă, aici se şi moare cumva? întrebă Jacqueline.

— Nu, răspunse diavolul negru. N-aveţi nicio grijă. Dar dumneata ce ai făcut de-ai venit în iad?

— Am păcătuit cu un băiat. Apoi m-am sinucis.

— Consumai şi droguri?

— Nu.

— Păcat, răspunse diavolul, asta este un păcat!

Şi-apoi râse:

— Ha-ha! De fapt nu e păcat, dar e păcat că nu-i păcat! Ha-ha-ha!

— Ha-ha-ha! urlară toţi dracii.

Se cutremurau, erau ca o turbină uriaşă care se cutremură de loviturile teribile ale gazelor.

— Ha-ha-ha! râseră timid şi sufletele, bietele acelea de suflete feminine.

Era un cor de râsete subţiri.

La care-i răspunse iar hohotul acela drăcesc, turbat. Un hohot care râdea de hohotul timid şi slugarnic al bietelor femei.

— Ha-ha-ha! încearcă iar corul sufletelor.

La care dracii chiar nu se mai putură abţine. Râdeau isteric, în rafale dezordonate de mitralieră, în bubuituri de branduri şi grenade.

Era un foc de artificii de râsete, de gâjâituri şi trepădături, de dâre de râset, rachete de râsete şi dracii se tăvăleau pe podele, de râs, iar alţii rămaşi în picioare băteau cu vinele de bou în podele şi slobozeau râsetele ca pe nişte prunci uriaşi.

— Ajunge, şopti dracul cel negru.

Şopti doar, dar se-auzi foarte tare această şoaptă şi abia liniştindu-se, dracii-şi reluară locurile, totuşi din când în când unul mai icnea de râs, atuncea ieşea pur şi simplu din rând şi se ducea afară ca să-şi continue râsul. De simţit ce era.

Zâmbea şi dracul cel negru. De fapt îşi savura propriul său spirit.

O privi de-aceea cu simpatie pe Jacqueline:

— Ia spune, câte lovituri ai primit până acum?

— 85, răspunse Jacqueline cam ruşinată.

— Te-a durut, ai?

Jacqueline plecă ochii-n jos.

— Bine… bine… surâse diavolul înţelegând sfiiciunea ei. Dar ia zi, din câte?

Jacqueline îşi ridică spre el ochii serafici şi răspunse cuminte:

— Din două mii.

— Două mii, zise dracul cel negru, dar ştii că n-ai multe… bravo, fetiţo… nu e mult deloc… clar ia spune-mihai să-ţi iau un interviu…

Dracii iar hohotiră. E drept, nu la fel de puternic ca prima dată, dar hohotiră.

Cert lucru, diavolii aveau umor, nu glumă!

Frumos e însă că de data aceasta vreo două-trei femei hohotiră odată cu dracii şi atunci glasurile lor cristaline dădură bine între râsetele groase ale dracilor.

Diavolul cel negru îi linişti însă iar şi cu un zâmbet pe odioasa lui figură se apropie de Jacqueline şi tună, strâmbându-se de râs în timp ce vorbea:

— Cum ţi se pare viaţa-n iad?

Şi râse, râse ca un tunet, râdea aşa de tare că nu se mai auzeau

aproape deloc celelalte râsete, asta cel puţin pentru Jacqueline, care era silită să suporte apropierea împielițatului.

— Cum? Cum? răcni iar tartorul.

Atunci strigă şi Jacqueline, încercând să domine râsetele care nu se mai stăvileau, creşteau ca nişte talazuri, amenințătoare, ostile. Era lupta cu marea a unui naufragiat, o luptă fierbinte, de bestie, în apa care dac-ar fi mai rece te-ar omorî imediat şi poate ar fi mult mai bine.

Deci Jacqueline urlă:

— E interesantă, e ceva nou!

Dar nimeni n-o mai asculta. Cel puţin nimeni dintre draci, toţi se retrăseseră la pereţi şi-şi muşcau buzele subţiri, iar unii chiar cozile, căutând să-şi stăpânească râsul grozav.

Numai dracul cel negru râdea mânzeşte.

— Îţi doreşti ceva? o-ntrebă el în şoaptă şi e interesant de remarcat că el nu mirosea nici a catran nici a altceva.

Mirosea a câine ud. Ceva îngrozitor.

— Aş vrea să revăd Parisul, spuse Jacqueline, încercând să-şi înăbuşe scârba, mirosul ăsta atât de familiar şi de sinistru în acelaşi timp.

— De ce? întrebă dracul negru.

— Aş vrea să-l revăd pe cel care m-a nenorocit. E un italian, se numeşte Tino.

Caria păli. Nu era cumva chiar Tino?

— Îl mai urăşti? se amuză dracul cel negru.

— Nu l-am urât niciodată.

Asta chiar nu-i plăcu dracului negru.

— De ce?

— Nu ştiu. Cred că n-am avut timp.

Între timp, dracii începuseră să se liniştească, se întorceau la locurile lor, cerându-şi scuze, mutește, ridicând braţele spre diavolul negru, care dădea din cap şi care-n acelaşi timp căzuse totuşi pe gânduri.

Jacqueline aştepta rezultatul gândurilor lui.

— Am putea să-ţi dăm un concediu. Îi spuse dracul. Să zicem chiar o lună. Crezi că într-o lună l-ai putea urî, l-ai putea atrage într-o

cursă şi l-ai putea omorî? Dac-ai face asta am putea amâna întoarcerea ta în iad. Pentru că vei fi descoperită, condamnată şi poate vei scăpa cu viaţă şi atunci ai putea să mai trăieşti chiar vreo 50 – 60 de ani.

— Dar nu s-ar putea să nu fiu prinsă?

— Mă tem că nu.

— Chiar dac-aş face, să zicem, o crimă perfectă?

— Dac-ai face o crimă perfectă, da.

— Dar aş vrea să vă-ntreb ceva: când m-aş întorace în iad nu mi s-ar mări pedeapsa?

— Ba da. Din nefericire, da. Însă ce mi-s 2000 de lovituri şi ce mi-s 10.000?

Dracii desigur atâta aşteptau. Şi iar se puseră pe râs.

Dar negrul îi lăsă să-şi facă programul lor şi dând semne de plictiseală îi răspunse totuşi lui Jacqueline care-l întrebă:

— Şi după lovituri ce vine?

— Ce să vină? Vine pe dracul Ei, ce faci? Te duci pe pământ sau nu?

— Îmi daţi un răgaz să mă gândesc?

Dracii auziră şi-acest răspuns şi abia liniştindu-se după râsul celălalt intrară-n bucuria mare a ceea ce avea să urmeze.

— Îţi dăm, îi răspunse atunci dracul lui Jacqueline, privind-o sălbatic cu ochii lui groaznici în ochii ei albaştri ca zorelele, dar ochii ei nu rezistară şi se lăsară-n jos. Îţi dăm, continuă dracul referindu-se tot la răgaz desigur, dar în acest răgaz, zâmbi el subţire, vei fi chinuită-n continuare. Şi chiar acum te rog, îi spuse el simpatic, te rog deci să te-ntinzi chiar pe masa asta.

— Şi ce-am să păţesc?

— Ei, ce-ai să păţeşti? Doar eşti în iad, dragă, ce crezi că eşti aici la facultatea de filologie, nu, dragă, vei fi uşor de tot, dar uşor de tot hârşcâită cu nişte cârlige.

Şi-atunci dracul negru îi dădu un brânci, iar vreo trei patru draci se repeziră la ea, o crucificară pe masă, iar Carla se gândea cum ar putea fi împiedicată putoarea dracului să fie trimisă la Paris ca să-l nenorocească pe Tino.

Pentru că era convinsă că e Tino al ei. Ceva îi spunea asta. Că e Tino. Tino şi nimeni altul.

Se bucură de aceea mult la ţipetele lui Jacqueline, deşi spectacolul era dezgustător. Dar aşa-i trebuia, aşa-i trebuia…

Apoi Carla se simţi apucată de subţiori, fiindcă i se ghiciseră gândurile şi chiar dacă nu i se ghiceau tot aia era, şi doi draci galbeni o trântiră la pământ, îi legară mâinile la spate, dar Carla numai la Jacqueline se gândea:

— O să accepte, o să accepte, scârba dracului!

Şi-i auzea urletele, dar nu se putea bucura ca lumea, fiindcă dracii începuseră s-o lovească cu capul de duşumele, în timp ce alt drac o lovea cu vâna de bou peste şira spinării.

Asta dură vreo două ore; loviturile însă nu le putu număra, ar fi fost şi inutil, tot nu intrau la socoteală.

Apoi italianca leşină.

Când se trezi, Caria era lângă un drac verde. Într-o grădină sublimă, înmiresmată. Dracul verde o veghea.

— Te iubesc, îi spuse el, te iubesc mai mult decât un om…

Şi se repezi la ea. Caria n-avu timp să se sperie, că dracul o îmbrăţişă, ea se zbătu, dar deodată o bucurie imensă, o bucurie gravă se răspândi în tot trupul şi sufletul ei.

Era ceva cum nu simţise-n tot timpul vieţii, parcă ore şi zile şi luni şi ani întregi trecură-n zbor şi-o purtară, o tot purtară… iar dracul cel verde îi săruta trupul însângerat de-atâtea bătăi şi iarăşi dracul se năpusti asupra ei şi Carla începu o viaţă de paradis, nu mai fu deocamdată nici bătută, nici chinuită. Rămase-n grădina aceea, ca un fel de soţie a dracului acela ciudat şi verde.

În schimb, Jacqueline îşi continuă calvarul. Fu introdusă şi ea şi alţii într-o cameră unde îmbrăcă un fel de rasă cu glugă şi se aşeză într-un grup de vreo douăzeci de suflete, îmbrăcate toate în astfel de rase. Camera parcă era din metal, iar lumina era galbenă.

Apoi uşa se deschise şi sufletele păşiră afară. Un tip cu coarne-i întâmpină rânjind. După care urmă apelul. În alte grupuri, tot de câte douăzeci, se strigau şi-acolo apeluri.

Totul puţea înfiorător a carne încinsă şi nu foarte departe, pe o colină, se vedeau în lumina portocalie şi parcă era totul un cuptor, se vedeau sufletele-mbrăcate-n rase cum intrau în cazane uriaşe, cazane străvezii în care sufletele fierbeau fără să se descompună, vaiete

înfiorătoare se auzeau, răcnete, tot felul de răcnete, de femei şi copii, grohăituri sinistre de bărbaţi cu glasul gros.

Şi-ncepu urcarea colinei. Solul frigea din ce în ce mai tare. Sufletele erau desculţe. Jacqueline ar fi aruncat cu bucurie rasa de pe ea, dar mâinile îi şedeau inerte, numai picioarele mergeau. Ţipetele de la marile cazane se-auzeau din ce în ce mai stridente, mai ţiuitoare şi la intervale se-auzea câte-un urlet, despicându-se ca un copac de trăsnet.

Un suflet se lăsă în genunchi. Un suflet din grupul în care era şi Jacqueline. Era un bărbat cu părul alb. Doi draci se repeziră şi smulseră rasa de pe el, apoi începură să se opintească şi după ce se opintiră într-adevăr din greu îi smulseră braţele din umeri şi-ncepură să-l bată peste faţă cu cioturile însângerate ale braţelor. În acest timp grupul se oprise şi asista la scenă.

Focuri galben-crom ardeau pe alte coline, mai era drum până la marile coline, bărbatul cu părul alb ţipa înfiorător, ca porcul când e tăiat şi atunci veni din urmă căpetenia aceea, care era dracul negru de la seminarul cu păcatul. Veni întins la Jacqueline. Dracul avea trase peste copite nişte cizme splendide de lac şi ţinea în gheară o cravaşă de cavalerie. O trase pe Jacqueline de mână, o smulse din rândul celorlalţi, îi smulse rasa de pe ea şi o puse să-ngenunche. Genunchii bietei fete în contact cu solul care urla de fierbinte ce era, tresăriră. Fu un spasm.

— Te-ai mai gândit? întrebă dracul. Te duci pe pământ?

Dar Jacqueline avea sufletul bun. Să omoare? Cum să omoare ea pe cineva? Şi cum să-şi prelungească apoi chinul, pentru câteva zile pe pământ?

Dracul o plesni uşor cu cravaşa pe spinare. Apoi o plesni tare. O dungă roşie se adăugă celorlalte.

Ea răcni:

— Cât timp voi sta pe pământ?

Răcni şi dracul:

— O lună de zile ai timp ca să-l omori pe Tino! Dacă nu-l omori, te-ntorci aici imediat dup-o lună de zile!

Apoi îi spuse, confidenţial aproape:

— Dacă-l omori, rămâne să te descurci până-ţi va veni sorocul să mori din nou. Dar s-ar putea să fii descoperită, arestată şi

ghilotinată… S-ar putea… Dar s-ar putea să nu fii descoperită. Şi-atunci vei mai trăi.

— Cât am să mai trăiesc?

— Nu se ştie. E o chestiune mai complicată. Şi nu depinde de noi.

— Dar de cine depinde?

— Ei, asta-i! se-ntunecă mai tare dracul cel negru şi o plesni pe Jacqueline cu sălbăticie pe spinare.

Jacqueline vru să se ridice, dar o nouă lovitură mai sălbatică o ţintui pe loc, apoi cravaşa o lovi peste cap şi Jacqueline se prăbuşi la pământ în timp ce loviturile curgeau peste tot, peste cap, peste coapse, peste spinare, peste picioare şi deodată, cu un urlet îngrozitor şi cu ultimele puteri Jacqueline strigă:

— Ajunge! Ajunge! Primesc! Primesc!

După ce îi mai dădu o ultimă lovitură peste fund şi încă o lovitură de despărţire, tot peste fund şi fundul elastic, aproape-i întoarse dracului cravaşa care era gata să-l plesnească peste ochi, dar cum avea un reflex de drac el se feri, alunecă însă şi căzu peste Jacqueline, se ridică repede, îi dădu un picior în faţă, Jacqueline răcni acum mai tare ca niciodată, era atât de neajutorată, de neajutorată biata de ea şi nu mai apucă să vadă cum dracii îi puneau la loc bărbatului cu părul alb braţele la loc şi braţele nu mai voiau să se prindă, se prinseră în fine, dracul cel negru nu se mai vedea, grupul Jacquelinei se puse-n mişcare fără Jacqueline şi ea acum începu să simtă frigăruia de muştar a solului, se ridică în fine.

Îl văzu atunci iar pe dracul cel negru, care tocmai termina să-şi şteargă cravaşa de sânge. După care scoase dintr-o tabacheră care-o ţinea în tureatca cizmei o ţigară. Cum puse ţigara-n gură se aprinse, atât fierbea aerul. Apoi privind-o pe Jacqueline cu dispreţ, începu să se-ndepărteze.

Jacqueline îşi ridică de jos rasa, vru s-o îmbrace, dar renunţă, o lăsă să-i cadă şi-l urmă pe diavol tot goală, cu spatele tot o rană şi aerul fierbinte i se-mplântă în carnea băşicată şi zdrobită, sub tălpile ei solul frigea, încerca de-aceea să meargă mai în vârful picioarelor, dar cum mergea în direcţia opusă cuptoarelor, aerul se făcea ceva mai suportabil.

Şi se-ntoarse odată cu privirea, mai văzu odată cuptoarele, auzi

un urlet teribil, era un glas care suna mai tare decât celelalte şi ea recunoscu glasul bărbatului cu părul alb, care fusese bătut cu propriile lui braţe scoase din umeri.

Atunci simţi o mână pe umăr, de fapt era o gheară. Foarte tandru, dracul cel negru, venise pe nesimţite lângă ea şi-i spuse:

— Bărbatul acela cu părul alb a fost crupier la Monte Carlo. Dac-ai şti câţi oameni bine s-au împuşcat din cauza lui… să nu-ţi pară rău…

Jacqueline avea acum toată pielea ca de găină, fiindcă laba rece a dracului, rece şi umedă, îi schimbase tot echilibrul termic al bietului ei trup. Se gândi că dracul probabil o doreşte, fiindcă mâna lui îi coborî pe spinare, se plimbă peste urmele loviturilor şi-apoi îi atinse fesele, dându-i o palmă uşoară, de fapt o gheară uşoară.

Jacqueline ştia acum că va trebui să facă dragoste cu el şi se pregătea de asta cu aceeaşi plăcere cu care ar fi trebuit să facă dragoste cu un gândac.

— Gândac, gândac! râse tare dracul şi-i dădu o gheară puternică, acum o lovi chiar în dreptul mijlocului, parcă-i rupse coloana vertebrală cu această teribilă lovitură de labă.

Şi Jacqueline merse câţiva paşi în virtutea inerţiei şi căzu în genunchi, atunci dracul veni încet în urma ei şi-o lovi cu cizma chiar în noadă.

Jacqueline simţi de parcă ar fi fost lovită cu o presă de fier şi biata fată zbură direct la Paris, era-mbrăcată cochet, dar simplu, purta în mână un geamantan şi era chiar pe Esplanade des Invalides, era noapte, podul Alexandru al III-lea străluci şi maşinal ea începu să meargă, spre pod, pregătindu-se să-l treacă. Observă că are agăţată de braţ şi o poşetă. O deschise. Acolo nu era decât un portofel. Numără banii. Erau cinci sute de franci, cinci bancnote a câte o sută de franci.

— Uite, totuşi, îşi zise ea, s-au gândit şi la asta.

Se opri pe pod. Respiră aerul Parisului, aerul Senei, se gândi că tot pe un pod sfârşise, pe un pod reîncepea şi-ncepu să plângă.

Dar noaptea era splendidă. Şi totuşi Jacqueline plângea, plângea cu spasme, se prăpădea de plâns şi se sprijini de unul din felinarele înalte, imperiale, ale podului. Şi tremură totodată până se linişti de plâns. În poşetă n-avea nicio batistă. La asta dracii nu se gândiseră.

Bătea vântul Parisului, aerul acela special o-nfăşura şi aproape-i ridica rochia. Jacqueline îşi pipăi pielea de pe pulpe. Nicio urmă de lovitură, nimic. Nu mai simţea nicio urmă a bătăii. Se simţea chiar foarte bine şi era tânără, era frumoasă, treaba cu iadul nu mai era decât un vis urât. Dar oare nu fusese un vis? Dar oare acum nu era un vis? Se ciupi de obraz. Nimic.

Unde să se ducă? Se şterse cu mâna la ochi, dar nu era fardată. Ce Dine! Arăta probabil, însă, ca dracu'! Ar fi trebuit să se ducă acasă, dar nu mai avea casă, camera de la cămin desigur se ocupase. Totuşi avea cinci sute de franci. Cu cinci sute de franci nici nu putea închiria ceva pentru o lună, era foarte greu de găsit aşa ceva. Singura soluţie era hotelul. Dar întâi ar fi băut o cafea. Începu să meargă. Să bea o cafea la ora asta? Dar oare cât era ceasul? Singurul reper era că e noapte.

Străbătu podul, intră pe Winston Churchill, trecu printre Grand Palais şi Petit Palais şi ajunse-n Champs-Élysées la Piaţa Clemanceau. Se uită în lungul măreţei artere. Era prea mult pentru ea, izbucni iar în plâns. Se cutremura îngrozitor, plângea ca o nenorocită, ca o disperată, lumea începuse să treacă prin jurul ei şi abia se târî până la o bancă, unde se prăbuşi, literalmente şi termină de plâns. Atunci se şterse iar cu dosul palmei şi o porni aiurea-nainte pe Champs-Élysées. Mergea spre Arc de l'Étoile, luminile roşii şi verzi şi albe ale automobilelor se vedeau clocotind viaţa-n motoarele lor şi-n sufletele celor de la volan şi de lângă ei, era acum un nou Paris, care-i sărea în faţă şi-şi dete seama ce idioată a fost pe când trăia şi n-a ştiut, n-a ştiut ce să facă cu viaţa ei, cu biata ei viaţă şi singura, din păcate, deşi acum – şi cu ce preţ – mai obţinuse ceva ce-ar fi trebuit să semene cu viaţa.

CAPITOLUL 11

Când o reîntâlni pe Jacqueline, Tino era desigur la restaurant şi-şi vedea de vase.

Jacqueline intră-n bucătărie, Tino întoarse capul. Apoi scăpă farfuria pe care-o spăla.

— Oare ştie c-am murit? Cred că da… se gândi Jacqueline. Şi-l privea acum şi-şi dădea seama că nu-l mai iubea. Ah, dacă şi alte sinucigaşe din amor ar fi avut posibilitatea lui Jacqueline, de-a reveni… Jacqueline îl privi cu ochii reci, dar îl privea cu milă. Era o milă rece.

— Jacqueline… gemu Tino.

— Eu însumi…

— Unde-ai fost pân-acum?

— Nu ştii?

— Nu, de unde să ştiu?

— Dar nu te-ai interesat?

— Unde să mă interesez?

— Ştiu şi eu? Ce faci după ce termini?

— Nimic. N-am niciun program.

— Aş vrea să stăm de vorbă.

— Mai lucrezi aici?

— Nu.

— De ce?

— Am să-ţi povestesc.

Jacqueline, cât mai avea de stat pe pământ, nu voia să mai lucreze. Dar dacă totuşi ar rămâne?

Atunci… atunci n-ar trebui văzută cu Tino. Şi-aşa îşi dădu seama c-a făcut o prostie că s-a-ntors la restaurant.

O şi văzuseră nişte colege, o priviseră curioase, ea le salutase din trecere, deja pierduse o mişcare.

Mai bine s-ar fi dus direct la Tino acasă. Dar n-avusese răbdare. Ce proastă fusese! Acum, ce era de făcut? Lui Jacqueline îi venea să moară iar de ciudă.

Deocamdată începu să-l ajute pe Tino la spălat farfuriile. Tăceau şi spălau farfuriile şi vesela.

Apăru patronul. Desigur cele două chelneriţe pe care le-ntâlnise, îl anunţaseră.

— Bonjour, Jacqueline… spuse patronul.

— Bonjour, patron…

— Da unde-ai fost?

— Am fost în Belgia, a fost ceva urgent, o chestiune de familie.

— Bine, dar nu ne-ai anunţat şi pe noi…

— A fost ceva foarte urgent, am aflat că mama e pe moarte şi n-am mai ştiut de nimic, am plecat imediat în Belgia.

— Şi?

— Mama a murit…

— Îmi pare rău… în fine, asta-i viaţa… Dar… dar ce facem? Postul s-a ocupat.

— Mi-nchipuiam eu… dar nu-i nimic, am găsit ceva de lucru, acolo în Belgia, de fapt nu ceva de lucru, dar mă mărit. E un tânăr din satul meu, care a ajuns avocat.

— Felicitările mele… Şi să ştii că îţi sunt dator, mai ai ceva bani de primit… Dar de ce n-ai venit la mine întâi?

— N-am vrut să vă deranjez şi până atunci îmi făceam de lucru aici…

— Foarte bine, Jacqueline, vino atunci să-ţi dau ce-ţi mai datorez.

Jacqueline îşi şterse mâinile de prosop şi-l urmă pe patron, fără să-i mai arunce lui Tino nici măcar o privire.

Tino nu mai avea mult de spălat, însă cele două chelneriţe reveniră cu braţele pline de farfurii, erau de la ultimul rând de clienţi. Localul se închidea.

Când Tino ieşi, Jacqueline îl aştepta. Se desprinse ca o umbră, ieşi din întuneric şi-l apucă de braţ. Tino simţi că Jacqueline nu mai e aceeaşi. Avea ceva nedefinit, o anume îndepărtare, deşi-ncerca să fie firească şi cădea mereu pe gânduri.

Puse totul însă pe seama morţii mamei ei. Din decenţă nu insistă asupra subiectului.

Peste Paris noaptea se zbătea, era o noapte în care vântul se năpustea în rafale grele şi cerul totuşi n-avea niciun nor, masele de aer continentale goneau probabil spre ocean. Nu era un vânt proaspăt, cum vine dinspre ocean, era un vânt greu, grav.

Ajunseră-n Montparnasse. Într-un mic restaurant mâncară scoici şi băură vin alb. A fost dorinţa lui Jacqueline. Fiindcă Tino, mereu fără bani şi mai era şi zgârcit, se codea.

— Plătesc eu, spusese Jacqueline, destul de dispreţuitoare.

Apoi merseră acasă la Tino. Jacqueline se gândise întâi să păstreze distanţă, dar era riscant. Mai bine să fie aproape, să-i fie tot timpul aproape şi apoi va vedea ea ce-i de făcut.

Şi dacă se va-ntâmpla ceea ce i se ceruse să se-ntâmple, va pleca-n America. Acolo se va pierde-n furnicarul american. Deocamdată îşi va lua un bilet de avion, pentru ziua chiar dinainte de

sfârşitul termenului care i se dăduse.

Tino se trezi din somn. Jacqueline nu mai era lângă el. Răvăşită de gânduri, Jacqueline se trezise foarte devreme şi nu mai putea dormi.

Îi era foame. Se duse într-un bistro, câteva străzi mai încolo, nu voia să mănânce la Jean, adică-n «Chez Jean», unde şi locuia acum, nu voia să fie văzută mult timp pe acolo şi intră pe Rue de Flandre într-un bistro, ceru un sandvici cu şuncă şi o cafea. Îşi luă ţigări. Fumă şi bău cafeaua.

Trebuia totuşi să-şi păstreze banii, avea nevoie de ei pentru avion.

Se-ntoarse la Tino. Tino se trezise.

— Ar trebui să-mi dai şi mie o cheie, îi spuse ea.

— Nu mai am.

— Facem astăzi. Ştiu un atelier la Gare de Lyon.

— Nu-i aşa că nu-i adevărat că te măriţi? îi spuse Tino şi-o privi drept în ochi.

Dar Jacqueline îi evită privirea.

— Cred că nu, răspunse ea, dar am totuşi o propunere foarte serioasă. Cred însă că-mi va fi greu… pân-atunci…

— Până atunci?

— Până atunci rămân cu tine.

— De ce?

— Pentru că te iubesc.

Tino se repezi la ea şi o-mbrăţişă. Jacqueline îl respinse şi-l privi cu reproş:

— Te rog…

— Dar de ce?

— Nu ştiu… te rog…

— Bine… dar aseară?

— Aseară a fost altceva. Spune, ce-ai mai făcut?

Atunci Tino îi spuse de Hakim, de afacerea Amway, de Michel şi mai mult, aşa, de amuzament îi spuse de afacerea mai veche cu casele de mariaj. Dar o spuse aşa, mai mult ca şi cum s-ar putea crede că-i o minciună. Şi să vadă ce zice Jacqueline, şi cum va deveni Jacqueline geloasă.

Dar Jacqueline nu era acum geloasă. Însă ideea cu casele de mariaj o-nregistră ca un fapt pozitiv. Dac-ar fi avut nişte bani, şi-ar fi încercat şi ea norocul. Pentru orice eventualitate. Oricum îi mai trebuiau bani. Dar avea ceva. Patronul îi dăduse aproape o mie de franci. Şi mai avea şi vreo patru sute din cei care-i primise-n iad.

Jacqueline luă cheia de la Tino, care voia să mai doarmă şi se duse la Gare de Lyon să-şi facă un dublu. După care se duse şi-şi luă biletul de avion. Apoi se-ntoarse acasă la Tino, care tocmai se trezise.

Jacqueline îi dădu cheia şi-i spuse că va reveni după-amiază, acum avea nişte afaceri de rezolvat. Îl lăsă pe Tino destul de aiurit şi se duse la cinema. Intră la un film american, cu extratereştri. Nu ştia de ce intrase tocmai la un astfel de film, pentru că ei îi plăceau altfel de filme, filme sentimentale şi din lumea bună, aşa cum îi plăceau şi cărţile de aceeaşi factură.

Dar Jacqueline se schimbase după trecerea ei prin iad şi dintr-o fată absoluţă şi romanţioasă devenise parcă altceva. Părea că acum ia în fine viaţa pe cont propriu. Şi-ncepuse să se simtă bine-n Paris, pe care-l admira pân-acum cu timiditate, dorind să ajungă cineva. Dar acum Parisul era mult mai puţin important. Parisul era o ţară oarecare ce trebuie cucerită, ca şi alte ţări. Jacqueline se simţea un Gingis-han, dar încă, desigur, nu devenise un om fără scrupule şi nu putea ucide. De fapt nu voia să ucidă şi asta nu din milă, ci din frică. Ştia că-şi va mări suferinţa ulterioară, avea doar nişte date sigure. Dar în acelaşi timp nici nu voia să se-ntoarcă prea curând în iad.

Filmul american pe care-l văzu avea oarecare legătură cu problemele ei. Undeva pe o şosea, un bărbat, un tip bine între două vârste, e surprins de nişte extratereştri care coboară dintr-o farfurie zburătoare. E.T. – îi îl iau prizonier şi-i injectează un anume ser, care era ca un drog. Dacă nu-şi împrospăta la fiecare douăzeci şi patru de ore injecţia, bărbatul înnebunea. Astfel el devenise sclavul extratereştrilor, care locuiau în propriul lui conac şi pe care doreau să-l folosească, adică nu pe conac, ci pe el, pe Higgins, ca să-şi îndeplinească scopurile lor murdare. Şi sarcina lui Higgins era să omoare un senator, un om admirabil, care susţinea un inventator – luat de prea puţini în seamă. Şi care inventase nişte raze cu care puteau fi înţepenite toate OZN-urile, imediat cum aterizau. Însă inventatorul se ascundea, ştiind că e pândit şi era şi un om ciudat. Şi

singurul om în care avea încredere era senatorul. Şi atunci OZN-iştii voiau să-l omoare pe senator, fiindcă ştiau că cu inventatorul este imposibil aproape să intri în contact. Dar Higgins făcuse imposibilul şi contactase pe inventator. Împreună cu el şi cu senatorul, pătrunseseră-n conac, îi imobilizaseră pe OZN-işti, aflaseră totul despre ei, dar serul-drog nu-l mai găsiseră şi Higgins înnebunise. Atunci totuşi inventatorul şi senatorul obţinuseră serul de la extratereştri în schimbul eliberării lor şi-a farfuriei, dar fiindcă serul oricum avea să se termine, pentru ca Higgins să nu înnebunească odată şi-odată, plecase cu extratereştrii spre stele, iar în locul lor fusese lăsat un extraterestru, care preluase conacul lui Higgins, urmând ca el să fie schimbat cu Higgins iar, când americanul va reveni pe pământ cu altă farfurie zburătoare, după ce va fi operat la staţia aceea din stele ca să fie dezintoxicat. Şi totul se termina la plecarea farfuriei zburătoare cu Higgins şi-n ultimul moment văzând că nu-l pot scăpa pe tovarăşul lor, extratereştrii îl operau pe Higgins chiar acolo-n farfurie, acum era liber de ser, senatorul şi inventatorul îl eliberaseră pe extraterestru, dar la plecare OZN-iştii lasă o rază a morţii şi-l ucid pe inventator şi rămân singuri senatorul şi Higgins şi apare şi fiica inventatorului, care rămasă singură, se mărită probabil cu Higgins, pentru că-n final cei doi se sărută şi pornesc spre conacul lui Higgins.

Jacqueline ieşi destul de aiurită de la film. Se duse-ntr-un bistro şi luă o bere. Îi veni ideea să stea de vorbă cu un preot, dar îi era cam frică, îi era frică de ciocnirea celor două forţe, şi-ar fi vrut să aibă de-a face cu un preot mai şiret decât diavolul. Dar unde să găseşti aşa ceva?

Stielike era foarte aferat. În ziua aceea venea primul grup de excursionişti din cer. Îi aştepta la ora douăsprezece. Cum de altfel fusese stabilit încă de la-nceput, nu era vorba de o excursie-n grup. Fiecare din ei avea să-şi realizeze programul de 21 de zile în locuri diferite.

El nu avea dreptul să ştie ce-i cu fiecare din excursionişti. Ei purtau coduri. Erau A, B, C, D, E, F, G, H, I, J, K, L. Deci doisprezece inşi, doisprezece îngeri. Se stabiliseră următoarele programe: *Insei Kreta* pentru A, *Insei Korcula-S iiddalmatien-Jugoslawien* pentru B, *Costa de la Luz* pentru C, *Insei Ibiza* pentru D, *Insei Sizilien* pentru A, *Damiils-Voraniberg Osterreich* pentru F, *Schweiz* pentru G, *Paris* pentru H, *Bayerischer Wald-Deutschland* pentru I,

Zeeland-Nordseekiiste-Holland pentru J, *Sommerhăuser în Jiitland-Danemark* pentru K şi în fine *Baden auf Ceylon/Sri Lanka* pentru L.

Îngerul nostru, îngerul 8, despre care tot am vorbit era H. Deci urma să meargă la Paris.

Angélique venise la Stielike la zece dimineaţa punct. Până la ora douăsprezece, cei doi puseră la punct ultimele amănunte. Funcţionarii agenţiei nu trebuiau să fie la curent cu esenţa problemei, nici vorbă să se afle că era vorba de fapt de îngeri.

Trebuia păstrat un secret strict. De aceea Angélique vorbea deschis numai cu Stielike însuşi. Ştiindu-l mare cureor, ei nici nu dădură mare atenţie prezenţei destul de stranii a lui Angélique.

O crezură o nouă cucerire a bravului om de afaceri, totuşi observând cât de ampresat se purta domnul Franz-Wolf Stielike, îşi dădură însă seama că era vorba în primul rând totuşi de o afacere importantă, dar discretă.

Cine erau însă aceşti doisprezece inşi care urmau să fie primiţi la restaurantul cel mai şic din Heiaelberg şi cel mai specific Odenwald, nici nu le trecea lor prin minte.

Se făcuse ora unsprezece. Acum Stielike voia să pună problema de încredere.

— Sunteţi mulţumită? întrebă el cu multă căldură.

— Da, răspunse Angélique rece.

— Ar mai fi totuşi o chestiune, cea mai delicată din toate.

— Vă ascult…

— Aş vrea să vă vorbesc deschis. Şi n-aş vrea să se interpreteze altfel decât că în sufletul meu curat a luat naştere această idee.

— Vă ascult…

— Ştiţi, acum de când am aflat că paradisul există-ntr-adevăr, mă tem că… mă tem că…

— Vă temeţi că ce?

— În fine… că există şi iadul.

— Şi aţi vrea să vă facilităm noi să faceţi afaceri şi cu iadul…

— Nu, nu, doamne fereşte, e vorba de cu totul, cu totul altceva…

— Vă rog…

— Ştiţi, sunt şi eu om. Şi n-am să trăiesc veşnic, desigur. Şi… şi…

n-aş vrea s-ajung în iad. Probabil că acolo e foarte dificil.

— E-ntr-adevăr dificil, dar cu ce vă putem fi de folos?

— Am multe păcate, mi-e teamă c-am să fiu trimis în iad. Oare cum aş putea… cum aş putea să mă spăl de ele…

— E o chestiune care mă depăşeşte.

— Totuşi. Faceţi ceva pentru mine.

— Nu ştiu dacă mai aveţi timp.

— Am să mor curând cumva?

— Nici asta nu ştiu. Oricum dacă aţi începe să vă spălaţi de păcate, deşi s-ar putea să ajungeţi oricum în iad, s-ar putea să nu fiţi supus la atâtea chinuri, ca atunci când nu v-aţi spăla de unele din păcate.

— Să mă călugăresc? Să dau toată averea mea săracilor? Ce să fac? Ce să fac?

Şi Stielike începu să plângă. Într-adevăr, gândul că există viaţa de apoi, certitudinea pe care o obţinuse, făcuse din el alt om. Începuse să dea bani cerşetorilor, se ducea în fiecare duminică la catedrală şi chiar se hotărâse să-nfieze un copil de la azilul de orfani, pe care urma apoi să-l dea la crescut unei femei, contra unei sume importante de bani. Se hotărâse la asta, dar se stăpânea. Şi o privi pe Angélique în ochii ei albaştri ca cerul şi-i explică de ce avea retinceţele lui.

— Dar gândiţi-vă, începu el, ce s-ar întâmpla cu afacerile noastre, dacă eu m-aş retrage şi aş dona toţi banii săracilor? Cine ar mai organiza excursiile îngerilor?

— La noi totul e obiectiv, răspunse fata. Spre deosebire de iad, unde domneşte o subiectivitate prostească, brutală, arbitrară. La noi datele fiecărui individ, cred că asta pot să vă spun, trec prin nişte calculatoare. Noi nu putem interveni în programele calculatoarelor.

— Bine, dar cine a făcut calculatoarele astea?

— Ei, asta-i, surâse rece, rece Angélique, rece ca Marea Nordului, când cuprinde un naufragiat şi-l îmbrăţişează cu focul ei de gheaţă.

— Totuşi…

— Se apropie ora douăsprezece, asta nu-nseamnă însă că suntem în ceasul al doisprezecelea, surâse la fel de rece Angélique, dar nu vă sfătuiesc să speraţi nimic.

— Atunci să-mi aştept în linişte pedeapsa veşnică a iadului? Ce să fac?

Ochii lui Stielike o implorau. Angélique se muie. Lăcrimă şi ea uşor. Dintr-odată, o emoţie puse stăpânire pe ea.

— Dar omul acesta trebuie salvat, se gândi ea, iată-l cum se chinuie.

Regreta foarte mult că nu-i stă în putere să-l mântuie. Totuşi nu-i venea să recunoască asta şi nu voia nici să se-amestece-n contingent şi să-şi întineze măreţia cosmică pe care i-o dădea poziţiunea ei.

Era însă douăsprezece fără douăzeci. Se ridică în picioare, îşi şterse lacrima.

— Plângeţi? tresări Stielike şi-o formidabilă speranţă îi miji în suflet, în sufletul lui de câine şi de lup în acelaşi timp.

— Nu plâng, Wolf, îi spuse Angélique. Vom mai vorbi. Hai să-i primim.

Într-adevăr, trebuiau să fie acolo măcar la douăsprezece fără zece, fără cinci, să dea afară toţi chelnerii din salon, ca să nu-i sperie şi mai ales să nu intre cineva cumva în secret, fiindcă îngerii urmau să apară din senin. Scaunul gol, să se ocupe instantaneu de îngerul respectiv, căruia-i e repartizat, fără ca acesta să mai intre pe uşă şi să meargă până la scaun. Ei aveau să apară deci direct pe scaune.

Localul era foarte aproape. Închiseră bine uşile restaurantului, ca să nu poată intra nimeni pe uşă. Traseră draperiile la geamuri. Iar Stielike intră în bucătărie, unde fusese convocat absolut tot personalul, în vederea unor instrucţiuni neapărat necesare pentru clienţii de mare marcă ce urmau să vină. Cu toate protestele patronului, fu convocat şi portarul.

Stielike îi privi pe chelneri, pe bucătari, pe patron, pe portar şi pe ceilalţi.

Ei ştiau că oaspeţii vor veni la douăsprezece şi-un sfert.

— E scurt ce-am să vă spun, începu Stielike.

Când spuse aceste cuvinte era douăsprezece punct. Atunci toată casa tremură.

— Cutremur! strigă unul din bucătari, care era iugoslav, de lângă Skopje.

Se născu un moment de panică.

— Nu e niciun cutremur! strigă Stielike şi profită de faptul că imediat casa se linişti şi nu mai tremură. Şi nimic nu se clinti de la loc.

Însă patronul ieşi repede, intră-n salon şi acolo văzu doisprezece bărbaţi aşezaţi la masă şi pe Angélique între ei, a treisprezecea.

Stăteau cu toţii în linişte şi-şi priveau farfuriile.

Era o tăcere perfectă, desăvârşită.

Patronul se gândi să le ureze bun venit, dar un nod i se puse-n gât. Se-ntoarse-n bucătărie.

Stielike dădea nişte îndrumări de rutină. Voia doar să câştige timp.

— Au venit… murmură patronul, cu ochii pierduţi, când Stielike se opri, deodată, din discurs.

— Foarte bine, se lumină Stielike.

Patronul se uită la ceas:

— Şi nu e decât douăsprezece şi cinci… şi nu i-a primit nimeni…

— Nu-i nimic, răspunse luminos Stielike, i-a primit asistenta mea.

Apoi se-ntoarse spre oamenii din personal:

— Vă mulţumesc.

Şi intră, aferat, în salon, urmat de patron, de chelnerul şef şi de ceilalţi chelneri, care se aşezară discreţi în spatele îngerilor.

Aceştia luară cu toţii, dintr-odată, listele cu meniuri şi-ncepură să le studieze.

Stillike şi chiar patronul vrură să vorbească, dar îşi dădură seama, după o privire schimbată cu Angélique, că nu e cazul.

Îngerul 8 alese spanac cu ochiuri. Felul doi vru să ceară sarmale, dar nu găsi pe listă aşa ceva. Aşa că luă o musaca.

La Paris, Tino intră într-un bistro şi-şi luă un Croque-Monsieur, adică un sandvici de pâine prăjită cu brânzăşi şuncă.

Şi se gândi iar la taică-su. Oare de ce nu-i răspunde la scrisoare? Ce-o fi cu el? înţelesese oricum din scrisoarea maică-sii, că abia acum el avea să afle că are un fiu. Şi-atunci de ce nu răspunde?

În mod normal chiar, taică-su ar fi trebuit să ia imediat cum află

vestea un avion şi să vină la Paris. Aşa că Tino îl aştepta din zi în zi şi din ceas în ceas.

PARTEA A TREIA: *AVENTURĂ-NPLANETA MARTE*

Iată ce se-ntâmplă acolo şi aiurea:

CAP. 12: **Structura planetei Marte. Din istoricul contactelor cu Pământul.**

Cărţile de căpătâi. Problemele jupiterienilor. Unghiile marţienilor. Violaceul şi jupiterienii. Marţienii rid. O zecime din creier.

CAP. 13: **Cilindri şi omusculi. Berlitz şi adevărul. De ce îngâni? Mândria lui Costică. Baia. Reacţia trupului şi-a creierului. Misiunea Siukiwei. Mândria lui Costică. O lovitură de karate. În jurul unui radiocasetofon. Nasul lui Costel.**

CAP. 14: **între Costică şi Vanghelide. Ideile concrete şi cerul. Şobolanii se simt bine. Concediul lui 8. Omenirea e un haos. EI Hadji Dambo Diaby. În Jardin de Luxembourg. Flăcări albastre de sodiu. Strigăt de groază în metrou. Pâlpâirea.**

CAP. 15: **Întâlnirea cu Giovanna. Povestea cu Federico şi Giovanna.**

Baticul Giovannei. De la 703 la 683. Federico îşi şterge obrazul. Cu 8 la bistro. Efectul numărului. O bătaie-n uşă. Cu ce preferi?

CAP. 16: **Un aparat al companiei AIR FRANCE. Marta era foarte enervată.**

Infecţie la genunchi. Ora zece seara. În piept ca un zgârci. Saboţii cei albi. O discotecă pe plajă. Savantul, Lululaku şi turismul. Păstorul Yeti, Nessie şi Şarpele mărilor. Întâlnirea cu Jim O'Connor. Curajul intelectual.

AVENTURĂ-N PLANETA MARTE

CAPITOLUL 12

Planeta Marte este, după cum se ştie, roş-portocalie. De-aiai-i şi spune Marte, fiindcă e roşie.

Succesiunea zilelor şi nopţilor este cam aceeaşi ca şi pe Pământ.

«Haidem, iubito, să plecăm pe Marte / Şi astfel să scăpăm de moarte»… tocmai scria-n acest timp un poet filosof.

Dar să fim serioşi. Pe Marte se moare. Aşa că nu-i nicio sfârâială.

Treaba-i cu totul alta. Dar să privim întâi planeta la modul cel mai obiectiv, la modul adică la care ea se cunoaşte de pe pământ cu ajutorul a diferite obiective: de telescop, de cameră de televiziune şi aşa mai departe, până la biata lentilă a obiectivului de pe ocheanul amatorului.

Ceva foarte interesant: pe Marte se succed regulat anotimpurile, ca şi pe pământ. Dar durata lor e de două ori mai mare, anul lui Marte fiind de două ori mai mare decât pe Pământ. Fiind mai departe, până ocoleşte soarele, trece timp.

Apropo de soare, fiind depărtat, e mai zgârcit. Clima e mult mai aspră decât pe Pământ. Iar atmosfera e mult mai puţin densă decât pe vârful celor mai înalţi munţi de pe Pământ.

Dar ce munţi sunt pe Marte! Cel mai înalt e Olympus Mons, cum îi spunem noi, şi are o înălţime de 27.000 de metri! Al doilea, ar fi probabil Nix Olympico, de 17.000 de metri. Şi unde mai pui că e vorba chiar de vulcani! mai e apoi un canion uriaş, Marineris, care are o lăţime de 160 de kilometri, iar o lungime de 5.000 de kilometri, mai mult decât distanţa de la Moscova la Paris! – deci un canion cât aproape toată Europa!

Tenta roşie a planetei o dă limonitul, din care se află mari cantităţi în scoarţă, limonitul fiind un minereu de fier, compus din oxid de fier hidratat, argilă şi fosfor.

Mai e şi o crevasă de vreo 4.000 de kilometri, lată de 5 – 6 kilometri, adâncă de 6 kilometri, ca albia unui fluviu şi care are numeroase ramificaţii. De-aici a venit probabil ideea «canalelor pe de Marte», care a făcut atâta senzaţie, când a fost lansată în secolul trecut de astronomul italian Giovanni Schiaparelli, mai precis în 1877.

În 1924 au fost evidenţiate schimburi sezoniere în coloraţia zonală a planetei, de unde ideea, reală, cu anotimpurile.

Apoi au început să meargă pe lângă Marte şi chiar pe Marte misiunile spaţiale ruse şi americane.

Vara calotele polare se restrâng. Deci apă este! Apa chiar are un rol important, dar din păcate sunt vânturi grozave şi furtuni de praf, care, în mod ciudat, se cam repetă odată la 30 de ani.

Iar cantitatea de oxigen – care ne trebuie pentru respirat nouă şi animalelor – e foarte mică, mai puţin decât unu la sută, din cât e în atmosfera pământului. În schimb atmosfera de pe Marte conţine 97%

bioxid de carbon. Ce trai deci pentru plante! Dar dac-ar fi plante, ar trebui să fie şi oxigen… nu?

Oare dacă s-ar duce dintr-odată multe plante, da multe de tot, nu s-ar face cumva într-un viitor nu prea îndepărtat o atmosferă respirabilă pentru om şi pe Marte?

Dar or fi condiţii pe sol ca să se prindă plantele?… Şi apoi nu prea e apă totuşi, fiindcă vaporii de apă sunt în cantitate de o mie de ori mai mică decât pe pământ…

Dar nişte plante deşertice?

În orice caz Marte e ca un deşert, eroziunea solului e clară şi mai ales eroziunea cosmică, atmosfera fiind atât de săracă.

Când a sosit lângă Marte, misiunea spaţială americană *Mariner 9*, planeta era acoperită de nori de praf, fiind bântuită de o furtună globală. Era în 13 noiembrie, 1971. Racheta plecase de cinci luni şi jumătate de pe pământ. Era o construcţie tip, de 1013 kilograme, cu motor principal de monometilhidrazină şi tetraoxid de azot, cu tracţiune maximă de 135 kilograme-forţă, staţia avea două camere de TV, un spectrometru-interferometru de infraroşii şi un radiometru tot I.R.

Şi staţia respectivă devine primul satelit artificial pământean al planetei Marte.

Puntea între solul marţian şi cel pământean au făcut-o însă întâi ruşii. O capsulă de pe staţia *Mars-2,* tot în 1971, la sfârşitul lui noiembrie, atinge planeta Marte. Contactul a fost dur. La 2 decembrie, tot atunci, în 1971, vine şi *Mars-3,* perechea lui *Mars-2*, care, odată ajunsă la bagatela de 80.000 de kilometri de Marte, larghează o sondă, care, după 15 minute şi-a conectat motorul de frânare, asigurându-se traiectoria de coliziune stabilită. Iar după o frânare aerodinamică de 3 minute, de la 70 de kilometri depărtare de sol, în 2 minute s-au efectuat următoarele: au fost expulzate paraşuta extractoare şi cea de frânare, viteza reducându-se de la 800 de metri pe secundă la numai 260; s-a înlăturat coafa de protecţie, s-a depliat antena radioaltimetrului şi s-a deschis paraşuta principală.

La 25 metri de sol viteza era de 50 de metri pe secundă, numai!

Şi atunci comanda radioaltimetrului… acţionează retrorachetele periferice… şi ghilotina suspantelor paraşutei…

Contactul cu solul a fost lin.

Capitonajul s-a desfăcut în patru segmente, care s-au rabatat, devenind tălpici de susţinere şi antene, ca la misiunea cu staţia *Luna-9.*

Aparatajul capsulei includea o instalaţie de fototeleviziune, termometru, barometru, un spectrometru de masă, un aerometru, un palpator, un generator radioizotopic.

După 90 de secunde de la amartizarea staţiei, radioemiţătorul a transmis semnale, care au fost recepţionate prin satelitul – releu *Mars-3.* Dar după alte 20 de secunde emisia s-a-ntrerupt.

Se recepţionase un început de cadru-imagine TV. Inutilizabil.

Mars-6 iar lansează o sondă, care aterizează lin, în martie 1974, dar emisia se-ntrerupe înainte de aşezarea pe sol.

În 1975, la 20 august şi la 9 septembrie, pleacă de la Cape Canaveral staţiile americane automate *Viking-l* şi *Viking-2,* care satelizează în iulie şi respectiv în august 1976 staţii Orbiter, de unde sunt lăsaţi pe solul marţian, roboţii *Lander-l* la 20 iulie şi respectiv *Lander-2* la 3 septembrie 1976.

Lander-l amartizează în Cryse Planitia, o zonă de deşert pietros, iar *Lander-2* într-un crater, mai la nord cu 26° de *Lander-l*, într-o regiune vidcanică: Utopia Planitia.

Căzând de la 20 de metri pe un sol pietros, robotul s-a aşezat într-o poziţie înclinată cu 8 grade, fără să-şi deterioreze aparatele.

A fost semnalată o activitate chimică la rocile analizate, în lipsa substanţelor organice. Materia părea foarte sensibilă şi asimila carbonul, dar numai când era încălzită.

Temperatura era între – 38°Celsius şi – 89.

Pe 25 septembrie 1977 *Lander-2* a fotografiat procesul formării gheţii pe solul marţian. În timpul nopţii, la temperatura de minus 80 de grade, au apărut iar depuneri de gheaţă albă pe nişte bolovani închişi la culoare. Ziua, când temperatura a atins minus 10 grade, gheaţa s-a topit. Procesul a durat câteva zile. S-a dedus că nu e zăpadă carbonică, ci mai curând o varietate de gaz carbonic, având 6 molecule de apă ataşate unei molecule de bioxid de carbon.

Era sfârşit de iunie pe Marte.

În 1979, prin iunie, *Orbiter-l,* care se tot rotea în jurul planetei, a relevat două arii umede pe Marte, cu diametrul de 640 şi respectiv 1.160 de kilometri. Or fi mări, oceane, sau ce?

Se prevede curând lansarea staţiei *Viking-3* cu un robot *Viking Rover*, radiotelecomandat. Tot cu sonda *Viking* vor fi lansaţi roboţii telecomandaţi *Marş Rover.* Pentru 1990 există proiectul NASA *Marş Sample Return,* de sondaj automat pe solul marţian.

Cam asta-i situaţia la ora actuală, situaţie cu care Costică era la curent, pasiunea lui ştiinţifică fiind după cum am arătat, notabilă.

Iar «Dicţionarul de astronauţi că, al lui D. Andreescu, Gh. Diaconescu şi E. Şerbănescu, era chiar pe noptiera lui Costică şi acolo mai avea un vechi manual de şcoală de astronomie, «Laserul – lumina de mâine» de Doru C.A. Duţu, «La izvorul vieţii» de O.B. Lepeşinskaia – o carte din colecţia mai veche «Ştiinţa învinge», romanul poliţist «Coasta barbară», de Ross Mac-Donald, volumul doi din «Regina Margot» de Alexandre Dumas şi o carte din colecţia mai nouă «Ştiinţa pentru toţi»: «Atracţia universală» de Maria-Elena Piticu.

Erau între acestea cărţi ce s-ar putea numi de căpătâi, dar şi cărţi aflate acolo numai fiind în curs de citire. Însă «Dicţionarul de astronauţi că, era şi-n curs de citire şi se preconiza-n acelaşi timp să devină şi carte de căpătâi, alături de Lepeşinskaia şi de Maria-Elena Piticu.

Mai avea însă o carte la care ţinea şi care nu ştia cui o-mprumutase, deşi n-avea obiceiul să-mprumute cărţi, nu ştia bietul că-i căzuse între noptieră şi perete – era tot o carte de popularizare: «Radioactivitatea» de K.B. Zaborenko, apărută în 1954 la Editura Cartea Rusă, numărul 89 a seriei vechi a colecţiei de broşuri de popularizare «Ştiinţa pentru toţi».

Spre deosebire deci de Costică, care era un fel de expert, Marta habar n-avea de astronomie şi astronautică. N-o interesase niciodată aşa ceva. Ea citea Dostoievski, îi plăcea foarte mult şi i se părea că dezvăluirea tenebrelor sufletului uman e esenţialul şi afară de Dostoievski citea mai mult almanahuri, care o amuzau foarte tare, dar nu «Almanahul de Ştiinţă şi Tehnică», aşa cum citea Costică, ci almanahuri mai uşoare cu bancuri, poze multe şi mai ales cuvinte-ncrucişate, care o distrau grozav.

Iar Vanghelide era semidoct. Deşi era profesor universitar. O combinaţie ciudată la acest om. Ajunsese profesor universitar de fapt profitând de o anume conjunctură şi apoi se înfipsese atât de bine acolo încât nu-l mai puteai urni nici cu excavatorul.

Când trecuseră pe lângă Lună, Costică fusese foarte curios. Ar fi vrut să facă o comparaţie între Lună şi planeta Marte, fiindcă ştia, nu? că ajunge pe Marte şi era la curent şi cu faptul care-l consideră unii, că Luna ar fi fost în trecut o planetă, pe undeva prin apropierea planetei Marte. Căci altfel cum ar putea fi explicată asemuirea celor două corpuri: centura de cratere, compoziţia materiei… mai ales compoziţia materiei: adică procentajul mare de fier, ca şi de calciu, în comparaţie cu procentajul din compoziţia scoarţei terestre?

Deci apropiindu-se de Marte nava respectivă, reacţiile erau diverse: marţienii se bucurau foarte, Marta era plictisită şi scârbită, Vanghelide – foarte înfricoşat, căuta să pareze, iar Costică era plin de interes ştiinţific.

Iar jupiterienii erau complet impasibili. Cum ajungea nava pe Marte, ei urmau să se suie repede în nava lor, amartizată nu departe de locul unde avea să amartizeze nava aceasta şi să plece. Nu voiau să mai dea ochii, de fapt să mai dea gândurile, cu căpeteniile de pe Marte, care-i plictiseau foarte tare pe cei doi jupiterieni, care aveau totuşi o viaţă sufletească foarte complexă, cu toată dimensiunea lor infimă.

Ei aveau această dimensiune însă numai pentru realizarea zborului de la Marte la Jupiter, prin labirintul ăla scârbos de asteroizi, pentru care nu se puteau deplasa decât cu o navă microscopică, de teama coliziunii. Când ajungeau însă pe Jupiter, urmau să-şi ia dimensiunile normale, care erau uriaşe, un jupiterian fiind de fapt de vreo zece ori mai înalt decât un pământean şi cântărind, nu chiar de zece ori mai mult, ci de vreo cinci ori, ei fiind de fapt înalţi şi slabi, erau parcă striviţi cu uşa, cum ar zice un pământean.

Pentru că operaţia de micronizare era destul de complicată, ei nu mai se retransformaseră pe Marte, unde nici n-aveau condiţii pentru aşa ceva. Iar marţienii n-aveau posibilitatea decât să ia dimensiunea specială pentru zborul cosmic, aceea de vreo cincizeci de centimetri înălţime, apoi nu mai puteau deveni normali şi atunci cei care zburaseră spre pământ rămâneau o comunitate aparte pe lângă concetăţenii lor, care aveau înălţimea cam de două ori mai mare decât a oamenilor, fiind înalţi cam de trei metri cincizeci-patru metri.

Dar la viteza cu care zburau navele lor, nu-şi puteau permite să reziste cu înălţimea lor. Şi, atunci se transformau în pitici. Prin nişte injecţii speciale.

Acum reuşiseră însă o premieră, reuşiseră să o transmită pe Siukiwa în trupul Martei şi pe Marta în al Siukiwei şi astfel se realizase o premieră ştiinţifică marţiană, pe care ei urmau s-o comunice academiei lor de acolo.

Ei avuseseră astfel o triplă misiune: una era schimbul între Marta şi Siukiwa, alta era Costică pentru… vom vedea mai încolo pentru ce… care era misiunea esenţială… şi a treia era Vanghelide, care iar era o misiune secretă, pe care n-o vom dezvălui nici noi decât la momentul potrivit.

Aşa pitici fiind, ei puteau străbate distanţa teribilă de mai mult de 100 de milioane de kilometri, cu combustibilul pe care-l aveau la dispoziţie, într-o zi şi-o noapte pământeană.

Oarecum astfel se poate spune că de fapt cosmonauţii marţieni se cam sacrificau când **se** cam hotărau să **se-mbrace** pentru astfel de misiune.

Se lucra, e drept, exista un proiect de cercetare pentru a se face şi invers, micşoraţii să se facă iar uriaşi, şi cu varianta şi pentru pământeni ca şi unii şi alţii, după ce-au fost micşoraţi să-şi reieie dimensiunile normale, ceea ce se putea aranja şi pentru pământeni din moment ce marţienii ştiau să-i transforme-n pitici şi pe pământeni.

Dar despre asta vom vorbi mai pe larg ceva mai încolo.

Deocamdată cert e că solul marţian se apropia văzând cu ochii, se vedea un crater uriaş, mai încolo se vedeau nişte dune, Vanghelide – care fusese-n Sahara, de fapt survolase Sahara în drum spre Nairobi, se gândi că Marte e mai păcătos decât Sahara.

Costică privea însă cu mare interes planeta, în timp ce Marta, plictisită îngrozitor, nu ştia cum să-l ţină departe pe soţul Siukiwei care devenise din ce în ce mai obraznic, se-nvârtea în jurul ei, îşi dădea ochi peste cap şi încerca s-o atingă cu degetele.

Dar marţienii, spre deosebire de pământeni, n-aveau obiceiul să-şi taie unghiile şi unghiile lor erau tari şi ascuţite, ca la păsări de pradă. Martei îi venea să-înnebunească, nu altceva, şi se gândea cu mare grijă ce avea să facă odată ajunşi pe planetă. Soţul îi înţelegea foarte bine gândurile, dar neavând voie să comunice cu ea, conform consemnului şefului, se tot perpelea, abia aşteptând s-ajungă cu ea acasă.

Şi el, deşi-şi dădea seama că pe fată o deranjează îngrozitor

ghiarele lui, nu avea de gând să şi le taie, pentru că s-ar fi făcut de râs în toată comunitatea lor de pitici. Unde mai erau şi oameni, răpiţi de pe pământ, care aveau însă unghiile tăiate. De altfel aşa se deosebeau acolo marţienii pitici de oamenii pitici. Şi el nu voia să fie considerat om, să fie confundat cu un om şi mai ales să nu se considere că s-a dat cu oamenii, că atât îi trebuia.

Dar Marta ar fi trebuit să ţină seama că avea şi ea gheare acum, fiindcă intrase în trupul Siukiwei, cu tot tacâmul. Dar ea tot se gândea acum să-şi taie ghearele cum va ajunge pe planetă. Dar Lululaku, aşa se numea soţul Siukiwei, se gândea s-o convingă imediat ce el îi va putea transmite gândurile, s-o convingă să nu-şi taie nici ea ghearele.

Şi se simţi o bufnitură uşoară.

Ajunseseră.

Deja jupiterienii erau îmbarcaţi în micro-micronava lor care avea să-i ducă la micronava ascunsă într-un loc numai de ei ştiut, sub un bolovan de un albastru mat, de lângă Olympus Mons. Ei se postaseră chiar aproape de ieşire, ca să scape cât mai repede.

Dar violaceul dorea să mai schimbe cu ei câteva idei, înainte de a deschide trapa. Fiindcă ştia că pe urmă nu-i mai prinde.

Încercă să ia legătura, dar degeaba. Violaceul, care-i ştia cât sunt de ciudaţi jupiterienii ăştia, nu mai insistă. Intră şi el, cu ceilalţi marţieni şi cu cei trei pământeni în mini-nava lor.

Trapa se deschise.

Jupiterienii erau deja departe când se urni şi mini-nava marţiană, care-n comparaţie cu cea jupiteriană, porni bătrâneşte. În urma celor două mici nave, trapele farfurieise-nchiseră ermetic.

Prin hubloul mini-navei, Costică vedea dezastrul de afară. Se simţea clar că la un moment dat pe Marte se petrecuse un cataclism cosmic. În mod firesc, atunci, Costică se gândi la energia nucleară. Poate inarţienii avuseseră o atmosferă… o civilizaţie… şi totuşi ei erau şi se duceau undeva.

— Dar unde-o fi locuind ăştia? îşi zise el atunci.

Se uită fără să vrea în jur şi văzu că marţienii râdeau de se prăpădeau, se dădeau în spate, se aplecau şi râdeau cu gura până la urechi. Şi era totul mut, cumplit de mut, fiindcă marţienii erau muţi. Se uitau şi Marta şi Vanghelide cu curiozitate la marţienii care râdeau

mut.

— Ai să vezi tu, Costică, îi răspunse atunci, după ce se sătură de râs, prin circuitul ăla telepatic, violaceul.

El nu avea să renunţe la monopolul comunicării decât după ce vor ajunge la destinaţie. Hotărâse să nu-i lase pe ceilalţi membri ai echipajului să comunice cu pământenii de teama unor perturbări în obţinerea de informaţii.

Costică tresări. Era desigur marele canion, nu…?

— Nu e marele canion, e «crevasa» cum o numiţi voi, îi răspunse violaceul, care continuă superior şi profesoral:

— Gândeşte-te că deosebirea între canion şi crevasă e mare. În timp ce canionul e lat de vreo 150 de kilometri, crevasa nu-i decât de vreo cinci…

Costică-i mulţumi în gând violaceului pentru informaţie şi acesta, politicos, dar batjocoritor într-un fel, îi răspunse:

— Pentru puţin…

Şi nava începu să coboare-n crevasă. Spre marea lui mirare, Costică observă că farfuria-i urma.

— O mai fi rămas cineva la bord? se-ntrebă el.

Marţienii iar începură să râdă. Desigur, iar îl interceptaseră. Iar ei nu erau în pericol, ca şi pământenii, pentru că atunci când gândeau, emiteau în acelaşi timp nişte paraziţi de la un aparat special, ca să nu-i detecteze ceilalţi tovarăşi ai lor ce gândesc.

Dar cum Costică nu avea un astfel de aparat şi marţienii nici n-aveau interes ca astfel de aparat el să aibă, era expus în faţa lor, cu toată goala lui sinceritate. Desigur la fel se-ntâmpla şi cu Marta şi Vanghelide.

Marţienii descoperiseră dirijarea razelor telepatice cu ajutorul creierului, cu trei secole-n urmă. Şi renunţaseră astfel la cuvinte. Îşi foloseau gura numai pentru mâncat. Şi trecând atâtea generaţii, capacitatea de-a vorbi dispăruse.

Unii scriitori ai lor deplângeau şi acum pierderea acestei capacităţi a marţienilor, dar şi ei erau muţi, aşa că degeaba deplângeau ei. Totuşi lipsa vorbelor nu era rea, fiindcă zgomotul era mai redus şi comunicarea redusă la strictul necesar.

Se auziseră voci care ceruseră, pentru perfecţionarea acestei

civilizaţii, desfiinţarea literaturii. Însă ea nu se desfiinţase încă, mai erau câţiva nenorociţi de scriitori, dar scriau mai mult pentru ei, fiindcă aproape nimeni nu mai citea, nici nu mai existau librării, iar bibliotecile se transformaseră-n bănci de date.

Marţienii erau aproape complet informatizaţi, dar bineînţeles nu în gradul la care ajunsese informatizarea-n Paradis. Şi acum să fim serioşi, Paradisul ăsta nu era chiar Paradis, nu era decât centrul marelui imperiu galactic pe care-l conducea Einstein şi e drept că se trăia mult aici, de ordinul sutelor de mii de ani, dar nu erau nici ei veşnici, ce dumnezeu!

Iar iadul era o planetă, pe care-o aranjaseră cei din centrul galactic ca să-şi râdă de pământeni şi alte planete unde existau fiinţe inferioare, cu care se jucau de-a judecata de apoi.

Ei aranjaseră de exemplu pentru pământeni să nu le funcţioneze decât o zecime din creier, urmând ca celelalte nouă zecimi să fie folosite, după moarte, după aşa-zisa moarte, adică în iad, la chinurile aşa-zis veşnice, dar care nu puteau dura decât câteva sute de ani, cel mult opt-nouă sute de ani sau pentru viaţa în paradis, adică-n centrul galactic, unde era adusă numai crema de creiere şi de conştiinţe, dar care erau folosite la munci de uzură, cum era folosit şi îngerul nostru contabil, îngerul 8, fostul martir muntean din secolul al paisprezecelea sau al cincisprezecelea.

Fiindcă după ce oamenii-şi terminau rezerva aceea de o zecime de creier, le era concentrat, pe bază nucleică, setul informaţional din zecimea respectivă, care era-n legătură cu micro-procesorul respectiv, după cum am arătat încă de la început.

Iar celelalte nouă zecimi de creier erau şi ele condensate, împreună cu o informaţie globală asupra aspectului corpului din momentul morţii. Cu o rază telepatică, era extras acest alt conglomerat nucleic, înregistrat pe raza telepatică, unde se aştepta decizia calculatorului judecător. Odată primită decizia de la calculatorul judecător, materia respectivă, fiindcă tot materie era, era transmisă pe una din planetele de pedeapsă, pentru că nu mai era o singură planetă iadul, cum fusese iniţial, ci vreo şapte-opt sute de planete, iar deosebirea era mică între ele din punctul de vedere al pedepselor. Iar centrul galactic avea desigur şi el o mărime considerabilă, dar era, în felul lui, unitar.

Dar, fără a mai insista deci, asupra întregului acest sistem, care, subliniez, nu era veşnic, era numai mult mai larg în spaţiu-timp sau în spaţiu şi timp şi-n timp era foarte relativ, aşa cum îi plăcea lui Einstein să fie, dar nu era încă tahionic. Adică timpul nu era încă reversibil, cum era în alte sisteme galactice sau era, dar nu mai era pentru persoanele respective din galaxia noastră, pe care le pândea încă moartea, homeostazia între lumile tahionice nefiind încă descoperită aici.

Dar Einstein presupunea că în cei circa optzeci-nouăzeci de mii de ani cât mai avea probabil de trăit, fiind destul de bătrân, îi vor ajunge pentru a se integra conştient, măcar el, în lumea tahionică. De aceea lucra el încă pe rupte. Dar în secret. Avea foarte puţini colaboratori apropiaţi. Dar nişte aparataje mamă-mamă!

Iar cei optzeci-nouăzeci de mii de ani, care erau încă speranţa lui de viaţă, noi îi spunem aşa, în ani pământeni, ca să fie mai uşor pentru iubiţii noştri cetitori de pe Pământ.

CAPITOLUL 13

Tot ceea ce am scris la sfârşitul capitolului trecut e perfect logic şi e de altfel în consonanţă cu toate ultimele descoperiri ştiinţifice, aşa că nu văd de ce unii dintre dumneavoastră zâmbesc cu superioritate.

Oricum Costică şi cu ceilalţi amartizară pe fundul crevasei. Farfuria odată cu ei.

O trapă se deschise şi toţi săriră sprinteni pe solul marţian, în faţa lor era un puţ. Se duseră la farfurie şi scoaseră de-acolo altă capsulă. Se urcară-n capsulă. Capsula intră în puţ şi începu să se scufunde. Dacă totuşi Costică mai avea oarecare noţiune a timpului, dar oare a cărui timp? coborârea dură vreo jumătate de oră. Şi se treziră într-un oraş subteran imens, splendid, foarte asemănător cu un oraş omenesc. Oraşul avea străzi, avea trotuare, pe străzi circulau capsule, cu lumini superbe, iar lumina cea mare era pe plafonul înalt, pe care abia-l zăreai de înalt ce era şi de frenetic de luminat de asemenea ce era.

Pe trotuare circulau şi cilindri şi omusculi, un fel de oameni, dar erau uriaşi, după cum am spus mai sus. În rest arătau exact ca oamenii. Singura deosebire fiind ghiarele de la mâini.

Capsula lor mergea cu dezinvoltură însă pe partea carosabilă. Şi nu înainta foarte repede. De ce oare? le răspunse însă iar violaceul, care avea se pare iar chef de vorbă:

— Am ajuns prea devreme. De-abia peste cinci ore vom fi primiţi de Căpetenia Principală a Zborurilor Cosmice. Până atunci n-avem ce face. Ne-am cam grăbit.

— Bine, zise Costică.

Şi după vreo patru ore jumătate, care trecură ca patru ani şi jumătate, aşa era Costică de nerăbdător, ajunseră-n fine la Căpetenie. Care de la-nceput îi puse foarte la punct pe oameni:

— Nu sunteţi decât nişte simpli contactanţi, cum mai avem aici cu zecile, ba chiar cu sutele, aproape chiar cu miile!

— Dar ceea ce-mi spuneţi nu e un secret? întrebă Costică.

— Să fim serioşi, îi spuse căpetenia, care-ncepu şi el să râdă în felul lor, mut, dar foarte isteric. A venit momentul în fine să fim serioşi, spuse însă el, după ce se mai linişti oleacă. Iată de fapt care e situaţia. Ai auzit de Triunghiul Bermudelor?

— Negreşit, negreşit, răspunse destul de politicos Costică.

— Ei bine, urmă căpetenia, situaţia ta şi a ălorlalţi doi este cam aceeaşi cu a celor dispăruţi acolo. L-ai citit pe Berlitz, nu-i aşa?

— Nu l-am citit, dar am auzit câte ceva despre triunghiul ăsta.

— Ei bine, Berlitz, un scriitor american, îl mai cheamă şi Charles, a cam sintetizat problema. El desigur însă nu ştie, deşi are oarecari intuiţii, că cei dispăruţi în Triunghiul Bermundelor sunt prizonierii noştri. Desigur, un fel de-a spune: prizonierii noştri.

— Adică?

— Adică… i-am transformat în omuleţi, ca pe tine şi am vrea să le dăm drumul înapoi pe pământ, că ne-am plictisit de ei aici şi ne şi mănâncă mâncarea degeaba. Deşi mai sunt nişte probleme încă. Dar am vrea să facem totuşi asta şi chiar cu un scop precis, care e de extremă importanţă pentru noi. E vorba de salvarea noastră, şi de salvarea Pământului, de fapt de salvarea întregului sistem solar.

— Mă interesează, mă interesează, gemu Costică.

— Tocmai de aceea te-am răpit pe tine şi nu pe tata mare! conchise căpetenia.

— M-aţi răpit cu voia mea, observă Costică.

— Tocmai. Ştiam că oricum te interesează povestea.

— Mi-aş da şi viaţa pentru asta, se-nfoia Costică.

— Nu ne interesează viaţa ta, le avem şi noi pe-ale noastre, zise

Căpetenia şi-ncepu iar râsul ăla mut şi spasmodic.

Am uitat să vă spun, dragi cititori, că întrevederea avea loc între patru ochi. Ceilalţi cosmonauţi marţieni, cu Vanghelide şi Marta, aşteptau într-o sală învecinată.

— Dar… urmă căpetenia, după ce se sătură de râs… există un «dar»… savanţii noştri încă nu sunt gata. Ei pun la punct un sistem de neutralizare a armelor nucleare de la voi de pe pământ, care pe noi ne neliniştesc foarte tare… dar încă nu suntem gata… şi-atunci, atunci ce-i de făcut?

— Ce-i de făcut? îngână fără să vrea Costică.

— Nu îngâna! îl cam părăsi răbdarea pe căpetenie. Te rog foarte mult!

— Dar nu îngân, zău că nu îngân!

— Bine. Uite care sunt soluţiile… te-ntreb şi pe tine ca pământean, ce părere ai, nu ştiu dacă o să ţinem seama de aceasta, te avertizez, dar oricum te-ntreb. Iată care sunt posibilităţile, ţi le expun fără jenă, pentru că deocamdată, mai ales datorită impotenţei ştiinţei noastre, nu a voinţei noastre, eşti prizonierul nostru. Fiindcă eşti deocamdată micşorat şi n-avem cum să-ţi redăm dimensiunile normale.

— Ştiu, zise Costică. Nu mă sperie asta. Dar iată care e teoria mea…

Şi-atunci îşi expuse ideile, ideile lui atât de îndrăzneţe, pe care pe pământ orice om cu scaun la cap le-ar fi considerat idioate. Dar căpetenia marţiană nu le consideră idioate.

— Demonstraţia ta este perfectă, recunoscu el, într-adevăr sunt de-acord cu constituirea comandourilor pentru neutralizarea bombelor nucleare şi ideea folosirii inelelor care te fac nevăzut. Şi am să-ţi mai fac o confidenţă. Noi avem posibilitatea de-a acţiona nevăzuţi. Avem un sistem, împrumutat de la jupiterieni, care pentru noi e mai greu de realizat, dar care pentru ei nu e o problemă, e vorba de microscopizarea fiinţei. Şi-i acelaşi lucru. Deci asta nu-i o problemă. Deşi pe urmă n-avem cum să-i redimensionăm. Jupiterienii pot însă, dar ţin totul secret. Iar jupiterienii, nu ştim nici noi de ce, sunt şi cam laşi. Ei vor să ştie tot, dar când e vorba de o acţiune concretă, se dau înapoi. Să trimit pe pământ nişte oameni aşa cum arată acum şi cum arăţi şi tu, sub formă de pitici, mi-e frică. S-ar putea afla totul.

Detectarea arsenalelor militare pentru noi, iar nu-i o problemă, dar neutralizarea încă n-o cunoaştem.

Atunci Costică îşi expune şi teoria lui apropo de «ştergerea» puterii atomice pe principiul analogiei cu ştergerea puterii magnetice. Auzind asta, căpetenia rămase perplex.

— Eşti formidabil! îi zise el.

Costică nu-şi mai încăpea în piele de mândrie.

Şi printr-un buton, fu chemat un mare savant, şeful altor savanţi, care după ce ascultă spusele lui Costică, spuse simplu:

— Ceea ce spuneţi dumneavoastră mi se pare logic. Vom încerca…

— Dar repede… repede… vreau repede… insistă căpetenia.

— A… era să uit… experienţele pentru reluarea dimensiunilor normale sunt pe o cale bună. Ne trebuie voluntari, pentru ultimele testări. Adică chiar pentru o încercare de redimensionare.

Costică atunci vru să se ofere chiar el. Căpetenia, bineînţeles, îi prinse gândul:

— Nu vom face aceste experienţe cu oameni. Noi nu vrem să păstrăm oamenii aici, pentru că pe urmă cum îi vom mai aduce pe pământ cu dimensiunile lor normale?

— Într-un viitor apropiat vom putea face aceste experienţe chiar pe pământ. Dar întâi trebuie încercat aici.

— Mi se pare logic, conchise atunci Costică.

— Păi vezi? spuse căpetenia.

Astfel între cei doi bărbaţi se legă o reală şi trainică simpatie. Iar savantul ceru ca Mardare să fie detaşat pe lângă el. Pentru încercarea ideii cu ştergerea informaţiei nucleare din bombele pământenilor.

— Exact! sări Costică iluminat. Şi energia atomică, exact ca şi alte forme de energie, nu sunt de fapt decât forme ale informaţiei!

— Bineînţeles. Nu ştiai? se miră savantul. Şi energia şi materia şi masa şi absolut tot, nu e decât informaţie. La voi într-un fel de carte sfântă, se spune «La-nceput a fost cuvântul». Şi este multă dreptate în această frază, pentru că la-nceput a fost informaţia. Şi când nu va mai fi informaţie, nu va mai fi nimic. Vreau să te informez că nici informaţia nu e veşnică. Veşnicia nu există decât în afara informaţiei. Informaţia e structura, e ordinea. Iar veşnicia e substanţa, care şi ea cere informaţie,

dar numai cât va fi informaţie. E un fel de cerc închis: ai auzit de şarpele care-şi mănâncă mereu coada şi care simbolizează şi la voi infinitul?

— Nu, recunoscu Costică.

— Atunci eşti un bou! spuse savantul.

Lui Costică i se urcă sângele la cap:

— Dar ce, există boi şi pe Marte? întrebă el.

— Nu, nu există, zise savantul.

— Ba există, zise Costică, fiindcă tu eşti într-adevăr un bou!

Savantul se repezi atunci la Costică. Dar căpetenia fu mai rapidă decât savantul şi-l opri în ultimul moment. Încă o fracţiune de secundă şi Costică ar fi fost zdrobit.

— Sunteţi amândoi nişte boi! conchise atunci căpetenia şi care printr-un semn scurt dădu să-nţeleagă celor doi că audienţa se terminase.

Marta şi Vanghelide nu fură introduşi la Căpetenie. Dar şi ei şi Costică fură conduşi într-un fel de lagăr al contactanţilor pământeni răpiţi şi aduşi pe Marte. Nu prea se trăia grozav în acest lagăr.

Aici însă cele mai mari probleme le avea desigur Marta. Cum ajunsese în lagăr se gândea în primul rând dacă poate face baie. Fiindcă trebuie spus următorul lucru: capsulele marţienilor şi ale pământenilor marţianizaţi nu erau decât o îmbrăcăminte.

Baia însemna pentru Marta reluarea în stăpânire a propriului trup, atât cât mai rămăsese din el. Însă marţienii erau foarte curaţi. Patul însuşi în care se dormea se transforma prin simpla apăsare a unui buton în cadă. Soţul Siukiwei îi arătă asta atunci când intrară într-o cameră largă, cu un pat dublu. Marţianul se dezbracă la reprezeală şi se aşază în pat. Apoi apăsă pe comutator şi patul se transformă în cadă. O apă sau cine ştie ce era, dar care mirosea fantastic, îl inundă cu blândeţe pe marţian, care-i făcu semn Martei să facă acelaşi lucru. Marta oricum n-avea altceva ce face. Apăsă pe un buton, cum îl văzuse că făcuse şi pe soţul Siukiwei şi-şi scoase capsula de pe ea. Apoi se dezbrăcă la piele şi se aşeză şi ea în pat. Marţianul îi arătă butonul. Marta se gândea că se-apropia inevitabilul. Deocamdată se lăsă şi ea scăldată în lichidul acela cu miros ciudat, pătrunzător, dar foarte plăcut. Până la urmă se plictisi de stat în lichid şi făcu ce făcea şi

marţianul, apăsă pe alt buton, lichidul se scurse şi un curent de aer cald o uscă. Se gândi iar că avea să vină inevitabilul. Şi-şi mai aduse aminte că era într-o perioadă în care poate rămâne gravidă. Deşi acum, în trupul ăstălalt… Dar oricum nimic nu mai avea importanţă. N-avea altceva ce face decât să se supună împrejurărilor.

Vanghelide avea însă cameră separată, ca şi Costică. Iată deci avantajul de-a nu fi frumos.

Dar trupul Martei nu mai era al Martei, era trupul Siukiwei, doar creierul rămăsese al Martei. Ei nu-i plăceau picioarele astea prea subţiri, ca nişte beţe, ale Siukiwei, nici pieptul plat, dar foarte musculos, de halterofil, pe care-l moştenise de la marţiană, tocmai ea care se mândrea atâta cu coapsele ei puternice şi cu sânii ei romantici. De aceea când soţul Siukiwei se apropie de ea şi avea un miros pătrunzător, ca de animal de grădină zoologică, ea nu se-mpotrivi prea tare, fiindcă picioarele nici nu erau totuşi ale ei şi nici sânii sau gura, care era acum mică, subţire, iar fenomenele nu erau din trupul ei pe care-l ştia, ci tot din porcăria asta de carcasă a Siukiwei.

Acelaşi lucru-l simţea în felul ei şi Siukiwa pe pământ, care era foarte curioasă cum îi reacţionează trupul ăsta al Martei. Avea aceeaşi senzaţie ca atunci când ai de probat o maşină nouă sau când ţi-ai cumpărat să zicem un radiocasetofon ori un magnetofon şi vrei să vezi cum răspunde la comenzi.

În acest moment am întâlnit-o eu pe Siukiwa, care credeam desigur că-i Marta. Eu o văzusem în nişte filme şi eram îndrăgostit de ea în taină.

Mă-ntorsesem la Bucureşti şi-ntr-o seară, o văd pe stradă. Desigur n-am avut curajul s-o acroşez. Era doar celebră.

Dar Siukiwa intră la teatru. Am intrat şi eu. Acolo-şi găsi nişte cunoştinţe, desigur ale Martei. Din întâmplare, cunoştinţele respective erau şi ale mele.

După teatru am fost toţi şase la «Carul cu bere», am băut bere şi am mâncat friptură.

I-am făcut tot timpul Siukiwei o curte îndrăcită. Pe care ea a acceptat-o blând. Până la urmă am rămas singuri.

Atunci ea mi-a povestit viaţa ei, care era desigur viaţa Martei. Ne-am oprit într-un scuar ca să-mi povestească viaţa ei. N-am fost prea îndrăzneţ, fiindcă eu nu ştiam care-i starea ei în acel moment. Şi-am

început cu tot felul de drăgălăşenii. I-am povestit şi eu viaţa mea. În acest contact sufletesc ne-am înţeles foarte bine. I-am propus să ne mai vedem, să mai discutăm şi-am condus-o până unde stătea. După aceea am tot început să vorbim la telefon.

Îi spuneam toate gândurile mele frumoase, îi povesteam de proiectele mele. Iar Siukiwa era foarte tristă, fiindcă moştenise de la Marta o situaţie sentimentală foarte precară.

Iubitul o părăsise, iar ea avea foarte mult de lucru, pregătea un rol de mare întindere-n teatru şi avea şi două contracte de film. Muncea pe rupte. Eu o-nţelegeam.

Totuşi Siukiwa nu-nţelegea nimic, mai ales că la ea acasă lucrurile erau mult mai simple. Dar avea într-adevăr foarte mult de lucru, fiindcă avea în primul rând misiunea ei şi trebuia deci să-l spioneze pe tatăl Martei, care deţinea importante secrete, de care tovarăşii ei marţienii aveau nevoie.

De aceea colonelul T. a fost chiar foarte surprins de schimbarea atitudinii Martei, care nu mai era deloc distantă şi se arăta acum foarte interesată de activitatea lui, dar el, care avea principii severe, nu căzu în cursă şi nu-i dezvălui niciun secret de serviciu, deşi desigur nu bănuia în niciun fel că Marta nu e Marta, ci Siukiwa.

Aşa că Siukiwa nu făcea mare treabă nici în acţiunea ei de spionaj, mai ales că T. nu lua acasă niciunul din documentele ultrasecrete cu care lucra, iar eu eram aşa de sideral şi consideram apropierea de ea ca un eveniment cosmic. Ceea ce şi era, dar în alt sens decât în sensul poetic pe care eu mi-l construisem, pentru uzul propriu, cu adevărată migală artizanală.

Iar Siukiwei nu-i era de loc dor de soţul ei marţianul. Căsătoria lor de altfel fusese o aiureală. Lululaku era un tip foarte capabil şi avea un temperament de erou, aşa că toată lumea o îndemnase să-l ia. Adevărul e că ea nu era foarte frumoasă. Nu era foarte frumoasă pe Marte, dar aici pe Pământ, în trupul Martei, era pur şi simplu extraordinară, îşi dădea seama că are un succes nebun şi mai ales era şi divă. Totuşi se cam temea. Deşi era foarte curioasă. Iar de planeta ei îi fusese dor puţin la-nceput. Acum îi cam trecuse. Viaţa pe pământ era totuşi foarte interesantă, mai ales munca asta de artistă care pur şi simplu o fascina. Voia să întâlnească însă marea dragoste. Moştenise într-adevăr însă şi iubirea ratată de Marta. Când se-ntâlni cu Costel, fu

tare surprinsă că el avea o atitudine atât de rezervată, era bineînţeles un idiot. Dar încă-l iubea. Adică-l iubea Marta din ea. Starea făcută din amestecul celor două femei era şi ea astfel cam idioată.

Costel era un tip foarte frumos, dar rapace. Siukiwa din Marta îl identifică însă imediat pe această lungime de undă. Ceea ce desigur Marta singură nu putea face.

Cei doi se-ntâlniseră la cererea lui Costel, care mai avea nişte lucruri la ea. În afară de casa unde stătea cu părinţii, Marta mai avea o garsonieră. Acolo fusese cuibul dragostei lor.

Costel veni la întâlnire punctual. Opri maşina-n faţa blocului unde Marta sta cu părinţii. De altfel Marta, înainte de schimbul ei cu Siukiwa se mutase iar acasă, fiindcă garsoniera îi amintea prea mult de Costel, care nu mai venea pe la ea.

Siukiwa intră-n maşina lui Costel şi Costel îi sărută mâna. Costel era inginer electronist. Marea iubire a Martei dinainte de Costel fusese un medic neuroendocrinolog. De altfel Marta era o fată destul de cuminte, nu avusese până la vârsta ei de douăzeci şi trei de ani decât aceste două iubiri importante, deşi avusese şi-n institut o iubire destul de serioasă cu un coleg de an, dar pe care-l părăsise pentru medic. Iar în liceu fusese tot un singur băiat, un student la politehnică, dar fusese atunci pentru Marta mai mult o curiozitate. Adevăratele ei iubiri fuseseră medicul şi Costel. Medicul în ultimii ani de institut, iar Costel apăruse aproape imediat cum terminase.

Maşina gonea în noapte. Costel deschisese primul discuţia:

— Am să-ţi las somiera, dar aş vrea să-mi iau radiocasetofonul.

— Bine, dar radiocasetofonul e al meu.

— Era o paragină. Dacă nu-l reparam eu, puteai să-l arunci.

— Dar e un «Sanyo»!

— A fost un «Sanyo». Ce-am făcut eu din el, e poate iar un «Sanyo»! Dar ca să nu zici că sunt băiat rău îţi las un VEF, cu difuzor de «Hitachi», eu i l-am montat.

Nici Marta, nici Siukiwa nu se pricepeau prea bine la aparatură. Oricum, Siukiwei îi era silă de Costel.

— Ascultă, Costel, tu eşti un băiat frumos!

Costel ştia asta, dar rămase perplex. Niciodată Marta nu-i spusese asta şi acum se gândi că ea – şi bate joc de el şincepu să se

gândească cum să facă să-i ia şi somiera. Deşi cu somiera era o problemă şi transportul. În garsoniera aia nenorocită, el adusese şi somiera şi dulapul cel mic din bucătărie şi dacă nu s-ar fi oprit la timp, ar fi adus acolo şi frigiderul.

Opriră. Coborâră. Vara se apropia. Noaptea era dumnezeiască. Pe cer, cine avea telescop, putea vedea planeta Marte, planeta roş-portocalie.

Marta tocmai îşi făcuse datoria de soţie în locul Siukiwei. Ar fi ascultat nişte muzică. Se gândi:

— Dar muzica nu s-a inventat pe la voi?

— Dar n-ai observat, îi telepatiză Lululaku, n-ai observat că planeta noastră e o planetă a liniştii, şi că suntem toţi muţi şi surzi?

Atunci Marta-l înjură pur şi simplu de mamă. Dar Lululaku nu-nţelese nimic, pentru că recepţionă înjurătura mai mult ca o invitaţie la a face iar amor, mai ales că înjurătura cuprindea tocmai un element absolut necesar actului respectiv.

Şi atunci el se repezi iar la ea. Marta se apără însă, îi trase chiar un dos de palmă serios, avea oarecum cunoştinţe de karate, pe care le învăţase de la taică-su, care se gândise odată că e util s-o iniţieze pe fată în arta apărării individuale.

Lululaku simţi că i-a plesnit maxilarul. Foarte îngrijorat de soarta lui, plecă imediat la stomatolog.

— Ei, fir-ai al dracului să fii! zise Marta-n urma lui, supărată că nu procedase de la-nceput aşa cu el, dar oricum fără el nu s-ar fi putut descurca nici cu baia de exemplu şi nici n-ar fi ştiut cum să-şi scoată carcasa aia imposibilă de pe ea.

Şi începu să plângă. Începu să plângă, pentru că nu era decât o biată fată şi-ncepu să se gândească la părinţi, la Costel care ce-o fi făcând acum? şi mai ales la rolul acela atât de mişto pe care aştepta să-l ia, iar idioata aia de Siukiwa avea desigur să-l facă harcea-parcea, dacă-l juca ea.

Iar pe pământ Costel îşi strângea lucrurile, Siukiwa fuma şi se gândea ce bestii sunt pământenii, era complet dezinteresată de tot, dar când Costel vru să ia şi radiocasetofonul, ea îi spuse:

— Lasă radiocasetofonul!

— Dar tu nu-nţelegi că eu l-am reparat?

— Te rog, lasă radiocasetofonul!

Într-adevăr, Marta avea ceva sălbatic spunând această replică. Şi Costel nu ştia ce să facă. Nu voia să plece fără aparat. Ar fi lăsat totul şi ar fi luat aparatul. Dar nu putea să-i propună asta. Atunci se apropie de ea şi vru s-o sărute. Dar Siukiwa îl muşcă de nas. Nu-l muşcă însă în joacă sau în semn de dragoste, ci îl muşcă serios, ca un câine…

Muşcătura aceasta era de altfel o formă de apărare individuală pe Marte, mai ales la femei.

Costel aproape înnebuni. Şi-i trosni un dos de palmă, de-o culcă la pământ. Ea se ridică, furioasă ca un leu, îşi pregăti dinţii, adică-i frecă pe cei de jos cu cei de sus, Costel luă radiocasetofonul şi vru s-o şteargă pe lângă ea. Dar nu se putea. Atunci, într-un acces de furie, trânti radiocasetofonul de pământ şi răcni:

— Eu ţi l-am reparat! Eu ţi-l stric! Să n-ai parte nici tu de el!

Şi cu forţe înzecite îşi luă avânt şi se-ndreptă spre uşă, Marta sau Siukiwa, mă rog, nu mai avu timp să-l oprească, mai ales că era stupefacţă de paradirea radiocasetofonului şi astfel că domnul inginer Costel scăpă de-acolo, doar cu un pieptene şi-un aparat de ras, pe care apucase să le ieie din baie şi le băgase-n buzunar.

Ajunse la maşină într-o stare de nervi indescriptibilă, urechile îi huiau, nasul îl durea groaznic şi cum gonea aşa de nebun pe străzi în automobilul lui Dacia 1300, îşi dădu seama să singura soluţie e să se ducă la doctor să-i repare nasul şi se gândi ce noroc avusese că ea nu-l muşcase decât de vârful nasului, pentru că cu dinţii ei de drăcoaică i-ar fi distrus şi cartilajele, aşa de sălbatică fusese, astfel că se felicită că a scăpat de o asemenea probă de nebună.

Iar Marta alias Siukiwa se gândi că garsoniera trebuie acum amenajată după gustul ei.

Atunci veni cineva şi sună la uşă. Dar Siukiwa nu deschise. Se gândi că poate se-ntorsese Costel. Dar nu era decât preşedintele comitetului de bloc al blocului acela de garsoniere, care fiind şi el burlac, locuia dedesubtul ei şi era un bărbat destul de bine, în vârstă de cinzeci de ani, economist, care auzise bufnitura grozavă a radiocasetofonului zdrobit de podea.

El mai sună de vreo două ori şi pe urmă plecă supărat, gândindu-se însă să ceară socoteală actriţei când o va întâlni, pentru tulburarea liniştii unor locatari serioşi în toiul nopţii, fiind aproape ora

unsprezece noaptea şi eventual chiar pentru posibila deteriorare a imobilului, în astfel de condiţii de manifestare nedisimulată a unei brutalităţi agresive.

CAPITOLUL 14

Vanghelide, acolo-n lagăr unde era, se tot gândea. Întâi i se dăduse o cameră separată, dar până la urmă aranjase să stea împreună cu Costică-n cameră. Costică fusese de acord. De altfel Vanghelide se plictisea singur, iar Costică şi el.

Păcat însă că tablele se pierduseră, ca şi telefonul. În timpul zborului, Costică-ncercase să-ntrebe pe marţieni unde-s. Dar nimeni nu-i răspunsese. Probabil că-n timp ce el era micşorat, obiectele respective i se luaseră din camera unde avea loc operaţia şi fuseseră aruncate, undeva-n cosmos.

Costică nu se mai gândea desigur acum nici la table nici la telefon, fiindcă aştepta de fapt cu mare curiozitate, aştepta ce va urma.

Începuse să nu mai aibă încredere în marţienii ăştia. Mai ales de când apăruse savantul ăla. Dar căpetenia, care ştia că-l apreciază, îi plăcea. Foarte mult.

Acum simţea un ascendent real faţă de Vanghelide. Când erau pe pământ, din contră, avea complexe. Vanghelide fiind profesor universitar, iar el un simplu şef de producţie. Aici treaba era invers: Vanghelide era un nimeni, iar Costică era mai mult decât un profesor universitar, era chiar cineva.

Totuşi îi părea rău că audienţa se terminase cum se terminase şi Costică se-ntreba ce vor face şi mai departe cu problemele lui.

În timpul ăsta Căpetenia lansa o cosmogramă în direcţia cerului. Dar 8 fiind plecat în concediu, răspunse alt înger, care-i ţinea locul. Înainte să plece, 8 îl rugase mult pe 0 să aibă grijă mai ales de Pământ şi mai ales de Costică! De altfel 6 fusese şi el pământean, dar era mai de curând în cer. Viaţa lui se terminase pe la-nceputul secolului al douăzecilea, murind în revoluţia mexicană, ca un adevărat erou rebel.

Fiind informat de căpetenie asupra ideii lui Costică cu «ştergerea» câmpului la proiectilele nucleare, după ce se informă scurt, răspunse cu promptitudine că ideea lui Costică era o prostie. Calculatorul consultat fusese ferm.

— Atunci ce facem? cosmografie Căpetenia.

0, care fusese în viaţa pământeană un erou şi care-şi mai păstrase ceva din curajul lui de pământean, decise repede, de la sine putere:

— Mergeţi mai departe…

La care căpetenia ceru deslușiri:

— Cum să mergem mai departe?

Dar 0, care voia să respecte dorinţele prietenului său 8 şi care-n acelaşi timp nu ştia ce să facă mai departe, închise circuitul.

Aşa că degeaba căpetenia încercă să reia legătura. Atunci îl chemă iar pe Savant. Savantul nu mai era însă supărat pe Costică. După ce Căpetenia îi expuse conţinutul cosmodiscuţiei cu 0, Savantul zise că nu e de acord şi că 0 fusese superficial. Ideea lui Costică era posibilă, fiindcă nu era vorba de ştergerea de energie sau câmp, ci de ştergerea de informaţie, ceea ce era oarecum acelaşi lucru, la alt nivel de abstractizare.

— Nu e prima oară, când ne fac figura asta, observă Savantul. Deşi cerul e atât de abstractizat şi format mai mult din idei, tocmai problemele concrete le cam scapă, pentru că ei cad astfel într-un fel de mecanism al ideii şi atunci tocmai la ideea reală nu pot accede, aceea care e bazată pe un proces. Ideile lor sunt cam fixe, ca unele stele. Trebuie să fim mai planetari, conchise el.

Căpetenia nu-nţelese prea bine demonstraţia savantului, dar fiindcă avea încredere mare în capacitatea lui tehnică, el rezervându-şi mai mult un fel de capacitate politică, îi dădu dreptate atât timp cât capacitatea politică de decizie nu-i era ameninţată, ba din contră, întărită, de ochiul specialistului.

— Foarte bine, conchise atunci el. Ce facem? Organizăm atunci comandourile?

— Până la comando-uri, la care eu nu mă pricep, trebuie întâi să punem la cale rezolvarea tehnică a misiunii. Apropo, am veşti bune în ce priveşte experienţele de redimensionare a marţienilor micşoraţi în vederea zborurilor lor astrale, pentru redarea lor în toată plinătatea societăţii noastre marţiene.

— Mi-ai mai spus. Dar atunci am discutat de altceva…

— Între timp am obţinut rezultate mai concrete…

— Fii şi tu mai concret atunci…

— Mai concret e că nişte şobolani răpiţi de pe pământ, care au fost reduşi până la o dimensiune de patru ori mai mică, au fost readuşi la dimensiunile lor normale. E vorba de doi şobolani, ceilalţi opt au murit în timpul operaţiei. Operaţia a avut loc chiar acum o oră. Ea nu durează mult, circa un sfert de oră, dar ori şobolanii trăiesc, ori mor, important e că o cincime au rezistat. Deocamdată şobolanii se simt bine. Nu par a avea nici tulburări nervoase. Permiteţi să experimentăm pe oameni sau chiar pe marţieni?

— Nu vom începe decât cu voluntari, conchise cu omenie Căpetenia marţiană, dar aş vrea să trecem la această fază finală a experienţelor, abia după ce jumătate cel puţin din animale vor supravieţui redimensionării.

— Da, dar ce facem că nu mai avem şobolani? Iar următoarea farfurie zburătoare pleacă abia peste două luni.

— De ce aşa târziu?

— Avem probleme cu fondurile…

— Şi de ce nu-mi pui problema fondurilor întâi?

— Ştiu şi eu? se abţinu atunci savantul să comenteze situaţia reală în care se afla atunci sectorul astronautic marţian.

— Bine… bine… se mai linişti căpetenia, să căutăm atunci voluntari.

— Unul şi aşteaptă la uşă. Era de când am venit eu aici…

— Cine e?

— Bineînţeles Lululaku…

Într-adevăr, Lululaku, după experienţa destul de penibilă cu Marta şi care acum simţea un dor grozav pentru Siukiwa şi pentru care totul devenise o perdea groasă de furie şi de praf cosmic, amestecat cu lacrimi, şedea de mai bine de o oră în **anticamera** căpeteniei, care-ntâi cosmografiase cu cerul şi acum stătea de vorbă cu Savantul. Şi având şi el un temperament de erou, Lululaku voia în fine să rezolve-ntr-un fel sau altul.

— Să intre Lululaku, simţi el atunci şi cu scaun cu tot fu introdus în cabinetul Căpeteniei, unde acesta şi cu Savantul îl priviră cu multă simpatie, dar şi cu-ngrijorare.

În timpul acesta, 8 îşi începuse concediul. Cele trei săptămâni care avea să le petreacă la Paris, începură cu o aterizare la Orly.

Autobuzul îl duse apoi şi pe el şi pe ceilalţi pasageri până la Esplanade des Invalides. Nu era rău. Dar 8 era încă foarte detaşat de peisajul pământean. Era cam acelaşi lucru cu un câine care vizitează Parisul. Câinele nu simte nevoia Parisului şi nu se simte acolo mai bine decât în curtea în care stă legat în lanţ. Chiar dacă să zicem câinele a auzit multe despre Paris şi chiar a citit o grămadă de cărţi a căror acţiune se petrece la Paris. Aşa şi 8. Care pe deasupra nici nu era foarte cult. Era un ţăran, adică ce fusese-n viaţă, iar acum în moarte era funcţionar cibernetic al cerului. Ce să-i spună lui Pigalle, ce să-i spună Montmartre, dacă nu are nevoie de ele, dacă nu i s-a creat nevoia de ele, încă.

El era oricum într-un etern prezent de când murise şi un tip obişnuit mai mult cu cifrele decât cu faptele. Iar cifrele erau desigur fără trup, aveau e drept structură, dar aveau prea mult, până la aneantizare.

— Cifra e ceva îndărătul căruia, începe să dispară viul. Cifra e mortul, se gândi el şi din acel moment începu oarecum să se lege de lucrurile pe care le vedea.

Turnul Eiffel i se păru o fântână prea înaltă, Sacré-Cœur du Montmartre îi păru bine că e biserică, dar i se păru inutil de mare şi aşezată acolo pe deal mai mult ca o biserică de cimitir. Se duse prin Place du Tertre, se uită la pictorii care-şi amestecau culorile fără jenă-n văzul lumii, sub umbrelele lor roşii, se uită la femei cu multă precauţiune, iar într-o noapte când se opri în faţă la Moulin Rouge, se gândi ce caută o moară-n mijlocul unui oraş aşa mare. Dar îşi dădu seama că nu e o moară. Culoarea aceea roşiatică prezentă peste tot i se păru desigur o expresie diavolească, iar literele mari ale reclamelor îl oboseau nespus. În viaţă el nu ştiuse carte, acum ştia desigur tot, chiar limba franceză, fiindcă microprocesorul pe care-l avea atârnat de gât îi traducea automat tot şi-n acelaşi timp îi dicta toate expresiile de care avea nevoie, cu accent cu tot, cu logică şi chiar cu farmec de conversaţie, cum ai nevoie neapărat la Paris.

Şedea la un hotel bun din Montparnasse, putea face baie când voia, dar, ca să fie sincer, mai mult se plictisea.

Avea voie să facă orice dorea. Şi avea şi bani. La discreţie. Văzând femeile de pe Saint-Dénis care-şi aşteptau clienţii, se uita la ele cu curiozitate, ştia şi pentru ce sunt puse acolo, dar nu avu curajul să

intre-n vorbă cu vreuna din ele. Îi era frică şi de-o implicare prea concretă între oameni, pentru că apoi i-ar fi fost grea reintegrarea în cer. Aşa că începu să regrete oarecum, participarea la excursie.

Omenirea i se părea un haos. Şi după cum se ştie, nimic nu e mai plicticos decât să rătăceşti prin haos. De fapt ce era haosul altceva decât iadul? Deşi şi acolo era ordine, nu? Dar altă ordine. Aici părea însă că nu e nicio ordine.

Intrase şi-ntr-o librărie. Acolo găsise chiar ceva despre iad, într-o piesă de teatru, de unul Sartre.

Acest Sartre definea iadul ca «ceilalţi». Adică, zicea el, prin intermediul unui personaj: «iadul e ceilalţi».

— Aşa e, recunoscu 8, chiar aşa e! Uite că oamenii ştiu totuşi câte ceva.

Şi atunci începu să-i privească pe oameni mai cu interes. Şi-ncepu încet-încet să se reumanizeze. În acelaşi timp observă câte tangenţe are umanitatea cu iadul, deşi unul de-al lor care probabil e mare şi-a dat seama că iadul e ceilalţi. Şi filmele şi metroul şi reclamele nocturne şi diurne…

Îşi luă o revistă. Acolo citi la-ntâmplare nişte sfaturi culinare. Află astfel că la tocăniţă se pune usturoi, dar numai un căţel necurăţat, pentru că gustul de usturoi trebuie să fie un parfum suav, nu o tiranie.

Chestie care-l lăsă pe 8 chiar perplex.

Citi apoi în ziare despre tot felul de crime. Care iar îl aiuriră.

Cum mergea el pe lângă Pigalle, într-o zi îi ieşi în faţă un negru îmbrăcat într-un halat de mătase şi îi întinse o bucată de carton. Apoi negrul plecă mai departe. 8 citi cartonaşul şi află că tipul era EI Hadji Dambo Diaby, un mare medium african care «rezolvă toate problemele» adică: serviciu, sănătate, iubirea durabilă şi sinceră. Face să se regăsească afecţiunea, chiar în cazuri disperate. Te ajută să-ţi treci examenele. Să promovezi în muncă. Să reuşeşti în afaceri şi în acelaşi timp asigură protecţie contra influenţelor malefice. Mediumul primea între orele 10 şi 22. Atunci când a luat 8 cartonaşul, era aproape 9 şi 30.

— Deci, se gândi 8, mediumul se grăbeşte acum să se ducă la biroul lui.

Dar desigur 8 nu-l vizită pe medium, în schimb se duse la un

film hongkonghez plin cu dispute între cunoscători de figuri de karate.

Când ieşi, în faţa unei intrări de metro îl opri alt negru, care-l întrebă:

— Monsieur, vous voulez une femme?

— Nu, răspunse îngerul, negrul îşi ceru scuze şi 8 se îmbăie mai departe în spectacolul Parisului, acest nou Babilon, cu albi, negri şi galbeni, cu femei frumoase dar inabordabile, cu cocote care te-aşteaptă politicoase să te-opreşti în faţa lor şi care bat excitant cu cheia în burlanul care se coboară pe lângă zid, o lume pestriţă, multicoloră şi cu vitrinele, ah vitrinele, care te trag de mânecă să intri înăuntru şi să-ţi dai toţi banii şi vântul care vine dinspre Oceanul Atlantic, care nu-i de loc departe!

Şi o femeie albă se opri în faţa lui 8. Era destul de binembrăcată şi destul de tânără, fără să fie însă frumoasă, îl întrebă dacă nu are cumva un franc. Politicos, 8 se căută în buzunar şi cum nu avea de loc mărunt îi dădu un bilet de zece franci. Fără o vorbă, femeia luă cei zece franci, şi fără măcar să-i mulţumească, se-ndepărtă, liniştită. Nici măcar bucuroasă nu era. Era la fel de apatică.

Atunci 8 plecă şi el mai departe, rătăci şi el şi-n Jar din de Luxembourg unde nimeri, se lăsă şi el apatic, pe-un scaun, privind nepăsător eleşteul frumos. Făcu socoteala şi-şi dădu seama că nu petrecuse la Paris decât patru zile şi că mai avea şaptesprezece. Cum se gândea aşa, se aşeză pe scaunul de lângă el o fată. Tare frumoasă. Era Jacqueline. Stătu aşa lângă 8 vreo douăzeci de minute şi se gândi la ale ei, fără să-l ia în seamă pe acest bărbat între două vârste, cu faţa totuşi angelică. Dar cum pentru extrapământeni cunoaşterea gândurilor pământenilor era un joc de copii, 8 se sperie grozav. Jacqueline se ridică.

Se ridică şi 8.

— Vă rog să mă iertaţi, îi spuse el.

Jacqueline îl privi cu asprime, dar întrebător. Era aşa de cufundată în ale ei, încât nici măcar nu avea puterea să-l repeadă.

— Ce doriţi? îl întrebă atunci ea, rece.

Lui 8 i se blocă tot avântul. Ea – i întoarse repede spatele, dar el o urmă.

Lululaku era beat de bucurie. Experienţa reuşise. Era iar un

marţian normal. Când Marta-l văzu intrând în dormitorul lor, se sperie chiar grozav. Aici el nu mai putea intra acum decât de-a buşelea.

Lululaku îşi luă lucrurile care le mai avea acolo şi plecă, fără să-i mai adreseze măcar o privire. După spaima dintâi, desigur însă, Marta se linişti. Acum scăpase într-adevăr de scârbosul ăsta şi nu avu să se mai teamă, cel puţin deocamdată, de agresiuni, ca aceea la care căzuse victimă prin forţa împrejurărilor.

Iar Jacqueline, văzând că bărbatul acela o tot urmăreşte, făcuseră deja o bună bucată de drum, prin Jardin de Luxembourg, se-ntoarse spre el foarte enervată:

— Ce doriţi domnule, totuşi? Vreţi să chem un poliţist?

Atunci 8 prinse curaj:

— Dac-aş fi în locul dumitale aş fi chiar mai îngrijorat decât eşti dumneata.

— Şi de ce-aş fi, mă rog, atât de îngrijorată?

— Mai ai două săptămâni… nu-i aşa? Şi iadul e ceilalţi…

Jacqueline rămase uluită. Însă, imediat raţionă şi crezu că are de-a face cu unul din draci, travestit în pământean.

8 nu voia să-şi dezvăluie identitatea, dar văzând-o pe tânăra fată într-o situaţie atât de nenorocită, nu putea rămâne impasibil. Dar acum evenimentele se precipitau. Ar fi vrut tare mult s-o ajute. El putea fi singurul ei sprijin. Iar el putea să-mpiedice o crimă.

— Otrava pe care aţi procurat-o, îi spuse el, dac-o veţi folosi, nu va face decât să vă-nglodeze şi mai tare-n blestemul de care sunteţi cuprinsă.

— Sunteţi cumva de la poliţie?

— Nu.

— Atunci, sunteţi cumva detectiv particular?

— Nu.

— Atunci, cine sunteţi?

— Sunt vraci, minţi 8, gândinsu-se la cartonaşul carelprimise de la vraciul acela african de lângă Pigalle, prin faţă pe la *Taţi: Ies plus bras prix!* adică pe la Barbes-Rochechouart.

— Şi?

— V-am ghicit gândurile şi ştiu în ce stare vă găsiţi. Şi-n ce situaţie…

— Şi ce-i de făcut? Ajutaţi-mă şi vă dau tot. Tot ce am. Deşi n-am aproape nimic. Chiar nimic…

— Aveţi viaţa…

— Ce viaţă…

— Da, dar e o viaţă adevărată, chiar dacă aţi murit deja. Pentru că v-aţi desprins de viaţă de foarte curând şi aţi murit şi foarte de curând.

Ieşiră spre Pantheon. Mergeau tăcuţi, unul lângă altul.

— M-aţi putea ajuta? întrebă ea şi-l privi cu ochii aceia albaştri, atât de intenşi şi-n momentul acela tot sufletul ei hăituit era strâns acolo, în pupilele acelea albastre, dense ca lumina unei flăcări albastre de sodiu…

— Nu vreau să vă dau speranţe, care nu ştiu dacă s-ar putea împlini. Dar oricum, nu folosiţi otrava…

— Şi să mă-ntorc atunci în iad?

— Aţi trăi iadul şi pe pământ şi apoi v-aţi întoarce în iad pentru o perioadă de pedeapsă şi mai grozavă.

— Ştiu. Mi s-a spus. Dar de unde ştiţi, toate amănuntele? Chiar sunteţi un vraci? Şi aveţi legătură cu diavolii?

Un diavol galben care o urmărea pe Jacqueline pe pământ îi interceptă atunci pe cei doi. Imediat, diavolul galben, care era travestit într-un industriaş japonez retras din afaceri infernografie diavolului negru, care era căpetenia respectivei planete de pedeapsă unde fusese Jacqueline.

Belgianca a-ntâlnit un personaj ciudat, care cunoaşte toată misiunea ei.

Dar şi 8 îl reperă pe diavolul galben şi luând-o energic pe Jacqueline de braţ, aproape o târî până-ntr-o staţie de metro.

— Trebuie să ne ascundem imediat, suntem urmăriţi. Am simţit ceva. Precis s-a infernografiat!

Într-adevăr, diavolul negru primind infernograma, începu să se gândească.

Jacqueline şi 8 luară repede metroul. Aici se simţeau ceva mai în siguranţă, dar oare cât avea să mai dureze această siguranţă?

— Unde mergem acum? întrebă Jacqueline.

8 însă iar simţi ceva care nu-i convenea. Lângă ei era un japonez,

un bărbat destul de in vâstră, foarte corect îmbrăcat şi 8 se decise.

Spuse în gând un număr. Un număr pe care desigur nu-l putem dezvălui cititorilor, fiind şi un număr foarte foarte lung, dar nu numai din cauza asta.

Şi atunci japonezul pur şi simplu se topi. Un strigăt de groază străbătu metroul. Un strigăt prelungit pe mai multe voci, pentru că trupul diavolului dezintegrându-se, acesta răcni, dar răcniră şi pasagerii, văzând cum chiar în faţa lor se dezintegrase un om, desigur nebănuind datorită cui.

Metroul merse însă până la prima staţie, că doar nu era să rămână în tunel între staţii şi în staţie de-abia când ajunse, se crea panica cea mai mare.

— Fii atent, că n-avem acte, îi spuse Jacqueline lui 8.

Şi cei doi se grăbiră spre ieşirea metroului.

De altfel abia ieşiră, că poliţia-şi şi făcu anunţată sosirea, dar ei reuşiră să se strecoare-n învălmăşeală.

Iar sufletul dracului galben gonea de nebun spre iad, ca să ducă el însuşi dracului negru mărturia întregii poveşti, aşa că nu mică fu mirarea dracului negru, când se trezi cu dracul galben pătrunzând aşa dezintegrat cum era, deci numai ca o umbră, în cabinetul lor portocaliu, tapisat cu trupuri de om înghesuite, între care nu era loc de niciun fel de fantă de lumină, jăratecul fiind la nivelul podelei şi piramida de trupuri mişc>ndu-se-n ritmul durerilor care-i cuprindeau pe nenorociţii de la bază şi care, într-o mişcare înceată, se schimbau cu cei de sus, toată piramida mişcându-se într-un ritm încet, dar sigur, în roată şi de sus în jos în acelaşi timp.

Ca să se pâlpâie cu toţii, nu numai unii.

CAPITOLUL 15

Deci în iad Carla o ducea din ce în ce mai bine, dracul cel verde o ţinea ca pe-o prinţesă, situaţia ei fusese chiar recunoscută şi circula destul de liberă printre cazane şi pe la execuţii.

Privind nişte nenorociţi care-şi aşteptau şi ei rândul la bătaie, Caria rămase însă perplexă. Era Giovanna, verişoara ei din Pisa, o femeie de vreo patruzeci şi trei de ani, măritată cu un importator de vaci, o femeie destul de bogată, care ţinea servitori şi casă mare.

Cele două se-mbrăţişară. Află că Giovana fusese condamnată la

cinci mii de lovituri, pentru păcate destul de mărunte, dar adunate cu ghiotura. Giovanna abia sosise. Abia fusese-nmormântată. De ele se apropie atunci una din drăcoaicele galbene, care-i spuse Cariei că Giovanna era repartizată la spalierul 483.

Atunci Carla îi spuse drăcoaicei că Giovanna e verişoara ei, dar aceasta i-l arătă pe şeful ei, un tip violet cu coadă maro şi-şi dădu seama că intervenţia ei este în van. Observă totodată de-abia acum că Giovanna nu e dezbrăcată, iar drăcoaica galbenă râse şi-i spuse:

— Distrat mai e şi Sarsailă, iar s-a-mbătat, a uitat s-o dezbrace…

Se duse repede şi-i spuse asta dracului cel violet. Râse şi acesta. Râse drăceşte:

— Sarsailă ăsta o să ne facă-ntr-o zi de râsul oamenilor.

În timpul acesta, ca să nu trezească mina dracilor, Caria o conduse pe Giovanna la spalier şi-ncepu s-o ajute să se dezbrace, iar Giovanna, desigur în timpul acesta, plângea.

Caria atunci o-ntrebă:

— Ei, şi ce mai face Federico?

Gândindu-se la bărbatu-său, Giovanna începu să plângă mai tare. Între timp drăcoaica galbenă se apropiase cu biciul. Giovanna o privi pe drăcoaică rugător.

— 40, îi spuse aceasta.

— 40 de bice? întrebă Giovanna nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Da, da, 40… Haide…

— Ce să fac?

Dar pe spalierele din dreapta şi din stânga se vedea ce e de făcut. Pe una era schilodit un negru bătrân, iar pe alta abia se urcase şi-şi aştepta pedeapsa un bărbat tânăr superb, blond, muşchiulos, un tip de atlet.

Atunci Giovanna încercă să scape. Dar unde să scape? Totuşi o luă la fugă. Fugi ea ce fugi, fugi ca o disperată şi crezu c-a scăpat. Dar se trezi exact de unde plecase. Era tot în faţa spalierului cu numărul 483.

Drăcoaica şi Carla o priveau cu zâmbete-ngăduitoare.

Atunci Giovanna urcă timidă cele trei trepte de spalier şi introduse încheieturile mâinilor în nişte cătuşe care se strânseră automat.

— Să ştii că nu e cine ştie ce acum, o-ncurajă Carla, care-şi aprinsese o ţigară şi se-nvârtea prin preajma spalierului.

Drăcoaica înmuie biciul într-un hârdău cu apă. Apoi veni la Giovanna, îi spuse să-şi depărteze picioarele şi-i prinse labele-n alte cătuşe, care se prinseră şi ele automat în jur, ca şi cele de la mâini, apoi îi dădu o pălmuţă prietenească peste spate. De fapt o gheruţă.

Caria trase adânc din ţigară.

Supliciul începu. Loviturile erau rare. Giovanna urla oribil. După vreo şase lovituri, drăcoaica încetă. Îşi aprinse şi ea o ţigară.

Se aşeză lângă Carla, pe un fel de scaun de fier.

— Nu vrei să continui? o-ntrebă ea…

— Dar am dreptul? se miră ea.

— Ai tot dreptul, îi zâmbi ea prietenește.

Caria se ridică greoi şi apucă biciul. Giovanna i-l luase pe Federico. În urmă cu douăzeci şi cinci de ani Federico era iubitul Cariei. Totul se-ntâmplase în casa părintească din Verona. Giovanna venise într-o vacanţă de două săptămâni. Caria trebuia să se mărite cu Federico, peste trei săptămâni.

Federico, foc de paie, se-ndrăgostise nebunește de Giovanna. Se dusese la Carla şi-o rugă să-l ierte.

— Nu pot, nu mai pot, înţelege-mă!

— Dar ce s-a-ntâmplat?

— Iartă-mă, dar te urăsc.

Stăteau în faţa şemineului şi beau ceai.

— Dar ce-ai cu mine?

— Iubesc pe altcineva.

Caria îşi lăsase cu băgare de seamă ceaşca de ceai pe farfurioară. Atunci intră în cameră Giovanna.

Caria lovi. Pe trupul Giovannei se-ntipări şerpuită urma biciului. Giovanna urlă, apucă să-ntoarcă capul, Caria muia cu conştiinciozitate biciul în hârdău.

— Caria, ce faci?

Caria tăcea şi muia mai departe biciul în apa rece ca gheaţa, o raritate acolo-n iad. Era adusă tocmai de pe pământ, de la Polul Nord şi din Antarctica. Târâind biciul pe podea, Carla-l ridică printr-o mişcare energică şi lovi între omoplaţi. Trupul Giovannei se zvârcoli îngrozitor,

Caria lovi acum peste mijloc, biciul se-nlănţui în jurul mijlocului Giovannei ca un inel de foc şi frig.

Giovanna întoarse iar capul, fapt care-l regretă repede, fiindcă biciul o plesni direct peste faţă şi claviculă, parcă trosnindu-i ţeasta-n două.

Giovanna voia să leşine, dar nu putea.

Acum Carla ochi dosul puternic al verişoarei sale, musculos, protuberant şi biciul nimeri în plin ca-ntr-un pepene mare, dolofan, cu coaja tare, de castravete.

Clinchetul cănii pe farfurie zgârie tăcerea. Giovanna se aşeză, aproape nesimţită, pe-un scaun.

— Ce cauţi aici?

— Caria, te rog, încetează…

— Eu?

— Da, tu… de ce te pui în calea fericirii noastre?

— A voastre?

După o tăcere de câteva secunde, Giovanna spuse slab:

— Da… a noastră…

Federico se ridică-n picioare.

— Caria… iartă-mă… iartă-mă… ceea ce simţim noi acum…

— Afară!

— Caria!

— Afară!

Atunci, cu capul plecat, Federico se-ndreptă spre uşă.

Se-ntoarse din drum:

— Caria!

— Afară!

Federico se uită atunci la Giovanna. Giovanna, cu mişcări încete, se ridică şi ea de pe scaun, îşi strânse cu mişcări încete, dar precise, baticul în jurul gâtului.

Caria s-ar fi repezit şi ar fi strâns-o de gât cu baticul. Apoi totul se făcu un fel de ceaţă şi se destrămă. Când se trezi din leşin, maică-sa era lângă ea. Caria era-n pat. Aiura.

— Te-au adus Federico şi Giovanna.

— Unde sunt?

— Au plecat. Federico ţi-a lăsat o scrisoare.

— Dă-mi scrisoarea.

Maică-sa îi dete scrisoarea. Cu ultimele puteri, Caria sfâşiase scrisoarea, apoi căzu într-un somn lung, liniştitor.

Aflase apoi că Federico se-nsurase cu Giovanna. Plecase la Pisa după ea. Peste un an, mama Cariei muri… Taică-su murise în război, prin deserturile nesfârşite ale Abisiniei. Nici nu-l văzuse vreodată.

Îşi duse viaţa de funcţionară o viaţă-ntreagă, aventura aceea ciudată din România şi apoi Tino. Îşi sacrificase toată viaţa pentru Tino. Şi acum să ajungă-n iad…

Îşi dădu seama că i se făcuse o mare nedreptate. Fusese judecată cu oribilă superficialitate. Muie iar biciul în hâra Au. Giovanna cu ultimele puteri, îşi întoarse iar capul, ţipă deodată, ca un animal înjunghiat şi biciul o trăsni iar peste coapse, Giovanna se cutremură ca electrocutată, şi în fine leşină.

Drăcoaica cea galbenă luă hârdăul şi-l vărsă peste Giovanna care se trezi brusc. Şi-ntoarse iar capul. Caria se apropie de ea şi-ncepu s-o mângâie peste urmele loviturilor.

— N-ai primit decât douăsprezece, mai ai opt pe partea asta. Pe urmă te-ntoarcem pe partea ailaltă, îi spuse ea, ca şi cum i-ar fi făcut o confidenţă de nemaipomenită prietenie.

— Las-o puţin să se odihnească, o sfătui drăcoaica pe Carla. Acum nu simte ca lumea. Mai las-o vreo zece – cincisprezece minute.

Atunci Carla se-aşează lângă ea şi drăcoaica îi dădu o ţigară… Caria trase cu nesaţ.

— Cunosc viaţa ta, îi spuse drăcoaica. Ţi-am studiat dosarul. Dacă nu făceai ce-ai făcut acuma, ai fi avut şanse la o reducere a pedepsei sau chiar la o amnistie. Aşa, acum, n-am ce face… ai să primeşti şi tu vreo douăzeci de lovituri. Am şi instrucţiuni în acest sens, dar să ştii că ţi le scădem din alea 703, ai să rămâi doar cu 683.

Atunci drăcoaica îşi aruncă ţigara, chemă doi draci albaştri, care tocmai treceau pe-acolo, şi-aceştia o trântiră pe Carla la pământ, drăcoaica galbenă apucă biciul, îi desfăcu frânghia de pe băţ, o făcu în două şi-ncepu să-i care bietei femei la lovituri…

În acelaşi timp, pentru a nu se putea bucura de supliciul la care era supusă verişoara ei, rugă pe cei doi draci să continue s-o bată pe

Giovanna.

Giovanna fu coborâtă de pe spalier. Fu ridicată şi Carla de pe jos. Ţinându-se de mijloc, cele două femei se-mbrăţişară şi-ncepură să plângă, în timp ce drăcoaica galbenă şi cei doi draci albaştri ţopăiau şi se bucurau în jurul lor.

Atunci sosi însă dracul cel verde, care-i alungă pe cei trei colegi ai lui, o luă pe Carla-n spinare şi fugi cu ea, în timp ce Giovanna era târâtă de-acolo spre un cazan liber, unde dracii o aruncară ca pe-un fulg, dar ca pe-un fulg greu şi Giovanna căzu ca un pietroi în mijlocul cazanului cu smoală fierbinte, urlând şi zbătându-se şi regretând bătaia de pe spalier, în timp ce Carla se bucura ca o liceancă şi-n sufletul ei mare viaţa parcă acum de-abia intra ca la ea acasă.

Dracul cel verde o dusese iar în grădina lor verde şi-o săruta şi-o sfătuia să nu se mai lase târâtă în astfel de ispite drăceşti.

Atunci Carla se gândi că iadul e pavat cu intenţii bune şi-şi aduse aminte cum se-ntâlnise după câţiva ani cu Federico. Era la o recepţie. Acum Federico era căsătorit cu Giovanna şi aveau doi copii. Carla-l reperă pe Federico şi-l privi cu ură. Era singur, fără Giovanna. Vru să-i iasă în cale. El o evită de vreo două ori, dar a treia oară nu mai reuşi.

— Sper că nu te-a jignit ce s-a-ntâmplat atunci… murmură el.

Carla-l privi cu atâta dispreţ, de parcă Federico ar fi fost asasinul propriei sale mame. Erau într-un colţ mai retras al petrecerii, o petrecere destul de oficială, dată de un hotel cu care agenţia Cariei avea relaţii de lucru. Caria l-a privit cu şi mai mult dispreţ, era de parcă Federico îşi omorâse nu numai mama, dar şi proprii copii, şi-atunci l-a scuipat. Apoi i-a-ntors spatele. Şi s-a-ntors deodată iar, brusc. Federico îşi ştergea obrazul şi ochii, cu batista lui imaculată, mirosind desigur a colonie scumpă, o batistă *bleu-ciel* şi-atunci veni din nou rapid spre el şi-l mai scuipă odată. După care se-ndepărtă de el definitiv. L-a văzut iar peste două minute, când s-a-ntors să-şi admire iar opera.

Federico tocmai era cu paharul la gură şi privea în direcţia ei. Atunci Carla a zâmbit, i-a făcut un semn prietenesc cu mâna, în semn că nu e supărată.

Federico a lăsat paharul de la gură, a zâmbit şi el stânjenit şi i-a făcut un semn şi el cu mâna, dând din umeri, cu o privire bună şi tristă. A surâs şi Carla a-nţelegere. De-atunci au mai avut prilej să se vadă, se prefăcea că nu mai poartă ranchiună şi chiar lui Federico nu-i mai

purta ură. Dar pe Giovanna ar fi fost în stare s-o sfâşie. Căuta însă un prilej. Iată că-l găsise. Şi meritase ce făcuse.

De când se despărţise cum se despărţise de Federico, nu mai cunoscuse alt bărbat până la Costică. Apoi se dedicase lui Tino. Şi se refulase. Mai încercase vreo două experienţe, amândouăse-ncheiară lamentabil, aşa că nu se mai căsători. Iată însă că-n iad, în mod cu totul şi cu totul paradoxal, îl găsise pe dracul ăsta verde, care era atât de bun cu ea şi nu numai că era bun la suflet.

Şi ducea cu el o adevărată viaţă de familie. Aveau şi prieteni cu care se vizitau, pentru că în iad viaţa nu-i chiar aşa de oribilă, dacă ştii să te aranjezi.

Iar Tino, săturându-se să mai aştepte un semn de la Costică, semn care nu mai venea, se hotărâse să meargă el în România. Era convins c-o să-l găsească acolo pe Costică, şi-o să-i cadă-n braţe, trebuia făcut asta cât mai urgent.

Iar Jacqueline se purta în ultima vreme foarte ciudat. Nu mai spun că era mereu pe gânduri şi-l privea pe el într-un mod care era atât de straniu, dar atât de straniu…

Simţea că trebuie s-o părăsească imediat, dar imediat. Nu-i spuse de-aceea nimic de intenţia lui de-a pleca la Bucureşti.

Iar când dracul cel galben se dezintegra în metroul acela parizian, atacat de numărul invocat de 8, Tino era deja îmbarcat în autobuzul care se pregătea să-şi ducă la Orly călătorii.

După ce se-ntâmplase treaba cu dezintegrarea şi fuga din staţia de metro unde poliţia venise cu maximum de viteză, Jacqueline era răvăşită-n ultimul hal.

Intră cu 8 într-un bistro. Îl privea acum pe 8 cu o frică grozavă. Şi nu era de loc convinsă, dacă el îi doreşte sau nu binele.

Iar dracul cel negru se plimba nervos prin încăperea tapisată cu trupurile omeneşti chinuite, iar dracul cel galben îl urmărea respectuos.

— Nu poate fi desigur decât cineva din cer, repetă a nu ştiu câta oară dracul cel negru. Dar oare de unde ştiu ei oare de experienţa noastră cu Jacqueline, de unde?

— Dar nu pot cumva să-ne-mpiedice?

— Nu, nu, e foarte complicat. Nici vorbă… ceea ce e rău e însă că

nu mai putem continua ca lumea urmărirea nenorocitei ăleia. Şi asta nu-mi place de loc, am nevoie de vreo două mii de ani ca să-ţi dau iar trup, că atât durează efectul numărului ăla nenorocit, iar dacă trimit pe altul, e şi mai aiurea…

— Într-adevăr, recunoscu dracul cel galben. Deci ea cât mai are?

— Mai puţin de două săptămâni, dar o s-o avem pe scumpa de fetiţă în mod precis înapoi, că Tino a şi plecat de la Paris, spuse el deodată, infernodescifrând comunicarea care-i apăru deodată pe perete.

Într-adevăr, staţia automată de la Orly, montată de dracul galben imediat ce acesta observase că Tino-şi luase biletul de Bucureşti şi vizele, îi informă pe cei doi că avionul cu Tino decolase deja.

— Da, dar s-ar putea ca să meargă şi Jacqueline la Bucureşti şi să-l omoare acolo, poate-ar mai avea timp.

— Ai uitat că i-am făcut figura cu actele şi n-are niciun fel de acte. Nu mai ştii de ideea mea să-i facem şi porcăria asta?

— A… da… îşi aduse aminte şi galbenul.

— Ce facem? zise negrul. Îmi pare rău că nu pot s-o aduc deocamdată înapoi. Trebuie să mai aşteptăm vreo douăsprezece zile. Dacă tu erai acolo, îi schimbai programul la microprocesorul din şira spinării şi-o întorceam mai devreme, ca să fim mai siguri.

— Păi ar putea fi trimis Sarsailă, el oricum are ca şi dumneavoastră program anti-număr şi mai are şi capacitatea firească de-ntrupare, reînnoibilă la 20 de ani.

— Păi da, dar am cheltuit deja din capacitatea generală de-ntrupare atâta cu scârba asta de Jacqueline şi cu tine şi dacă-l mai trimit şi pe Sarsailă, nu mai putem să facem distracţii de-astea cinci sute de ani de-acum încolo…

— E-adevărat… zise galbenul, dar dacă Jacqueline ne scapă?

— Păi cum să ne scape? se miră dracul negru. Peste douăsprezece zile microprocesorul reacţionează şi o teleportează aici şi-atunci să vezi ce distracţie…

— Bine, dar dacă îngerul ăla îi găseşte microprocesorul ăla…

— Oricum, n-are cum să-l influenţeze, că nu are numărul nostru. Şi afară de mine şi de tine, nimeni nu-l mai are. Singura lui posibilitate

e să-i bage numărul lui de atac şi s-o dezintegreze. Şi-atunci două mii de ani n-o mai putem chinui.

— Păi de-asta mi-e frică şi mie…

— Mă rog, ăsta-i riscul.

Atunci se auzi o bătaie-n uşă.

— Intră! spuse dracul cel negru.

Era Carla.

— Ce doreşti?

Dracul cel negru rămase perplex. Cum îndrăznea unul din penitenţi să bată la uşa lui?

Se gândi să ordone imediat o execuţie cumplită, fără s-o mai asculte. Aşa era de altfel normal!

— Am fost numită ghidă, apucă ea însă să spună, pentru excursia marţienilor în iad şi voiam să vă-ntreb dacă sunteţi de-acord şi dumneavoastră, spuse ea.

— De ce nu? zise atunci dracul cel negru, căruia-i plăcu supunerea ei. De ce să nu fim de acord? Dar pentru că tot am nişte supărări şi trebuie puţin să mă defulez, n-ai să te superi dacă am să te-aleg deocamdată pe dumneata pentru o bătaie scurtă.

— Ce fel de bătaie? se miră Carla.

— Ai văzut vreodată beţe de-alea cu care se bat pe pământ blănurile? întrebă dracul cel negru.

— Da, am văzut, răspunse senină Carla.

— Ei bine, du-te te rog până la camera 79 şi adu-mi o găleată cu apă şi un băţ de ăla.

— N-ar fi mai bine s-o batem cu un băţ de bambus? interveni dracul cel galben.

— Bine, cedă dracul cel negru. Cu ce preferi cu băţul de bambus sau băţul pentru blănuri?

— Iertaţi-mă dar această execuţie este legată cumva de propunerea ca eu să fiu ghidă pentru marţieni?

— O, nu… râse dracul cel negru, n-are nicio legătură, e o toană momentană.

Neavând ce face, Caria se duse la camera 79, luă băţul de bătut blănuri şi o găleată cu apă. Apoi intră iar în camera dracului negru. Dar cum intră ea, o văzu prietenul ei, dracul cel verde, care se gândi că

biata de ea iar va fi chinuită. Şi vru să intre şi să intervină pentru ea, dar asta ar fi fost chiar foarte periculos. Şi pentru el şi pentru ea. Atunci se puse să asculte la uşă.

Caria se dezbrăcă şi se-ntinse pe jos. Apoi dracul cel verde îi auzi urletele. Şi-ncepu şi el să plângă, fiindcă o iubea cu adevărat pe Carla. Dar dracul cel negru, ieşi repede pe coridor, îl apucă de coadă şi-l băgă şi pe el înăuntru. Ca să asiste cu toţii la mizeria trupească a Cariei.

Caria primise deja opt lovituri. Dracul cel galben, care o lovea, o pocni şi-a noua oară. Şi Carla urlă iar. Dar ştia că nu mai are de primit decât şaisprezece. Şi-o aşteptă pe a zecea. Ca să suporte mai uşor loviturile, se gândi la Tino. Ce-o fi făcând acum Tino? Lovitura a zecea o pocni însă cu cea mai mare bestialitate în lungul spinării.

CAPITOLUL 16

Pe aeroportul Otopeni, din apropierea Bucureştiului, Tino coborî din elegantul aparat al companiei AIR FRANCE.

Iar eu în acelaşi timp eram desigur tot în Bucureşti. Stăm la telefon cu Siukiwa. Alias Marta. Ea – mi povestea foarte nervoasă toată chestiunea cu spargerea radiocasetofonului.

— Da' tu n-ai nimic să-i spargi?

— Păi ce să-i sparg? De unde?

— Nu poţi să rămâi aşa! Ce dacă ţi l-a reparat el? Era al tău! Tu ştii cât costă aşa ceva?

— Îmi închipui!

Deceniile trecuseră neaşteptat de repede şi m-apropiam de patruzeci de ani. Dar mi se părea că găsisem în fine femeia potrivită pentru mine. Mi se părea că fiecare gând al meu îşi găsea în ea răspunsul potrivit. Totodată mi-era oarecum frică de această apropiere. Marta era pentru mine ca un astru care se-apropie prea tare şi-mi va distruge propriul astru. Era ca o imagine de vis, uşor şi de coşmar. Simţeam în ea piatra cosmică, nu altceva. Şi-atunci toată umanitatea mea se emoţionase cumplit.

Mai ales că ea era de o sinceritate totală. Tot sufletul ei era pus pe masă. Şi mai era şi foarte bună la suflet. Şi frumoasă. Şi inteligentă. Şi tânără.

Deci ce mai… toate calităţile…

Fără ea mă simţeam singur. Ca un naufragiat cosmic. Pe o planetă pustie.

Acum mă sunase ea. Era foarte enervată.

Eu o ascultam, o ascultam şi doar din când în când mai interveneam. Şi-o întărâtam. Contra lui Costel. Pe care-l uram şi eu acum.

De fapt amândoi ne completam foarte bine. Adică eu şi Siukiwa – Marta.

Apoi am intrat în spital. Făcusem o infecţie la genunchi de la o căzătură mai veche sau era probabil un fel de reumatism. Cert e că aproape nu mai puteam merge. Şi m-am internat. Marta mă vizita mereu. În fiecare zi. Aveam o rezervă şi Marta mă vizita, sta cu mine ore-ntregi şi-mi povestea viaţa ei.

— Uite-o că vine, îmi spuse alt pacient, un ţigan cărător de mobile.

Era într-adevăr ea. În rochia cu desen portocaliu pe fond alb, subţire ca un stânjenel, fără mofturi, ca o liceană şi-n curtea Spitalului Brâncovenesc, iată-ne faţă-n faţă.

A doua zi a plecat la mare. N-ar fi vrut să plece, au tras totuşi nişte prieteni de ea, o pereche şi a plecat. S-a dus.

— Ai grijă de tine, i-am spus eu înainte de-a pleca, iar ea s-a repezit la mine şi m-a sărutat.

Mai pe seară stăm de vorbă cu nea Bălan, alt pacient, un cazangiu de la Griviţa Roşie, care zicea de doctorul nostru:

— Nu ştiu dom'le, dar te ia aşa, ţigăneşte şi-ţi intră-n suflet…

Apoi m-am retras şi m-am dus să fumez. Mi se părea că Marta asta parcă a venit din altă galaxie. Şi viaţa mea parcă lua altă întorsătură. Era ca atingerea ciudată direct cu gândurile, de o fiinţă din altă galaxie. Sau, prozaic fiind, era de fapt contactul poate mai mult cu altă generaţie. Dar simţeam că trăiesc un sentiment de identificare cu mine însumi, de împlinire, simţeam acum că fac parte din aceeaşi generaţie sau aceeaşi galaxie cu ea.

Era o altă lume care se apropia de mine, ca un roi de stele, ca o galaxie, în care-ţi recunoşti ca-ntr-o oglindă imaginea.

E chiar dublul tău. Pericolul e foarte mare – e cochetăria între materie şi antimaterie, care prinde parcă acest chip.

— Suntem însă păcăliţi de-o formă animală, gândeam eu, a reproducerii ca instinct, a plăcerii ca necesitate dobândită (în sens pavlovian) şi-n acelaşi timp treaba duce la ideea de datorie împlinită, un pas spre împlinirea socială…

Mă pregăteam să mă culc. Luasem şi tranchilizantul. Dar somnul încă nu venea şi iată că se-apropie lumea aceea ca o lună mare, albă, văzută mult mai de-aproape. Ca dintr-un vehicul cosmic. Era contactul chiar cu Dumnezeu. Eram ca revenitul din deşert, care-n demenţă de post şi abstracţiune s-a apropiat în fine de El.

Şi mă durea. Mă durea tare sufletul. Mă gândeam la ochelarii ei rotunzi. La faţa cuminte şi agresivă-n acelaşi timp. Când a plecat şi m-a sărutat, sufletul ei mi-a atins obrajii.

— S-o fi gândind oare la mine? mă-ntrebam.

Şi era ora zece seara.

— O fi ajuns la mare, mă gândeam eu mai departe şi-mi veneau în minte frânturi povestite din viaţa ei. Cert că n-avusese noroc.

Dar deodată, aşa cum stăteam în pat şi mă gândeam s-a-ntâmplat ceva uluitor. Adică am avut o impresie foarte puternică în legătură cu ea. Am avut senzaţia foarte concretă că o văd. Dar foarte concretă a fost senzaţia.

Era ceva foarte nedefinit. În orice caz părul îi flutura şi ochelarii îi luceau. Atâta tot. Era undeva în aer liber, cred şi ochelarii îi luceau, părul i-era uşor, dar foarte uşor, dus în spate de vânt şi ochelarii îi luceau. O lumină i se reflecta oricum în ochelari.

Am avut însă mai presus de toate o senzaţie foarte concretă a prezenţei ei, care era apropiată nu ştiu cum, dar mi s-a părut un fel de mesaj, m-a apucat o uşoară durere, o uşoară nelinişte, a vorbit cumva despre mine? m-am simţit prezent ca într-un vis în apropierea ochelarilor care străluceau, a vântului care-i dădea părul la o parte, ca o mângâiere uşoară. Prezenţa mea a fost doar punctiformă. Dar în relaţie cu prezenţa mea reală de-acolo.

Şi-atunci deci, la ora 22, în ziua aceea de marţi, la mare, la Costineşti unde era ea, ce s-a-ntâmplat?

Oricum, parcă sufletul meu prezent acolo nebănuit s-a-ntors înapoi în camera mea de spital, mi-a intrat la loc în trup şi m-a plesnit în piept ca un zgârci.

Şi-n acel moment am simţit că mă doare grav sufletul, că o căldură neplăcută mă-nvăluie şi parcă-n acel moment ea avea nevoie de ajutor, nu ştiu de ce am simţit asta, sau o concentrare se petrecea-n ea, şi totul într-o scurtime fantastică imaginea aceea, dar totuşi violenţa rară am recepţionat-o, ea venea totuşi cu viteza luminii, chiar acea reflecţie din ochelarii ei în această noapte, în care ea simţea rafalele uşoare ale vântului.

Poate era undeva la un restaurant între prieteni, la mare şi poate a venit vorba de mine. Poate era pe malul mării cu cineva şi marea îi făcea bine şi lumina care-i făcea ochelarul strălucitor îi dădea un sentiment interesant sau chiar decisiv.

Dar eu ce căutam acolo? Fiindcă mă simţeam acolo… Poate totuşi Marta era la Bucureşti şi se uita la televizor, poate se-ntâlnise iarăşi cu Dorel sau chiar Costel, cine ştie de ce…

Sau era în tren… dar ce să caute în tren la ora asta? Şi poate era totuşi în tren, deşi era vorba să plece cu maşina… şi-atunci o lumină de pe drum îi surprinsese ochelarul ca flash-ul unui fotograf.

Şi văd nu ştiu de ce avioane decolând, văd marea, văd rochia ei atât de simplă, acoperindu-i picioarele, saboţii ei albi, nisipul poate sau piatra de pe terasa restaurantului.

Poate bea alene dintr-un pahar şi e într-o conversaţie şi lumina de la un felinar, la o întoarcere de cap, i-a prins ochelarul care a zvâcnit scurt, iar eu, de-acolo din Spitalul Brâncovenesc, din patul meu nr. 99, am simţit tocmai acest moment, poate chiar lipsit de importanţă – şi-a trebuit să primesc raza care m-a străpuns ca o împuşcătură, din depărtare, un zvâcnet de lumină. Printr-un ochelar. Atât.

Şi totuşi de la ora aceea 22 senzaţia mea de teamă a ţinut patruzeci şi cinci de minute. Şi mă obseda, mă obseda pur şi simplu mişcarea vântului în părul negru, potrivit de scurt şi buzele, care nu râdeau acum, nici nu erau strânse, erau destul de căzute, relaxate mai bine zis, obrajii nu ştiu: erau normali… erau plini de febră… nu ştiu…

Rochia era oricum simplă. Saboţii – albi.

Şi deci la unsprezece făr-un sfert toată senzaţia se termină şi-n curtea bisericii spitalului un câine începu să latre, fără nervii prea încordaţi, era mai mult o lătrătură de plictiseală calmă.

Apoi de la maternitate începură să se-audă urletele unei femei care năştea. Câinele, sensibil se pare, începu acum să latre cu furie.

Şi femeia ţipa şi câinele-i ţinea isonul şi-o ajuta poate să treacă de chinul cumplit.

Iar Marta se chinuia şi ea atunci în braţele primului bărbat pe care-l cunoscuse de când venise pe pământ. Căci Siukiwa, care purta pe ea chipul şi trupul Martei se zvârcolea în fine în chinurile dragostei, posedată de-un bărbat tânăr, nerăbdător, sigur de sine.

Bărbatul era Tino. După ce se-nvârtise vreo câteva zile prin Bucureşti şi taică-su era de negăsit, se hotărâse să plece şi el la mare.

În valurile mării o cunoscuse-n ziua aceea pe Marta. Idila fusese scurtă, dar furibundă.

Siukiwa, care tremura de curiozitate, deşi amintiri în creierul şi trupul Martei existau, dar erau mai mult subconştiente. Şi voia şi ea să cunoască un pământean.

Şi să-l cunoască mai serios, nu numai ca pe mine, care-ntâi mă pierdusem în intelectualizare şi drăgălăşenii, iar acum, colac peste pupăză, mă mai şi îmbolnăvisem.

Şi Tino îi plăcu. Îi plăcu chiar din primul moment. Şi după ce se cunoscuseră, rămăseseră tot timpul împreună. Pe seară mâncaseră la hotel la restaurant. Apoi ieşiseră iar pe malul mării. Dansaseră la o discotecă de pe plajă. Apoi se duseseră-n mare departe şi făcuseră iar baie. Marta avea costumul la ea. Şi Tino. Dar şi le scoaseră amândoi şi-nnotară până-n larg. Şi-acolo, în apa mării se-mbrăţişară. Gustul buzelor şi gustul mării, gustul trupului plin de mare, aşa ceva nu se uită o viaţă-ntreagă… Apoi se duseră-n desişul unde-şi lăsaseră hainele. Marta-şi puse întâi ochelarii. Tino o sărută atunci şi-o ră de la un felinar de pe faleză străbătu până la ochelarul ei, iar raza aceea probabil ajunse până la mine, care stăteam în patul cu numărul 99 de la Spitalul Brâncovenesc şi mă gândeam la ea.

Apoi se-mbrăcară, merseră iar la hotel şi mai cerură o sticlă de vin. Se priveau numai în ochi. Şi vorbeau desigur franţuzeşte. Fiindcă Marta ştia ceva franţuzeşte şi deci Siukiwa se descurca astfel.

Şi-apoi de-abia se petrecu trădarea. Cei doi urcară-n hotel în camera lui Tino şi noaptea-ntreagă dură lăcomia şi curiozitatea Martei, ca şi nesimţirea de animal tânăr a lui Tino, care se bucura în mod firesc de ce i se oferea: marea, femeile, trupul lui tânăr şi plin de ardoare.

Marta petrecu astfel cu el cele încă două-trei zile cât mai putea sta la mare, fiindcă avea o filmare şi oricum ceea ce o interesase se

şi-ntâmplase.

Iar Tino revenind în Bucureşti, îl căută iar pe taică-su, dar desigur, în van, fiindcă Mardare Costică îşi avea treburile lui în planeta Marte.

Ideea de-a se propune şi pământenilor abia aduşi cu ultima farfurie zburătoare să participe la o excursie colectivă în iad îi venise savantului. Şi el fusese susţinut de Lululaku.

Şi iată de ce. Savantul era supărat de insistenţele lui Costică pentru formarea comandourilor. Şi Căpetenia părea să se-aplece din ce în ce mai mult spre această tendinţă. Era de altfel ceva în genul lui. Dar Savantul avea nevoie de timp. Deşi rezultatele erau deja promiţătoare. Dar pe urmă toate oalele s-ar fi spart în capul lui.

Căpetenia îl primea mereu pe Costică şi stăteau de vorbă îndelung, în timp ce Savantul se chinuia-n laborator numai el ştia cum. Şi Căpetenia, aflat acum sub influenţa lui Costică, îl tot grăbea.

Iar Lululaku devenise acum o persoană foarte importantă şi pe de altă parte îi purta Savantului o recunoştinţă foarte vie. Aşa că nu-i de mirare că-l susţinea.

Când i se făcu propunerea cu excursia-n iad, Costică aproape făcu o criză:

— Bine, dom'le, zise el Căpeteniei, dar tocmai acum când noi avem atâta treabă, mie de turism îmi arde?

Şi ca să-l mai îmbune, Căpetenia decise ca până la plecarea-n iad să fie măcar schiţate comandourile. Cu acest prilej Costică avu norocul să cunoască o mulţime de lume. Una din aceste persoane respectabile era chiar Yeti, da… da… nu vă miraţi. La acea dată omul zăpezilor, omul Yeti, era în planeta Marte.

Dar să vedeţi care era povestea lui. Yeti fusese iniţial un simplu păstor prin munţii Nepalului. Şi cum stătea el prin munţii Nepalului şi-şi păştea turmele, avu o idee. Care-i veni de la o oaie. Una din oile lui începu deodată să crească foarte tare. Ceea ce bineînţeles îl bucură pe păstor. Dar oaia crescu la un moment dat atât de tare, că-l puse pe gânduri pe păstor.

Şi-apoi crescu atât de tare, încât chiar îl sperie. Oricum creşterea ei trebuia oprită. Păstorul Yeti, care nu era un prost, şi-a dat seama că oaia mestecase vreo iarbă. Într-adevăr, apucându-se să urmărească oaia, văzu că ea se tot dă la o anume buruiană. Yeti, care ştia mai toate

buruienile de pe plaiurile acelea, nu ştia această iarbă. Şi mai era ceva. Oaia, care devenise uriaşă, noaptea dispărea. De-aceea într-o seară nu vru să scape oaia din ochi. Şi văzu cum pur şi simplu oaia-i piere din faţa ochilor. Azi aşa, mâine aşa… el căzu iar pe gânduri. Totodată se bucură că oaia nu mai creştea. Rămăsese la mărimea şi greutatea unui bou. Atunci Yeti se hotărî şi mâncă şi el din iarba aceea – şi crescu văzând cu ochii. Când ajunse pe la trei metri cincizeci, se opri. Dar noaptea nu se-ntâmpla nimic cu el. Totuşi era necăjit, pentru că trebuia să se ferească acum de ceilalţi oameni. Ba chiar îl văzuseră câţiva, se speriaseră şi nu ştia ce să mai facă.

Atunci îi apăru Einstein în vis. Şi-i spuse:

— Tu n-ai fost înţelept. Ai mâncat o iarbă cu care noi facem experienţe pe pământ. Tu singur te-ai băgat în chestia asta.

Şi chiar în timp ce visa aşa, Yeti fu teleportat chiar în cer. Acolo-şi găsi şi oaia, care şi dispăruse de vreo trei zile şi nu se mai întorsese.

El se rugă însă de iertare şi atunci Einstein, care nu voi totuşi să-i redea dimensiunile lui normale, îl trimise însă-n planeta Marte, unde erau fiinţe de dimensiunea lui de-acum. Însă Einstein îi opri oaia.

Aşa că Yeti trăia de câtva timp în planeta Marte. Dar nu-i plăcea viaţa-n planeta Marte. Voia să revină pe pământ, la oile lui. Deşi probabil între timp oile se pierduseră sau i le luaseră alţi ciobani.

Se rugase tare de cei din Marte şi mai ales de Căpetenie, dar când auzi că pentru a ajunge pe pământ cu mijloacele marţiene trebuie să te faci pitic, nu-i convenise. Destul suferea el cu acromegalia, şi acum să cadă din lac în puţ? Şi plus că aşa pitic nici nu-l puteau lăsa pe pământ, fiindcă marţienii nu voiau ca pământenii să afle secretele micşorării fiinţei, fiindcă atunci pământenii, care erau nişte barbari, i-ar fi putut chiar invada.

Dar acum existau nişte condiţii ştiinţifice pentru reluarea dimensiunilor oficiale, aşa că fu propus şi el pentru comandouri.

Costică îl plăcu de la-nceput pe Yeti. Şi-ntre ei se crea chiar o strânsă prietenie.

Interesant era că Yeti avea tovarăşi de păcat, care gustaseră şi ei din buruiana cu pricina. Personaje cunoscute oarecum pe pământ, dar cărora lumea ştiinţifică nu le recunoştea încă existenţa. Unul era monstrul din Loch Ness şi celălalt: Şarpele mărilor. Dar în planeta

Marte era doar monstrul din Loch Ness, care devenise chiar un fel de subdirector în Ministerul Farfuriilor Zburătoare, de fapt mai mult un departament din Super-Ministerul Zborurilor Cosmice, condus de Căpetenie.

Ce se-ntâmplase de fapt cu Nessie pe pământ? Nessie nu era iniţial decât un simplu crustaceu. Dar un crustaceu având un sistem de gândire propriu. Pentru că în lacul scoţian Loch Ness se mai păstrase această micro-rasă de crustacei gânditori, care nu aveau însă civilizaţie, erau la nivelul oamenilor cavernelor, adică erau nişte boemi. Şi Nessie rămase la un moment dat singurul crustaceu în viaţă din rasa respectivă, care urma acum să se stingă. Cunoscând această problemă, cerul era interesat de informaţiile deţinute de Nessie şi mai ales de amplificarea lor. Nessie fiind însă atât de puţin dezvoltat informaţiile erau greu de prelucrat. Şi atunci se luă hotărârea ca Nessie să fie acromegalat, pentru ca însăşi culegerea de informaţii din mediul lacustru să fie mai bogată. A fost trimis atunci într-o noapte un comando de îngeri care l-au operat pe Nessie. Adică i-au fixat în sistemul genetic o drăcie care l-a supradimensionat într-o perioadă record. Astfel Nessie a devenit un monstru, dar nu din proprie iniţiativă, din întâmplare sau din imprudenţă de intrare-n păcat. Pur şi simplu era rodul unui *engeenering* celest. Iar acum făcea un stagiu de câţiva ani, în planeta Marte, pentru că se remarcase atâta nu numai prin informaţiile luate din mediul lacustru, dar şi prin reacţiile pe care le provocase oamenilor. Deocamdată de altfel trebuia distrasă atenţia lor de la el, aşa că fusese repartizat pe Marte, pentru perioada aceea de timp.

Căpetenia se gândea şi la el pentru unul din comandouri dar fiind vorba de o persoană de care era interesat direct Cerul, trebuia oricum cerută o aprobare. Şi atunci Căpetenia cam ezita.

Oricum însă un element de bază în acţiunea comandourilor avea să fie Şarpele mărilor. El, care avea sediul permanent pe pământ, se ocupa cu coordonarea răpirilor din Triunghiul Bermudelor. De altfel marea majoritate a viitorilor membri ai comandourilor proveneau din acest loc, adică fuseseră răpiţi pe-acolo.

Acum care era mecanismul acestor dispariţii. Se ştie că s-au făcut tot felul de speculaţii. Ba că ar fi acolo o anomalie gravitaţională, ba că dispariţia s-ar face într-un univers paralel, ba că s-ar fi datorat

unor bombe americane neexplodate, ba aşa numitelor gropi albastre, cauzate de vârtejuri marine. Adevărul era desigur cu totul altul. Şarpele mărilor, care mai fusese observat de pământeni, dar nu fusese niciodată pus în legătură cu misterul Bermudelor, era vinovat de tot. El conducea un punct înaintat al marţienilor situat în Marea Sargaselor. El dispunea de un comando alcătuit din cinci marţieni miniaturizaţi, care piu şi simplu arestau fiinţe umane în regiunea respectivă. Oamenii erau apoi miniaturizaţi, ţinuţi închişi în castelul submarin al Şarpelui mărilor şi de-acolo trimişi spre Marte, cu ocazia aterizărilor de rutină ale farfuriilor zburătoare. Aşa că nici vorbă de prostii ca acelea despre universuri paralele sau cine ştie ce alte gogoriţe pe care mintea înfierbântată a oamenilor, atât aştepta, un prilej, un prilej doar, ca să-şi dee drumul.

Iar Şarpele mărilor fusese om, în timpul Imperiului Roman. Era centurion şi ajungând la Porţile lui Hercule, cum i se spunea atunci Gibraltarului, avusese o aventură sentimentală. Cu o prinţesă de prin partea locului. Prinţesă exilată de marele imperiu galactic pe pământ. Din toată dragostea lor nu reieşise un copil, ci o idee. Ideea-i venise desigur tot lui Einstein, care dorea o experienţă în mediul marin pământean, unde nu avea deocamdată reprezentanţi. Uitând însă la transformarea lui în şarpe uriaş de mare să-i facă organe de reproducere, îl lăsă atunci să trăiască mai multe milenii în mările şi oceanele pământului, desigur, mai mult în oceane. Iar pe prinţesă n-o mai transformase şi pe ea în şarpe de mare. Aşa că oricum, Şarpele mărilor chiar dacă ar fi avut organe de reproducere, nu le-ar fi avut cum folosi, fiind singur în specia lui. Iar Şarpele mărilor fusese nu de mult contactat de marţieni şi-ncepuse să lucreze pentru ei, bucuros că i se dă o muncă de făcut, el – ca fost om, plăcându-i să aibă totuşi o activitate. Şi conducea atunci acest post înaintat al marţienilor, în care personalul se schimba periodic.

Deci însă Jim O'Connor se-ntâlni cu Costică. Fiindcă Costică nu ştia englezeşte şi nici Jim româneşte aveau un translator marţian. Dar nici acesta nu le ştia limbile. Însă după cum ştim, marţienii nu mai aveau nevoie de limbă, ei putând recepţiona mesajul uman încă dinainte de codificarea lui în limbă.

Şi atunci românul vorbea româneşte, americanul englezeşte şi cei doi se-nţelegeau de minune cu ajutorul marţianului, care

transmitea direct la creier fiecăruia.

— Deci, începu Costică, nu sunteţi de-acord.

— Nu, nu suntem de-acord, recunoscu Jim.

— Ce facem atunci cu omenirea?

— Riscul e foarte mare…

— Mi-nchipui. Dar află dumneata că eu am venit aici în Marte de bunăvoie, nu răpit, ca dumneata.

— Asta-i afacerea dumitale, îi spuse flegmatic americanul.

— Dar dumneata nu vrei să-ţi revezi copiii, nevasta, prietenii?

— Ba da, dar asta-i afacerea mea, nu a dumitale.

— Şi nu vrei să corelăm afacerile noastre comune?

— Principial n-am nimic împotrivă, dar nu ştiu de ce te legi dumneata de nevasta şi copiii mei? Dumneata vezi că eu nu mă leg şi nu mă interesează afacerea dumitale cu voluntariatul marţian!

— Dar dumneata nu vrei să salvăm omenirea de pericolul atomic?

— Ba da, sunt de acord. Dar cu singura condiţie ca aceasta să nu lezeze interesele ţării mele.

— Dar cum să le lezeze? Voi nu faceţi parte din omenire?

— Domnule, uite ce se-ntâmplă, eu sunt militar. Şi ca soldat trebuie să-mi respect jurământul militar.

— Bine, dar în jurământul militar nu era prevăzută o astfel de situaţie. Eu zic că trebuie să ne adaptăm condiţiilor concrete.

— Domnule, eu nu fac politică, conchise americanul, eu sunt soldat, ţi-am mai spus.

— Bine, dar n-aş putea discuta cu cineva de la voi care face politică?

— Domnule, din acest moment conversaţia noastră a luat sfârşit. Mi-a părut bine de cunoştinţă.

Şi americanul se ridică în picioare. Fără să-i întindă mâna lui Costică, se-ndepărtă atunci cu demnitate.

Costică-şi dădu seama astfel că Jim era prost. Prost şi îngâmfat. Făcea parte din genul oamenilor care ţin mai mult la o aşa-zisă onoare, decât la satisfacţia realizării a ceva. A ceva concret. Şi cel mai concret era pentru Jim onoarea, onoarea obiectualizată, căreia i se închina cu

un narcisism de june-prim de mahala.

Sigur că-i putea înţelege lui Jim suspiciunea, dar nu-i pricepea orgoliul nemăsurat, pentru că nu suspiciunea îl ghida pe Jim, ci poate frica de a-şi pierde postul. Într-adevăr, dacă el şi toţi americanii s-ar fi întors pe pământ, Jim putea ieşi liniştit la pensie. Aşa însă era şef, era lider şi cum altceva decât demnitate nu le putea oferi alor săi, fiind lipsit de idei şi poate chiar de curaj, în sens de curaj intelectual…

— Dar cum poate să aibă curaj intelectual un prost? se-ntrebă în concluzie Costică.

La care marţianul interpret, care nu se urnise încă nici el, îi răspunse:

— Fireşte… fireşte…

Şi-atunci Costică îi rugă pe interpret să-l conducă iar la Căpetenie, să vadă ce e de făcut.

PATIMILE GROZAVE ALE PĂMÂNTENILOR

CAPITOLUL 17

Şedeau muţi. Jacqueline îl otrăvea însă mereu cu gândurile ei pe 8.

Beau bere. 8 înţelegea desigur tot ce trecea prin creierul lui Jacqueline.

Ea-şi dădu seama deodată.

— Nu-i aşa? îmi înţelegi toate gândurile!?

— Da.

— Să mergem la mine. Trebuie să-l cunoşti pe Tino. Nu vrei?

— Ba da.

— Ce crezi că se poate face?

— Nu ştiu. Mă gândesc.

— Ai să mă laşi să plec din nou în iad?

8 tăcea.

Veni băiatul şi 8 plăti. Ajunseră iar la un metro. Străbătură porţiunea aceea din Rue de Flandres. O luară apoi pe Rue de Nantes. Se opriră. Intrară.

Pe masă era o scrisoare.

Dragă Jacqueline.

Toată viaţa noastră-n ultimul timp a luat o-ntorsătură ciudată. A

trebuit să plec. În căutarea tatălui meu. N-am mai putut aştepta. Nu ştiu când mă întorc. Aşteaptă-mă. Nu voi sta în România mai mult de două-trei săptămâni. Al tău, pentru totdeauna, Tino.

Jacqueline îi întinse şi lui 8 scrisoarea. Apoi se aşeză obosită pe-un scaun, singurul scaun din cameră.

— Mai am numai câteva zile, spuse Jacqueline şi-şi aprinse o ţigară.

Era aşa săracă odaia! Un pat, dulapul, un scaun şi-o chiuvetă. Şi-o masă mică, mică de tot.

O cameră de doi pe trei. Cum încăpeau atâtea?

8 citea scrisoarea. O reciti.

— M-ai bine c-a plecat, spuse el. Barem ai scăpat de ispită.

— Ispita era o şansă.

— Nu era nicio şansă, surâse 8 foarte trist. Niciodată ispita nu-i o şansă.

— Şi chiar nu există nicio şansă?

Ea începu să plângă încet. Lăsă ţigara-n scrumieră, îşi strânse genunchii la gură şi aşa chircită cum sta, plângea.

Geamul era deschis. Afară era o seară splendidă. 8 lăsă scrisoarea şi privi pe geam.

Jacqueline plângea tot mai tare. Se cutremura de plâns

Iar 8 n-o putea privi şi tot privea noaptea.

— Cum? Nu ţi-e milă de mine? auzi el şi Jacqueline icni de plâns.

8 se strâmbă. Apoi se strâmbă mai tare şi nu se mai putu reţine. Plângea şi el.

Încurajată de plânsul lui, ea respiră adânc şi se prăbuşi. Bătea cu palmele-n duşumea de furie şi plângea în hohote. El îşi muşcă buzele până la sânge, se repezi, îngenunche, îi cuprinse capul, dar ea se zbătea, nu voia, nu mai voia nimic. Şi deodată se opri. Faţa ei era ca o grădină peste care a plouat nopţi şi zile întregi. Şi pe care au răvăşit-o vânturile grozave ale tropicelor.

Atunci Jacqueline se opri din plâns. Îşi lăsă capul cuminte în palmele lui.

Era ca o vietate care se-mbulzea în faţa bunătăţii omului. Şi-şi lăsa tot sufletul. Risca tot.

Se ridică, se duse la chiuvetă şi-şi spălă faţa. Când se-ntoarse-i

spuse:

— Dac-aş şti că asta rezolvă ceva, m-aş sinucide iar.

Şi izbucni iar în plâns. Dar 8 nu mai voia s-o lase să plângă.

— Trebuie să ne distrăm! înţelege! Trebuie să ne distrăm! Te invit la film, dacă vrei sau la… la teatru, vrei?

— Dar nu pot. Nu pot! înţelege-mă!

— Dar trebuie să poţi!

Dar Jacqueline nu voia să-nţeleagă, nu voia să-nţeleagă nimic. Se aruncă pe pat şi iar izbucni. Sughiţa, hohotea, se cutremura. Era ca o apă repede de munte care distruge totu-n cale.

— Dar am o idee! Tu nu-nţelegi? strigă 8.

Dar Jacqueline nu-nţelegea nimic. Plângea mai departe, se cutremura de icnete şi horcăieli şi criza-şi urma calea într-un adevărat sindrom de isterie.

— Jacqueline! ţipă îngerul. Jacqueline! ţipă el şi mai tare. O scutură de umeri. Dar ea se apără, aproape-l izbi cu piciorul în faţă. El o trase atunci cu forţa de picior, o-ntoarse pe spate şi-i dădu două palme.

Jacqueline rămase năucă.

— Mă baţi? Cum? Tu mă baţi? De ce mă baţi? răcni ea.

— Tu nu-nţelegi că am o idee? spuse el blând.

— Ce idee? şopti ea şi din ochii ei albaştri, din care rămăsese doar o apă străvezie, încolţi vag, vag, dar vag de tot… ceva care nu era însă nici măcar speranţă.

— Te voi salva… îi spuse 8.

— Tu? Să mă salvezi tu?

— Da. N-ai văzut de ce sunt în stare?

— Ba da, zise Jacqueline, se ridică şi căută o batistă, îşi suflă nasul. Apoi se aşează lângă 8.

— Dar de fapt cine eşti tu?

Acum de-abia Jacqueline punea şi-şi punea această întrebare. Până acum totul i se păruse subînţeles. Dar acum dorea, dorea din tot sufletul să ştie cine e 8. Şi-şi dădu seama clar că el poate s-o salveze. Din moment ce-a reuşit în plin metrou să dezintegreze un om, înseamnă că nu-i de pe pământ!

Dar 8 nu-i spune cine e, n-avea niciun rost. O duse însă în seara aceea la teatru. La *Maison des Arts* «*André Malraux*», de la Créteil, o suburbie a Parisului. Aici era mai mult un fel de casă de cultură, dar ambianţa era plăcută, oamenii cuviincioşi, iar piesa, celebră: «Dama cu camelii» de Alexandre Dumas-fiul.

Lui 8 îi plăcu piesa. Şi lui Jacqueline. Deşi o ştia. Când ieşiră de la teatru era târziu. Centrul cultural de la Créteil era învăluit de-ntuneric. Luară R.E.R.-ul.

Ajunşi la Paris, se duseră la un restaurant. Mâncară scoici şi băură vin alb, ce-i plăcea mai mult ei.

— Mi-e frică, spuse Jacqueline.

Luă paharul şi bău. Vinul se terminase.

— Mai vrei? întrebă 8.

— Nu, mulţumesc, zise ea.

— Să nu-ţi fie frică, îi spuse 8. Totul se va rezolva.

— Da. Dar cum?

— Asta e treaba mea… nu te mai gândi… să bem pentru fericirea ta…

Şi-atunci îi mai turnă un pahar. Jacqueline bău gânditoare. Ieşiră pe bulevard. Erau pe Montparnasse.

— Este periculos, îi spuse el. Nu te mai pot lăsa singură, s-ar putea ca iadul să mai trimită pe cineva. Te poţi aştepta de la orice din partea lor. Dar, în acelaşi timp, eu ar trebui să plec pentru un timp…

— Să nu mă laşi singură…

— Trebuie să vorbesc pentru tine.

— Pentru mine? Ha-ha!

Atunci Jacqueline se înveseli brusc. Începu să danseze-n plină stradă. Fredona o melodie şi dansa.

— Ştii, sunt frivolă… îi spuse ea şi izbucni în râs. Da, sunt. Ce vrei de la mine? Sunt nebună, sunt frivolă! Dar ştiu că n-ai să mă salvezi! Dar îmi place că ştii să minţi… Ce frumos minţi!! De ce minţi aşa frumos?

— Nu mint, zău că nu mint. Pot încerca, nu ştiu însă dacă voi reuşi.

Dar Jacqueline nu-l asculta. Sărea şi ţopăia în plin Montparnasse.

Se opriră în faţa marelui cinematograf «Montparnasse 83». Patru afişe anunţau patru filme diferite în cele patru săli diferite. Juca: «Viens chez moi, habite chez une copine», «Eugenio», «Cafe-express» şi «Întâlnire de gradul trei». De ultimul afiş se rezemă Jacqueline, obosită de-atâta dans îşi suflă o şuviţă rebelă. Respiră.

— Ei, îţi place Parisul? c'est bien Paris, hein?

8 era gata să răspundă că nu. Dar i-ar fi stricat plăcerea. Totuşi acum parcă, parcă avea şi Parisul farmecul lui.

Jacqueline râdea ca o nebună. Izbucnise acum într-un râs nervos şi vorbea între cascadele de râs.

— Nu-i aşa c-ai să mă salvezi? Spune-mi c-ai să mă salvezi, te rog, te implor, minte-mă, minte-mă frumos!

Jacqueline vorbea foarte repede, aproape declama, parcă era o actriţă.

Ajunseră-n faţa hotelului în care stătea 8. Erau aproape de staţia de metro Montparnasse-Bienvenue.

— Aici stau, îi spuse el. Ar fi bine…

— Da, ştiu ce-ar fi bine, îi spuse ea. Dar mi-ai spus că ai treabă. Ce treabă ai?

— Ţi-am promis că te salvez, nu? Sau că-ncerc să te salvez. Trebuie să fac tot posibilul!

— Tu chiar vorbeşti serios?

— Da.

— Dar acum spune-mi ceva, te rog, iar te-ntreb, vezi? Trebuie să-mi răspunzi.

Îl privi pe 8 drept în ochi:

— Tu chiar eşti înger?

8 îi evită privirea, întoarse capul chiar şi tăcu stânjenit. Parcă era un stânjenel. Jacqueline nu mai insistă. Simţi însă nevoia să bea ceva. Trebuia să bea. Să bea vin. Mult. Dar îi fu ruşine de dorinţa ei şi-atunci spuse:

— Nu urcăm?

Urcară.

Era o cameră bună. Câtă deosebire între camera asta şi camera lui Tino!

Jacqueline intră în baie. 8 se-ntinse pe pat şi-ncepu să se

gândească.

Cântărea şansele. Mici. Foarte mici. Dar nu-i putea spune asta lui Jacqueline. Dar va vorbi cu Einstein. Va pleca în Germania, o va-ntâlni pe Angélique. Ea o să-i facă legătura cu Einstein. Trebuia vorbit cu el direct. Nu prin cosmogramă.

Trebuia asigurată şi protecţia lui Jacqueline. Nu putea s-o lase la Paris.

Jacqueline strigă din baie:

— Ce să fac? N-am cămaşă de noapte!

La asta 8 nu se gândise. Într-adevăr, ce era de făcut?

Dar Jacqueline nu se formaliză şi ieşi goală din baie. Era ca o lumină, frumoasă ca o lumină de avion noaptea.

8 se făcu livid. Apoi Jacqueline fugi repede şi se băgă în pat.

— Iartă-mă, spuse ea, dar n-am nicio pijama şi nicio cămaşă de noapte.

Şi râse.

Dar 8 se-ntunecă şi-i spuse blând şi-ntunecat:

— Jacqueline, trebuie să plecăm.

— Dar unde să plecăm? Mi-e somn…

— Trebuie să plecăm chiar în noaptea asta.

— De ce? Şi unde? Unde să plecăm?

— În Germania.

— Dar mi-e somn, vreau să dorm…

8 surâse. Era atât de neaşteptată Jacqueline, de copilăroasă, de nebună. Uite de ce-i arde ei acum, de somn, auzi…

— Jacqueline…

— Bine, fac ce vrei tu… dar n-am acte. Nici tu n-ai.

— Ne descurcăm.

— Dacă zici tu, ne descurcăm… Dar vreau să-ţi mai spun ceva… Să ştii că nu sunt o stricată, dar dacă n-o să facem dragoste, n-o să pot dormi în noaptea asta…

— Păi nu plecăm? Ţi-am spus că trebuie să plecăm… te rog…

Jacqueline se ridică. El se întoarse repede cu spatele şi ea intră cuminte în baie, lăsându-l pe 8 pradă unei nelinişti amare.

Amăreala avea însă gust bun. Era ca un bitter *Stock* şi era

combinat cu o cafea tare, scurtă şi fără zahăr.

Dar 8 nu cunoştea această rafinată amăreală.

Se simţea însă ca-ntr-o metaforă de Fănuş Neagu, ameţit într-o compresie uşoară de pelin, coajă de pepene galben şi venin, totul era tăios şi proaspăt ca o dimineaţă în munţi.

Dar era noapte, era la Paris. Jacqueline ieşi din baie.

— Mergem?

— Mergem, spuse 8, închiseră camera şi Jacqueline îl luă de braţ.

Ajunseră la Gara de l'Est. Suiră-n Orient-Express. Aveau să schimbe la Karlsruhe.

Stăteau la geam. Trenul porni. Partea de est a Franţei defila prin faţa lor în mare viteză.

— La ce te gândeşti?

— La nimic.

— De ce minţi?

— Da, mint, recunoscu 8.

— La ce te gândeşti?

— De ce sunt proşti oamenii, Jacqueline?

— Nu sunt proşti, sunt neştiutori…

— Am să-ţi spun ceva…

Dar nu-i spuse nimic. Tăceau amândoi.

— Ai ochii ca o ciorbă de peşte, şopti atunci Jacqueline, de ce ai ochii aşa?

8 o privi cu ochii lui verzui, un verde pal, care ducea spre galben.

Nu-i plăcu remarca ei. Era nesărată.

— Nu-ţi place ciorba de peşte?

Acum jacqueline greşi şi mai tare.

Atunci se ridică şi ieşi pe coridor.

8 se chinuia. Intrase-n nişte gânduri aiurea, cam deşirate, zău aşa! Iar Jacqueline, cu frumuseţea ei, îl tulbura, iar simţea amăreala aceea, de pelin, pepene galben şi venin. De ce era atât de frumoasă? De ce?

Jacqueline redeschise uşa compartimentului.

— Spune-mi, chiar eşti înger?

Zâmbea acum, provocator, îşi mijise ochii, îşi luase o mutrişoară de copil răsfăţat, un copil provocator, asta era.

Trenul era aproape pustiu. Compartimentul lor, un compartiment de cuşete, era numai pentru ei.

— Şi dacă aş fi înger?

— Eşti înger…

— Da, sunt înger…

Jacqueline intră, se aşeză lângă el.

— Asta am vrut să ştiu. Acum sunt mai liniştită. Dar spune-mi, dragostea e cumva ceva diavolesc? Chiar aşa?

— Nu, nu e ceva diavolesc.

— Atunci, de ce mă disprețuieşti?

— Nu te disprețuiesc. Dar ţi-am spus, vreau să te salvez şi suntem în criză de timp.

— Nu mă poţi salva! De ce? De ce mă minţi?

8 tăcea. Tăcu şi Jacqueline, apoi rupse tot ea tăcerea. Oftă şi spuse:

— De fapt, mi-e totuna…

Se apropiau de Strasbourg. La graniţă coborâră. Şi când trenul se puse iar în mişcare, se urcară. Acelaşi lucru făcură la Kehl. Acum pătrunseseră-n Germania. După Baden-Baden veni Karlsruhe. Coborâră. Legătura pentru Heidelberg o aveau tocmai peste două ore.

Ce să facă? Aveau timp. Unde să se ducă? Stătură-n gară şi vorbiră. Jacqueline îi povesti întâmplări din viaţa ei. Mai ales de când era mică. Povestea totul volubilă, foarte volubilă, nu ştia de ce. Se mira şi ea de ea. Niciodată nu fusese aşa volubilă, aşa veselă, chiar, ce era cu ea? îi spuse asta şi lui 8.8 surâse.

Ajunseră la Heidelberg în zori. Nu Heidelbergul de altă dată, Heidelbergul de azi, dar care e tot cam de altă dată, oraşul cochet, universitar, cu cea mai veche universitate germană, datând de la 1386. Dar şi un oraş al turismului, cu parcurile aruncate pe dealuri, cu celebrul castel din Renaştere, cu aşa-numitul Drum al Filosofilor pe un deal pe unde peripatetizau pe vremuri celebrii filosofi, probabil profesori pe la universitatea de-aici.

Oraş plin de turişti americani şi japonezi şi de alte naţii, care dacă tot vizitează R.F. Germania, trebuiau să treacă neapărat şi pe la

Heidelberg.

Nu e de mirare că-ntr-un astfel de oraş îşi instalase Franz-Wolf Stielike biroul de voiaj.

La ora aceea biroul nu putea fi deschis. Atunci Jacqueline şi 8 o luară halunga pe dealuri.

Heidelbergul se vedea la picioarele lor, cu toate cochetele lui poduri aruncate peste Neckar. Până la Rin, Neckarul nu mai avea mult, vreo 15 kilometri. Se-ntâlnea cu Rinul la Mannheim. Peste Rin era Ludwigshafenul, cu marile uzine BASF. Dar noxele de la BASF nu ajungeau până la Heidelberg.

8 şi Jacqueline priveau limba azurie a Neckarului, care parcă schia printre dealuri, făcea cristiane ca un Tony Sailer sau un Jean-Claude Killy.

Pe Neckar treceau două yole.

— Oare cum o fi în Paradis? întrebă Jacqueline. Aşa?

Şi arătă yolele.

— Parcă sunt două suflete, murmură ea.

Şi yolele, cu albul lor imaculat, despicau Neckarul ca nişte cuţite a căror plasele erau bărcile pe care stau deschise pânzele.

Sau poate numai catargele erau cuţitele şi despicau de fapt aerul, căruia-i plăcea să fie despicat.

— Nu ţi-e frig?

— Nu, spuse Jacqueline.

Se-apropia de 9 dimineaţa. Ajunseră la *Reiseburo,* dar Stielike era plecat. Se-ntorcea peste două zile.

Atunci 8 întrebă de Angélique. Nu ştia nimeni de ea. Dar după ce-o descrise foarte, foarte bine, cineva-şi aduse aminte de ea, dar apoi uită imediat, îşi ceru scuze, nu era sigur, mai bine să-ntrebe pe altcineva. Era bineînţeles un consemn de discreţie.

Dar fu asigurat că peste două zile se-ntoarce Stielike.

— Mai bine rămâneam la Paris, observă Jacqueline.

— Da… mai bine… Totuşi avem încă atât de puţin…

Jacqueline îşi şterse o lacrimă. 8 regretă că-i reamintise, dar…

— Mi-e somn! spuse imperioasă Jacqueline.

Găsiră o cameră. Era ziuă bine. Să mai doarmă la ora asta? Lui

Jacqueline îi pierise somnul. Şi lui 8. Jacqueline avea mare chef de vorbă.

— Viaţa mea a fost până acum o prostie, recunoscu ea. Ceea ce mă-ncurcat cel mai tare a fost frumuseţea mea. N-am ştiut ce să fac cu ea. Îmi dădeam seama că am un dar deosebit, eram extrem de încântată, dar atât. Poate n-aveam suflet. Sau n-aveam suflet suficient, dar ce e sufletul?

8 zâmbi:

— Oamenii care nu ştiu ce-i sufletul ajung în iad.

Iar fusese dur. Iar greşise. Jacqueline înghiţi gafa lui 8. Îl privi însă într-un fel foarte ciudat.

— De ce eşti prost?

— Eu, prost?

— Da. Acum eşti prost, iartă-mă, dar aşa e… nici tu n-ai suflet. Eşti un prost.

În ochii lui Jacqueline apărură iar lacrimi.

— Eu n-am suflet, sunt înger. Tu eşti suflet. Dar dacă ai sau nu suflet…

— Ce-i asta? Iar spui prostii… dar mă rog… asta eşti, n-am să te schimb eu.

Tăceau.

— Spune-mi, începu iar Jacqueline, cum e viaţa voastră a îngerilor?

— Nu e viaţă. E o… ştiu şi eu ce e?

— Şi viaţa. Viaţa propriu-zisă, ce e? Spune-mi! Tu trebuie să ştii!

— Viaţa e informaţie, draga mea, asta e…

— Informaţie? Ce informaţie?

Dar 8 nu mai putea continua. Ştia că nu trebuie să-i dezvăluie nimic din fundamentul sistemului. Pentru că nu avea voie.

— În fine, se liniști Jacqueline şi căzu pe gânduri.

Voia să doarmă. Dar nu putea. 8 nici nu se gândea să doarmă. Iar soarele plesnea în ferestre. Jacqueline se ridică din pat şi deschise geamurile. Se rezemă cu spatele de pervaz.

— Stai puţin, îi veni atunci lui 8 ideea.

Şi se gândi că ea are desigur implantat în şira spinării un

microprocesor. Şi de aici venea tot necazul. Diavolii
0 dotaseră cu aşa ceva, aici trebuia să fie cheia.

Îşi aduse aminte şi de un caz. Ceva demult. Pe la sfârşitul Evului Mediu. Era vorba de o vrăjitoare. La cazne
1 se depistase o umflătură sub şira spinării şi nenorociţii ăia de inchizitori bănuiau ceva. Şi rezultatul n-a fost decât moartea vrăjitoarei. Dar inchizitorii găsiseră ce doriseră. O maşinărie ciudată, foarte mică, foarte mică.

Dar dacă era un microprocesor, el putea fi reglat, nu?

— Dezbracă-te, îi spuse 8.

— Cum să mă dezbrac? se miră Jacqueline.

— Am o idee.

— Dar ce vrei să-mi faci?

— Numai ceva trebuie să văd. Apropie-te.

Ca hipnotizată, Jacqueline se apropie de el.

Şi noi cititorii români trebuie acum să ne-aducem aminte de *Povestea lui Stan Păţitul* a lui Ion Creangă, când Stan îşi opera nevasta ca să-i scoată coasta de drac.

— Ridică-ţi, te rog, cămaşa.

Jacqueline, neştiind ce să creadă, îşi ridică totuşi cămaşa. 8 începu să-i pipăie şira spinării cu grijă, încet.

— Ah, mă gâdil! râse Jacqueline.

Râdea de se prăpădea:

— Hai, hai, zău, termină…

Dar 8, foarte serios, căuta. În regiunea lombară îi găsi într-adevăr o umflătură uşoară. Sub ea se simţea ceva tare.

— E clar, spuse 8.

— Ce-i clar, eşti nebun, nu vezi că mă gâdil? Hai, termină!

— E clar, se gândi 8, neluând în seamă chiţcăielile ei, e foarte clar! E vorba de un microprocesor. Trebuie pur şi simplu scos. Sau poate fi reglat din nou, ca să mai câştigăm timp.

Se gândi totodată că poate dracii o minţiseră pe Jacqueline. Şi ea avea acum mai puţin până microprocesorul declanşa teleportarea. Dar cum să-i scoată microprocesorul?

— Mai stau mult aşa? se impacientă Jacqueline, care-ncepuse

să-i fie frig.

— Nu, Jacqueline, mulţumesc, îi răspunse 8, tot pe gânduri.

— Dar ce te-a apucat?

8 nu voia să-i spună treaba cu microprocesorul, pentru că făcea parte şi aceasta din setul de informaţii, pe care nu avea voie să-l dezvăluie.

— Ştii, îi spuse el totuşi, s-ar putea să ai nevoie de-o operaţie.

Şi atunci 8 se gândi la un chirurg. Dar oricum nici chirurgul nu trebuia să afle nimic despre microprocesor. Şi poate nici nu l-ar fi crezut.

Jacqueline se mai învârti puţin prin cameră. Apoi se-aşează în pat. 8 stătea cu mâinile sub cap şi se gândea. Ea se-apropie şi-l sărută uşor. A fost ca o petală de trandafir, care-ţi atinge buzele, când miroşi trandafirul. O undă rece, uşoară şi proaspătă, respiraţia lui Jacqueline se-nfipse-n sufletul lui 8. O căldură ciudată-l cuprinse, parcă-n interiorul lui se-nfiripa ceva.

— O fi sufletul? se-ntrebă el. De unde suflet?

Dar era chiar sufletul. Era puternic şi-n toată măreţia lui, sufletul.

— Ce-i cu tine, Jacqueline? întrebă el, zâmbi şi deschise ochii.

Jacqueline îl sărută iar. Apoi se lăsă la locul ei şi-ncepu să plângă cu faţa-n perne. 8 îi luă capul, îl aduse lângă braţul lui şi ploaia sărată a lacrimilor, caldă ca un izvor termal, se lipi de buzele lui mirate.

Picioarele fetei se lipiră de-ale lui şi Jacqueline începu să plângă-n hohote. Se văzu iar în iad aşteptând execuţia, se văzu dezbrăcată şi întinsă pe spalier şi loviturile care curgeau pe trupul ei.

La amintirea aceasta, trupul ei intră acum în convulsii, iar lacrimile îi biciuiau sufletul, de frică, de dezgust, se lipi atât de tare de 8, încât acesta nu mai putu gândi nimic şi se-nfăşură tot în braţele lui, iar dimineaţa, care se-apropia de prânz, intra pe geam cu un aer calm, de-afară nu se-auzea nimic şi-abia târziu când cei doi se despărţiră, 8 rămase treaz şi îngrozit, iar Jacqueline dormea acum, respira uşor, ca un copil, nici nu visa nimic, se odihnea doar, era ca o plantă, care se bucură de soare şi ziua se stârcea de geamuri, se-mprăştia prin cameră, iar 8 plângea-n raţionamente, era un plâns abstract, un plâns de insomnie, în care el se zbătea, sufletul lui era mare şi adânc,

încrâncenat, femeia lui trebuia acum apărată, ca un pământ, ca o patrie şi preţul nu mai conta, deloc, viaţa nu şi-o putea sacrifica, dar chiar nemurirea lui relativă era acum în pericol, liniştea cu care putea rezista în zeci de mii de ani şi iadul chiar putea fi acum acceptabil, dar nu, nu atât, asta ar fi însemnat crima, furtul sau alte mizerii şi-atunci sufletul s-ar fi sfârtecat. Nu, nu asta…

Şi-şi dădu seama că el acum nu mai gândeşte ca un înger, gândeşte ca un bărbat, dorea să fie chiar erou, dar nu pentru glorie, n-avea deloc cum să-l intereseze, era vorba de eroismul simplu al păstrării bunului dobândit.

Şi-atunci se gândi cu groază la-ntoarcerea lui în cer, care era atât de apropiată şi-şi dădu seama că cerul devine acum pentru el iad, atât de tare iubea pământul şi lucrurile astea brutale şi tari, pe care ţi le dădeau ideea de-a fi gospodar şi de-a apăra o femeie.

CAPITOLUL 18

În iad se pregătea un eşafod. Era pentru Jacqueline.

Erau aduse cângi, lanţuri, topoare, greble, frânghii, vine de bou, pâlnii, măciuci, tot felul de fiare, saci de nisip.

Dracul cel negru stătea tolănit pe-un şezlong şi-i era o lene… Privea aducerea uneltelor şi fuma un trabuc. Iar dracul galben stătea respectuos lângă el şi-i făcea aer cu o foaie de palmier.

Totul era gata. O mai aşteptau pe Jacqueline.

Dracul cel negru se simţea bine, gemea de plăcere şi iadul strălucea de limbile mari de foc şi se-auzeau răcnete de la abatoare. Acolo osândiţii mai de vază erau ciopârţiţi. Li se punea apoi carnea la loc şi erau iar ciopârţiţi.

— Mă tot întreb cine-o fi tipul care te-a dezintegrat, spuse dracul cel negru. Să fim atenţi.

Atunci sări sprinten în picioare. Plesni cu ciudă din coadă, apoi plesni cu coada pe dracul cel galben, care se prăbuşi.

— Scoală-te, îi spuse Negrul. Am glumit.

Dar Galbenul înţelesese poanta. Zâmbea. Se ridică.

— Nu te superi, nu?

— Cum să mă supăr? râse Galbenul şi-atunci Negru îl trăsni iar cu coada.

Acum Negru izbucni în râs. Râdea şi Galben. Dar nu îndrăznea să

se ridice.

— Ridică-te, îi spuse Negrul.

Galben se ridică. Şi Negru iar îl plesni. Şi Galben iar se prăbuşi. Atunci Negru se trânti şi el pe jos lângă Galben şi intră în convulsiuni. Aşa râdea el când se distra foarte tare. Intră şi Galben în convulsiuni. În fine se opriră din tot circul respectiv. Mai râdeau câte puţin, se linişteau, iar mai izbucneau într-o explozie uşoară. Apoi se liniştiră.

— Dacă ne scapă? spuse atunci Galbenul.

— Cine, Jacqueline?

— Da.

— Ei… nu ne scapă ea… nu ne-a mai scăpat nimeni…

— Totuşi, insistă dracul cel galben, mi-e frică să nu-i găsească microprocesorul.

— Şi dacă i-l găseşte?

— Da. Aveţi dreptate, tot degeaba.

— Sigur. Degeaba i-l găseşte, fiindcă nu i-l poate scoate. Asta e! Dacă i-l scoate, moare. Şi dacă moare-i a noastră! Vezi, bă, nătângule!?

— Da, se dumiri cu decenţă Galbenul.

De fapt pielea lui era de un galben murdar-verzui, ca muştarul.

— Cine-o fi tipul ăla? îndrăzni el. Vreun înger?

— Înger pe pământ, greu de presupus. Şi chiar dacă-i înger, ia mai dă-l dracului!

Începu iar să râdă, se stăpâni însă repede. Apoi observă:

— Jacqueline e proprietatea noastră…

— Da. Dar nu noi suntem cei mai puternici.

— Vezi că eşti nătâng? Iar eşti nătâng! Tu nu ştii că fără noi nu se poate? Noi suntem ca la automobilele oamenilor ţeava de eşapament. Pe-acolo se scurge răul, după ce s-a consumat.

Ca să schimbe vorba şi ca să-l mai şi îmbune puţin pe Negru, Galben începu să fredoneze o melodie.

— Taci dracului cu melodia aia! îi spuse Negrul. Am chef de altceva, nu ştiu ce…

Galbenul se gândi cum dracu' să-i facă o plăcere Negrului.

— Ce-ar fi să ne mai distrăm puţin cu tipa dracului verde? rânji atunci el.

— Aha, nu e rău, oricum o execuţie mi-ar face bine. Dar de ce s-o chemăm totuşi pe ea? rânji şi el, care se vedea însă că ideea Galbenului nu-i displăcea.

— Să vedeţi ce mutră o să facă prietenul nostru verde. Dac-aţi şti ce m-am distrat, dar ce m-am distrat data trecută! Ha-ha-ha!

— Ha-ha-ha! Ha! Păi atunci s-o chemăm, ce mai stăm?! Şi-l aducem şi pe el, bineînţeles!

— Trebuie să fie acum amândoi la şcoala de ghizi, remarcă Galben.

— Cu-atât mai bine… cu-atât mai bine…

Şi chemară un drac roşu şi unul portocaliu care tocmai treceau pe-acolo.

Caria era într-adevăr la şcoala de ghizi. Era singura cursantă şi îi preda dracul cel verde. Caria, cuminte, îşi lua notiţe.

Intrară dracul roşu şi dracul portocaliu.

— Bună ziua! spuseră ei în cor şi mărturisiră pentru ce veniseră.

— Dar mâine sosesc marţienii, observă dracul verde.

— Şi? râse Portocaliul.

— Trebuie să-ntrerupem cursurile, îi spuse Verde Cariei.

Porniră toţi patru spre locul de execuţie, dracul portocaliu şi dracul roşu veseli, Verde cu un aer serios şi spăsit, iar Carla, ce să facă şi ea? Se duse după ei şi-ncepu s-o mănânce uşor spinarea.

A doua zi, la porţile iadului se prezentară marţienii. Era un grup de vreo optsprezece excursionişti. Între ei Marta, Vanghelide şi Costică. Mai erau Yeti, Nessie, O'Connor, Lululaku, Savantul şi alţii. Între care şi alte două femei, afară de Marta.

Îi întâmpină dracul verde. După ce le controlă la toţi identitatea şi după ce controlă mai îndelung identitatea lui Vanghelide, îi lăsă să intre.

Se instalară cu toţii într-un fel de vehicul.

— Vă miraţi desigur cu toţii cum de-aţi primit permisiunea să ne vizitaţi. E prima oară, după cum ştiţi, că se permite aşa ceva. Dar sper că veţi fi încântaţi.

Întâi li se arătă locul unde soseau osândiţii, apoi coada la spaliere şi bătăile de la spaliere.

Costică se gândi că se-aştepta la chinuri mai cumplite. Dracul

verde, prinzându-i gândul, râse.

— Chinul nu trebuie să fie cumplit. Trebuie să fie degradant. Asta e totul. Ăsta e secretul. Şi din când în când trebuie acordate şi bucurii. Chiar plăceri. Noi de altfel încurajăm aici acuplările, chiar în cazane. Vă rog să poftiţi la cazane.

Martei îi venea pur şi simplu să vomeze. Nu ştia cum să scape de-acolo. Nici celelalte două marţiene nu ştiau cum să scape. Dar suportau, erau mai tari.

Iar Vanghelide se pierdu de grup. Ajunse în cabinetul dracului negru.

— Să trăiţi, spuse el simplu.

— Te-ai întors, Belzebuth…

— Nu mi-a fost uşor…

— E greu să stai aşa pe Pământ fără să-ţi chinui nişte oameni…

— Pe Pământ mi-am chinuit studenţii…

— Păi alea-s chinuri?

— Fac şi eu ce pot. M-aţi iertat?

— Eu nu iert. Tu ştii. Mai aveai doar câţiva ani de pedeapsă. De ce te-ai băgat tu însuţi în dezastrul tău?

— Eu de-aici sunt. Şi promit c-am să-mi fac datoria cu mai multă conştiinciozitate.

— Te-am pedepsit fiindcă ne-ai întrecut până şi pe noi. Ai fost mai crud chiar decât mine. Şi eu trebuie să fiu cel mai crud.

— Ce-i de făcut?

— Mă mai gândesc. Dar nu ştiai ce te-aşteaptă dacă vii aici?

— Am să vă dau nişte informaţii foarte utile şi despre planeta Marte.

— Nu mă interesează niciun fel de informaţii.

Excursioniştii ajunseră la eşafodul pregătit pentru Jacqueline.

— Aici ce e? întrebă Lululaku.

— Un eşafod, spuse dracul verde emoţionat.

Atunci fu adusă Carla.

— Caria, gemu Costică, recunoscând-o imediat.

Fură aduse nuielele de trandafiri cu ghimpi cu tot.

Sosea şi dracul cel negru, însoţit de Vanghelide.

Două drăcoaice se apropiară de Carla, ca s-o dezbrace de rasa ei portocalie. Purta acum o rasă portocalie.

— Opriţi-vă! spuse ea marţială, făcând aşa cum o-nvăţase dracul cel verde.

Dracul cel negru se-nverzi. Apoi se făcu iar negru şi se-nnegri şi mai tare decât fusese. Era uluit. Era excedat. Era ultraexcedat şi ultrauluit. De mult nu mai avusese loc în faţa lui o asemenea îndrăzneală.

Toţi tăceau.

Şi atunci Carla începu să spună un număr. Un număr kilometric. Şi hainele-i zburară de pe ea şi-n faţa marţienilor îngroziţi, Caria în decurs de circa zece minute se transformă în drăcoaică.

Îi crescură întâi copite la picioare, apoi braţele i se transformară-n labe, pielea i se-nchise la culoare şi-ncel, încet, începu să-i crească coada. O coadă lungă cu şfichi la vârf.

Costică avu o groaznică ameţeală şi se prăbuşi. Dar nimeni nu-l luă în seamă. Spectacolul era cumplit.

După ce împielițarea se termină, Caria respiră în fine liniştită şi-l privi pe Negru cu ochii ei care-arătau ca nişte cărbuni.

Dar Negrul privea beţele de trandafiri. Se urcă pe eşafod, târându-l după sine pe Vanghelide, luă mănunchiul şi-ncepu să-i care-n cap cu nemiluita profesorului.

Savantul era conducătorul grupului. Începu să protesteze. Protestă şi Lululaku.

Dracul negru se opri din bătaie, Vanghelide se văita ca o găină încolţită de-un câine.

— Dar nu e al vostru, surâse Negrul. E al nostru. Demult, de demult… şi aflaţi că a fost spionul nostru pe Pământ mai bine de cincizeci de ani şi l-aţi luat de-acolo poate mai mult din greşeală. Nu-i aşa, Savantule?

— Aşa-i, gemu Savantul, care desigur nu mai avea ce spune.

Şi nici Lululaku.

Vanghelide însă începuse şi el să spună numărul pe care-l invocase Carla. Săriră şi de pe el hainele şi-ncepu să se transforme treptat în drac. Acum leşină şi Marta. Dar Costică începuse să se

trezească din leşin.

Furios că-l scăpase şi pe Belzebuth din mină, dracul cel negru întoarse spatele excursioniştilor, îl apucă din mers pe Vanghelide de-o ureche şi-l târî după el prin iad, în timp ce Nessie râdea de se prăpădea, Lululaku aproape spumega de furie, iar Savantul observând-o pe Marta leşinată, se apropie de ea, căutând s-o trezească din leşin.

Iar Carla se apropie de Costică, care-o privea uimit:

— Ştii c-avem un copil pe Pământ?

— Ştiu. Am primit scrisoare tocmai când am plecat. De ce mi-ai ascuns asta douăzeci de ani? De ce?

— La ce-ar fi folosit?

— Cum la ce-ar fi folosit?

— Ai grijă de el, te rog, îi spuse Carla. N-aş vrea să nimerească şi el aici. Asta-i singura mea dorinţă.

— De ce mi-ai ascuns totuşi?

Dracul cel verde nu privi însă cu ochi buni conversaţia lor. Se duse la Carla, o luă de braţ şi porni mai departe, urmat de cei 17 excursionişti, pentru că Vanghelide nu mai era desigur între ei. Iar Marta îşi revenise. Jim O Connor mergea lângă Costică…

— Iartă-mă, îi spuse el…

— Îmi ceri iertare tocmai în iad? îi răspunse Costică destul de pierdut în gânduri.

— Dar de unde ştii româneşte? se miră acum tot Costică.

— Dar n-ai observat, n-am vorbit româneşte, mi-a tradus Lululaku…

— Iartă-mă, spuse Costică.

— Vezi? Şi tu ceri iertare-n iad! râse O'Connor.

Şi din acel moment cei doi bărbaţi deveniră prieteni. Iar O'Connor îi spuse că-şi dă seama c-a greşit. După tot ce văzuse până acum în iad. Îşi dădea seama că singura soluţie este cooperarea. Şi-i promise că-i va convinge şi pe ceilalţi americani să constituie comandourile, fără să mai ţină seama de ce armată dezarmează, numai să dezarmeze.

Iar când se-ntoarseră pe Marte, avură o surpriză. Şi ce surpriză! Pe Marte avusese loc o lovitură de stat. Căpetenia pe care o cunoştea

Costică şi alţi înalţi demnitari fuseseră arestaţi. Se pregăteau procese rapide, care riscau să se-ncheie cu execuţii capitale.

Savantul fu asasinat cum ajunseră pe Marte. Cum coborâră din navă, se trezi cu o rază de laser cald în piept care-l lăsă rece.

Lululaku însă deveni mare. El făcea parte din conspiraţie şi chiar era reprezentantul ei pe Marte.

Conspiraţia se desfăşurase tocmai în lipsa marelui Savant, fiindcă el avea în mână toată evidenţa sistemului de mecanisme, de maşinării. Iar sistemul ăsta ţinea-n spate toată planeta. Savantul avea şi cheile.

Lululaku se repezi şi-l controlă în buzunare. Legătura de chei era acolo.

Şi Lululaku fu numit în fruntea Supraministerului Zborurilor Cosmice, în locul fostei Căpetenii, faţă de care Lululaku avea şi mai multă experienţă, fiindcă zburase de nu ştiu câte ori, spre deosebire de Căpetenie care nu zburase decât o singură dată, în tinereţe, până la un asteroid din apropiere.

Iar eu îmi consumam mai departe marasmul sentimental cu Siukiwa travestită-n Marta.

După ce se-ntoarse de la Costineşti şi după ce am ieşit din spital, între timp genunchiul mi se vindecase, am ieşit cu ea. Ne-am dus la marele hotel «Intercontinental» şi am băut amândoi câte o oranjadă, d-aia bună, cum se face acolo. Şi Marta-mi dădu o scoică. Îmi spuse c-a cules-o pentru mine de la mare. Am fost foarte impresionat de-această scoică.

Of, doamne scoica! Iar eu credeam că am ceva şanse cu ea. Cu Marta adică.

Fiindcă ea e un om deschis. Dar de fapt eu m-am deschis. Şi am pierdut.

M-am lăsat atras. Ea făcea un joc, ăsta e adevărul! Credeam că ea se desface şi mă desfăceam şi eu, atras de aparenta desfacere.

Stăm în faţă la «Inter» şi eram fericit. Atunci nu-mi dădeam seama de poveste. Simţeam că o nouă viaţă mi se deschide.

Dar când am ieşit de-acolo, ea era grăbită. A luat un taxi.

Iar eu am rămas singur în mijlocul oraşului, îmi venea să sărut pe cine-ntâlneam în cale. Şi mă auto-felicitam de rezultatul întâlnirii.

Pentru scoica aia, care mă impresionase atât!

Era o vară dureros de dulce. Era ca lichiorul sau şerbetul. Şi iubeam acea vară cum iubesc copiii şerbetul, lichiorul sau rahatul.

Respiram voios, priveam «Intercontinentalul», troleibuzele care opreau în faţă, clădirea Teatrului Naţional şi Universitatea.

Cerul era albastru. Nu se-nnoptase.

Ne-ntâlnisem pe la cinci, acum era opt.

Şi hotelul «Inter», vai ce înalt era şi cum mai domina oraşul, ca un stup înalt plin de lume bună! Am pornit-o pe bulevardul Magheru. M-am amestecat cu plăcere printre lume.

Pe drum, două ţigănci mă opresc. Îmi cer ţigări. Le dau… Sunt atât de liniştit şi de sigur…

Şi mă gândesc şi cum au trecut deceniile. M-apropiam pe nesimţite de vârsta de patruzeci de ani, vârsta împlinirilor profesionale şi sociale. Dar cele sentimentale?

Totuşi, mă gândeam eu, la despărţire m-a sărutat. Înseamnă că mă place-ntr-adevăr.

Dar de ce era aşa distrată? De ce? Da… da… distrată… îmi dăduse însă scoica. Era un semn clar că mă place. Şi dacă totuşi, dacă nu sunt pentru ea decât un amic?

Trebuie să risc, mă mai gândeam eu. Aşa e viaţa. Ca un război.

Trebuie să rişti. Cum să cucereşti un cuib de mitralieră decât riscând?

Viaţa e un război, da… ca şi arta. Iar iubirea, iubirea e marele război…

— Dacă tu m-ai aştepta, mă luminam eu, mergând mai departe pe Magheru, aş putea pleca şi la un război adevărat cu inima uşoară, având fotografia ta în portofel şi-n raniţă nişte ciorapi de lângă pe care mi i-ai pus tu în ultimul moment. Vezi? îmi continuam eu gândul, sunt îndrăzneţ ca la război. Iar tu eşti cuibul ăla de mitralieră, care tragi cu sufletul tău plin de cartuşe explozive! Dar nu mă tem, urmam eu.

În momentul acela m-am oprit. Eram în faţă la «Leonida».

— Sunt un fanfaron… mi-am zis, da, sunt un fanfaron, asta e…

Apoi am renunţat să mai cred asta şi m-am gândit la altceva. Adică defectul e-n gândul meu despre mine. Îmi dau prea puţină importanţă… da… da… prea puţină importanţă… Asta e! Dacă-n gândul

meu pentru mine ar începe în fine viaţa şi-ar apare vegetaţia şi animalele, apa, aerul, nu? Pentru că gândul meu e doar pentru ea.

Am decis:

— Nu! Voi cuceri această planetă pustie care este încă gândul meu pentru mine! Aici e defectul! îmi dau prea puţină importanţă! Asta e!

Şi Marta coborî din taxi. Era-n faţa garsonierei ei, unde fusese atunci cu Costel şi toată povestea aia oribilă cu radiocasetofonul…

Acum o aştepta acolo Tino. Chiar Tino. Abia se-ntorsese de la mare şi îi dăduse dimineaţa telefon.

Marta era în întârziere, dar Tino o primi zâmbind.

— Tu n'est pas fache?

— Non, răspunse Tino.

A doua zi, Marta m-a sunat:

— Plec iar la Costineşti. Ce nenorocită sunt! Am iar o ocazie! Nu te superi, nu? Doar două-trei zile…

Ce să mă supăr? Nu m-am supărat. Doar îmi dăduse scoica, parcă-mi dăduse sufletul ei. O aveam la mină.

În tren şedea cu Tino pe coridor.

— Mă-ntreb oare ce-o fi cu tatăl meu… se mira Tino. Dar casa e tot închisă. Unde o fi?

— Cine ştie? răspunse maşinal Marta, care era preocupată de cu totul altceva.

Începuse chiar să-l placă pe Tino. Îi era teamă că e-n pragul iubirii. Dar oare de ce-l plăcea? Că prea deştept nu era, frumuşel era – e drept, dar nu ceva extraordinar, însă-l plăcea, îl plăcea şi gata. Îi plăcea aerul lui neajutorat, privirea cam bleagă, dar sinceră şi apoi trebuia să recunoască ceva: se simţea în braţele lui ca-n braţele lui Dumnezeu!

Ea nu era ca alte fete să se-nnebunească după el numai că e italian şi locuieşte la Paris!

— Putea să fie şi marţian! glumi ea în sine, neputându-şi stăpâni un zâmbet gălbejit de-o uşoară răutate, în care intra chiar nişte umor faţă de ea însăşi.

— Est-ce-que tu es malade? Pourquoi?

— c'est a cauze de mon pere…

— Ton pere… toujours…

— Hein? Tu ne sais pas c'est que şa veut dire… vivre sans pere, sans mere, parce que ma mere est morte, il y a quelques semaines…

— Da, e un dobitoc, se lămuri Marta. Dar că să fac? Dacă-mi place, îmi place şi gata!

Îi plăcea şi că-l domina niţeluş pe viţeluş! Asta nu era rău. Era exact omul pe care unde-l puneai acolo sta.

Eu în timpul ăsta eram la cinematograf şi vedeam un film cu Marta. Eram cu ochii plini de lacrimi.

Iar în cer adevărata Marta era şi ea cu ochii plini de lacrimi. Deşi era închisă în lagăr, tulburarea de afară pătrundea până la ea. Îi era un dor cumplit de Pământ şi se-ntreba cât o să mai dureze coşmarul ăsta.

Atunci intră-n camera ei Lululaku.

— Ştii ce mare-am ajuns acum? Nu? îi spuse Lululaku.

— Ştiu. Şi?

— Nu vrei să te dimensionez şi pe tine până la mărirea unei marţience adevărate? Există posibilitatea.

— Nu, mulţumesc, mă simt bine aşa.

— Nu mă placi?

— Nu.

— Mă jigneşti.

— Omoară-mă!

— Noi nu omorâm.

— Vreau să mă-ntorc pe Pământ.

— E singura ta dorinţă?

— Singura.

Lululaku nu mai spuse nimic şi ieşi de-a buşelea din încăpere, aşa cum intrase, desigur datorită dimensiunilor pe care le redobândise.

Camera asta fiind pentru nişte micşoraţi.

La Costineşti Siukiwa începu chiar să se-ndrăgostească de Tino. Se plimbau printre vile seara, mergeau la discotecă, dansau şi seara beau câte o sticlă de vin. Era plăcut.

Era calm. Era dureros de calm şi de plăcut. Nu mai găsiseră loc la hotel şi şedeau la mini-hotel. Din camera lor de la etajul trei, vedeau

direct marea.

Dimineaţa făceau nudism în golf, la Schitu. Apoi veneau cu saltelele pneumatice, le lăsau la minihotel şi mergeau direct la dans, la discotecă. Prindeau cam programul dintre două şi trei. Apoi mergeau la masă. Şi beau mai mult bere. Intrau în cameră.

După-amiază nu mai mergeau la golf, că era prea departe şi stăteau pe plajă în faţă la Radio-Vacanţa.

Siukiwei îi plăcea mult să-noate. Se lăsa purtată de valuri, lupta cu valurile, ieşea pe ţărm plină de nisip şi de mare.

Se-arunca pe cearşaf. Tino la fel. Soarele scălda cu dărnicie, iar de la Radio-Vacanţa se auzeau şlagărele la modă.

Iar seara mergeau la film. Tocmai începuse Festivalul Filmului pentru Tineret. Marta era-n domeniul ei. Toată atmosfera festivalului o sorbea din plin. Cum a fost ăla, cum a fost aia, ce-a făcut ăla, cât talent are, spre deosebire de Cutare care-i complet pe dinafară…

Mergea şi Tino la film. Cu ea. Apoi la restaurant, la prelungitele partide de bârfă şi bere. Păcat însă că nu era-n festival niciun film cu Marta, dar cunoştea atâta lume în demenţa aia de regizori, actori, oficiali, membri ai juriului, organizatori, operatori, ajutori de băgători de seamă şi atâţia alţii. Ca să nu mai vorbim de critici.

Eu aşteptam un telefon de la ea. O tot sunam acasă la părinţi. Mi se răspundea politicos că încă nu venise. Ce să fac? Stăm şi aşteptam. Între timp începusem să scriu un eseu filosofic despre homeostazia individului în mediul social dat, problemă pe care o atacam totuşi nu atât filosofic, cât informaţional-sociologic, dar şi cu multe implicaţii ontice. Ideea principală era însă schimbul de informaţii între individ şi mediu, accentuând asupra problemei păstrării informaţiei ca mijloc de homeostazie, iar difuzarea informaţiei interpretând-o ca un mijloc de dezvoltare. Aici era toată problema, să păstrezi un echilibru între îngurgitarea informaţiei şi transmiterea ei.

Informaţia e ca mâncarea, mă gândeam eu, fără ea nu poţi trăi. Ea e baza vieţii.

Iar T. credea şi el acelaşi lucru. În mod normal, în virtutea meseriei.

Dar nu numai informaţia conta aici. Degeaba ai informaţii, dacă nu ştii să le foloseşti.

Apoi mai era intuiţia. T. avea o intuiţie extraordinară. Fără niciun dat, fără niciun fapt aproape, se ducea la sigur. Un simplu amănunt îi punea însă mintea-n fierbere şi-ncepea să simtă, să simtă că se petrecea ceva.

Aşa simţea acum. Pornise de la un fapt simplu. Îşi găsise hârtiile răvăşite pe birou. Cine să-i umble? Nevastă-sa? O ştia de-atâţia ani: imposibil. Marta? Nici vorbă.

Totuşi nu era nimic periculos, fiindcă el nu lua niciodată acasă documente de serviciu. Avea principii clare şi severe.

De ce-l întrebase însă Marta, atunci, chiar în ziua când plecase iar la mare… ce-o interesa pe ea? Pân-acum n-o interesase niciodată…

Să pună asta-n legătură cu hârtiile răvăşite?

Nu. Exclus.

Află din întâmplare cu cine-şi petrecea ea zilele la mare.

Iar numele străinului parcă-i amintea de ceva. Parcă-i spunea ceva.

Şi dintr-odată avu o iluminare: îşi aduse aminte perfect. Mangiacarli era numele femeii care-i scrisese lui Costică şi-i spunea că are un fiu, care se cheamă Tino. Era deci foarte clar: cum străinul se numea Mangiacarli Constantino, el nu era altcineva decât fiul lui Costică!

Foarte stranie treabă! Iar nebunia era că totul începuse în seara când dispăruse Costică! Marta venise-n timpul mesei, obiceiul ei. Dar o privire, un mod de-a se mişca chiar… Ce se-ntâmplase cu ea?

Ochii îi ardeau. Dar nu, nu era vorba de un băiat, când se-ntâmpla aşa ceva, avea alt comportament. Deşi uite-l, băiatul apăruse!

Concluziile erau un demers riscant. Dar T. nu se sfia să pornească pe-o pistă, oricât ar fi părut ea de absurdă, trebuia cercetată până la capăt.

Deci Costică a dispărut. Fără urmă. Pe masa lui scrisoarea de la femeia aceea că are un fiu: Tino. Bun! în aceeaşi seară Marta vine acasă complet schimbată. Parcă era altcineva în ea! Ei, dar cum?

Apoi începe să se adapteze, redevine treptat ea însăşi. Oarecum ea însăşi… Dar: hârtiile răvăşite pe birou… dar: întrebarea ei dinainte de-a pleca… dar: acum, la mare, tocmai băiatul lui Costică…

Ce-nseamnă asta? Problema devenea serioasă. Concluziile erau riscante. Dar fără concluzii, nu se putea.

Iar colac peste pupăză, nevastă-sa reuşise să impună venirea-n casă, cel puţin pentru câteva luni, a coanei Sofica, de care colonelul se temea atât de tare.

În câteva zile coana Sofica trebuia s-apară.

Iar luminări, iar miros de biserică, iar candele, iar discuţii despre morţi! Of, doamne, ce complicată e viaţa!

Dar ce e cu Marta? Ce e? Că e ceva…

Până nu se face foc, nu sar scântei.

Ştia că să-ncerce să stea de vorbă cu ea era la fel de greu cât să stea de vorbă cu hotelul «Intercontinental». Fiindcă el însuşi o crescuse pe Marta foarte sportiv şi dorise să nu intervină niciodată brutal în viaţa ei. Iar ea, care avea o fire atât de independentă, era în stare de o ruptură bruscă. Şi atunci nu mai era nimic de făcut.

— Dar nu cumva… nu cumva…?

Însă aşa ceva nu putea admite. Ideea că fiică-sa ar fi o contactantă şi că intrase-n legătură cu extratereştrii i se păru chiar stupidă şi imposibil de admis. Dar era singura explicaţie logică. Şi totuşi care nu putea fi admisă. Şi era logică mai ales datorită faptului că marele aflux informaţional de când dispăruse Costică, coincidea tocmai cu momentul când Marta devenise atât de ciudată.

Marta era un copil foarte deschis. Cel puţin aşa fusese până atunci. Acum era taciturnă.

Sau să fi lăsat oare extratereştrii pe cineva pe Pământ, care să fi intrat în legătură cu ea, ca să-l spioneze pe el!?

Oare chiar pe Tino să-l fi lăsat? Pe Tino? Şi extratereştrii să-i fi scris lui Costică?

— Nici într-un roman ştiinţifico-fantastic scris de un bolnav mintal, nu s-ar putea întâmpla aşa ceva! conchise T.

— Hai s-o luăm mai simplu, încercă el iar. Va să zică Tino venise să-şi caute tatăl. Tino era Tino, hotărât lucru. Exista probabil şi Carla Mangiacarli… dar prea era iar roman! Să-i spună de-abia acum de copil! Nu. Putea fi o cursă JIar Costică ăsta e un exaltat. Străinii puteau miza pe asta. Sau extratereştrii! Ei, extratereştrii!

Atunci T. se gândi că şi medicii neurologi sunt uneori puţin

contaminaţi de pacienţii lor. Şi văd peste tot numai nebuni. Aşa poate şi el, vedea peste tot extratereştrii.

— N-oi fi cumva şi eu extraterestru? gândi el cu amărăciune, permiţându-şi bancul ăsta uşor ca să-şi mai descreţească fruntea atât de năpădită de contradicţii.

Tino… Tino… va să zică Tino venea de la Paris.

T. fusese şi el la Paris la o întrunire internaţională legată de urmărirea OZN-urilor. Revedea Parisul… câtă lumină, câtă bogăţie şi totuşi ce mare aiureală. Păcat de-aşa lumină şi-aşa bogăţie!

Iar T. era tată. Marta era singurul lui copil. Dacă biata de ea e cumva şantajată? Şantajată chiar de OZN-işti. Fiindcă la reuniunea aceea de la Paris şi chiar în rapoartele care veneau din toată lumea, se expuneau cazuri care mai de care mai bizare.

Astfel de cazuri mai existaseră deci.

Nu trebuia să-şi construiască el singur fixuri, nu trebuia să admită de la-nceput că nu există OZN-uri sau ceva în genul ăsta. Iar dacă nu se ştia prea mult, era convins T., însemna că omenirea încă n-a ajuns la dezvoltarea tehnologică pe care au atins-o cei din alte planete. Era convingerea lui. Şi totuşi nu credea încă în OZN-uri. Era astfel o anume contradicţie în părerile lui personale despre toată problema. El avea fantezie, era dispus să admită orice, dar dacă nu avea probe evidente, mai stătea de vorbă. Asta era.

Totuşi Marta… Marta… asta e problema. De ce s-o pună-n legătură cu OZN-urile? De ce? Cine ştie ce probleme are?

De aceea se hotărî să stea de vorbă cu nevastă-sa, s-o-ntrebe ce crede ea despre fată şi mai ales despre comportamentul ei din ultimul timp.

Când se-ntoarse acum a doua oară de la mare, Marta era foarte zglobie. T. şi cu nevastă-sa erau tocmai la masă. Ca-ntotdeauna când venea ea. Parcă era un făcut. Marta se repezi şi-i sărută pe amândoi. Tot timpul fredona o melodie. Era fericită. T. schimbă o privire cu nevastă-sa. Nevastă-sa, care era convinsă că i se pare, că Marta nu s-a schimbat deloc, avea acum o adevărată confirmare a teoriei ei. T. vedea însă că lucrurile sunt mult mai încurcate. Toată atitudinea nouă a Martei nu-nsemna de fapt că ea şi-a revenit în matca ei, din contră, că a fost foarte fericită cu străinul.

Poate chiar s-a-ndrăgostit de el. Ceea ce complica lucrurile. Aşa

că ascultă puţin ce turuia fata… dar ce falsă era… ce falsă… nu mai era Marta lui… nu mai era… Nu mai avu puterea să rămână la masă. Se ridică şi intră în birou. Unde-şi aprinse o ţigară.

— Da' ce-i cu tata? făcu Marta, făcând pe inconştienta, dar ea fiind marţiancă, adică Siukiwa din ea, ştia tot ce gândeşte taică-su şi-şi dădu seama că el ştie tot, bănuia chiar treaba cu farfuria, ceea ce complica mult lucrurile.

— Ei, nu ştii cum îi tata… zise liniştită mama. Ţi-o fi foame, hai să-ţi dau ceva, mamă! şi se duse-n bucătărie să-i încălzească mâncarea, dornică apoi să afle cât mai multe veşti, desigur cum fusese la mare, mai ales că Marta era o fată foarte sinceră şi nu prea obişnuia să ascundă părinţilor nici sentimentele şi nici faptele ei.

CAPITOLUL 19

Când ea mi-a dat telefon am simţit că s-a-ntâmplat ceva important. Cum să nu simt?

Şi aveam un simţământ interesant. Parcă se-ncărca un tren. Interesant.

Parcă eram dimineaţa-ntr-o gară şi se-ncărca ceva ce făcuse parte din mine.

Priveam totul cu un aer străin. Acum totul nu era decât o simplă cherestea. Îngrămădită-n vagoane.

Şi nici nu ştiam de ce mai asist la această formalitate, dar asistam pentru că eram acolo şi aşteptam să plece trenul. Probabil să mă sui şi eu, să am grijă de cherestea.

Toată cheresteaua asta era sufletul meu. M-amuzam totuşi. M-amuzam cu o secretă linişte. Vedeam cheresteaua tăiată ca să-ncapă-n vagoane. Şi desigur era-n acelaşi timp senzaţia că asist la închiderea unui sicriu.

Însă eram aşa de plictisit de-această obligaţie… eram ca un funcţionar de la pompe funebre care asistă a nu ştiu câta oară la operaţie.

Doamne… şi câtă răceală aseară, când mi-a dat telefon… Marta, câtă răceală era în tine, ce paveze de gheaţă şi de nervi… Marta, Marta…

Dar între paveze era deruta. Chiar deruta. Plutea cu pânzele larg desfăşurate. Foarte larg.

Ea o simţea, o credea şi o trăia. Iar eu eram curios. Atât. Curios.

Mă gândeam la asta adineauri şi-acum îl ascult pe Chopin.

Cât lene, cât plictiseală, totu-mbrăcat în melodia atât de profesionalizată, mai mult chiar decât cerinţa interioară. Parcă eşti pe scenă şi nimic nu-ţi trece prin cap.

Dar spectatorii sunt înnebuniţi. Cât albeaţă profesională are chipul tău! Iar ei înţeleg spaima, durerea, chiar disperarea.

Doar au plătit, nu? Şi-atunci li se prezintă ceva care e garantat.

Dar meseria e atât de bine cunoscută încât totul nu-i decât un joc, inconştient, de copil, chiar dacă are geniu.

Ce-aveam eu cu Chopin, cu geniul lui Chopin?

De fapt regretam că n-o mai iubesc pe Marta. Fiindcă era mişto. Golul din jurul meu se umpluse cu imaginea unei femei sau a unui suflet. De fapt, cam acelaşi lucru.

— Iar nopţile-s de-un farmec sfânt, ce nu-l mai poţi pricepe… repetam eu după Eminescu.

«Dacă iubeşti fără să speri» îmi devenise poezie de căpătâi, era a mea, numai a mea. Lectura mea preferată.

Şi-mi plăceau nopţile. Începusem să le-nţeleg. Până atunci mă plictisiseră. Acum le adoram.

Şi să renunţ eu la toate aceste mulţumiri interioare pentru că Marta nu mă iubea?

O, nu! Asta nu!

Era atât de mişto să fii nebun!

Marta, Marta, mă gândeam… Şi-mi beam cafeaua… Marta… Marta…

Oricum era mişto. Aveam impresia că te recunosc. Eşti însăşi imaginea mea, topită-n oglindă, în însăşi argintul ei. Eşti inversul meu, Marta şi mă-nchin, la tine, nu mă-nchin, la mine. Nu vezi? La dragostea mea mă-nchin, Marta… Dar care eram eu. Tot eu.

Îmi făcusem chip cioplit şi mă-nchinam la el. Asta e. Doar din decenţă spuneam că eşti tu.

Ah, cât mai simţeam! îmi chiar simţeam sufletul. Puteam să-l pipăi, să-l mângâi, să-l sărut. De fapt iubirea era propriul meu suflet…

Iar seara, în grădina mea, priveam luna pe trei sferturi. Parcă era o felie de caşcaval.

Şi am plecat la gară. În noaptea aceea Marta pleca la o filmare în provincie. Insistasem mult să merg şi eu la gară. Cu mare greutate acceptase.

De ce cu-atâta greutate? mă-ntrebam eu în continuare, deşi teoretic eram edificat.

Când am ajuns, trenul plecase. Cred c-am întârziat intenţionat.

Simţeam că nu sunt decât o pradă în mâinile ei, nu eram decât un animal de laborator în mâinile savantului, care avea totul pregătit pentru scârboasa vivisecţie.

Marta îmi dădea totuşi încă telefon. Făceam parte din anturajul vieţii ei. Dar eram în afara jocului. Nu era ea actriţă? N-avea ea nevoie de spectatori!? A oamenilor din afara jocului care-o admiră şi-o aplaudă!? Şi de mine deci…

Mă gândeam că ştie c-o iubesc. Şi-atunci mă dispreţuia, în acelaşi timp i-era teamă de mine, că mă ştia cam zgubilitic. Şi să n-o pun cumva într-o situaţie delicată, să nu-i stric tamjele.

E clar. Clar! Nu mă place!

M-am întors acasă şi m-am uitat la scoica adusă de la mare. Dar nu era scoică, era melc. Un melc mic! Mi-l adusese-n nişte ţiplă, luată desigur de la un pachet de ţigări. Şi-n ţiplă, lângă melc, era şi-un fel de algă.

Cum era de fapt Marta? Cum era? Asta trebuie identificat. Adevărul e că-n primul rând era foarte încăpăţânată. Dac-a apucat-o pe-un drum, n-o mai puteai întoarce! Ăsta e datul de bază. Apoi are o intuiţie extraordinară. Şi-i place să-şi rezolve problemele singură. Deşi ceva esenţial te aiureşte. Anume tocmai inocenţa ei dezarmantă, aerul ei de copil mare. Are şi orgoliu. Nemăsurat! Pe partea asta a orgoliului ar trebui s-o atac. Să fac şi eu ca vulpea cu corbul. Dar oare ce bucată de caşcaval ţine ea în plisc? Da, ştiu! Nu e luna. E sufletul meu. Şi de ce să pice sufletul meu pe jos, să se murdărească şi deşi nu-i decât o parte din sufletul meu, că nu era chiar tot, cum să mai pun eu bucata la loc? Fiindcă numai în pliscul ei se păstrează ea proaspătă bucata aceea de suflet, fir-ar să fie…

Aşa că mai bine tocmai invers. Nu trebuie s-o laud, să-i excit orgoliul, fiindcă-mi scapă bucata de suflet pe jos şi nu numai că se poate murdări. Dar se şi rupe.

E şi cam mămoasă ea aşa, mă gândeam eu cu plăcere. Şi-n

acelaşi timp îmi dădeam seama că nu vede răul, nu-l înţelege şi totuşi cine intervenise-n viaţa ei?

Pentru că era cu siguranţă cineva în viaţa ei. Ce să fac? S-o urmăresc? Mă simţeam însă un tip nobil, cum să fac aşa ceva? Faţă de ea trebuie să fiu curat, mai curat chiar decât faţă de mine însumi. Cum s-o urmăresc?

Dar oare era totuşi ceva serios? Oare nu cumva mi se năzărea mie aşa, prosteşte?

Poate avea altă treabă, poate avea preocupări profesionale sau de familie.

Bine, bine, de acord, dar cine era totuşi bărbatul care intervenise-n viaţa ei? Pentru că o asemenea schimbare nu putea veni din senin. De la sine, aşa…

Şi oare ce se-ntâmplase la mare? Poate o poveste banală, dar serioasă, tocmai prin banalitatea ei.

Iar ea simţea că nu mai poate trăi fără Tino. În trenul care-o ducea spre Ardeal, se gândea cu intensitate la Tino. Tino-i intrase în tot trupul şi în tot sufletul. Tot sufletul şi tot trupul îi era greu de Tino. Totuşi nu era desigur însărcinată.

Dar, mai ştii, dac-ar rămâne însărcinată cu Tino? Ce-ar face?

Atunci tocmai primi un mesaj de la Lululaku. Lululaku-i transmise despre lovitura de stat de pe Marte şi de succesul ei. Despre cât de mare a ajuns el. Şi despre punerea la punct a redimensionării marţienilor întorşi din călătorii cosmice, îi spuse că nu peste mult timp va trimite o farfurie ca s-o ia înapoi, indiferent în ce măsură şi-a îndeplinit misiunea. Siukiwa răspunse că se bucură de ce-a aflat, dar că mai are ceva treburi pe pământ. Îi va cosmografia însă cât de curând asupra a ceea ce trebuie făcut.

Închise cosmograful. Ei, acum se complicau şi mai mult lucrurile! Viaţa pe pământ începuse să-i cam placă. Şi nu voia să se despartă de Tino. Şi voia să-şi păstreze trupul, trupul ăsta al Martei, care-i plăcea mult mai mult. Dar nu se putea pune rău cu Lululaku, care nu prea ştia multe. Şi care acum dacă ajunsese atât de mare, avea şi ceva putere, nu glumă.

Trebuia să-l înşele pe Lululaku. El devenise acum principala piedică în calea fericirii ei. Cum dumnezeu să-l păcălească? Cum?

Două-trei zile mai putea tărăgăna. Dar pe urmă? Pe urmă?

Noroc însă că la depărtarea aceea Lululaku nu-i putea ghici gândurile prin efectul razei telepatice. Deşi raza telepatică, după cum se ştie, depăşeşte viteza luminii şi n-are oprelişti de timp şi spaţiu. Dar raza telepatică dirijată, în tehnologia marţiană a comunicării, n-avea decât un câmp de acţiune de câţiva metri.

În momentul acesta cu problema razelor telepatice se ocupa şi un medic român, doctorul Vasile Stângă.

Stângă nu era decât un medic de circă, la ţară. Dar venea sâmbăta seara în Bucureşti, unde-şi avea nevasta şi pleca luni dimineaţă înapoi, la post.

Poate, dac-aş fi vorbit cu el, mi-ar fi explicat ştiinţific fenomenul parabiotic sesizat de mine în noaptea aceea la spital, când avusesem viziunea razei de felinar, reflectată de ochelarul Martei.

Care tocmai se săruta cu Tino. După ce ieşiseră din apele mării, la Costineşti şi se-mbrăcau. Şi vântul îi mângâia părul.

Doctorul Stângă era de părere că raza telepatică de fapt nu are viteză şi nici timp. Şi atunci nu contează dacă în momentul respectiv există identitatea poziţiei. Adică a poziţiei în timp. Fiindcă raza telepatică circulă liniştită din trecut în prezent şi invers, fără nicio supărare. Ea acţionează, se pare, într-o lume tahionică, dacă ea există, în care bariera ireversibilităţii timpului nu mai există.

Timpul în afara lumii tahionice e mai important ca spaţiul. Fiindcă timpul e ireversibil, dar spaţiul e reversibil. De-aceea şi în război sau în politică se poate pentru moment ceda nişte spaţiu pentru a câştiga timp. Pentru a fi timp. Pentru a fi coincident cu timpul. Pentru a-i folosi resursele.

Iar unii cercetători cred că timpul are chiar greutate. Există oameni sau obiecte care au timp suficient. Alţii care n-au suficient.

Doctorul Stângă credea că timpul e de fapt format din electroni. De-aceea avea un proiect de vindecare universală, bazat pe electroni. Boala neînsemnând nimic altceva decât pierderea de electroni. Se putea pune mai uşor e drept la punct un sistem de diagnostic pe baza constatării prezenţei în număr suficient sau nu a electronilor. Metoda electronografiei era de altfel destul de aproape pusă la punct. Dar Stângă visa chiar la o inginerie medicală bazată pe aplicarea de bombardamente electronice pentru vindecare. Dar adevărul e că

electronul ăsta era cam haotic şi greu de ţinut în frâu. Îndesarea de electroni putea avea de aceea efecte contrare.

Trebuia mare grijă. Iar Stângă era convins că de fapt particulele astea misterioase, care nu apar nici măcar în «Dicţionarul de neologisme» de Florin Marcu şi Constant Mâneca, apărut la Editura Academiei în 1978, în ediţia a treia, adică tahionii, îşi aveau sediul chiar în electroni.

Adică el era convins că electronii sunt mult mai importanţi decât nucleul însuşi.

Fiindcă nucleul e drept că e baza substanţei, dar electronul e baza structurii, asta e! Iar noi nu existăm decât prin structură!

Structura e viul, nu substanţa!

Substanţa e suportul amorf, de fapt nu amorf, dar e cel inconştient, fără formă şi fără capacitate de mişcare.

Pe când electronul… el e mişcarea, e structura! Asta e!

Iar vechiul dicton «Viaţa e mişcare» ar trebui de fapt formulat altfel: «Viaţa e structură,» ori chiar mai corect: «Viaţa e electron»! Quod erat demonstrandum!

Dar dacă viaţa ar fi în nucleu, ceea ce e foarte puţin probabil, deşi aşa se consideră deocamdată, ar însemna că lucrurile sunt «în sine» şi atunci am cădea în idealism. Dar viaţa e de fapt «pentru sine», adică o structură în mers, dirijată de electroni, care cuprind tahionul. Şi tahionul îi mişcă. Personalitate are tahionul. Şi el face mişcarea de du-te-vino chiar prin timp şi spaţiu, dincolo de electron, care e legat de timp şi spaţiu.

Da, dar cum face asta tahionul şi de ce?

De fapt în cer şi Einstein era preocupat cam de acelaşi lucru. Nemurirea lui chiar depindea de tahion.

Iar raza telepatică cu efect limitat la câţiva metri mergea de fapt nu pe un efect tahionic, ci tot pe un efect electronic, fiind captaţi printr-un sistem de condensare electronii gândului celui care cugeta şi decodificaţi printr-un sistem de recunoaştere bazat pe un mini-calculator.

Dac-am avea organele de miros ale unor insecte, se gândea Stângă, am simţi la nivelul nostru, al oamenilor, mirosul femeii iubite de la o distanţă de 800 de kilometri! Şi atunci să ne mai mirăm că şi

câinii, care au de asemenea un miros foarte dezvoltat, simt mirosul casei lor de la o distanţă de sute de kilometri şi-şi regăsesc stăpânul chiar dacă-i despart văi, munţi şi chiar ape? Dar nu şi mări. Fiindcă s-a dovedit că ei nu pot străbate mările.

Eu mă gândeam că Marta s-a combinat şi ea cu vreo namilă. Ştiut fiind că astfel de inocente sunt adevărate cultivatoare de namile.

Şi mă gândeam că până acum am fost cam egoist şi cam lipsit de tact cu semenii mei, cu familia mea, cu părinţii adică, dar şi cu iubitele! Eu nu-i credeam oameni, îi credeam umbre. Acum însă, de când am cunoscut-o pe Marta, simţeam că oamenii sunt oameni, fiindcă Marta era mai umană ca un om.

Dar iubirea mea era în scădere. Se apropia toamna. Puterea ei scădea odată cu puterea soarelui. Se depărta în cosmos ca soarele, spre toamnă. De fapt mă-ndepărtam numai eu, fiindcă eu eram pământul, nu? Iar Copernic nu degeaba a descoperit ce-a descoperit, nu?

O iubeam încă pe Marta totuşi, iubeam deci şi întreaga omenire şi deci încet-încet iubirea pentru Marta scădea, iubirea mea pentru omenire creştea.

O sărutasem atunci în faţă la «Intercontinental» pe-un colţ de suflet, pe colţul de suflet proaspăt, unde obrazul se lega cu gura, acolo unde nasul nu era departe, pe buza de sus, pe partea dinspre nas. Iar nasul meu i se-nfipsese-n obraz, acolo unde-o să facă riduri, când va fi mai bătrână.

Şi-a fost atât de scurt sărutul, şi a venit taxiul şi ea s-a urcat repede şi iată cum iubesc «Intercontinentalul se unde-am fost prima oară noi doi la o cârciumă şi scuarul din faţa hotelului unde a teia oară ne-am atins obrajii şi colţurile buzelor, după ce se mai întâmplase asta de două ori, prima oară când venise la spital şi ultima oară când plecase la mare şi eu i-am spus, ca-ntr-un roman englezesc;

— Ai grijă de tine…

Şi ea plecase şi-mi adusese scoica, ba nu, melcul şi-am rămas pe urmă la «Intercontinental» pe scările alea din staţia troleibuzului şi am privit lumea.

Apoi mă dusesem, mersesem până la «Leonida» şi apoi mă-ntorsesem. Eram ca un ucigaş care se-ntoarce la locul crimei, dar ce seară splendidă era!

De fapt seara nu venise, se apropia.

Am revăzut «Intercontinentalul». Am început să-l privesc aşa ca tâmpitul. Nu mă mai săturam să-l privesc.

Pe rând mi s-au alăturat doi inşi, un boem şi un poet. Poetul nu era boem. Dar am discutat despre suflet, am discutat cu toţii despre suflet şi fără să ne dăm seama, parcă pe neaşteptate, parcă brusc, precum la tropice, s-a lăsat seara.

Şi priveam cu dragoste toată omenirea, poetul a plecat mai devreme, eu am mers cu boemul pe Magheru, bulevard de care eram atât de plictisit până atunci, am intrat pe Vasile Conta, am ieşit iar, prin Maria Rosetti, pe Magheru, nu-mi venea să mă duc acasă, deodată boemul m-a întrebat cât e ceasul. Cred că era zece făr-un sfert. M-am gândit s-o şterg la gară. Ştiam că mai e o oră până pleacă trenul, ea – mi spusese că pleacă iar la o filmare şi un far de maşină a clipit, clar, delirant de clar. Am traversat. Spre hotelul şi restaurantul Lido. Se auzea parcă vocea lui Julio Iglesias, dar nu era el, era un imitator, unul autohton. Şi-am intrat cu boemul la Lido să vedem lumea şi l-am lăsat acolo pe boem să-şi bea berea, eu am ieşit iar în noapte pe stradă; un om necunoscut m-a-ntrebat cum se-ajunge la gară. I-am spus.

Cam asta-i tot. Acum voi mânca două ouă moi, voi bea o cafea, voi face un duş, poate am să-mi spăl câte ceva, am să dau nişte telefoane şi am să plec după treburi.

Dar tot timpul, tot timpul am să mă gândesc la Marta, la ea, numai la ea. Şi atunci pe Magheru, când mergeam cu boemul şi tăceam, tăcea şi el. Iar gândul meu o fugărea pe Marta.

— Ştii, acum e sezonul, îmi spunea boemul, m-am lipit şi m-am dezlipit de vreo cinşpe gagici. Înot, pictez şi citesc. Asta-i viaţa mea!

Apoi iar a tăcut. Şi eu am tăcut şi mă gândeam, mă gândeam cu intensitate: ce tâmpit e boemul, ce vulgar! Pe când eu…

Marta, Marta, sufletul tău e ca o ocnă de sare ieşită la suprafaţă, mă gândeam eu. Drumul până la el e greu. Dar vin, iată, vin animalele pădurii! Tentate de-această pleaşcă. Şi eu sunt printre ele.

Citeam o carte intitulată «Şapte tipuri de ambiguitate». Autorul e un străin: William Empson. Un britanic. Profesor de literatură engleză, întâi în Japonia şi în China, apoi la Sheffield. El crede că ambiguitatea e de şapte feluri. Auzi!

Nu-nţeleg nimic din carte. Nu-nţeleg decât amănunte. Nici nu pot cita care-s cele şapte tipuri de ambiguitate, nu-nţeleg decât

amănunte. Cum să parcelezi ambiguitatea?

La spital când eram, ţiganul Neaţă, unul dintre pacienţi, mi-a ascuns un papuc. L-am căutat de-am înnebunit.

Dar ceilalţi bolnavi au apreciat poanta.

Despărţirea apoi de camera de spital, unde-am fost fericit cu Marta. Mi-erau dragi cele două scaune pe care stătuse, spălătorul unde se spălase o dată pe mâini. Oglinda în care se privise.

Şi-acum Marta se privea în oglindă. Se pregătea de filmare. Era cu toată echipa pe un câmp. Era momentul când îşi caută copilul prin pădure şi apoi iese singură pe câmp. Şi copilul aleargă din depărtare. Şi ea aleargă spre copil.

Era de fapt un flash-back din film. O amintire. Şi se filma cu un obiectiv special, un grand-angular, care avea să facă şi mai largă perspectiva câmpului, la marginea căruia se vedea discret şi pădurea. De unde ieşea copilul.

Privindu-se-n oglindă, Marta-Siukiwa se plăcea din ce în ce mai tare. Când se gândea să-şi reia înfăţişarea ei, a Siukiwei, parcă-i venea ameţeală. Şi-i venea să plângă. Şi se-ntreba oare cum o va privi Tino, dac-ar vedea-o sub forma Siukiwei?

La mine Marta nu se gândea deloc.

Era vară. Deşi era sfârşit de vară. Şi Marta-şi termină pregătirile. Acum veni macheuza. Apoi iar avea să intervină Marta. Nu-i plăcea macheuza de la filmul ăsta, n-avea nicio încredere în ea.

Eu mă gândeam că totuşi s-ar putea să se certe cu namila. Şi s-aştept. S-aştept până se ceartă cu namila şi abia apoi să intervin.

Dar ea nici gândul tatii la ce gândeam eu! Eu dispărusem pur şi simplu în neant, deşi atunci, după toată mizeria despărţirii de Costel, eu venisem la timpul potrivit.

Iar eu, plin de-ncrâncenare, mă gândeam că viaţa sufletească nu e decât un accident al vieţii sexuale. Dar mă gândeam că ăsta-i un lucru bărbătesc. La femei e altfel, adică exact invers: viaţa sexuală e un accident al vieţii sufleteşti.

Şi acum uram hotelul «Intercontinental», mă gândeam că duminica Bucureştiul e ca un oraş de provincie. Şi-atunci la «Inter» e singurul loc unde poţi să intri, el fiind la Bucureşti ca «hotelul cel nou» din oraşul de provincie.

Eram desigur nedrept cu «Inter»-ul şi cu Bucureştiul, dar viaţa nu era atunci nedreaptă cu mine? De ce? De ce să sufăr atât?

Doctorul Stângă, dacă mi-ar fi cunoscut situaţia, ar fi spus că eu din cauza Martei pierdeam electroni. Electroni care o căutau înnebuniţi.

Şi n-o găseau.

Marta termină filmarea. Se-noptase. Se urcă-n microbuz. Nu voia să stea de vorbă cu nimeni. Trebuia luată o hotărâre.

Dar ea voia să rămână cu Tino. Nu voia să plece-n Marte şi să-l lase pe pământ, nu voia totuşi nici să rămână pe pământ, deşi îi plăcea Pământul. Nu era însă planeta ei, nu era la ea acasă.

Cel mai bine-ar fi fost să-l ia pe Tino cu ea pe Marte. Dar ce avea să facă oare cu Lululaku? Şi apoi dorea şi să-şi păstreze identitatea fizică a Martei.

Lululaku însă, care începuse să bănuie ceva, trimise rapid o farfurie în direcţia Bucureştiului, ca să vadă ce se-ntâmplă cu Siukiwa. Voia să fie informat cât mai bine şi mai corect.

O farfurie mai mică duse atunci un echipaj destul de redus. Era de fapt o minifarfurie şi nu avea decât trei membri echipajul: pe Sisilalu, Koro şi Taphu, toţi marţieni aleşi pe sprânceană, care lucrau în sectorul securităţii cosmice.

În apropierea lacului Buciumeni, farfuria ateriză. Sisilalu, Koro şi Taphu săriră sprinteni. Acţiunea o conducea Taphu. El decise ca Sisilalu să rămână la farfurie şi s-ascundă farfuria bine în lanul de porumb. Iar Taphu şi Koro dăduseră drumul la minimotoarele lor atomice aşezate la subţioară şi zburară spre locul unde locuia colonelul T. cu familia şi deci şi Marta. Sau Siukiwa. Că de fapt pe Siukiwa o căutau, nu?

Dar Siukiwa nu era acasă, era la hotel, în oraşul acela ardelenesc şi se tot gândea. Şi nu putea dormi. Şi se gândea că desigur Tino n-ar fi fost prea încântat să plece-n planeta Marte. Şi nici să-l răpească nu voia. Trebuia să-i descrie însă în culori superbe planeta ei. Dar dacă lui Tino o să i se facă totuşi frică?

Se gândea însă care era punctul lui slab, ca să ştie pe unde să-l atace şi, orbită de dragoste cum era, nu-şi dădea seama care era punctul lui slab şi de-aceea Marta, sau, hai să-i zicem Siukiwa, nu putea s-adoarmă.

CAPITOLUL 20

Tino locuia la Hotel Nord, lângă Gara de Nord. Nu-i displăcea la București. Îi plăcea și că era cald, dar banii-i erau pe terminate.

Își băgase-n călătoria asta toate economiile, fiindcă era econom băiatul, plus că mai găsise niște bani și acasă, nu mulți, daa… și uite că se terminaseră.

Tino era înnebunit. Ce dracu' să facă? Taică-su… prea barosan nu putea să fie… după ce-i descoperise locuința, era clar…

Iar acum n-avea bani de-ntors. Mai rezista trei-patru zile, hai să zicem o săptămână.

Pe urmă? E drept că o avea pe Marta. Pe care o și cam plăcea. Să-i ceară bani? Nu. Și îi trebuia valută, nu lei. Iar să se ducă la ambasadă să ceară bani ca să se repatrieze, nu prea-i convenea.

Totuși Marta trebuia să-l ajute. Sună telefonul. Era Marta. Sosise de la filmare. Era-n Gara de Nord.

Coborî în hol. Apăru și Marta.

— Aș bea un whisky, îi spuse ea.

Tino făcu o față lungă. Marta nu mai insistă. Tino o invită să suie sus.

Marta refuză. Luară atunci o prăjitură la Cofetăria Nord. Fiecare se gândea la ale lui. Fără whisky era greu pentru fiecare să intre-n problemele de bază. Iar Marta se gândea că trebuia să-l ia pe neașteptate. Să nu-i spună că-l duce pe Marte. Când va ști el, va fi prea târziu. Vor fi deja în drum, asta era soluția. Dar ce era de făcut cu Lululaku? Asta era de fapt problema: Lululaku!

Dar împrejurările o ajutau. Fosta căpetenie, care era-n pușcărie, fostul comandant al Superministerului Zborurilor cosmice, organizase o conspirație. Iar mâna lui dreaptă era chiar Costică. Acum Costică profita de posibilitatea unor deplasări. Chiar trecea pe una din marile străzi din capitala marțiană, într-un fel de ricșă trasă de un robot. Era un robot de mărimea marțienilor, dar era robot. Putea fi manevrat de la niște butoane: fiecare corespundea unei viteze. Avea desigur și buton de oprire și buton de pornire.

Și-n acest timp la Observatorul Jodrell Bank din Anglia operatorii de la radiotelescopul uriaș de 12, 8 metri erau mereu la pândă pe cele 65.000 de canale radio de care dispuneau. Dar nimic,

absolut nimic. Cosmosul era taciturn.

Iar Costică, în ricşa aceea cu robot, ducea un mesaj. Căpetenia i-l transmise prin cineva care-l vizitase la închisoare. Şi acolo era chiar semnalul de declanşare a contraloviturii de stat, pe care căpetenia o pregătise cu migală, dar şi extrem de rapid, chiar din locul de detenţie.

Pentru a preîntâmpina eventualele întâlniri cu poliţia marţiană, Costică avea la el un superordinator de uz personal. Necazul e însă că şi poliţia dispunea de astfel de superordinatoare. Dar norocul era că brigada de poliţie dispusă pe traseu şi care avea şi cele mai perfecţionate radare telepatice, era la curent şi participa chiar la contra-lovitura de stat.

Aşa că Mardare ajunse la destinaţie cu bine. Peste două ore se declanşă insurecţia. A fost un infern, nu altceva. Luptele între marţieni se desfăşurară cu mare risipă de raze de laser, cu intoxicaţii informaţionale şi alte arme şi metode greu de descris.

Curse astfel mult sânge marţian. Iar Lululaku fu găsit repede, se formă un pluton de execuţie alcătuit din trei marţience şi un marţian, care fu comandat chiar de unul dintre colaboratorii apropiaţi, participant la insurecţie.

Totuşi a existat un simulacru de judecată. Iar juriul a fost compus tocmai din cei care aveau să constituie plutonul de execuţie.

— Numele? îl întrebă colaboratorul.

— Lululaku.

— De ce-ai atentat la ordinea statului? îl întrebă o femeie.

— Din convingere, spuse eroic Lululaku.

— Regreţi? întrebă atunci altă femeie.

— Regret, mărturisi Lululaku, care acum într-adevăr regreta.

— Punem la vot, spuse colaboratorul. Eu sunt pentru pedeapsa capitală. Cine mai e de-acord?

Toţi ceilalţi ridicară mâinile.

Lululaku fu condus cu simplitate, deci fără multă solemnitate, dar şi fără brutalităţi, în spatele Superministerului, unde era un maidan. Fiindcă, da, erau maidane şi pe Marte!

— Ai vreo dorinţă? îl întrebă colaboratorul, care, fiind un om cultivat, cunoştea obiceiul acesta omenesc.

Lululaku îşi dădu seama de bătaia de joc, fiindcă era un marţian

inteligent.

Se hotărâse uciderea lui direct cu informaţie zero. Cei patru care duceau cu ei un fel de recipient, lăsară recipientul jos. Recipientul avea capacitatea să extragă toate informaţiile din Lululaku, desigur, evident, şi pe cele biologice.

Astfel trupul lui Lululaku era omorât, iar setul de informaţii era păstrat eventual într-o bancă de informaţii care-ncepuseră să se construiască şi pe Marte.

Dar indicaţiile erau precise. Informaţiile lui Lululaku nu trebuiau păstrate, chiar dacă cuprindeau date importante, Ele trebuiau pur şi simplu aneantizate.

Dar tocmai atunci apăru Vanghelide. Fiindcă dracul cel negru îl voia pe Lululaku. Şi Vanghelide le spuse celor cinci dorinţa dracului negru.

Fostul colaborator al lui Lululaku nu ştia ce să facă. Şi atunci începu o luptă. Între Lululaku şi Vanghelide pe pe o parte, şi cei cinci marţieni pe de altă parte. Învinseseră marţienii.

Pentru că Vanghelide intrase-ntr-o cursă. Dracul negru îl trimisese acolo fără putere de luptă şi astfel Vanghelide fu o pradă uşoară pentru marţieni.

Întâi marţienii îl exterminară pe Lululaku. Dar cu Vanghelide nu ştiau ce să facă. Colaboratorul lui Lululaku se gândi că e mai prudent să-l facă prizonier, ca să decidă şefii lui, nu el.

Iar dracul negru şi dracul galben şedeau la un fel de televizor şi râdeau de se prăpădeau de poanta care i-o făcuseră lui Vanghelide. Râdeau pur şi simplu spasmodic. Se tăvăleau ca nişte nebuni şi scoteau icnete fioroase, râzând.

Apoi schimbară postul. Vedeau acum Parisul. O căutau pe Jacqueline. Erau curioşi ce face acum şi tare-ar fi vrut să vadă cum se chinuie biata fată că nu-l poate omorî pe Tino, care era la Bucureşti şi nu mai erau decât patru zile până expira termenul.

Dar Jacqueline nu era la Paris. Dracii o căutară-n van cu televizorul lor. Iar la Heidelberg, unde ea era cu 8, n-o puteau găsi, pentru că îngerul o asigurase în camera aceea de hotel cu nişte raze speciale, prin care nu puteau pătrunde razele de televiziune ale dracilor. De altfel, împânzise cu razele respective tot Heidelbergul.

Dracii o căutară cu razele lor pe Jacqueline prin toată Franţa şi n-o găsiră. Când trecură însă la Germania văzură că Heidelbergul e opac. Era clar. Era la Heidelberg şi desigur scârba aceea care-l dezintegrase pe dracul cel galben la Paris şi care avea puteri cereşti, lansase razele anti-TV drăcesc. Situaţia era deci gravă. Trebuia trimis cineva de urgenţă la Heidelberg.

— Mă duc eu însumi, se hotărî dracul cel negru, care acum nu mai avea încredere în nimeni, şi care nici nu putea aşa repede întrupa pe altcineva, el având, după cum am arătat, o capacitate de întrupare mult mai rapidă şi permanentă, spre deosebire de marea majoritate a colegilor săi.

Iar 8 era plecat în cer. O-ntâlnise-n fine pe Angélique. Se-ntâlnise şi cu Stielike, care fusese plecat la Viena. Dar el cu Angélique avea treabă, pentru întreruperea rapidă şi scurtă a concediului, ca şi pentru legătura urgentă cu Einstein.

Iar Stielike rămase de vorbă cu Angélique. O rugase ca după ce rezolvă cu 8, să-i acorde şi lui o scurtă întrevedere, fiindcă are cu ea ceva foarte urgent şi de capitală importanţă de discutat.

— Sunt bolnav, începu Stielike.

Într-adevăr, de-aceea fusese la Viena. Un diagnostic cumplit se confirmase acolo, la Viena. La una din cele mai serioase clinici.

Angélique tăcea. Îl privea cu atenţie. Se ridică în picioare.

Se gândea ce poate face pentru el. Îl privi acum blând şi cu o anume oboseală.

Avea reacţii total umane. Se surprinse astfel şi se miră tandru, de propria ei oboseală şi blândeţe.

Stielike o privea aproape cu ochii în lacrimi, era înţepenit parcă-n scaun şi ochii aceia… şi Franz-Wolf înghiţi în sec, nu mai putu suporta privirea ei albastră şi izbucni în plâns. Plângea cutremurându-se din tot trupul, se apucă cu mâinile de obraz, lacrimile se prelingeau peste cele două inele scumpe de pe inelarul şi arătătorul de la mâna dreaptă.

Angélique tăcea. Ar fi vrut să se apropie de el, dar nu-ndrăzni.

În mod firesc începu atunci şi ea să plângă, să plângă uşor, liniştit, de fapt doar două lacrimi mari îi ieşiră din ochi şi se lăsară-ncet pe obraji.

Apoi, nemaiputând suporta, Angélique respiră o dată adânc şi se teleportă în cer.

Acolo se duse direct la cabinetul lui Einstein. Dar nu putu intra. Einstein era ocupat cu 8.

După ce-l ascultase cu atenţie pe 8, Einstein îi spusese:

— Pactul nostru cu ei îl cunoşti.

— Îl cunosc.

Dar 8 mai trebuia să continue, să continue, fiindcă Jacqueline îl aştepta, era în camera aceea de hotel din Heidelberg şi-l aştepta, nu? îl aştepta doar!

Putea să se-ntoarcă el fără niciun răspuns pozitiv? Putea? Nu. Nu putea.

— Vă rog. Vă implor, şopti el.

Se impresionă şi Einstein de suferinţa lui 8. Îi promise atunci că se va sfătui cu Planck şi Bohr.

— Şi mai era ceva…

— Cum? se miră Einstein…

— Da. Mai era ceva…

Dar Einstein ştia despre ce-i vorba. Nu era nevoie ca 8 să vorbească. O grea tăcere se lăsă, şi-aşa era tăcere mare-n cer, dar acum, ce să mai vorbim? Parcă se-adunaseră acolo toate tăcerile din univers. Şi stăteau suspendate peste cei doi. În depărtare o ceată de îngeri se-ndrepta spre unul din calculatoarele care erau în curs de testare. Un nou calculator cu performanţe extraordinare.

— Tu nu ştii că nu se poate face nimic contra destinului? Destinul tău e să fii înger. Om ai fost, acum eşti înger. Destinul unui înger e mai puternic decât destinul unui om. Cum să devii iar om, cum să rămâi om în continuare? Păi de-aia am dat eu voie la excursiile astea? De-aia? Nu te gândeşti ce-ar spune ceilalţi îngeri?

— Dar totul depinde de Tine.

— Şi-aşa ai păcătuit! Cum de-ai păcătuit cu Jacqueline? tună Einstein.

Şi chiar veniră norii. Veniră până-n cer. Tot cerul se umplu de nori. Şi-apoi se năpustiră pe pământ cu trăsnete şi fulgere sălbatice. Apoi începu să plouă. Tot pământul se cutremura de ploaie. Şi de trăsnete. Ploua şi trăsnea atunci şi la Heidelberg.

Einstein privi într-acolo. Jacqueline dormea liniştită. Chipul ei se odihnea pe pernă arătând încredere, speranţă şi chiar o timidă undă de fericire se-nscrisese în trăsăturile ei.

— Te-aşteaptă pe tine, 8, are-ncredere, recunoscu Einsstein. Uite ce e, o vom pune la-ncercare. Şi dacă iubirea ei pentru tine va fi mai puternică decât frica de iad, o vom salva.

Tot uitându-se spre Heidelberg, Einstein mai văzu însă ceva. Dracul cel negru sosise la hotelul cu pricina şi se prezentase la recepţie. Era-mbrăcat într-un pardesiu elegant şi purta o geantă mare de piele în mâna stângă.

Einstein se-ntoarse atunci spre 8.

— Du-te pe pământ şi urmează-ţi calea. Jacqueline va avea parte de ceea ce merită. Iar cât despre ideea aceea stupidă cu rămânerea pe pământ, nici nu te mai gândi măcar. Du-te la Paris, mai ai unsprezece zile de stat.

— Jacqueline mai are trei…

— Sau poate mai mult. Audienţa s-a terminat.

8, când ieşi de la Einstein, se-ntâlni cu Angélique.

— Ce-ai făcut? îl întrebă ea.

— Am obţinut o probă. Tu ce faci?

— Am şi eu o problemă. Cum e şeful?

— Foarte preocupat. Lasă-l acum…

Într-adevăr, Einstein trecu pe lângă ei foarte neguros.

Se ducea probabil să-i întâlnească pe Planck şi pe Bohr.

— Te duci la Heidelberg? îl mai întrebă ea.

— Nu, n-am voie. Trebuie să mă duc la Paris. N-am voie s-o văd pe Jacqueline. O aştept acolo, poate reuşeşte.

— Mult succes, îi ură Angélique şi 8 porni spre Paris.

Angélique era foarte-ndoită. Nu putea sta acum de vorbă cu Einstein. Şi dacă se făcea o-ncercare cu Jacqueline, erau foarte puţine şanse pentru Franz-Wolf. Şi totuşi trebuia, trebuia să-l ajute. Dar nu se putea decât într-un moment propice. Îl va aştepta. Nu se putea să nu reuşească.

8 ajunse la Paris. Acolo se plictisea. Dă-i veni în cap o trăsnaie. Se gândea tot la Jacqueline şi voia să-i fie de folos.

0 ştia pe Jacqueline slabă de înger şi nu trebuia s-o mai lase să

greşească. Atunci se prezentă şi el la o casă de mariaj. Spuse că are o nepoată şi ar vrea s-o mărite.

Îl primiseră un domn şi o doamnă. Foarte ceremonioşi şi foarte curtenitori. 8 plăti o sumă destul de piperată. Apoi

1 se cerură nişte date despre Jacqueline, sau măcar o fotografie. Le dădu nişte date foarte vagi, dar fotografie n-avea. I se promise totuşi că în câteva zile va avea totuşi un răspuns.

Cât despre el, 8 ştia că va rezolva. Cum se va-ntoarce-n cer îşi va scoate din creier informaţiile care constituiau structura iubirii lui pentru Jacqueline. Acum, în graba întoarcerii, uitase.

Iubea încă. Atunci încă iubea. Şi avea să se zbată trei zile-ntre speranţă şi disperare, la Paris, în mijlocul tuturor păcatelor lumii, dar şi a tuturor delicateţelor sufleteşti, care se-mprăştiau în aer cu o discreţie şi o densitate, cum numai la Paris se-mprăştiau, în aerul acela tare, proaspăt, în vântul care bătea de la ocean.

Ce era de făcut? Atunci 8 intră la o catedrală şi-ncepu să se roage. Se simţea într-adevăr bine-n catedrală. Dar dragostea nu-i pierea. Era aţâţat, era nervos, şi-atunci intră la cinematograf. Intrase la întâmplare şi ce văzu acolo îl umplu într-atât de scârbă şi de furie că ieşi imediat şi-ncepu chiar să alerge de nebun pe străzi.

Peste Paris cădea o ploaie uşoară, străvezie, fină. Dar oraşul tot nu se mohora. Creştea şi-n ploaia uşoară, chiar cu mai multă plăcere, ca o plantă care tocmai de asta are nevoie.

Se lăsa noaptea. Şi 8 înnebunea, nu altceva. Se opri din alergat. Era pe malul Senei. Luminile imperiale ale oraşului înfruntau cu seninătate noaptea. Pe fluviu trecea un vapor de pe care se-auzea muzică. Pe catarge erau lumini colorate şi fanioane. Era o cursă de agrement, desigur, care-arăta turiştilor Parisul noaptea, de pe Sena.

Se gândi totuşi să plece-n cer să-şi scoată din cap informaţiile iubirii. Dar asta-nsemna s-ajungă iar la Heidelberg şi-acolo putea s-o vadă pe Jacqueline, şi-atunci ea era pierdută.

Iar Einstein se-ntâlni cu Bohr şi Planck să discute cazul lui Jacqueline.

Jacqueline, sărmana de ea, de unde să ştie ce importantă devenise peste noapte? Acum, un univers întreg se preocupa de ea. Fiindcă cei trei corifei chiar erau esenţa universului, a universului ăsta, a imperiului Iorga lactic. Deci o esenţă-ntreagă se ocupa de ea.

Şi ea aştepta. Aştepta sărmana de ea! Iar 8 îi ceruse, desigur, să nu iasă din casă. Şi ea aştepta, aştepta, sărmana de ea!

Iar dracul negru trăsese şi el la hotel şi îi reperă cu uşurinţă camera.

Când îi reperă dracul camera, Jacqueline dormea. În fine adormise după două-trei zile de aşteptare şi speranţă, de insomnii şi disperare.

Deschizând şedinţa, Einstein lămuri de la bun început un lucru:

— Mi se pare o experienţă interesantă, această încercare de salvare a Jacquelinei. Dar oricum trebuie să fim drepţi. Drepţi şi logici.

Apoi expuse cazul.

Şi Bohr şi Planck se declarară de-acord.

Şi-atunci fu pusă la care încercarea.

Iar diavolul negru se tot învârtea prin faţa uşii lui Jacqueline, care desigur era-ncuiată. Şi Jacqueline dormea.

Diavolul negru prevedea însă anume pericole. Mai ales că Jacqueline părea că se află sub o înaltă protecţie. Diavolul scoase din buzunar un cleşte special.

Şi intră. Fără să mai deschidă uşa. Direct prin zid. O văzu pe Jacqueline cum doarme. Atunci sări în pat peste ea, o-ntoarse pe burtă, Jacqueline ţipă, diavolul luă cleştele din buzunar, îi ridică puţin cămăşuţa şi se repezi cu cleştele să-ntoarcă microprocesorul, dar cum îi atinse cu cleştele pielea, se făcu un arc electric şi dracul fu respins direct în uşă. Se izbi de uşă şi se prăbuşi pe jos. Simţea că prin trup îi aleargă furnici, nu ştia ce se-ntâmplase.

Dar Bohr, însuşi Bohr, era sub pat. Ca să scape din cameră cât mai repede, fiindcă-nţelegea că acolo-i o vrajă, diavolul negru ieşi prin zid. Jacqueline ţipă înfiorător.

Începu să plângă şi să ţipe înfiorător. Apoi sări din pat şi deschise uşa. Pe coridor nu era nimeni. Când privi însă iar în cameră, ţipă iar înfiorător. Şi mai înfiorător. În patul ei era Niels Bohr.

Ea vru să alerge pe coridor, să ţipe. Să strige după ajutor, dar Niels fu mai rapid decât ea, o apucă de umeri, îi dădu două perechi de palme şi Jacqueline, acum mai speriată, după acest al treilea şoc, tăcu de-a binelea.

Căci leşină.

Apoi se trezi.

— Trebuie să fii a mea, îi spuse Bohr. Eu te-am salvat de diavolul negru. Eu te pot salva de iad.

— Dar cine eşti dumneata?

— Niels Bohr.

— Am învăţat despre un anume Bohr.

— Eu sunt. Noi, cerul, ne milostivim de tine. Dar îngerul pe care l-ai cunoscut înainte e un pârlit. El nu te poate salva. Numai eu te pot salva. Ai şi văzut de ce sunt în stare.

— Lasă-mă puţin să-mi trag sufletul. Ce vrei?

— Să fii a mea.

— Dar e monstruos.

— Vrei să scapi de iad?

— Cum să nu vreau?

— Atunci fii a mea!

— Dumneata vii din cer sau din iad?

— Din cer.

— Dovedeşte-mi.

— Nu ţi-am dovedit?

— Nu. Puteai fi tot din iad. Un adversar al dracului negru. Sau un prieten al lui cu care îmi faceţi acum o farsă. Poate şi îngerul meu era tot din echipa voastră.

— Eşti inteligentă.

— Am fost studentă la chimie.

— Îmi cedezi sau nu?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că n-am chef.

— Şi-ai s-ajungi în iad!

— Am s-ajung oricum.

— Nu. Trebuie să ai încredere!

— N-am!

— Fără încredere nu scapi de iad, încheie Bohr. Oricum, mai ai două zile. Eu stau în camera de vizavi, la 19. Ţine minte: 19. Mai ai două zile!

— Duceţi-vă dracului cu toţii! spuse Jacqueline.

Şi Bohr ieşi destul de şifonat.

Desigur, Einstein şi Planek urmăreau la televizor toată scena. Iar 8, care nu putea urmări la televizor scena, ajunse la podul Bir-Hakeim. Tocmai acolo unde Jacqueline alesese soluţia stupidă cu sinuciderea.

Ştia că acela e locul. Privi Sena. Soarele-ncepea să intre-n Paris.

Iar Jacqueline nu mai putea dormi. Cum să doarmă? Era-ntr-o stare de nervi vecină cu nebunia.

— Am mers cam departe, îi spuse Einstein lui Planck. Mi-e milă de ea. Ce suntem noi, diavoli? Să facem experienţe de-astea scelerate? Nu se poate aşa ceva! Max, te rog du-te la 8, e la Paris acum, pe podul Bir-Hakeim.

Şi i-l arătă cum şedea distrus, pe podul Bir-Hakeim.

— Adu-l înapoi la Jacqueline, urmă el. Am iertat-o. Spune-i să-i aducă el însuşi vestea. Merită asta. Ce m-a apucat să fac astfel de experienţe?

— Dar cum rămâne cu Legea? se posomorî Planck.

— Legea noi am făcut-o. Noi suntem în drept s-o remediem. Niels… Niels… cosmografie el apoi cu Bohr, care era-n camera aceea de hotel, plictisindu-se.

— Da, răspunse Bohr.

— Întoarce-te. Experienţa s-a terminat. Întoarce-te!

— Şi care-i rezultatul?

— Ai să-l afli la întoarcere.

— Dar ce facem cu diavolul cel negru şi cu microprocesorul din spatele bietei fete?

— Ştii să-l scoţi?

— Desigur, spuse Bohr, referindu-se desigur la microprocesor. Dar cu dracul ce facem?

— Mă ocup eu de el. Până una alta, păzeşte-o pe fată. Dar nu-şi spune încă nimic. Du-te la ea şi încearcă s-o liniştești. Cere-ţi iertare.

— Să-mi cer iertare?

— Nu o să dureze mult.

Planck înţelese că e momentul să plece. Se lăsă repede pe podul Bir-Hakeim, lângă 8.

— Ei? gemu 8 şi în ochii lui era atâta speranţă şi-atâta frică…

— S-a rezolvat, îi spuse Planck, şi-l bătu pe umăr. Einstein a hotărât să-i duci chiar tu vestea şi chiar acum.

Planck îl luă în braţe pe 8 şi ateriză pe coridorul hotelului din Heidelberg, care la ora aceea era încă pustiu.

Dar tot atunci apăru şi un comando format din 15 îngeri care-l imobiliză pe dracul cel negru şi-ncepură să-l bată cu paloşe de foc. Diavolul urlă de trezi tot hotelul. Lumea ieşea pe coridoare, înnebunită de groază.

Iar Jacqueline şedea întinsă pe burtă şi Bohr îi extrăgea microprocesorul. Planck şi 8 aşteptau. Bohr băgă microprocesorul în buzunar. Apoi Planck şi Bohr dispărură.

Jacqueline sări din pat şi-l îmbrăţişă pe 8. Era aproape goală. 8 o sărută cu patimă.

— Uite ce fac, îi zise Planck lui Einstein, care se uita la televizor şi mustăcea.

— Ei, ce vrei? Când am fost pe pământ, am făcut şi noi asta. Barem chiar se iubesc. Sau oricum, sunt foarte emoţionaţi.

— Şi ce-i de făcut? gemu Planck.

— Lasă-i în pace. Să ne vedem de-ale noastre.

Şi cu-n aer bonom îi luă pe cei doi după umeri şi porniră pe aleile pline de flori adânc mirositoare ale raiului, acest imens imperiu galactic, acest sediu al imperiului galactic, unde se făcuse-atunci, cu-atâta dărnicie, fapta de excepţie, fapta de har…

CAPITOLUL 21

Abia scăpând de îngeri, diavolul cel negru porni glonţ spre iad. Auzi, el însuşi, marele diavol negru, să fie bătut cu paloşe de foc? Şi pentru ce? Şi pentru cine?

Dar aşa îi trebuia, de ce riscase? Când o avusese pe Jacqueline în mână de ce-o trimisese ca prostul pe pământ?

Şi se jură că nimeni nu-i va mai scăpa. Niciodată!

Iar Stielike se trezise acum din somn şi-şi bea cafeaua.

Durerea aceea, mereu prezentă, îi tot amintea ce se va-ntâmpla. Şi nu peste mult timp. Ce era de făcut? Ce era de făcut?

Totuşi de la Angélique n-avea nicio speranţă. Era o prefăcută. Să vorbească cu Einstein… El… Era poate singura soluţie. Dar el, când

aborda o problemă, voia să fie sigur de reuşită. Cum oare să-l abordeze pe Einstein?

Esenţial era modul de abordare. Şi totul decurgea direct din asta.

Dar cum să-l abordeze? Cum?

Şi numai aici era soluţia. Fiindcă medicii, hm… medicii… era clar.

Angélique însă lucra pentru el. Angélique chiar cercetase cu mare conştiinciozitate prin cartotecile cerului. Căuta acolo un om. Îl găsi. Era doctorul Vasile Stângă. Singurul din lume în acel moment care putea face un lucru fantasie.

Dar Stângă avea numai idei. N-avea aparatură, nu făcuse nici experienţe, avea doar idei. Dar uneori ideile sunt foarte bune. Aşa gândea ea.

Chiar în seara aceea coborî pe pământ, în afara programului de lucru cu agenţia şi se duse la Stielike acasă. Era cam ora 8 seara. Stielike se simţea destul de bine. Şi profita de asta ca să se-mbete.

Când o văzu pe Angélique intrând direct în casă, prin zid, firește, se ciupi de mână.

Dar era în realitate. Şi era Angélique.

Înlemni în scaun.

— Nu te speria, Franz, îi spuse ea. Am găsit. Nu o soluţie. Dar un om care are idei.

Şi-i povesti despre Stângă.

— Ce-i de făcut?

— Am cercetat cartoteca ta. Mai ai şase luni de trăit.

— Şase luni?

— Da. Şase luni. În timpul acesta se mai poate face ceva. Traseul tău e stabilit însă doar pentru evoluţia bolii tale. Dacă intervine ceva, să zicem un accident de-automobil, poţi muri mai devreme. La noi sunt stabilite doar duratele faptelor, nu duratele vieţilor, deşi şi vieţile sunt fapte, dar altfel de fapte.

— Şi unde locuieşte doctorul ăsta?

— La Bucureşti, în capitala României. Dar serviciul îl face într-un sat la o distanţă de mai mult de o sută de kilometri de capitală. Câţi bani ai?

— Averea mea?

— Da.

— Două milioane de mărci.

— O pui toată la bătaie?

— Păi, ce să fac?

— Nu întrevezi moştenitori, ceva…

— Copii n-am. Dar mama trăieşte. Am şi veri. Dar mama are averea ei. Mai mică. Dar îi ajunge. Din belşug.

— Deci n-ai ce pierde…

— Deci… banii sau viaţa…

— Şi ce crezi că merită mai mult?

Totul era logic, dar Stielike, pus în faţa ideii de a-şi cheltui toată averea, era chiar halucinat.

— Dar de ce trebuie aşa mult?

— Doctorul meu n-are decât idei. N-a făcut nimic până acum.

— Şi pe ăsta mi-l recomanzi?

— Vreau şi eu un jus…

— Iartă-mă, se trezi aproape Stielike din starea de prestaţie în care intrase.

Şi-i prepară un jus.

— Nu vrei şi-un whisky?

— Nu.

— Nicio cafea?

— Nu.

— Iartă-mă, nu te-am întrebat, ţi-am făcut de portocale, sunt aşa de zăpăcit…

— O, foarte bun, de portocale…

— N-ar fi mai bine să vorbim cu Einstein?

— Nu. Nu e bine. Tocmai a salvat un suflet. Chiar azi dimineaţă. Cred că e prea târziu acum…

— Dar poate tocmai de-aceea… s-a obişnuit să salveze suflete…

— Nu. Acum e foarte greu. E chiar imposibil. Iar de azi după-amiază a intrat în laborator. S-ar putea să nu iasă de-acolo luni de zile. Iar Planck singur n-are putere. Şi să-l scoată din laborator n-are cum. De-acolo nu mai are nicio legătură cu exteriorul.

— Singura soluţie e deci doctorul ăsta nebun… Altă soluţie nu

e?…

— Nu.

— Şi-atunci?

— Atunci trebuie să-i pui la dispoziţie toată aparatura care ţi-o cere şi să-l ajuţi să descopere procedeul acela de vindecare generală. Îţi dai seama, atunci nu s-ar mai muri decât din bătrâneţe sau din accident.

— Hai, bea totuşi un whisky!

— Nu, te rog, spuse Angélique dulce, dar foarte fermă.

— Să-ţi pun ceva la video? o sondă el atunci.

— Nu, mulţumesc. Dar spune-mi, eşti de-acord? Te-ntreb cu mare seriozitate şi pentru ultima oară.

Franz, strâns cu uşa, acceptă atunci complet.

— Foarte bine, urmă Angélique, îţi vizezi paşaportul şi pleci în România. Iată adresa lui şi numărul de telefon.

Şi-i dădu adresa şi numărul de telefon ale lui Stângă din Bucureşti. Îi dădu şi adresa dispensatului lui de la ţară.

Acum Franz ar fi vrut s-o strângă-n braţe pe Angélique, atât de mult o iubea. Dar nu îndrăzni desigur să facă niciun pas. Şi bine făcu.

— Eşti extraordinară, îi spuse însă.

— Mulţumesc, răspunse ea rece.

Şi mai stătură de vorbă vreo două ore. Fiindcă Angélique avea chef de vorbă. Şi Angélique îi povesti viaţa ei de pe pământ, din mănăstirea de carmelite.

Ceea ce pe Stielike desigur îl plictisea foarte tare. Dar o asculta sorbindu-i parcă vorbele, mai ales că Angélique era atât de frumoasă şi Franz se gândea totuşi cât de frumoasă poate fi viaţa, numai noroc şi bani să ai.

Şi să nu fii prost. Şi să n-ai un destin potrivnic. Cum avea el acum.

Şi peste două ore cam, Angélique se ridică din fotoliu, îi zâmbi şi se topi pur şi simplu. Deşi s-aştepta la asta, Franz rămase năuc. Noroc că băuse atât. Şi mai bău un ultim whisky şi adormi în fotoliu…

Iar doctorul Stângă era în vizită la mine, fiind un vechi prieten, încă din adolescenţă.

Doctorul Stângă era un bărbat înalt, brunet şi destul de brutal.

Dar de-o inteligenţă uluitoare. Fiindcă putea crede şi-n metodele ştiinţifice cele mai moderne, ducând chiar până la extravaganţă. Nu excludea însă nici vrăjile.

Doctorul Stângă tocmai îmi povestea cum maică-sa îl vindecase de deochi. Şi-mi expuse ştiinţific ce e deochiul, pe bază de parabioză, adică de raze telepatice.

După care Stângă îmi povesti alt caz. Un caz din practică. Era el acolo la ţară în cabinet şi era cam trist fiindcă făcuse o călcătură strâmbă şi i se umflase piciorul. Şi aştepta să i se dezumfle gamba de la sine. Era tocmai la sfârşitul consultaţiei. Şi intră o babă. Era ultima din ziua aceea.

— Ce-ai, mămică?

— N-am nimic, păcatele mele, da matale am auzit că eşti cam bolnăvior.

Atunci lui Stângă îi sări ţandăra. Fiindcă era cam orgolios.

— Eu? Eu bolnav?

— Păi cu piciorul, maică, da' las că te fac eu bine.

— Să mă faci bine dumneata, pe mine?…

— Arată-mi, maică, piciorul…

Dar Stângă, deşi orgolios, nu era prost şi-i arătă piciorul.

— Îţi dau drumul, maică, îţi dau drumul…

— Da ce vrei să-mi faci?

Şi-atunci baba îi explică. O să-l frecţioneze în partea opusă genunchiului şi-o să-i dea drumul. Stângă se gândi că n-are ce să-i facă rău. Aşa că o lăsă pe babă să-şi facă treaba. Şi-ntr-adevăr, piciorul se dezumflă. Atunci el luă cărţile, se uită în ele şi află ceea ce încă nu ştia: că tendoanele care treceau prin gambă îşi aveau sediul de pornire în spatele genunchiului. Şi-astfel îşi dădu seama că baba îi descurcase tendoanele, care erau bulibăşite.

Stângă plecă de la mine. Îmi plăcea Stângă, îmi plăcea că aveam cu el mereu ceva interesant de discutat.

De exemplu, pusesem în discuţie, în ziua aceea, ceva din Nichita Stănescu: «Totul e legat de tot».

Dar Stângă îmi spuse că asta nu-nseamnă nimic. Cel puţin pentru el, ca medic, nu-nseamnă nimic. Dacă poetul ar fi spus: «Totul e legat de nimic», însă l-ar fi înţeles.

Pentru că în medicină totul nu depinde de tot, ci de nimic.

Adevărul e că el mi-a explicat atunci cu migală şi atenţie teoria lui, dar eu am uitat explicaţia şi-am rămas doar cu aserţiunea, ce să-i faci?

Dar parcă-nţelegeam ceva. Înţelegeam că trebuie provocat nimicul. Trebuie provocat golul şi numai astfel se poate rezolva ceva. Iar totul şi cu totul nu face nimic. În timp ce totul cu nimic poate face totul.

Desigur, nu-i vorba de matematică aici. E vorba de biologie. Sau de filosofie biologică, treabă în care el era specialist.

Deci plecând el, eu, în mod normal ce-aveam de făcut? Am sunat-o pe Marta. Dar nu era acasă. Atunci am început să beau votcă. Apoi m-am dus la alt prieten şi m-am fotografiat. Voiam să-i trimit Martei, prin poştă, o poză, din moment ce tot neglija să mă vadă. S-o văd eu cum reacţionează! M-am dus la prietenul meu, fotograful, cu sticla de votcă. A developat pozele imediat. Şi le-a copiat. Dar nu-mi plăcea cum arătam, poate din cauza votcii.

Şi am plecat spre casă. Şi tot mă gândeam la Marta. Dar ea era la Hotel Nord cu Tino. Intraseră şi beau un ceai. Discutau. Marta nu-i spunea nimic despre intenţiile ei.

Iar cei doi marţieni, membrii patrulei care o căutau, se tot învârteau prin jurul blocului ei.

La Buciumeni însă, Sisilalu, care rămăsese la farfurie, primi în fine o marţianogramă. I se aducea la cunoştinţă despre lovitura de stat şi moartea lui Lululaku. Şi i se ordonă să se-ntoarcă imediat. Atunci pilotul întrebă ce e de făcut cu misiunea. Dar fostul colaborator al lui Lululaku, care luase acum conducerea Supraministerului Zborurilor Cosmice, fosta Căpetenie de la acest supraminister devenind Comandant al întregii Planete, ceru detalii. El, unul, nu ştia nimic de conţinutul misiunii. Lululaku lucrase pe cont propriu.

Pilotul îi spuse că ei doar trebuie s-o spioneze pe Siukiwa, asta era toată misiunea minifarfuriei. Atunci Fefero făcu pur şi simplu o criză. Adică Lululaku fusese un dement, nu altceva! Adică numai pentru problemele lui personale să trimită o minifarfurie?! Dar era formidabil!

Ordonă ca imediat, dar imediat, echipajul să se-ntoarcă înapoi. Pilotul dădu atunci alarma. Şi Taphu cu Koro reveniră urgent la

farfurie. Porniră motoarele şi se-ndepărtară cât mai repede de Pământ, luând direcţia iubitei lor planete roşii.

Unde Vanghelide rămăsese pur şi simplu de izbelişte. Iadul nu se interesa de el, iar Căpetenia, devenită acum Căpetenia cea Mare, nu ştia ce să facă cu el. Până arunci, Vanghelide stătea într-o închisoare oribilă, un fel de văgăună din Olympus Mons, cu o lespede grea la intrare. Mâncarea-i era alcătuită din conserve de aer marţian condensat. De altfel asta era şi mâncarea de bază şi chiar singura mâncare a marţienilor. Care nu făceau caz de mâncare şi nu beau apă. Pe pământ lui îi plăcuse foarte tare mâncarea, deşi în iad, unde nu se mânca, nu mânca desigur nimic. Acolo dracii se hrăneau cu aburi. Cu aburii din cazanele unde erau fierţi nenorociţii de penitenţi.

Acum însă lui Vanghelide îi era foame, ca pe Pământ. Îşi dădea seama că-n iad, cel puţin deocamdată, nu era de el, în Marte cu-atât mai puţin. Aşa că soluţia cea mai bună era Pământul.

De-aceea solicitase o audienţă la Căpetenia cea Mare. Dar încă nu era primit. Căpetenia cea mare avea treburi mult mai importante şi nevrând să se pună rău cu iadul, nu lua nicio hotărâre. Mai ales că-şi dădea seama că nici în iad Vanghelide nu era acum prea dezirabil…

Şi iată de ce. Lucru desigur care nu-l ştia nici Căpetenia cea Mare de pe Marte. Care totuşi nu **degeaba decisese** răpirea lui Vanghelide de pe Pământ. Aflase, printr-o întâmplare, că e exilat acolo. Şi-l luase la sine ca să aibă despre ce discuta când va avea ceva de tratat cu iadul. Apoi îl trimisese în excursie acolo, ca să se convingă dacă-i chiar din iad sau nu, fiindcă nu era sigur. Confirmarea o avea, dar ce să facă acum cu această confirmare, toată treaba devenise de fapt de un penibil nespus. Mai ales că sâmburele adevărat al conflictului lui Vanghelide cu ai lui era străin Căpeteniei şi de fapt nici nu-l privea.

Care era totuşi problema?

Dracii, deşi erau cruzi, sadici şi nemiloşi, erau destul de cinstiţi unii faţă de alţii. Însă Vanghelide, pe numele drăcesc Belzebuth, se apucase tocmai de intrigi. Dar de intrigi nu obişnuite, de intrigi drăceşti. Şi iată de unde toată dizgraţia lui.

Vanghelide nu mai ştia ce să facă. Şi-atunci aştepta, ce să facă?

În schimb, Costică ajunsese mare. Serviciile aduse partidei învingătoare în marea contra-lovitură de stat, îi fură răsplătite, el fiind numit funcţionar superior în Ministerul Represaliilor, un minister nou

creat de noua conducere, care se ocupa cu răzbunările împotriva funcţionarilor vechii conduceri, care, deşi lucrase atât de puţin, avusese timp să facă destule rele.

Dar lui Costică nu-i plăcea în niciun fel postul şi ceru o audienţă la Căpetenia cea Mare. Care-l primi cu plăcere.

Atunci Costică repuse problema formării comandourilor şi a ştergerii informaţiilor nucleare de pe bombele de distrugere în masă ale pământenilor.

Adevărul e că la asta se gândea şi doctorul Stângă. Ideea lui era că bombele nucleare trebuie bombardate cu electroni, atunci nucleele fisionabile îşi vor pierde proprietăţile fisionabilităţii, ele fiind rupte la rece şi transformate în nuclee nedăunătoare de carbon 14 şi altele.

Chiar stătea acum acasă şi făcea calcule. Atunci primi un telefon din Republica Federală Germania. O voce necunoscută îi spuse că o personalitate din lumea afacerilor din Germania Federală se preocupă de cercetările lui medicale şi-l va consulta într-o chestiune deosebit de gravă, de cancer la ficat.

— Dar eu nu pot să vindec încă aşa ceva, spuse Stângă.

— Domnule, eu sunt interpretul domnului Stielike, iar dânsul nu poate vorbi direct cu dumneavoastră, fiindcă nu vă cunoaşte limba. Noi vom veni însă în România săptămâna viitoare, eu şi cu dânsul şi am vrea să discutăm mai concret.

— Dar, domnule, eu nu pot să fac nimic, se-ncăpăţână Stângă.

— Totuşi, veţi încerca, sunt convins. Onorariul dumneavoastră va fi deosebit de substanţial.

— Dar nu e vorba de onorariu.

Stabiliră totuşi ca săptămâna viitoare, duminică, acum era tot o duminică, să se-ntâlnească în holul hotelului «Intercontinental». Iar ca semn de recunoaştere, doctorul Stângă va avea în mână un volum de medicină generală.

— Dar de unde aţi auzit de mine? insistă totuşi el, în final.

— O să vă punem la curent cu toate, duminica viitoare, îi spuse translatorul lui Stielike şi convorbirea se întrerupse.

Doctorul Stângă fu răvăşit de această convorbire. Se gândi însă că e o glumă proastă, pusă la cale de vreunul din foştii colegi de facultate, dar nu ştia cine putea să fie nebunul, hotărî, de aceea, să nu

se ducă la întâlnire duminica viitoare, ca să nu fie ridicol şi să nu dea satisfacţie farsorilor.

Se cufundă atunci mai departe, cu linişte, în studiul său cu privire la bombardarea electronică a focoaselor cu bombe nucleare.

Iar în planeta Marte, Căpetenia cea Mare îl tot asculta cu atenţie pe Costică, iar Costică era într-o asemenea vervă formidabilă, că aproape nici nu se putea opri.

Dar se opri.

Iar Marea Căpetenie se gândea.

— Necazul e, spuse Marea Căpetenie, că Savantul nostru cu S mare, după cum ştii, a murit. Se pare însă că va fi greu de aceea să reia cineva cercetările lui asupra ştergerii energiei nucleare. Dar am să investighez eu însumi posibilităţile, fiind o problemă de maximă importanţă pentru securitatea noastră planetară. Dar să ştii că problema redimensionării, care a fost îndelung studiată de un colectiv întreg, se va aplica în scurt timp pentru oricine va dori. Aşa că, dacă ţii cu tot preţul, te vei întoarce pe pământ şi vei fi redimensionat chiar acolo, la dimensiunile tale dinainte de plecare.

— Bine, dar de ce-am mai venit aici? Eu vreau să rezolvăm problema pentru care-am venit…

— Bine, ne vom mai gândi, spuse Marea Căpetenie, care acum nu mai avea numai problema zborurilor cosmice şi era asaltat de multe, multe probleme…

Şi cum Costică plecă, transmise problema lui Ferero. Ferero luă problema şi-ncepu şi el să se gândească. Pentru Ferero, postul înalt, în care ajunsese, îl cam luase pe nepregătite.

Dar se descurca. Se descurca el. Cam greu, dar se descurca. Şi după ce se consultă cu colaboratorii lui apropiaţi, şi după ce se informă la laboratoare, concluzia era clară; nu era nimic de făcut. Proiectul cu «ştergerea» trebuia abandonat, fiindcă nimeni nu-şi lua răspunderea. Vreau să zic că nimeni important. Fiindcă un cercetător mai tânăr, pe nume Sinono, spuse că el ar fi în stare să ducă proiectul la bun sfârşit. Dar dacă treaba nu reuşea? în capul cui se spărgeau toate? Al lui Ferero, bineînţeles! Şi atunci, de ce să-şi aprindă Ferero paie-n cap? Aşa că el decise că nu se poate. Şi comunică asta Marii. Căpetenii.

Dezolat, Marea Căpetenie îl chemă pe Costică la el şi-i spuse cum stau lucrurile. În încheiere, remarcă;

— Îmi pare rău că trebuie să ne lăsăm păgubaşi, dar aşa stau lucrurile. S-ar putea ca Ferero ăsta să fie un incapabil, dar eu nu mă pot ocupa, am prea multe pe cap. Iar să-l schimb pe Ferero încă nu e momentul. Ascultă sfatul meu, întoarce-te pe Pământ. Şi-aşa te vei întoarce îmbogăţit de-o uriaşă experienţă. Poate-ţi va fi de folos. Oricum, îmi pare bine că ne-am cunoscut.

Şi fu pregătită farfuria care avea să-l transporte pe Costică pe Pământ. Totodată se urmărea şi recuperarea Siukiwei, care avea desigur de comunicat date importante. De aceea, urma să se-ntoarcă pe Pământ şi Marta.

Marea Căpetenie voia să-l trimită şi pe Vanghelide înapoi, ca să scape de el, dar Costică îi spuse că el, ca pământean, e contra ca o creatură a iadului să-şi ocupe un loc pe Pământ.

— Dar nu mai e o creatură a iadului, e un nenorocit acum…

— Ce-am văzut eu în iad… lăsaţi-mă şi pe mine să vă spun ce cred că trebuie făcut…

— Şi ce trebuie făcut?

— Nu ştiu.

— Atunci?

— Atunci… atunci…

— Atunci…

— Nimic.

— Uite ce e, conchise Marea Căpetenie. Îl vei vizita pe Vanghelide pe Olympus Mons, la peştera care i-a fost hărăzită. După ce vorbeşti şi tu cu el, îmi comunici concluziile tale.

Lui Costică nu prea-i convenea să-l mai vadă iarăşi pe Vanghelide, dar n-avu ce face şi acceptă.

Intrând în peşteră, lui Costică i se făcu dintr-odată greaţă şi-l cuprinse o mare spaimă. Vanghelide, care fusese înştiinţat de vizita lui Costică şi de scopul ei, se aruncă la picioarele lui.

— Îndură-te de mine!

Fu prea mult pentru Costică. Ieşi aproape imediat şi o gravă problemă de conştiinţă se puse-n faţa minţii lui agere.

Să-l aducă pe Vanghelide pe Pământ însemna să infesteze Pământul iar cu un locuitor al iadului, care se va ţine numai de drăcii. Dar să-l lase acolo pe Marte era cumplit. Un om de felul lui Costică nu

putea face aşa ceva, nici cu Talpa Iadului însăşi.

De fapt Vanghelide trebuia să se ducă-n iad, unde-i era locul, dar dacă se putea asta, ar fi făcut-o bucuroşi şi marţienii. Însă nu se putea.

Greu e să decizi soarta unui om. Chiar dacă omul acela e diavol, nu om.

Se duse deocamdată şi-o anunţă pe Marta de întoarcerea iminentă pe Pământ. Când auzi asta, Marta sări în sus de bucurie şi-l îmbrăţişa pe Costică. Plângea de fericire. Plângea şi Costică. Se emoţionase şi el.

Pe Pământ principala lui sarcină avea să fie regăsirea fiului pierdut.

Chiar îşi închipuia cum va fi revederea lor.

— Tată! îi va striga Tino.

— Fiule, îi va spune Costică, liniştit.

Şi-atunci Costică îi va împărtăşi din experienţa lui. Nu trebuia ca această experienţă să se piardă.

Cine să-l continue, decât Tino? Iar Tino va găsi un prilej favorabil.

Şi va duce mai departe acţiunea începută de Costică.

Iar Tino va trebui să se-nsoare, să facă şi el copii. Costică se vedea înconjurat de nepoţi.

El îi va iniţia şi pe aceştia, la timpul lor, în tainele vieţii.

— Uite, cât am stat aici, se dumiri Costică, m-am gândit prea puţin la Tino şi la viitorul nostru, al familiei noastre, care se va mări.

În acest fel, Costică se simţea ca Strămoşul. El era, ca la triburi, Strămoşul. Iar dac-ar fi fost într-o lume mai sălbatică, strănepoţii s-ar fi şi închinat la el.

— Când plecăm? Când plecăm? se bucura Marta ca o sălbatică.

— Nu ştiu. Dar foarte curând.

Iar Siukiwa primise şi ea o marţianogramă, acolo, la hotel, unde era cu Tino. Şi tocmai într-un moment nepotrivit, dar ea avu puterea să domine momentul şi lăsându-l pe Tino într-o stare foarte confuză, recepţionă mesajul. Când află că Lululaku murise, izbucni într-un strigăt de triumf.

Starea lui Tino deveni şi mai confuză. Se ridică din pat şi se-apropie de ea. Dar ea asculta foarte concentrată ceva. Parcă asculta

zgomotul ploii.

Şi scoase iar un nou strigăt de triumf. Aflase acum că farfuria va ateriza peste numai câteva zile. Puse aparatul la loc în buzunarul pantalonilor jeans, era un aparat miniatural şi-l văzu abia acum pe Tino lângă ea. Îl îmbrăţişă cu frenezie şi vara intra pe geamul larg deschis, vara care intra în toamnă, intra cu strălucire-n declinul ei şi Marta, deodată, deodată, se făcu verde la faţă.

Tino simţi pur şi simplu că Marta îi cade din braţe, se lasă moale, dar Marta se ţinu tare şi nu leşină. Căci Marta simţea iar că va trebui să-şi reia trupul ei, adică al Siukiwei, adică al ei înseşi şi asta nu-i convenea deloc şi îi venea să ţipe de necaz.

— Lasă-mă! îi spuse ea cu sălbăticie lui Tino, care-ngenunchease lângă ea, care stătea acum pe covor şi se gândea. Lasă-mă! Te rog!

Şi Marta se-mbrăcă repede şi vru să plece. Atunci îl privi însă pe Tino. Care se uita la ea cumplit de-ndurerat.

— Tino, ce-i cu tine?

— Marta, trebuie să-ţi spun ceva…

— Spune…

— Nu mai am bani…

— I-ai cheltuit pe toţi?

— Mai mi-ajung pentru două zile. Atâta mai am. Am plătit şi la hotel. Şi nu mai am nici bani de întors.

— Bine. Am să rezolv eu totul.

Şi deodată Martei îi străluci în creier o idee şi-i trase o minciună teribilă.

Tino o privi fericit.

— E posibil?

— Da. E posibil.

Marta îi spusese că nişte prieteni aveau să vină cu un avion de o formă specială. Şi vor zbura cu el la Paris. Aşa că să aibă răbdare. Numai câteva zile.

— Şi pân-atunci ce facem? se chinui el iar.

— Pân-atunci, ai încredere-n mine, îi spuse ea, zâmbind vesel şi misterios în acelaşi timp. Mâine seară, la şase, vii să mă iei de la repetiţie!

Deschise uşa ca o furtună şi porni pe scări, nemaiavând răbdare

să aştepte liftul.

Ajunsă-n Calea Griviţei, respiră cu nesaţ aerul nopţii şi porni c-un pas hotărât spre un autobuz, ceva… fiindcă mai avea de rezolvat un lucru deosebit de urgent, de mare importanţă, de care depindea poziţia ei, după ce ea şi cu Tino, fericiţi, vor amarţianiza.

CAPITOLUL 22

Colonelul T. era foarte agasat. A doua zi avea să sosească soacră-sa. Nu se mai putea face nimic. Se plimba nervos prin biroul lui. Nevastă-sa intră atunci şi-l chemă la masă. Veni.

Mâncau în tăcere. Apăru şi Marta.

— V-am găsit la masă. Înseamnă că-mi trăieşte soacra! glumi Marta.

Apoi se repezi, îl sărută pe taică-su. O sărută şi pe maică-sa.

Era veselă, veselă… Povesti cu lux de amănunte de la filmare. Ce făcuse unu, ce zisese altul. Cum i-a răspuns ea regizorului, ce-a zis operatorul… Şi altele, care făceau deliciul colonelului şi nevesâi-şi.

Dar T. rămase rezervat. Şi o rugă să vină după masă în biroul lui.

Marta-l privi dintr-o parte. Şi nu zise nimic. Masa decurse mai departe-n tăcere.

Acum, la plecare, Marta ar fi săltat ceva de la taică-su, dar şi plecarea trebuia să se facă fără mari stânjeneli.

Intrară-n birou. Mama era foarte prost dispusă. Ce-avea Ticu cu fata asta? Şi de ce să nu participe şi ea la discuţie?

— Marta, începu colonelul pe departe, tu ştii că noi te iubim aşa de tare… şi noi nu ne-am băgat cu forţa în viaţa ta… ne-ai spus ce-ai vrut, ai făcut ce-ai vrut şi când ai vrut.

— E un interogatoriu?

— Nu. Dar trebuie să ştii anumite lucruri. Eu lucrez într-un loc, nu? Iar asta-mi incumbă anumite obligaţii.

— Spune-mi, tată, acum eşti colonel sau tată?

— Întotdeauna sunt şi colonel şi tată.

— Acum văd că eşti mai mult colonel.

O ştia obrăznicuţă. Dar era prea mult. T. nu se pierdu însă cu firea. Tăcu. Aşteaptă să vorbească Marta. Ea nu se sfii să-l ia la sigur:

— Ştiu. E vorba de Tino. Ai aflat, nu-i aşa?

— Cine e acest Tino?

— Tino Mangiacarli, un italian. Zice că taică-su ar fi român. S-a-ndrăgostit de mine.

— Aş vrea să-l cunosc.

— Vrei mâine? îl aduc aici.

Nu-i plăcu lui T. această idee. Chiar dacă Tino era fiul lui Costică. Venirea lui Tino ar fi complicat lucrurile. Iar T. voia să le simplifice, nu să le complice. Şi voia s-o scoată pe Marta din încurcătură.

— Marta…

Nu ştia ce să-i spună.

— Tu cum o mai duci, tată? Cum merg treburile la serviciu?

T. o privi sever. Cum se schimbase fata asta… Ce era cu ea? Hotărât lucru, Marta nu mai e Marta.

— Sunt obosit astă seară. O să mai vorbim mâine.

— Vrei să vin cu Tino mâine?

— Unde e Tino?

— La Hotel Nord, făcu foarte senină Marta.

— Atunci ne-ntâlnim mâine, la Hotel Nord.

— De ce nu vrei să vină acasă?

— Ne-ar angaja prea mult.

— Pe familia noastră, sau… Dar, spune-mi tăticule, au mai fost ceva OZN-uri? Hai, povesteşte-mi, ştii ce mult îmi plac!

Colonelul înlemni. De unde ştia Marta? De unde ştia că se ocupa cu aşa ceva? Nu-i spusese niciodată, nici ei, nici soţiei. Faptele se clarificau. Se clarificau dureros.

— Tată! Dar ce-i cu tine?

Marta ştia bine însă ce-i trece prin gând colonelului şi n-avu nicio surpriză când el o-ntrebă:

— Dar de când te pasionează pe tine OZN-urile astea? Îîm? Şi ce legătură am eu cu ele?

— Am glumit, tată, am glumit… Dar trebuie că vă ocupaţi şi voi cu astea, că doar n-o să ne lăsaţi pe mina marţienilor…

— A marţienilor… De ce marţieni? Crezi că n-avem de-a face cu lucruri mai serioase?

— Mai serios decât marţienii? Dar e ceva foarte serios, mi-a

spus o prietenă. Ea a citit nişte cărţi.

— Prostii! Hai că s-a făcut târziu. Ne-ntâlnim mâine cu băiatul ăla.

— La şapte?

— Nu. La opt.

Marta-l sărută pe taică-su de noapte-bună şi se duse-n camera ei.

N-avea ce să scoată de la taică-su, degeaba se muncea. Dar trebuia să-l ducă pe o pistă falsă. Ca să poată pleca. Să nu fie urmărită. Să nu se strice totul.

Ar mai fi fost o idee. Să se-ntoarcă repede la taică-su-n birou şi să-i spună:

— Domnule colonel, am să vă fac o comunicare importantă. Eu nu sunt Marta. Sunt o marţiancă şi mă numesc Siukiwa. Dar port trupul Martei. Dacă vreţi s-o recăpătaţi pe Marta, staţi liniştit. Ea va reintra în acest trup peste câteva zile, iar eu voi pleca în Marte cu vechiul meu trup şi cu Tino.

Dar asta nu putea face. Pentru c-ar fi-nsemnat în primul rând să trădeze secretul de stat marţian, iar apoi ea nu voia să dea înapoi, după cum am mai arătat, trupul acesta al Martei. Voia să plece cu el pe Marte. Aşa că n-avea cum să-l ia aliat pe colonel.

Iar aflând că nu e Marta, ci Siukiwa, ar fi arestat-o imediat. N-avea cum trata cu el. Îi era adversar. Păcat însă că nu putuse afla nimic de la el, colonelul era prea corect, n-avea cum să-l păcălească.

Îi trebuie deci o pistă falsă. Pista falsă putea fi Tino. Dar de Tino avea nevoie, nu-l putea sacrifica.

Dar dacă l-ar ucide pe colonel? Nu, asta nu. Ar însemna să rupă bandajul de pe rană, nu, în niciun caz.

Şi mai avea probleme şi cu ai ei, cum să-i convingă să nu-i schimbe trupul la loc? Dar e foarte simplu. Marta să fie ucisă, ca nici să nu trădeze secretul. Dar dacă ai ei nu voiau? Dacă aveau alte instrucţiuni?

Siukiwa se strâmbă de necaz. Uite ce-i trece prin minte! Totuşi, nu e ea o criminală! Dar trupul ăsta, trupul ăsta splendid să-l lase din mână? Mai bine altceva. S-o ia pe Marta înapoi pe planetă. Dar poate că nici n-o aduc pe Marta, poate o lasă acolo. Poate o fi şi murit pe-acolo,

de ce să-şi facă atâtea probleme?

Ce-ar fi să ceară să vină mai multe farfurii zburătoare, sau măcar una-n plus, o minifarfurie, ca să creeze diversiune? Ar putea cere asta? Nu, era prea mult. Doar dac-ar fi trăit Lululaku. Ar fi fost şi el bun la ceva. Dar mai bine că murise!

Acum trebuia doar să-l aiurească pe colonel. Şi asta cu mijloace proprii. Nu se putea baza pe nimeni. Da, i-a venit ideea! Tino se va-mbarca în Orient-Express şi va pleca la Paris. Numai de ochii lumii. Va coborî la Ploieşti. Acolo-l va aştepta o maşină. Treaba se va-ntâmpla în noaptea plecării. A plecării pe Marte. A venirii farfuriei.

Diversiunea se va numi Ploieşti. Ploieşti… Maşina-I va duce pe Tino la Buciumeni, fiindcă acolo va ateriza farfuria, că se cunoaşte locul. Dar dacă-i va determina pe conplanetarii ei să se ducă pe urmă la Ploieşti şi să-l ia de acolo? Nu. Ar fi riscant. Nu ştiau terenul.

Pe de altă parte vor trebui puşi în faţa unui fapt împlinit. Dacă nu o să vrea să-l ia pe Tino?

Depinde şi cine-o să fie-n echipaj. Să le spună, ar fi bine, că Tino e un ostatec important. O să-l imobilizeze şi-o să-l miniaturizeze.

Abia apoi se va ocupa de Marta cea adevărată. Dacă va mai fi cazul.

Şi coana Sofica făcea o noapte albă. A doua zi pleca la Bucureşti. Ca pentru orice om bătrân, călătoria devenea o expediţie. Proporţiile îi creşteau nebănuit. Parcă se pregătea şi ea de-o expediţie cosmică. Voia să se scoale devreme, să fie din timp la gară.

Dar era bine că pleca la Bucureşti. Mai greu era că fiică-sa şedea la etajul opt. Înseamnă c-o să stea mult în casă. Păcat!

Crematoriul uman era aproape de casa fiică-sii şi nici celelalte cimitire nu erau departe. Coana Sofica regreta că nu e mai tânără, să poată colinda cimitirele şi bisericile, să vadă morţii, s-asiste pe la ceremonii. Să vadă cine s-a mai dus şi cum decurge treaba. Nu se sătura deloc de atmosfera asta de-nmormântare. Pur şi simplu se-mbăta de ea.

Dar se ducea la Bucureşti, ce să facă? Simţea că fiică-sa are nevoie de ea.

Mizeria aia de lift iarăşi nu-i plăcea. Coana Sofica nu s-ar fi urcat în lift nici s-o pici cu ceară. Îi era frică să nu se oprească-ntre etaje. Sau

să cadă cu el. Iar cabina era prea strâmtă.

Să urci atâtea etaje? Era foarte greu, foarte greu, nu ştiu ăştia tineri ce greu e să fii bătrână, dar, fără ea, fiică-sa nu se descurca.

Şi avea şi bărbatul ursuz, mai era şi Marta, care umblă pe pânză, a văzut-o şi ea, a văzut-o şi la televizor, dar voia s-o vadă mai de-aproape, că-i era dragă, scumpa de ea, ca luminile ochilor, c-o ştie de când nu era decât un gâgâlici şi-acum uite ce mare şi ce frumoasă se făcuse şi ce celebră!

Stielike se pregătea şi el, ca şi coana Sofica, să vină la Bucureşti. Obţinuse de la o bancă un împrumut uriaş, punând în gaj agenţia de voiaj şi celelalte bunuri de care dispunea, îl lăsă pe Richard Honness, un băiat tânăr, de ispravă, să se ocupe de agenţie. Dar nu-l iniţie apropo de turiştii care veneau din cer. Şi care continuau să vină. De asta se va ocupa exclusiv Angélique. Honness ştia însă că domnişoara Angélique Beaulieu se ocupa de nişte turişti bogaţi, din Argentina, care erau membrii unei anume congregaţii. **De** aceea doreau discreţie absolută. Absolută!

Honness înţelese că nu trebuie să pună întrebări prea multe.

În călătorie, Stielike îl va lua pe Hans Gottschied, un tânăr care ştia româneşte.

Angélique mergea cu ei.

Marta nu dormea. Nici taică-su. Să ai o fiică spioană… singura ta fiică… nu e uşor de admis.

Pân-acum fiică-sa era interesată de Costel, de film, de teatru şi acum, poftim… farfuriile… Dar dacă Tino e un extraterestru? Era o idee nesărată…

Să fi trimis extratereştrii scrisorile, să fie Tino nu adevăratul Tino, ci un spion extraterestru? Să fie totul o înscenare? Era însă ceva. Dar ce? Dar ce?

S-ar putea însă ca farfuriile să nu fie obiecte cosmice. Să fie pământene. Obiecte dirijate de o putere pământeană străină. Da, aşa ceva, da! Aici mai puteau sta de vorbă! în principiu, se putea admite. Era o variantă mai rezonabilă

Dar ce vină avea Marta, biata lui Marta?! Şi cum s-o scoată din toată porcăria? N-avea indicii clare, dar intuiţia îl ducea direct în inima cazului. Şi oare avea dreptul ce ştia, de fapt nu ştia nimic, nu, ce bănuia,

să țină numai pentru sine?

Era poate aberant să meargă pe calea asta. Se putea face chiar de râs. Ce-o să zică de el colegii?

Nu. O să raporteze exact ce știe, exact. Poate mai bine să preia cazul altcineva. Era vorba doar de propria lui fiică. Nu i se putea cere să o urmărească el însuși pe propria lui fiică. Nu. Ar fi fost inuman.

Poate Marta a greșit. Dar n-o putea nici avertiza. Ar fi-nsemnat să-și… Iar Marta dacă a greșit, va plăti. Și-nseamnă că nu mai e fiica lui. Înseamnă că a încălzit o viperă la sân.

Și totuși era fiica lui și n-avea nicio dovadă contra ei.

T. era într-o situație de joc de șah. Era într-o poziție în care, indiferent cum muta, se descoperea. Nu trebuia să miște. Dar era la mutare și era-n criză de timp.

Dar oare era-n criză de timp?

Totuși nimeni n-ar fi înțeles ca el complexitatea situației. Mai bine să nu raporteze încă. Să aștepte să vadă cum evoluează lucrurile.

Nu. Și dacă va fi nevoie, va plăti. Chiar în locul ei. Pentru că numai el e vinovat, poate n-a crescut-o cum trebuie. Poate a greșit. Dar să nu greșească iar. Trebuia să verifice bine pământul pe care calcă.

Nici coana Sofica nu putea dormi. Se gândea cu plăcere la-nmormântarea la care asistase și la pomana la care fusese, îi murise o prietenă și admirase mult ceremonia. Se cunoștea că avea copii buni, fiindcă-i făcuseră ceva «di granda».

Se gândea și se visa moartă. Adesea chiar visa că murise. Adevărul e că era curioasă.

Cum e oare când ești mort?

Dac-ar muri la București, ar avea o-nmormântare mai ca lumea decât la Dolhești. Unde n-avea pe nimeni. Decât o pisică și niște găini.

Nici nu se gândea să moară la Dolhești sau să fie-nmormântată acolo.

Cine s-o plângă? Cine să-i aducă și ei o lumânare-acolo? La București o avea pe fiică-sa. O avea pe Marta și chiar pe giner-su.

De fiică-sa era sigură. N-o s-o lase cu mormântul părăginit. Mai ales că giner-su dispunea, dar avea și ea bani, strânsese ceva. Trebuie să-și cumpere un loc bun la București, chiar la Bellu. Și avea să lase bani chiar pentru monument, ca să fie mai sigură, să nu se lase pe mila

fiică-sii.

Voia s-o câştige şi pe Marta. În ea-i era speranţa. Că o să moară şi fiică-sa şi-o să rămână Marta. Să ştie s-o plângă şi Marta, după ce n-o mai fi fiică-sa. Apoi copiii Martei.

De-aia îi va lăsa Martei moştenire casa din Dolheşti, cu specificarea să nu fie înstrăinată niciodată. Dar Marta avea deja o casă, că avea garsoniera aia.

Ce era de făcut? Dar dacă Marta se mărita şi făcea un copil, putea pune casa pe numele copilului. Era cel mai bine.

Copilul va şti că o are de la ea şi când va fi mare copilul o să-i aprindă şi ei o luminare la cimitir.

Da uite că Marta nu se mărita şi la aproape douăzeci şi cinci de ani, cât avea acum, ar fi fost fată bătrână, dac-ar mai fi fost pe timpul coanei Sofica.

Acu era alte vremuri, da tinereţea trece, trece, nu ştii când trece.

Da dacă vine ea coana Sofica la Bucureşti, o să-i explice şi-o s-o convingă şi-o să-i spună şi de treaba cu casa. Şi-atunci Marta o să se mărite, ca să nu piardă casa.

Că o casă e ceva, deşi nu mai e ca pe vremuri.

Şi-aşa coana Sofica nu putu închide ochii toată noaptea, răvăşită de gânduri şi plecă cu noaptea-n cap la gară, cu vreo trei ore înainte de plecarea trenului, ca să fie sigură că nu-l scapă.

Nici Franz-Wolf nu dormise toată noaptea. Deşi băgase-n el la whisky ca-ntr-un hipopotam.

Avea o beţie trează. Proastă beţie! îngrozitoare!

Cum se lumină, intră şi făcu un duş. Apoi începu să bea bere. Veni şi Hans.

Stielike nu mai avea răbdare. Să meargă la gară, repede la gară! Ajunseră. Pe drum, Stielike se-ntrebă de ce nu mergea cu avionul. Tocmai el, care nu pierdea timpul. Şi zâmbi. Se strepezi, zâmbi sarcastic şi constată: îi era frică de moarte.

Să nu cadă cu avionul. Da. De asta. Pân-acum nu-i fusese frică de loc şi-acum… poftim…

Ajunseră la Stuttgart. Orient-Expressul plecase însă. Pleca la 7.03. Atunci luară ceva ca să-i ducă mai spre est. Peste zece minute pleca ceva spre München. Şi de-acolo, îl informă Hans, oricum expresul

pleacă la o oră mai convenabilă: 9.48.

— Perfect, zise Franz-Wolf.

În trenul de München era şi Angélique. Îi urmărise pe bărbaţi şi se teleportase direct în trenul de München.

Văzând-o, beţia de la whisky şi moleşeala de la bere îi trecură lui Franz-Wolf instantaneu. Poate l-a ajutat la asta şi Angélique. Nu se ştie.

Faţă de Hans făcu pe miratul, când află că şi ea pleacă mâine-n România. Dar era siderat. Şi-i spuse lui Hans, prezentând-o pe domnişoara Beaulieu, că ea e o prietenă a familiei şi că se ocupă tot cu probleme de turism, ei chiar colaborând de mai multe ori pân-acum.

Hans era un băiat tânăr şi discret.

Cei trei îşi petrecură ziua la München. Se plimbară prin Laim, admirară lebedele şi vizitară castelul din Laim al regilor Bavariei, a unui rege se pare Ludovic.

După-amiază, fiind miercuri, Stielike vru să urmărească o partidă a celebrei echipe de fotbal Bayern München. Îl însoţiră cu plăcere şi Hans şi Angélique. Lui Angélique îi plăcu meciul. Desigur nu-nţelegea nimic şi nici nu voia să-nţeleagă. Dar îi plăcea gazonul verde, care-i amintea şi de pajiştile şi de gazonul de la ele, de la carmelite, din secolul trecut.

Şi apoi vedea lumea aceea atât de pasionată şi se-amuza atunci şi privea cu duioşie pe toată lumea. Iar Franz, Franz avea atâta aer în piept, era ca un copil şi savura fazele, răcnea cu fervoare şi, la un moment dat, chiar o strânse de mână pe Angélique. Angélique se-nroşi. Dar el îi lăsă mâna, îi spuse ceva, bineînţeles de ce se-ntâmpla pe teren şi Hans urmărea şi el partida şi avea o atitudine rezervată.

Îi plăcuse tare mult lui Angélique în Laim. Iar lebedele **o** înnebuniseră, nu altceva. Iubea acum enorm Münchenul. Şi-l plăcea şi pe Franz. Era ca un copil. Viaţa ei de călugăriţă fusese foarte frumoasă. Dar îi părea rău că n-avusese cum să facă copii. Lui Angélique copiii îi erau nespus de dragi, **începea să-i placă viaţa pe pământ, din cauza copiilor.** În călătoriile de afaceri care le făcuse-n ultima vreme, se mai oprea din când în când şi admira copiii. Ce păcat că nu era şi ea sortită să fie mamă, ce păcat, zău aşa!

Şi chiar în ultimul moment de joc, Karl-Heinz Rummenigge înscrise. Astfel Bayern câştigă campionatul. Ceea ce se-ntâmplă atunci pe stadion, Angélique nu avea să mai uite niciodată. Franz sări pur şi

simplu-n sus şi-ateriză iar pe bancă şi iar sări în sus şi iar ateriză. Şi-aşa făceau mai mulţi.

Şi tot stadionul striga. Şi scanda:

— Ba-yern! Ba-yern!

Şi-apoi cineva răcni:

— Karl-Heinz! Karl-Heinz!

Şi tot stadionul răcni. Dar nu dintr-odată, era ca o apă care umplea cu repeziciune un canal şi de la spectator la spectator se transmise urletul:

— Karl-Heinz! Karl-Heinz!

Şi Karl-Heinz Rummenigge râdea fericit, purtat pe braţe de coechipieri şi Karl-Heinz saluta mulţimea ca un general învingător.

Şi era un plâns în public în acelaşi timp, când îi strigau numele, fiindcă Rummenigge semnase un contract formidabil cu o echipă italiană şi avea să-i părăsească.

Şi-atunci publicul striga, îşi striga triumful, dar şi dezaprobarea, era în acest strigăt şi era pentru Rummenigge ceva ca foarte germana expresie, care se-aplica foarte bine aici:

— Mensch, Karl-Heinz, was ist mit dir los?

Karl-Heinz primea mai departe triumful şi Angélique se ridică lângă Franz, care urla şi el cu publicul în delir, şi-l sărută sfioasă pe obraz.

Franz nu simţi imediat ce se-ntâmplase, dar răcnetul i se opri şi Angélique îl privea cu asemenea ochi şi asemenea parfum grav şi suav în acelaşi timp o-mpodobea, o-nveşmânta şi tot stadionul, mirosind a bere, a rimaţi, a transpiraţie şi-a strigăte umane, se lăsă pur şi simplu leşinat la picioarele lui Franz şi-ale ei, ale lui Angélique…

Iar Hans şedea mai departe pe bancă, serios.

Franz o sărută şi el pe Angélique, uşor, pe obraz, ca un funigel de plop care-ţi cade vara pe obraz.

Angélique surâse. Surâse de parcă se deschiseseră toate baierile cerului, ale cerului închipuit, nu ale celui real şi luând-o de mână, Franz se pierdu cu Angélique în lume. Oricât încercă Hans să se ţină după ei, nu reuşi.

Nici nu ştia unde vor înnopta.

Atunci Hans se gândi că-i va găsi a doua zi la tren. Fiindcă lui

Hans îi era acum foame, intră într-un restaurant sârbesc. Mâncă acolo fantastic de bine. Cu burta bine umflată cu bere şi mâncare, Hans intră apoi la un film.

Iar Franz cu Angélique se plimbau prin Laim. Rămaseră toată noaptea în Laim, vorbiră, priviră pomii, priviră iarba, priviră lebedele, stătură mai pe toate băncile, dar nu se mai sărutară niciodată.

Franz nici nu-ncercă. Dar vorbea. Vorbea tot timpul, îi povestea viaţa lui, în toate amănuntele şi nu le ocolea nici pe cele mai jenante, voia tot sufletul să-l încredinţeze în braţele primitoare ale lui Angélique.

Iar când veniră zorii, o porniră pe jos spre oraş. Ajunseră la gară cu vreo cinci minute înainte de plecarea trenului şi se suiră din fugă, abia-l prinseră şi-ncepură să-l caute în tren pe Hans.

Îl găsiră.

PARTEA A PATRA: *PATIMILE GROZAVE ALE PĂMÂNTENILOR*

a cuprins:

CAP. 17: **Scrisoarea lui Tino. Jacqueline plânge. Ideea lui 8. Camera de lângă Montparnasse-Bienvenue. Aventură la Heidelberg. Viaţa e informaţie. Microprocesorul. A gândi ca un înger, a gândi ca un pământean.**

CAP. 18: **Pregătirea eşafodului. Chinul nu trebuie să fie cumplit. Împieliţarea. Explicaţie în iad. Lovitură de stat pe Marte. Marasmul sentimental al unui pământean. «Intercontinentalul» în plină vară. Iar la Costineşti. Propunerea lui Lululaku. Homeostazia individului. Bănuielile lui T. Da' ce-i cu tata?**

CAP. 19: **Sentimentul încărcării unui tren. Critica lui Chopin. Analiza problemei cu Marta. Un mesaj de la Lululaku. Vasile Stângă şi raza telepatică. După «Intercontinental», iar pe Magheru. O amintire în film. Pierderea de electroni. Sisilalu, Koro şi Taphu. Punctul slab al lui Tino.**

CAP. 20: **La Hotel Nord. Contra-lovitura de stat. Televizorul din iad. De ce fusese Stielike la Viena. Demersul lui 8. Ideea lui Einstein. Din nou la Paris. Întâlnire cu Bohr şi Planck. Cleştele. Apariţia lui Bohr. Întâlnire cu Planck pe podul Bir-Hakeim. Iar microprocesorul.**

CAP. 21: **Durerea lui Stielike şi-o vizită în noapte.**

Propunerea lui Angélique. O babă la doctorul Stângă. Totul e legat de nimic. Funcţionar superior în Ministerul Represaliilor. Bombardarea electronică a focoaselor. Propunerea lui Sinono. Un strigăt de triumf. Aerul nopţii pe Calea Griviţei.

CAP. 22: **O discuţie cu Marta. O maşină pentru Ploieşti. Liftul şi coana Sofica. Rolul lui Honness şi a lui Hans Gottschied. Explicaţii în legătură cu Marta. Casa din Dolheşti. Cu trenul spre München. Karl-Heinz! Karl-Heinz! O noapte în Laim.**

Urmează ultima parte:

PARTEA A CINCEA: *ÎNTOARCEREA*

Cu grijă să nu dezvălui totuşi deznodământul şi nici deznodămintele secundare, iată cum prezint capitolele ce-au mai rămas:

CAP. 23: **Fii fericit, Costică. Sinaia la 20.05. O bere la LIDO. Luna nu era frumoasă. Răspunsul lui Taphu. Pruncul lui Lululaku. Camera de Iavaj. Hărăzitul. Bila lui de metal.**

CAP. 24: **Întâlnire cu Câinele. La 16.10 punct cu Tino. Taphu, Siukiwa şi ordinul Marii Căpetenii. Lillo intră-n acţiune. Leworo şi Marar. Ca zăluzii. Tu eşti Marta? Ai fost vreodată-n Africa? Sunetele de trompetă. O neaşteptată salvare. Toxinele din corpul Siukiwei. Ce face Federico?**

CAP. 25: **După sticla de whisky. Lupta cu ispita. Gilbert se plimbă prin Paris. 8, spui prostii... O fată de 22 de ani şi altele. Sorbona nu-i departe. Şi Morga-l identifică şi coana Sofica-l bifează. Ceremonia. NIGHT-CLUB ATHfiNfie PALACE şi Doina. Deodorante, şampoane. Odaia de pe Fondary.**

CAP. 26: **în Piaţa Jules Joffrin. Într-o seară cu Alain la berărie. O lună cel mult, conchise doctorul. Cabinetul din Gâmboaia. 64 de mărci bacşiş. Te rog... te implor... Cercetările lui Kozîrev. Hâcurile pasului prin deşert a cămilei timpului. Şi tu vrei să exişti?**

CAP. 27: **Collapsarul X-35. În drum spre spital. Bill, o pramatie îngrozitoare. Bill şi Blanche. Nu acţiona I Nu acţiona! La porţile iadului. Ca un robot. Zero.**

PARTEA A CINCEA

ÎNTOARCEREA

CAPITOLUL 23

Cosmodromul marţian din crevasă era la ora aceea foarte animat. Costică, Marta şi unsprezece marţieni se pregăteau de plecare. Farfuria era tot aşa, ca şi cea cu care veniseră. Poate era aceeaşi.

Costică se-ntreba însă. Nu-nţelegea ceva. Adică de ce-i aşa mare farfuria, când ocupanţii sunt aşa mici?

Taphu, cel care fusese şi-n comandoul de spionare a Martei-Siukiwa şi care conducea şi misiunea aceasta, îl lămuri. Îi spuse. Pentru că-n cazul unui atac al pământenilor ei s-ar putea ascunde chiar în farfurie. Apoi i-ar da drumul repede şi-ar pleca cu pământenii care ar fi pătruns cu tot.

Era deci mare, fiindcă era şi o ascunzătoare.

Veniseră să-l conducă pe Costică şi prietenii lui de pe Marte. Şi Jim O'Connor şi Nessie şi Yeti. Primul, Costică se-mbrăţişă cu Yeti. Adică de fapt Yeti îl luă în palmă şi acolo de-abia ajuns în dreptul gâtului monstrului, Costică-i atinse cu palmele grumazul, în semn de bun rămas. Nessie fu mai rezervat. Cei doi îşi făcură doar un semn.

Costică făcu semn cu mâna şi Nessie cu laba. Cu laba şi coada.

Veni apoi rândul lui Jim. Bătrânul avea ochii în lacrimi.

— Îmi pare rău, îi spuse el, poate dac-atunci mi-aş fi dat seama…

— Dar voi nu veniţi pe pământ?

— Se pare că s-a făcut prea mare tam-tam cu dispariţia noastră. Aşa că marţienii se tem să ne dea drumul.

— Ce porcărie şi tam-tamul ăsta, observă Costică.

Jim făcu un gest de dezolare. Şi-apoi se-nsenină:

— Ce să le spun băieţilor?

Din păcate, Costică nu prea-i cunoscuse pe americanii de pe Marte, n-avea ce să le spună, le transmise totuşi:

— Curaj şi speranţă, asta spune-le din partea mea!

Jim era mulţumit. Îşi şterse o ultimă lacrimă. Atunci

Costică îşi şterse şi el o firavă lacrimă. Apoi se aruncară unul în braţele altuia.

Foarte rezervată, Marta nu dădea niciun semn de expansiune, fiindcă nu-şi făcuse prieteni sau prietene pe Marte. Nici n-avusese cum. Zâmbea însă, fericită că se-ntoarce pe pământ şi avea aerul unei

amfitrioane care-şi conduce oaspeţii, dar care abia aşteaptă să scape de ei. Ceea ce nu i se vedea pe faţă, că era şi ea o femeie de lume, ce dumnezeu!

Le făcu şi ea semn cu mâna, un semn de prietenie. La toţi. Şi intră în farfurie.

Dar Jim îl tot strângea în braţe pe Costică. Parcă nu-i venea să-l mai lase.

Voia să-i dea un mesaj. Dar îi era frică. Atunci ieşi din farfurie Taphu, care se grăbea. Şi care poate devenise bănuitor, căci se-apropie de ei.

Jim n-apucă să-i strecoare mesajul, nici să-i spună măcar mesajul prin viu grai, aşa că Jim a doua oară pierdu ocazia, prima oară desigur fiind atunci când ezitase din orgoliu la formarea comandourilor, care ce-i drept aveau şi un parţial caracter anti-american.

Poate bătrâneţea, ce să-i faci?

Costică fugi însă cu Taphu la farfurie şi cei care-i conduseseră părăsiră pe rând crevasa.

Nu puteau participa la decolare, fiindcă energia declanşată era periculoasă.

Dar tocmai atunci sosi cu o marţionavă Căpetenia cea Mare. Însuşi el. Era însoţit de două gorile şi de Vanghelide. Căpetenia intră cu gorilele şi cu Vanghelide în farfurie.

Costică, văzându-i, avu o dublă senzaţie. Prima şi cea mai puternică fu însă senzaţia care-o dădea sentimentul onoarei. Adi Gă însuşi Marea Căpetenie îl condusese la plecare.

Dar ştia ce-o să-i ceară.

Şi ştia că nu-l putea refuza. Într-adevăr, Marea Căpetenie voia să scape de Vanghelide.

Şi Costică-nţelese, dar îi păru rău că dacă tot era un loc nu-l luaseră mai bine pe Jim, pe bătrânul Jim. Dar era desigur povestea cu publicitatea.

Şi-nainte de-a pleca, Marea Căpetenie îi dădu lui Costică supremul omagiu: îl îmbrăţişă. Îngenunche pentru asta şi-l sărută pe amândoi obrajii. Apoi se ridică.

Iar în final ţinu o cuvântare, adresându-se concomitent atât

pasagerilor, cât şi membrilor echipajului.

— Merge acum cu voi pe Pământ cel mai uman dintre oameni. Şi unul dintre cei mai deştepţi. Puţini au fost, sunt, sau vor fi pe Pământ ca el, din nefericire. Dacă măcar o zecime din pământeni ar fi la nivelul lui, s-ar ajunge la aceeaşi dezvoltare tehnologică, la care-am ajuns noi pe planeta noastră, plenetă care poartă numele zeului pământean al războiului, dar care e o planetă a păcii. Şi care chiar dacă nu e, va deveni o planetă a păcii. Fiţi mândri că aveţi un asemenea tovarăş de călătorie. Fiţi mândri de el şi acordaţi-i cinstea cuvenită. Iar eu îl numesc din acest moment comandant de onoare al navei, conducerea operativă rămânând în continuare lui Taphu. Trăiască Costică! Bravo Costică! Fii fericit, Costică!

Răsunară aplauze. Timid întâi. Apoi carcasele ropotiră de-atâta bătaie. Se băteau cu toţii peste carcase în semn de aplauze şi de omagiu.

Costică plângea ca un copil. Se scutura tot de plâns.

Era emoţionată şi Marea Căpetenie. Poate pentru a-şi înăbuşi emoţia şi-a nu i se observa şi lui lacrimile, care-ncepuseră să-i mijească, încă firave, ieşi repede din farfurie şi se-ndreptă cu pas hotărât spre marţionavă, neurmat decât de gorilele sale.

Iar Vanghelide se-apropie de Costică şi-i făcu cu ochiul:

— A fost grozav şeful!

Costică-l privi cu prietenie. Era sub efectul discursului. Şi uită cine era de fapt Vanghelide şi de ce se opusese la includerea lui în echipa ce revenea pe Pământ.

Admise, atunci, grav şi-şi trase mai adânc aerul pe nas:

— Da… a fost grozav…

Motoarele se-aprinseră. Afară erau nişte bubuituri grozave. Când plecau de pe Marte, ei îşi permiteau să folosească motoarele zgomotoase, care erau ceva mai sigure, pe pământ însă niciodată. Fiindcă era prea riscant.

Şi porniră. Cum depăşirea atmosferei marţiene fu realizată, Taphu marţianografia Siukiwei că aveau să sosească pe pământ în noaptea următoare şi la 12 noaptea se vor întâlni la Buciumeni, unde mai aterizaseră când o aduseseră pe pământ.

Siuki Wa abia se trezise din somn când primi marţianograma.

Trebuia să se grăbească. Iar diseară avea spectacol. Abia acum îşi dădu seama de asta şi-i spusese lui taică-su că se vor întâlni toţi trei: ea, el şi Tino.

Ce era de făcut? Ce era de făcut? Hotărî atunci repede să nu mai meargă la spectacol şi să-nsceneze pentru noaptea aceea întoarcerea lui Tino la Paris. Iar ea cu taică-su aveau să-l conducă la gară, după ce vor sta de vorbă, undeva lângă gară, în vreo cârciumă. Şi astfel îl va păcăli precis pe bătrânul vulpoi.

Iar Tino trebuia să coboare la Ploieşti. Acolo-l va aştepta o maşină, care-l va conduce până la Buciumeni. Iar altă maşină trebuia s-o ducă pe ea până la Buciumeni. Era complicat. Nu avea timp. Nu. Toată operaţia cu plecarea mascată a lui Tino va avea loc mâine seară. Era mai bine aşa.

Ca să fie mai apropiată plecarea simulată a lui Tino de fuga lor în Marte.

Planul era deci bun şi Marta atunci vru să se intereseze când pleacă Orient-Expressul.

Găsi în casă un mers al trenurilor şi află că pleacă la 18.23. Cam devreme, fir-ar al dracului să fie! Iar la Ploieşti era la ora 19.11. Poate nici nu era încă noapte!

Dar dacă Tino ar coborî la Sinaia, la Predeal, sau chiar la Braşov? La Braşov ajungea la 20, 57. Dar era riscant. Nu, nu era bine. Nici Predeal. Poate Sinaia. Iar dacă se oprea puţin la Sinaia nici nu dădea de bănuit, staţiune internaţională, nu?! munte… splendid…

La Sinaia era la 20, 05. Până la Buciumeni erau vreo sută de kilometri. Ce, nu se făceau kilometrii ăia în 4 ore? Sefăceau.

Dar putea să-ntârzie trenul sau se putea face o pană de automobil, ca-n Dürrenmatt, sau chiar ceva şi mai serios.

Nu se hotărî încă între Sinaia şi Ploieşti. Dar dacă de la Sinaia Tino va lua un tren înapoi până la Ploieşti? Dacă? Se uită-n Mersul trenurilor. Era un personal la 20.07 care era-n Ploieşti la 22.11. Riscant şi incomod! Dar din Predeal poate ar fi o schemă! La Predeal, Orient-Expressul ajungea la 20.27 şi putea lua înapoi Rapidul Transilvania, care pleca de la

Predeal la 20.53 şi era la Ploieşti la 21.54. Iar riscant. Iar de la Ploieşti la Buciumeni, pe întortocheri, cine ştie cât făcea? Şi dacă întârzia Rapidul Transilvania, care venea tocmai de la Oradea?

Nu ştia încă detaliile, oricum însă întâi trebuia să facă rost pentru mâine de două maşini.

Marta, sau Siukiwa, mă rog, îşi luă atunci agendele şi-ncepu să le cerceteze, să vadă cine o poate ajuta. Dar întâi avea nevoie de nişte bani. Dar Marta avea nişte economii. Siukiwa găsi CEC-urile.

Eu dormisem prost. Băusem votcă până târziu. Şi cum m-am trezit, i-am dat telefon Martei. Marta fu foarte drăguţă cu mine şi-mi propuse să ne-ntâlnim.

Ea avea nevoie acum de oameni devotaţi şi voia să mă folosească şi pe mine. Probabil aşa vă veţi gândi. Dar nu, eu eram o pistă falsă. Sau voia poate să-şi ia rămas bun.

Am luat masa-mpreună. Am aşteptat-o două ore la restaurant. Dar veni. Era bucuroasă. Aranjase tot. Scosese şi banii de la CEC, tocmise şi oamenii. Tino era în temă.

Eu habar n-aveam.

Dar eram bucuros că venise. De unde să ştiu că n-am s-o mai văd, pe ea, pe Siukiwa. O credeam ca prostul, că-i Marta.

Nu-şi ceru scuze de întârziere, nu se complică. Eu n-am îndrăznit că-i cer socoteală.

A fost foarte drăguţă. Îmi spuse că diseară are spectacol. Să vin şi eu. Tare-am fost încântat. Super-încântat!

Ea n-a vrut să mănânce. Doar a băut o bere. Şi era mereu pe gânduri. Foarte distrată. Am găsit un taxi. Când a venit taxiul, a zâmbit, apoi s-a repezit şi m-a-mbrăţişat.

Neaşteptat, repede.

— Îţi mulţumesc foarte mult, pentru tot, mi-a spus ea.

Eu nu ştiam ce să spun. M-am apropiat iar de ea. Părul îi mirosea a plante. Plante de câmp.

A mai zvâcnit, repede, buzele ei m-au atins uşor, plantele de câmp mi-au invadat obrazul, nasul şi inima. Eram ca o poiană. Era soare.

Taxiul ţâşni.

Seara am venit la spectacol. Aveam în braţe un buchet de flori de câmp. Găsisem ceva foarte şic în Piaţa Amzei.

Venise la teatru şi taică-su. Marta mi l-a prezentat după spectacol.

În seara aceea sosea-n Bucureşti şi coana Sofica. La gară s-a dus s-o întâmpine fiică-sa.

T. nu voia să se ducă la gară şi nici n-avea cum rămâne acasă. Aşa că atunci când Marta l-a invitat la teatru, a fost foarte încântat.

Totuşi observă:

— Parcă era vorba să ne vedem astă-seară cu băiatul ăla, cu italianul…

— Da, dar uitasem că am spectacol. Iar în ce priveşte italianul, pot să-ţi spun o veste bună. Azi am avut o discuţie, e un idiot! Iar mâine pleacă. Şi-a luat bilet la Orient-Express.

Lui T. nu-i venea să creadă. Era mai mult decât visul lui. Dar trebuia să fie prudent. Fata asta era în stare de orice.

— Dar de ce nu l-ai chemat şi pe el la teatru?

— Nu ţi-am spus că ne-am certat? Şi-apoi vine alt băiat, un scriitor…

— Un scriitor?

— Da. E un băiat minunat. Şi eu mă purtam cu el absolut execrabil. Spune-mi, tată, nu sunt prea zăpăcită?

Şi-l privi cu nişte ochi…

T. se-nduioşă.

După spectacol am aşteptat-o. I-am dat florile. O aştepta şi taică-su. Marta a făcut prezentările.

Apoi am fost toţi trei la Lido să bem o bere. O briză uşoară de vară dezmierda restaurantul. Şi bazinul cu valuri ţârâia plăcut.

La altă masă erau Stielike, Hans şi Angélique. Nu ştiam, desigur, unii de alţii.

Iar Costică şi cu ceilalţi pasageri şi membrii echipajului, făcură o escală pe lună. Se grăbiseră prea tare şi nu trebuiau s-ajungă mai devreme de ora stabilită. Aveau doar un consemn.

Marta coborâse şi ea pe lună. Dar nu era veselă. Era tristă. Avea să aibă un copil. Tatăl copilului era Lululaku.

Cine ştie ce monstru se putea naşte, din ea şi din Lululaku!?

Ce era, ce era de făcut? Nu era nimic de făcut… dar… dar… dac-avea să-şi reia trupul, rămânea atunci Marta curată ca lacrima!

Scăpa şi de trupul ăsta imposibil şi de copilul ăla oribil al lui Lululaku! Scăpa de tot, de toată mizeria… dar cine ştie…

Luna nu era frumoasă, e frumoasă doar de pe pământ. Dar se vedea Pământul, doamne, ce minunat să vezi Pământul de pe lună! Era o şansă. Era mai frumos ca luna văzută de pe pământ când te săruţi c-un bărbat pe-o bancă, undeva într-un parc, vara… Vai, de când nu mai făcuse Marta asta! Ardea acum de nerăbdare s-ajungă pe pământ şi să facă aşa ceva. Se gândi la Dorel, la puştiul ăla atât de pur. Să se sărute cu Dorel pe-o bancă! Sau cu Costel… nu, Costel nu era genul, Costel era altceva. Era practic şi era frumos. Pe când Dorel nu era practic şi era obişnuit. Dar cel mai important era scândura, ah, scândura aia a scenei! Să calce din nou pe ea, să plutească sub privirile fericite ale spectatorilor sau aparatul de filmat, mai ales aparatul de filmat, cât îl iubea… ea când filma… ea când filma…

Dar Costel… trebuia să rezolve problema cu Costel… ei îi plăcea ceva sigur. Se gândi cu seriozitate că trebuie să se despartă de Costel. Era un dobitoc. Nu-i mai ardea ei de Costel. Era clar. Era clar, dar nu ştia că se despărţise deja de Costel prin intermediul nervilor Siukiwei şi al lăcomiei lui Costel, care rămăsese şi cu nasul atât de sălbatic muşcat.

Iar Costică privea şi el Pământul. Îl privea şi se gândea la Tino. Acolo era Tino. Trebuia să-şi dedice în continuare viaţa găsirii lui Tino. Trebuia să-i scrie imediat şi Tino să vină imediat la Bucureşti. Iar dacă nu putea, dacă era ocupat cu şcoala sau cu serviciul, s-ar fi dus el după Tino la Paris. Oricum era bine. Numai să-l vadă cât mai repede, să-l cunoască, şi să fie-mpreună cu el. Să ai un băiat mare, ce lucru minunat, păcat că nu-i urmărise toată evoluţia, păcat că nebuna asta de Carla îi făcuse aşa o neomenie, auzi să-l ţină pe el departe de copilul lui! Nu-i de mirare că a ajuns ea în iad! A găsit ce-a căutat!

Apoi se gândea la motan, la Sandu. Oare ce făcuse Sandu în toată perioada asta, cum se descurcase? Oare nu se sălbăticise, oare nu pierise, nu-l luaseră cumva hingherii?

Şi mai era apoi şi problema cu serviciul. Ce-aveau să spună acolo? Şi-n general, ce-avea să se spună? Problema era foarte delicată.

Să facă rost de un certificat medical?

Răspunsul i-l dădu Taphu. Comandantul misiunii îi convocă la el pe toţi cei trei pământeni. Interceptase cu radarul lui telepatic frământarea lui Costică.

— Eliberarea voastră, începu Taphu, e o eliberare condiţionată.

Şi e o premieră. N-am mai făcut până acum aşa ceva. A fost ideea Marii Căpetenii. Vă sfătuiesc să fiţi la înălţimea generozităţii sale. Dacă nu veţi face prostii, poate că treptat îi vom elibera şi pe ceilalţi pământeni. Totul depinde de voi. Adineauri am interceptat ce gândea Costică. Dar era oricum momentul să vă spun ce am de spus. Vă cer deci o discreţie, dar o discreţie totală asupra tuturor problemelor. E şi de la sine înţeles. Cred că sunteţi suficient de maturi ca să nu faceţi prostii. Şi mă refer mai ales la domnişoara Marta. De dumneavoastră mă tem cel mai mult. Eu personal am fost chiar împotrivă ca dumneavoastră să vă reluaţi trupul, şi să vă-ntoarceţi. Dar Marea Căpetenie doreşte ca Siukiwa să se-ntoarcă pe Marte cu trupul cu care a plecat. Aşa că aici e norocul dumneavoastră. E de ajuns însă o singură, o simplă, sau cum vreţi să-i spuneţi, indiscreţie şi veţi fi luată înapoi. Iar dacă asta va fi complicat, veţi fi omorâtă, ceea ce nu e complicat.

Marta avea frisoane. Se gândi să spună că e-nsărcinată, că poartă-n pântec pruncul lui Lululaku. Dar ar fi fost cea mai mare prostie. Tăcu.

Taphu află acum de povestea copilului lui Lululaku. Rămase-ngrozit. Problema era deosebit de complicată. Degeaba se ascundea Marta, el îi prinsese gândul.

Se hotărî şi el să facă pe prostul. De ce să se complice? Nu era obligat să ştie acest lucru. Taphu era un bun funcţionar. Dorea să facă o carieră strălucită.

De-aceea urmă, căutând să încheie cât mai repede:

— Eu vă dau un sfat şi e un sfat de bine, sfatul unui prieten: tăceţi. E mult mai bine aşa! Am terminat. Sunt întrebări?

Niciunul din cei trei nu riscă o întrebare. Nici nu gândi ceva. Era periculos. Taphu se ridică. Dar Marta se gândea, proasta de ea! Nu era aşa deşteaptă ca cei doi bărbaţi. Şi lui Taphu îi zbârnâiau în creier gândurile ei. Ceea ce-l enervă.

— Te sfătuiesc să gândeşti mai puţin, îi spusese el şi, ridicându-se-n picioare, dădu a înţelege că întrevederea se terminase.

Cei trei ieşiră iar pe lună. Prin dezastrul acela pietros şi plin de praf. Noroc de astrul acela superb, de Pământ, ce falnic era, ce falnic se vedea!

Costică era însă contrariat. Şi-abia acum, când se-ndepărta de Taphu, îşi dădu drumul la contrariere. Nu-nţelegea de ce el, care fusese

numit comandant de onoare al navei de către însuşi Marea Căpetenie, era acum pus în aceeaşi ciorbă cu ceilalţi doi. Asta chiar îl deranja. Uită-te la Taphu ăsta cum îşi dă aere!

Costică nu era aşa de departe, încât Taphu să nu-i recepţioneze gândul, dar nu se obosi până-ntr-atât încă să iasă din farfurie şi să-i spună ce credea el de fapt despre Costică, aşa că zâmbi batjocoritor şi-şi puse o videocasetă. Pe videocasetă era nevastă-sa, pe care o iubea foarte tare, se căsătoriseră de-abia de trei luni.

Costică se linişti şi el. Se-aşeză pe nişte bolovani şi iar începu să se gândească la Tino, să viseze la băiatul lui.

Tino făcu şi el o ultimă-ncercare. Mai bătu odată la uşa lui Costică. Nimic. Ieşi atunci pe aleile din Parcul Circului.

Marta-i spusese că a doua zi vor participa la un spectacol foarte interesant, dar secret. Era un fel de rit local. Va coborî din tren la Ploieşti. Ea o să-l aştepte cu o maşină acolo, apoi vor merge undeva-n pădure, unde are loc un fel de spectacol clandestin cu nişte pitici şi-o farfurie zburătoare. Că era un fel de sectă din care făcea parte şi ea. Şi secta deţine fonduri importante. Iar dacă-l va iniţia şi pe el, secta le va facilita călătoria la Paris, din fondurile ei.

Tino n-avea nimic împotrivă. Îl şi distra ideea. Siukiwa chiar, pentru a-l convinge şi mai tare, îi spuse că după câte crede ea şi tatăl lui, savantul, e-n legătură cu oamenii sectei şi ar putea afla de la ei unde e taică-su şi ce face-n acest moment.

Bineînţeles că ultimele ezitări ale lui Tino se spulberaseră.

Eu, Marta şi T. tocmai terminasem berea. Iar în gară sosise şi trenul cu coana Sofica, având o-ntârziere foarte mare.

Fiica îşi sărută mama, care şi ea o sărută şi lăcrimă de emoţie. Dar coana Sofica avea geamantane grele. Găsiră un hamal care duse bagajele până la maşină.

Eu mă despărţisem de tată şi fiică. Eram fericit. Marta fusese foarte drăguţă. Simţisem că totul nu fusese decât o rătăcire din partea ei. Eram dispus s-o iert.

Iar la Paris îngerul şi Jacqueline trăiau ultimele zile ale concediului lui.

El ştia că fericirea i se termina. Nu? Şi că nu mai avea nicio şansă. Nu mai rămânea. Clar, nu se putea.

Iar în cer iubirea lui se va şterge, cum se şterge la şcoală o tablă. Pe care-a fost o formulă. Poate o formulă superbă. Dar trebuie loc pentru altă formulă. Vechea formulă n-a făcut decât să fie racheta purtătoare a noii formule.

Totul era o formulă.

Va intra la calculator. În camera de lavaj. Se va conecta cu creierul la microprocesor care va-nregistra informaţiile. Când totul va fi gata, iubirea lui va fi o piesă de muzeu, moartă, dar care va dăinui. Va fi poate ca un material didactic pentru ceilalţi îngeri. Care înainte să plece-n excursii pe pământ vor primi un instructaj. Iubirea lui 8 pentru Jacqueline va fi material de instructaj. S-ar putea. Asta în cel mai bun caz. Dar s-ar putea să rămână în microprocesorul ăla prăfuit, în nu ştiu care bancă de date, alături de-atâtea şi atâtea iubiri care-au fost pe pământ şi să sperăm că vor mai fi.

Acum era cu Jacqueline însă, era la Paris, se bucura de viaţă, de prezent, de Parisul prins în acest trecător prezent cu toate ocheadele nocturne şi diurne pe care marea capitală i le trăgea cu nonşalanţă bietului înger, complicându-i inerenta despărţire.

Despărţirea era de fapt ca o execuţie. Trebuia pregătită cu migală, cu sadism. Executorul era destinul.

Şi 8 era bun, nu era ca destinul. Voia ca biata fată să nu mai treacă prin ce trecuse. Era şi ea slabă de înger!

Trebuia să-i asigure viitorul, nu putea s-o lase pradă lumii ăsteia tentaculare, întâmplărilor neprevizibile şi-atunci îi spuse de demersurile făcute la casa de mariaj.

— Să mergem acolo! îi mai spuse deci 8.

Jacqueline râse:

— Dar e stupid!

8 insistă. Insistă şi-a doua zi, iar Jacqueline, mai mult din amuzament, dar şi ca să nu-l supere pe 8, care era atât de bine intenţionat, acceptă.

Merseră. Îi primiră acelaşi domn şi-aceeaşi doamnă care-l primiseră pe 8, când venise el prima dată.

Veni şi un fotograf.

Jacqueline îi pozã. Se strânseră vreo zece clişee.

Apoi fata mai dădu nişte date. Aveau să fie prelucrate, trecute

prin calculator şi-n minimum de timp posibil, avea să-şi afle hărăzitul

Hărăzitul de calculator.

Când te gândeşti ca fetele la ţară, pe vremuri, cel puţin la noi, în noaptea de anul nou sau în alte nopţi îşi căutau hărăzitul prin oglinzi, prin ochiuri de apă sau în somn, punându-şi busuioc sub pernă! Acum, în loc de busuioc, venea calculatorul şi care nu numai că-ţi arăta omul, dar prin intermediul unei atât de serioase case de mariaj ţi-l prezenta cu tot ighemoniconul, cu toate datele obiective, pe care calculatorul ţi le dădea poate mult mai bine decât busuiocul, oglinda sau ochiul de apă.

Domnul şi doamna de la casa de mariaj se despărţiră de 8 şi de Jacqueline, plini de efuziune. Apoi Jacqueline şi 8 merseră la un restaurant, unde se serveau tot felul de preparate bazate pe clătite. Jacqueline adora clătitele.

Şi-acolo ea se amuză foarte tare de toată aventura cu casa de mariaj şi fata râse de se prăpădi, povestind de mutrele moşneguţului şi a politicoasei doamne şi fotograful ăla, ce figură de nebun avea!

Dar 8 avea mare-ncredere-n calculatoare. Ştia că ele nu greşesc.

Într-adevăr. Abia plecaseră cei doi şi datele lui Jacqueline fuseseră prelucrate, programate şi introduse la calculator.

Iar calculatorul îl indică pe Gilbert Fautedemieux ca posibil pretendent la mâna lui Jacqueline. Gilbert era din Auvergne şi venise la Paris să facă o frumoasă carieră. Era un băiat deştept şi înfipt, fără a fi obraznic, era foarte politicos. Având o protecţie din partea unui unchi, se angajase funcţionar la o bancă.

Nu era urât. Nici foarte frumos. Era ponderat. Numai îi plăceau cursele de cai. Dar nu atât pentru marele câştig, cât pentru cai.

Se ducea mereu la hangarul ăla mare din Montparnasse, unde se transmiteau, prin televiziune cu fir închis, cursele. Şi unde putea să parieze. Până la hipodrom n-avea timp să se ducă. Se ducea totuşi uneori duminica. Duminica juca însă mai ales *boules,* adică «bile» cu prietenii de la bistroul ăla din arondismentul 15 de pe la Grenelle, pe unde locuia.

Îşi avea bila lui de metal şi venea duminica la bistrou cu ea. Bea o bere, bea o cafea, făcea un buletin-două de curse şi mergea cu băieţii în scuarul din faţa bistroului şi arunca cu băieţii bilele.

Se destindea.

Era totuşi tânăr. N-avea decât douăzeci şi opt de ani. Era un om liniştit.

Nu-i plăcea să alerge după femei. Mai ales că era destul de stingher la Paris. Uneori se ducea însă la unchiu-său la masă. Care era un om retras şi taciturn. Şi avea o menajeră şi mai taciturnă.

Se adresase de câteva luni, şi el, casei de mariaj. Dar era foarte pretenţios. Mai ales că voia o femeie frumoasă. Şi nu era uşor de găsit o femeie frumoasă printr-o casă de mariaj.

Dar Gilbert nu dispera. Gilbert avea timp, era destul de tânăr. Şi era încăpăţânat, ca orice auvergnat. Şi destul de econom. Dar nu chiar zgârcit.

A doua zi primi la birou telefon de la casa de mariaj. Şi fu convocat chiar în ziua aceea. Se duse-n pauza de prânz.

Văzu fotografiile lui Jacqueline şi fata-i plăcu foarte mult. Fata era chiar frumoasă. Şi tânără.

Păcat că n-avea bani. Asta era toată problema. Şi lui Gilbert nu-i convenea să tragă singur pentru amândoi. Dar nu respinse propunerea. Se oferi gata s-o cunoască pe Jacqueline.

CAPITOLUL 24

Cu totul alte probleme avea deci Marta. Trebuia să sentâlnească cu Câinele, un cascador bişniţar.

Era o figură Câinele, un tip potrivit de înălţime, bine făcut, cu o mustaţă fioroasă. Umbla tot timpul cu o pălărie de cowboy, care părea autentică, neagră, cu un şnur alb, foarte hoţ.

Se-ntâlniră la Athenee Palace.

— Ascultă, Ţuţu, îi spuse el, care era foarte dezinvolt şi care numea Ţuţu pe oricine, bărbat, femeie, tânăr, bătrân etc.

El se numea de fapt Tudose, dar i se zicea Câinele. Poate fiindcă avea mereu un aer agresiv. Se pare că era cascador numai de formă. Deşi băiatul iubea tare demonstraţiile pe maşini. Avea boala vitezei şi a riscului.

— Ascultă, Ţuţu, începu deci el. Să ştii că sunt foarte ocupat, da pentru tine, ce nu fac eu? Chestia cu sentimentalismul n-o am. Câte sutici? Mie-mi place clar! Clar, da?

— Clar, Tudose…

Şi-i spuse o sumă. Câinele se uită la ea jignit.

Până la urmă se-nţeleseră. Câinele fusese pe faţă. Îşi dădu seama că tipa era înnebunită şi-avea o şustă serioasă.

— E cursă de noapte-ţi dai seama şi ce ştiu eu cine-i gagiul, da ne-am înţeles. Aruncă şi el ceva gras? N-am chef să am de-a face iar cu Mili, să mă duc iar la facultate…

— Ai fost?

— Da. Am fost. Da lasă mata c-asta-i şmecheria mea…

— Mare ocnă eşti, mă Tudose!

— Auzi, duduie, zise el, renunţând nu se ştie de ce la apelativul «Ţuţu». Te iau la patru de la teatru, da să-mi ieşi undeva pe dreapta, că nu-mi place s-aştept.

Veni chelnerul.

— Auzi, gospodăriile, îi zise Câinele, care era acolo ca la el acasă, noi pe azi am terminat şi îi întinse o sută de lei. Cât face două beri?

Chelnerul îi spuse.

— Eu mai rămân, zise Marta.

— Bine, Ţuţu, eu am acum o fentă, te las.

Marta voia să stea puţin singură, să-şi adune gândurile. Câinele, galant, îi spuse gospodarului, adică chelnerului, să mai oprească de-o bere, îi sărută mâna Martei şi se topi.

Marta privi berea. Şi-aprinse o ţigară. Nu voia să-l mai vadă-n ziua aceea pe Tino până la ora 20.08, când avea să-l ia de la Sinaia. Dar trebuia să-l anunţe c-a schimbat Ploieştiul cu Sinaia.

La teatru avea să se ducă. Va face act de prezenţă la repetiţie. Poate pleca prea devreme cu Câinele. El îi zisese că la cinci e perfect. Dar Marta voia să fie sigură. Câinele strâmbase din nas şi ridicase preţul. Trebuia să-i comunice însă lui Tino consemnul.

Termină berea. Intră la un telefon public. Îi dădu lui Tino telefon la hotel. Pămpălăul era acasă. Îi spuse să fie la ora 16.10 în faţa hotelului, trebuie să-i comunice ceva urgent.

La 16.10 punct, maşina cu Marta şi Câinele opri-n faţa hotelului, nu chiar în faţă, puţin mai încolo. Marta nu coborî din maşină. Îi spuse doar atât:

— S-a schimbat. Cobori la Sinaia. Staţia următoare după Ploieşti. Repetă.

Şi Tino repetă. Marta-şi dădu seama că tânărul înţelesese.

Porni atunci cu bişniţarul spre Sinaia.

Iar la ora 18.40, Tino se urcă în Orient-Express, care la 18.53 porni.

La ora 22.30 farfuria ateriză la Buciumeni. Căutaseră să evite cât de cât observarea ei.

Apoi Costică şi Vanghelide fură redimensionaţi. Operaţia se petrecu fără incidente. La 23.30 erau gata.

Dar marţienii nu voiau să-i elibereze până toată operaţiunea nu era gata.

La 23.45 apărură Marta şi Tino.

Câinele-i lăsase la vreun sfert de oră de locul respectiv şi demarase ca din puşcă.

Văzând-o pe Marta cu Tino, Taphu şi ceilalţi marţieni se neliniştiră. Ce mai era şi cu ăsta?

Îl văzu şi Costică. Adică o văzu pe Siukiwa, care purta încă înfăţişarea actriţei, cu un tânăr subţirel, finuţ, uşor aiurit.

— Ce-o mai fi căutând şi ăsta? se gândi Costică. O fi vreun spion de-al lor d-aici? Ce echipă au şi ăştia…

Lui Taphu nu-i ardea să-i surprindă gândurile lui Costică. Taphu, Siukiwa şi Tino intrară repede-n farfurie. Acolo era şi Marta, care era deja pregătită pentru transplant. Ca să nu se piardă timp, ea fusese deja imolilizată pe patul de transplant, ca să nu mai aştepte, când o să vină Siukiwa.

Costică şi Vanghelide, cu-nfăţişare de oameni normali, stăteau afară. Erau păziţi de trei marţieni. Cei doi bărbaţi nu se mai săturau să respire atmosfera pământului. Iar Costică parcă uitase cine e Vanghelide şi cât ezitase până să-l aducă înapoi. Dar era şi el om, cel puţin deocamdată şi-atunci, fără să vrea, Costică-l privea ca pe-un om şi ca pe singurul lui tovarăş pământean în acest sfârşit de aventură.

Cum intrase-n farfurie, Siukiwa avusese o discuţie rapidă cu Taphu. Ea dorea de altfel două lucruri. Prima chestie era să-l ia pe Tino ostatec, ceea ce Taphu n-avea nimic împotrivă, deşi nu figura această acţiune în program. Dar a doua ideea a ei, ca ea să fie dimensionată pentru zbor cu-nfăţişarea ei actuală, întâmpină rezistenţa hotărâtă a lui Taphu, care nu-i expuse însă motivele reale. Şi-o întrebă atunci:

— Dar cu Marta ce facem?

— Ne-ntoarcem cu ea.

— Nu se poate. Am ordin s-o las pe Pământ.

— O laşi atunci cu-nfăţişarea ei de-acum.

— Nu se poate. E prea riscant.

— Atunci o lichidăm?

— Cum s-o lichidăm?

— Foarte bine. O dezintegrăm. Pe planeta noastră n-o să afle nimeni. Fă pentru nime asta! N-o să-ţi pară rău.

Taphu era de neclintit. Siukiwa tremura de furie.

— Dar dacă nu vreau să mă supun transplantului? Mă vei sili?

— Îţi mărturisesc că o astfel de situaţie nu a fost prevăzută.

— Spune-mi, Marta, când începe treaba? interveni Tino, care era şi el de faţă şi care desigur nu ştia de ce stăteau ei doi acolo cu omuleţul ăla şi nu ştia că Marta-n acel timp comunică ceva cu Taphu.

— Numai puţin, îi zise ea şi apoi se adresă iar lui Taphu:

— Nu mă veţi sili. Nu-i aşa? Iar în ce priveşte exterminarea Martei, iau totul pe cont propriu, dar te rog să nu mă trădezi. Vezi ce frumoasă sunt acum?

— Şi înainte erai frumoasă.

— Exagerezi…

— Ba nu, nu… nu exagerez deloc.

— Ce-i de făcut? Hai, te rog, înţelege-mă… bine, n-o exterminăm, dar nu facem schimbul şi o luăm înapoi pe Marta.

În acel moment, Taphu era chemat. Apăruse un bec roşu pe ecranul din faţa lui, care se-aprindea şi se stingea cu frenezie.

Înainte să iasă, îi spuse Siukiwei.

— M-aştepţi cinci minute.

Ştirile erau grave. Marţienii detectaseră prezenţa-n apropiere a poliţiei. Trebuia acţionat repede.

Taphu îl chemă pe Lillo, care avea sarcini speciale.

— Lillo, îi spuse Taphu, trebuie să intri-n acţiune. Siukiwa e la mine-n cabină cu un tânăr, cu tânărul acela. Îi imobilizezi. Apoi o treci repede pe Siukiwa în camera de transplant. Faci schimbul de trup între ea şi Marta. O eliberezi pe Marta. Apoi îl dimensionezi pentru zbor şi

pe băiat. Vreau să acţionaţi cu maximum de viteză şi precizie.

Lillo făcu semn că înţelesese.

Apoi Taphu îi chemă pe Leworo şi Marar.

— Veţi avea o diversiune, le spuse Taphu.

Leworo şi Marar îşi controlară motoarele de la subţiori. Fiecare avea un televizor miniaturizat. Puteau trece la acţiune.

În direcţia de unde venea alarma, cei doi zburară. Trebuiau să atragă atenţia şi să i devieze pe urmăritori în altă direcţie decât în cea în care era farfuria.

Siukiwa fusese imobilizată. Destul de încet, pentru cât era de grăbit Taphu, Siukiwa se micşora şi Marta se mărea, în altă încăpere, alăturată, se micşora şi Tino.

Bietul băiat îşi dădu seama că intrase-ntr-o cursă. Dar nici cu Marta nu era bine, conchise el.

Costică nu mai avea răbdare. Nici Vanghelide. Dar cei trei marţieni nu-i scăpau din ochi.

Tino ajunse un pitic.

Avu un şoc nervos, se repezi la cei doi marţieni care-l transformaseră. Dar marţienii erau mai puternici. Lupta dură mai puţin de un minut. Tino era imobilizat. Fu închis într-un container.

Leworo şi Marar se-ntoarseră, se mai rotiră puţin deasupra farfuriei, probabil se interesau cât mai e până se termină transplantul. Costică şi Vanghelide îi vedeau. Îi priveau cu nelinişte. Leworo şi Marar se-ntoarseră să continue diversiunea.

Ieşi în fine din farfurie Marta. Cea adevărată. Era însoţită de Taphu.

Se apropiară de ceilalţi doi.

— Trebuie să ne grăbim. Se apropie poliţia. Ei pot strica totul. Ne despărţim.

Îi strânse mâna bărbăteşte lui Costică. Vanghelide întinse şi el mâna, dar Taphu se prefăcu că nu-l observă.

Soseau iar Leworo şi Marar. Taphu le făcu un semn, să coboare. Taphu mai făcu un semn lui Costică şi celorlalţi, dar îşi aminti ceva. Nu era bine ca poliţia să-i descopere pe cei trei acolo. Ei trebuiau teleportaţi. Pentru teleportarea de jos nu mai era timp, aşa că Taphu, Le woro şi Marar se repeziră asupra celor trei şi-i luară cu ei în

farfurie. Uşase-nchise etanş.

Era într-adevăr foarte târziu. Farfuria ţâşni.

Se duceau ca zăluzii.

Şi peste câteva secunde cei trei pasageri care trebuiau lăsaţi pe pământ se simţiră zburând prin spaţiu. Dincolo de farfurie. Trapa se deschisese.

Erau pe malul lacului Herăstrău, erau la Bucureşti, vii şi nevătămaţi. Emoţionaţi, veseli.

Farfuria se mai văzu ca o părere, o lumină ce se depărta frenetică, o culoare roz intensă şi cerul o primi în pântecele său matern, cufundând-o în sine şi Tino simţea c-a-ncurcat-o.

Nu mai avea niciun dubiu. Era-ntr-o farfurie zburătoare. Nu se simţea bine în container. Iar Marta, nu ştia încă de numele ei de Siukiwa, era o extraterestră. Fusese răpit de extratereştri.

Se gândea dac-o să fie eliberat. Dar dacă-l duc cu ei? De obicei însă contactanţii nu erau luaţi prizonieri. Era în vis? Se ciupi. Nu. Nu era vis.

Siukiwa sări de pe masa de transplant. Era într-o stare… îi venea să-i omoare pe toţi.

Doctorul Tewaso, care dirijase transplantul, se uita la ea cam dintr-o parte.

— Trebuie să-ţi spun ceva…

— Spune…

— Eşti însărcinată!

— Etx?

— Tu.

— Dar cum?

— De fapt Marta era-nsărcinată şi luându-i trupul… ce să facem?

— E-ngrozitor, nu-ţi dai seama?

Siukiwei îi venea să plesnească. Sărurile şi acizii din trupul ei intrară-n fierbere.

— Curva dracului! se gândi ea la Marta.

Acum Siukiwa avea două probleme cu Tino: şi înfăţişarea, dar şi copilul!

Pe Taphu îi venea să-l omoare.

— Iartă-mă, îi spuse Taphu, dar am avut instrucţiuni precise. Marea Căpetenie însuşi mi-a cerut să te-aduc înapoi cu trupul tău. Trebuia să-l iau de la Marta înapoi. S-o mai omor p-ormă? N-avea niciun rost, nu-ţi dai seama? Marea Căpetenie vrea să te-ntorci aşa cum ai plecat.

— Bine. Dar de ce?

— Ştiu şi eu?

— Bine. Eliberează-l pe Tino.

Se duseră la container. Îl scoaseră. Taphu se-ndepărtă discret.

Tino o privea pe Siukiwa. Şi Siukiwa-l privea pe Tino.

— Cine eşti dumneata? o-ntrebă el.

— Sunt Siukiwa, răspunse ea.

— Deci eşti femeie…

— Nu se cunoaşte?

— Ba da.

— Ştii unde e Marta?

— Tino! Tino! Eu sunt Marta…

— Tu eşti Marta? înmărmuri Tino.

— Ştii că suntem pe o farfurie zburătoare?

— Mi-am închipuit… Şi te-au transformat marţienii ăştia?

— Tino, hai să privim cosmosul, hai să privim pe un hublou! Hai, repede, cât se mai vede pământul!

Ajunseră la hublou. În noaptea neagră, Pământul se distingea încă mare, o uşoară pată albastră. Se vedea Africa, desenată ca pe-un glob geografic de şcoală.

— Africa, se gândi Tino şi i se uscă gâtul.

— Ai fost vreodată-n Africa? îl întrebă Siukiwa.

— N-am fost niciodată. Dar speram să mă duc.

Tino începu să tremure. Pupilele i se măriră. Încerca să se concentreze. Să-şi domine răul care-i venea din stomac.

— Tino, Tino, ce-i cu tine? Stăpâneşte-te!

— Marta, parcă primesc nişte lovituri în cap! Zău! Parcă primesc nişte lovituri în cap! Marta! Salvează-mă!

— Tino! Dar stăpâneşte-te! Tino!

Şi Tino se stăpâni. Îşi învingea senzaţia de frică, de gol. Totuşi

era într-o stare de preleşin. Era palid, se simţea slăbit, vedea negru în faţa ochilor.

Şi atunci începu să audă nişte sunete de trompetă. Tino-şi acoperi urechile. Nu mai putea, nu mai putea… Siukiwa se repezi la el şi-ncepu să-l scuture, să-l scuture şi-l sărută chiar, cu timiditate.

Parcă Tino se trezi atunci puţin din starea de excitaţie-n care era.

— Hai să mai privim… Hai să vedem Africa… îl îmbră Siukiwa iar.

Şi-l aduse iar lângă hublou. Acum însă Africa dispărea în nouri. Contururile ei erau intersectate de nouri deşi. Poate-n Sahara bătea simunul, că de unde nori de ploaie peste Sahara?

Iar aureola albastră, azurie mai bine zis, care-nconjura acum Pământul, se făcu violetă, apoi neagră şi se contopi în fine cu cerul cu desăvârşire negru.

Astfel pentru Tino se-nchise orice perspectivă şi la propriu, fiindcă leşină şi la figurat, fiindcă Pământul n-avea să-l mai vadă niciodată. Va mai trăi doi-trei ani pe Marte şi-apoi se va stinge de dor de Pământ. Cel puţin acestea erau perspectivele pe care îngerul mexican, înlocuitorul lui 8, le citi la calculatorul de serviciu.

Iar Vanghelide, Costică şi Marta stăteau pe o bancă din parcul Herăstrău, priveau stelele şi se sfătuiau. Se obişnuiau în acelaşi timp cu Pământul. Se obişnuiau iar.

Nu le era totuşi uşor. Cel mai greu îi era Martei. Era femeie şi era emotivă. Vanghelide care era cam ipocrit şi mai ştim noi cine era, nu făcea decât să facă faţă. Dar Costică luase iniţiativa şedinţei. Se şi considera un fel de şef al lor. Dar nici Marta şi nici Vanghelide nu erau dispuşi să-i recunoască şefia.

Se vedea clar. Atunci Costică renunţă. Cei trei se ridicară-n tăcere şi se-ndreptară spre ieşirea parcului. Fiecare cu gândurile lui. Vanghelide ardea de nerăbdare să-şi reîntâlnească studenţii şi să-i frece mai abitir decât până acum, pentru a se răzbuna pentru toate umilinţele suferite-n Marte şi chiar acasă la el, în iad. Costică se gândea cum se va face reintegrarea în serviciu şi ce-i cu motanul Sandu, mai ales Sându-l preocupa şi se gândea dacă să se ducă la poliţie şi să spună tot.

Dar îi era frică să nu fie considerat nebun şi apoi se cam temea

de marţieni. Dar nu mult. Mai ales nu voia să fie considerat nebun.

Dar dacă va fi-ntrebat, va răspunde cu sinceritate. Ceilalţi doi, când le spusese intenţia lui, se speriară, îl rugară să tacă, să nu-i bage şi pe ei în încurcătură. Să ţină consemnul făcut cu marţienii.

Iar Marta simţea ceva ciudat. Cum îşi intrase-n piele, se-ndrăgostise de Tino. Pe care nici nu-l ştia. Îi rămăsese-n piele.

În creier îi rămăsese conflictul cu Costel, pe care-l detesta până la distrugere. Asta era bine. Mai era şi conflictul cu taică-su, latent. Îi părea rău. Trebuia să-l recâştige. Marta chiar îşi iubea părinţii, cu multă sinceritate. Şi pe mama şi pe tata. La fel. Dar pentru taică-su avea un adevărat cult.

Ieşiră pe la Arcul de Triumf şi la ora aceea nu mai trecea niciun autobuz. Bani n-avea niciunul. Banii câţi avuseseră la ei li-i luaseră marţienii. Dar n-avuseseră bani mulţi la ei. Costică vreo cincizeci de bani, iar Vanghelide vreo optzeci de lei, iar Marta n-avea nimic, fiindcă Siukiwa dase ca de la altul banii Martei şi-i băgase bişniţarului o mie cinci sute de lei! Şi nu păstrase nimic pentru biata Marta, nici măcar un bilet de autobuz.

Se sfătuiră ce să facă. Dar ce să facă? Porniră pe jos. N-aveau nici acte, da bine că nu şi le luaseră! Dacă puneau marţienii mâna pe acte?

Marta, care-şi pierdea mereu buletinul, nu-l mai purta cu ea demult, de vreo doi ani. Iar Costică şi Vanghelide care doar ieşiseră-n faţa casei să se plimbe, nu-şi luase niciunul cu ei buletinul.

Aşa că acte aveau. Toţi trei. Dar acasă.

Deci merseră. Costică şi Vanghelide se despărţiră de Marta în Piaţa Victoriei.

Costică-şi găsi locuinţa sigilată. Ce era de făcut? Să rupă sigiliul?

Vanghelide, la uşa lui, sună. Nu mai avea cheia. I se oprise pe Marte, i-o sustrăseseră poate ăia. Sau o fi în iad…

Într-un târziu, îi deschise nevastă-sa. Care văzându-l apărând după atâta timp, îl trase repede de mână şi-l luă la bătaie. Degeaba Vanghelide se pregătise cu minciuna. Nevastă-sa, care era foarte geloasă, apucase un papuc şi-l plesnea cu el numai în cap.

Atunci sună la uşă Costică. Neavând unde dormi şi nehotărându-se să rupă sigiliul, sunase la Vanghelide. Nevastă-sa atunci îl lăsă pe bietul Vanghelide şi-i deschise lui Costică. Asta pentru

Vanghelide însemna o neașteptată salvare.

— Uite, spune-i și dumneata unde-am fost că nu mă crede!

— Ce? Ai fost cu domnul Costică?

— Da, doamnă, am fost împreună.

— Unde-ați fost, domnule?

Dându-și seama că e groasă, Costică recunoscu:

— Am fost răpiți de marțieni, doamnă…

— De ce?

— De marțieni.

— Da, dragă, de marțieni, confirmă Vanghelide. Stai să-ți povestesc cum a fost.

Nevestei lui Vanghelide îi era ruşine acum de faţă cu Costică să reia bătaia cu papucul. Dar nici n-avea chef la ora aceea să asculte asemenea prostii. Aşa că intră în dormitor şi se-nchise cu cheia pe dinăuntru.

Costică-i spuse atunci lui Vanghelide că locuinţa lui a fost sigilată şi că n-are unde dormi.

Vanghelide pufni pe nas, cum avea obiceiul şi-l întrebă dacă n-ar bea un whisky. Lui Costică nu-i plăcea whisky-ul, dar în momentul acela orice băutură pica extraordinar. Atunci Vanghelide, care deşi era zgârcit, dar era într-o stare de nervi şi de confuzie cu totul specială, după bătaia cu papucul, scoase sticla cu whisky.

Din fericire, sticla era la locul ei.

Se apropia şi Marta de casă. Pe cer zorile se făceau încet simţite. Marta se simţea uşoară ca o păpădie sau ca o libelulă. Se gândea şi ea c-ar fi băut un whisky. Şi-o cafea. Vai, şi nişte ţigări bune, ce-ar fi fumat, doamne!

Dar drumul lung n-o plictisea. Din contră. Redescoperea Bucureştiul, prin care trecuse pân-acum nepăsătoare şi-acum îl simţea atât de frumos, o impresiona tot, ce-i spusese pân-acum bulevardul Ana Ipătescu? Dar splendidul bulevard înverzit îl vedea acum ca un turist, parcă-l vedea prima oară. Dar îl şi recunoştea. Fiecare intersecţie, fiecare copac, uite şi «Minerva» şi restaurantul chinezesc, ce nebunie!

Dar avea în ea o stare de lipsă. Bărbatul acela necunoscut, păcatul Siukiwei… Ce ciudat…

Trebuia să găsească urgent un bărbătuş, să-i schimbe starea de lipsă, dar era frumos să fii îndrăgostită, chiar de-o fantomă. Fiindcă Tino era pentru ea ca o fantomă, ca un zburător mai degrabă, care-o vizitase-n somn şi-i părea rău că nu-şi mai aminteşte poezia aceea care-o studiase-n şcoală: «Zburătorul», care era de un poet foarte cunoscut: Anton Pann sau Vasile Alecsandri sau chiar Eminescu. La Ion Helliade Rădulescu nu se gândi.

Iar Siukiwa, după ce-l lăsă pe Tino în îngrijirea doctorului Tewaso, sta şi se gândea. De fapt nu-l mai dorea pe Tino, toată iubirea ei era acolo, în trupul Martei, lăsat pe pământ, doar sufletul ei purta reminiscenţe din contactul cu Tino. Reminiscenţe care nu erau foarte puternice. Acum îşi dădea seama că ar fi fost mai bine să-l lase pe Tino pe pământ, dar era desigur prea târziu.

Îşi aprinsese paie-n cap degeaba. Dar acum faptul că era însărcinată nu-i mai displăcea. Îi părea bine că o să aibă un copil, tot trebuia să facă şi ea nişte copii.

Pân-acum tot amânase, dar acum ce să mai amâne? Păcat însă că acest copil n-o să aibă tată.

Îl regreta pe Lululaku.

Dar Lululaku era bine. Ajunsese-n rai. Făcea ucenicie la unul din calculatoarele mai modeste, abia de generaţia a şaptea. Ştia că va avea postum un copil şi-i părea bine. Chiar voia să intre cu Siukiwa-n legătură şi să-i ureze succes în creşterea copilului.

Iar în pântecele Siukiwei copilul făcea eforturi disperate. Chiar Siukiwa începu să se simtă rău. Toxinele pe care le luase-n organism la transplant îi atacaseră acum copilul.

Îl căută repede pe Tewaso. Dar Tewaso dormea dus. Trase de el şi-l informă despre ce e vorba. Tewaso se dezmetici cu greu. Dormea atât de profund…

Şi intrară apoi în cabinetul lui Tewaso. Siukiwa se dezbrăcă şi se-ntinse pe masă. Se simţea din ce în ce mai rău. Doctorul o examină şi dădu nemulţumit din cap. Cu aparatul pe care-l avea la dispoziţie, constată cu precizie că viaţa copilului era în mare pericol.

Trebuia intervenit extrem de rapid.

Şi intră imediat în operaţie. O anestezia pe Siukiwa cu un flux de electroni. Apoi luă un bisturiu tot electronic şi desfăcu repede burta Siukiwei.

Copilul era în comă. Doctorul îi aplică însă repede biostimulatorii şi curăţă electronic infecţia. Avea şanse. Dacă mai întârzia cinci minute n-ar mai fi avut nicio şansă.

Iar Lululaku împreună cu îngerul mexican urmăreau cu emoţie operaţia din rachetă.

— Ce şanse sunt?

— Treizeci la sută, spuse mexicanul.

— Se mai pot spori?

— Da, confirmă mexicanul. Tewaso e un doctor foarte bun.

Într-adevăr, Tewaso începu să facă copilului o transfuzie cu electroni; înlocui electronii bolnavi şi-i introduse electroni selecţionaţi.

Dar rămânerea copilului în burta mamei era acum riscantă. Şi pentru el şi pentru ea. Aşa că scoase copilul şi-l băgă într-un container cu izotopi frenetizaţi şi echilibranţi.

O-nchise pe Siukiwa la loc. O cusu electronic.

— Ce şanse sunt acum? îl întrebă Lululaku pe mexican.

— Avem chiar optzeci la sută.

— Ura! se gândi să strige Lululaku, dar se abţinu abia în ultimul moment.

Iar Siukiwa se trezi din anestezie.

— Cum e, doctore? fu primul ei gând.

— Tu eşti în afară de orice pericol, copilul are optzeci la sută şanse. Dar l-am scos. E în container.

— Nu s-ar putea să-l văd?

— Nu ţi-ar folosi la nimic. Tot n-arată nemaipomenit.

— Dar cu Tino ce e?

— Nu m-am mai dus pe la el. Hai să mergem să vedem ce face.

Îl scoaseră pe Tino din containerul lui. Dar Tino era mort. O paloare penibilă şi o negreală îi cuprinseseră trăsăturile.

Tino bătea acum la porţile iadului, acolo unde maică-sa devenise mare şi tare.

Când află că Tino a sosit şi el în iad, Caria tocmai o bătea pe vară-sa.

Asta era plăcerea ei zilnică, s-o bată pe vară-sa.

Sângele se prelingea pe sprânceana Giovannei, care atârnată de

spalier era pocnită din când în când cu vina de bou cu care Carla îi aplica ziua-ntreagă loviturile, fumând la răstimpuri câte-o ţigară.

Vestea sosirii lui Tino însă n-o-ntristă. Era bine că era aici, unde ea devenise cineva. Îl va proteja. Şi-i va găsi o drăcoaică cu care-l va salva. Şi poate, dac-o să se poarte bine şi n-o să fie un dobitoc, o să-l facă şi pe el drac şi să scape astfel de durerile şi umilinţele care le-ndurau cei ce nu erau în clanul dracilor.

— Ce faci Giovanna? Cum te simţi? o-ntrebă ea pe Giovanna. Ce mai faci? Ce face Federico? Mai ştii ceva de el?

Şi Carla o pocni iar, o pocni chiar în cap şi se repezi cu furie, o lovi între omoplaţi şi iar în cap, apoi o lovi cu toată furia undeva în regiunea lombară.

Dac-ar fi fost pe Pământ i-ar fi crăpat şira spinării. Dar aşa numai Giovanna urlă un ţipăt neomenesc, un ţipăt de se cutremură tot iadul din toate baierile şi plăselele lui.

CAPITOLUL 25

A doua zi dimineaţă, Marta se sculă târziu.

Mult se bucură coana Sofica dac-o văzu.

Iar Marta acum se bucură de tot. O sărută pe coana Sofica şi coana Sofica fu tare mândră de ea. Şi-ncepu să-i dea sfaturi.

Eu tocmai primisem seara trecută o propunere. Adică să montez la un teatru din provincie capodopera literaturii dramatice mondiale «Faust» de Johann Wolfgang Goethe, titanul de la Weimar.

Am primit cu plăcere. Voiam să scap de Bucureştiul ăsta, în care mă tăvăleam ca-ntr-o cămaşă otrăvită din cauza Martei.

Dar am fost prost. Acum Marta chiar ar fi avut nevoie de mine. Dar de unde să ştiu eu care-i situaţia cu ea?

Mă hotărâsem să fac pe bărbatul tocmai când nu trebuia.

Costicăşi Vanghelide, după sticla de whisky băută, dormeau duşi, în camera de musafiri a lui Vanghelide. Nevasta lui Vanghelide plecase la serviciu şi-i lăsase dormind. Şi tot dormeau.

Iar în iad, dracul cel negru se hotărî să-l recheme totuşi pe Vanghelide. Fiindcă era oricum de-al lor şi-şi bătuseră joc de el destul. De fapt nu era destul, dar dracul cel negru era un tip arbitrar, aşa că el conchise doar atât:

— Destul!

Vanghelide primi în vis mesajul, se trezi şi fu teleportat într-un loc dinainte stabilit.

Aici mai erau nişte personaje care erau în aceeaşi situaţie ca şi Vanghelide. Tot creaturi ale iadului care-şi duceau viaţa pe pământ, între oamenii cumsecade. Unul era înalt, cu nasul coroiat şi părul tuns scurt. Altul era cu capul rotund ca o bilă şi părul tuns perie. Altul era înalt de aproape doi metri, avea părul alb şi era distins, dar avea nasul borcănat şi o privire foarte şireată. Mai era unul destul de cocoşat, cu părul alb şi ochii beliţi, altul cu păr puţin şi care semăna cu un sconx, unul curăţel cu ochii albaştri şi figură de om bine, bine hrănit, altul gras şi mare cu o privire de bandit, unul tânăr, cam imberb şi cu o insolenţă întipărită pe toată figura şi mai erau vreo doi tineri, unul crăcănat şi cu părul foarte negru, cu mustaţă bogată şi unul care-ncepuse să chelească, deşi era tânăr, cu o privire aşa, dintr-o parte şi care se credea chiar miştocar.

Erau acolo ca pe-un aeroport. Şi aşteptau marea teleportare. Care însă nu mai veni şi-atunci se-mprăştiară din nefericire şi se-ntoarseră iar la casele şi la locurile lor de muncă.

Ce determinase această nouă schimbare e greu de ştiut, dar dracul negru avea hachiţele lui. Nu era un tip pe care se poate conta. Nici pe departe. Dar, ce să-i faci? Aşa sunt dracii!

Altă explicaţie ar fi că dracul mai avea nevoie de ei pe pământ. Mi se pare explicaţia cea mai logică.

Dar de ce oare avea voie să facă această porcărie? Oare cerul nu ştia de spionii ăştia?

Poate că nu ştia, dar poate că ştia. Altfel de ce-ar mai exista ispita?

Oamenii trebuiau să lupte cu ispita, cu răul din ei adică. Rău care era stimulat de aceşti draci-spioni.

Dacă totul pe pământ ar fi fost *o key* poate iadul ar fi şomat.

Nu mai era asigurată alternativă. Şi să vină atunci cu toţii în cer?

Nu. Era prea mult. Cerul n-ar mai fi încăput de suflete. Iar sufletele bune n-ar mai fi fost bune, dacă nu existau şi cele rele.

Răul era o necesitate obiectivă în politica demografică a cerului.

Şi mai era o necesitate de instituţie. Fără Judecata de Apoi, cerul îşi pierdea tot farmecul, tot farmecul lui judecătoresc.

De fapt în asta consta esenţa relativităţii. Dar dacă s-ar fi descoperit lumea tahionică, poate mai stăteam de vorbă. Nici nu mai exista «apoiul», rămâneam cu toţii într-un prezent etern.

Până atunci viaţa continua, în limitele relativităţii.

Marta începu să-şi reia viaţa cotidiană. Dar viaţa cotidiană dinainte de episodul Siukiwa. De care-i era silă, de acel episod, aşa că mie nu-mi dădu telefon, dădu altora.

Aşa că totuşi am făcut bine că m-am purtat ca un bărbat, un bărbat adevărat.

Iar lui 8 i se termina concediul. Era în ultima zi. O petrecu plimbându-se cu Jacqueline prin Paris. Stătură în Jardin des Plantes.

Gilbert se plimba şi el prin Paris. În ziua aceea, avea liber. Şi n-avea ce face. Mergea şi el spre Jardin des Plantes. Vedea a doua oară în ziua aceea o fată cu ochii verzi. Era în metrou. Fata era fardată bine, cu verde pe pleoape, ca să pună-n evidenţă verdele cam pal altfel al ochilor ei. Totuşi un verde splendid, deschis, un verde de salată verde sau de acuarelă diluată destul de bine. Fata coborî la Hotel de la Ville.

A doua zi, Gilbert trebuia să se vadă cu fata care-i fusese hărăzită de casa de mariaj. Era a opta încercare.

8 şi Jacqueline stăteau pe scaune în Jardin des Plantes şi aruncau firimituri de baghetă porumbeilor. Bagheta e o pâine ca o baghetă, pâinea cea mai obişnuită la Paris.

Gilbert trecuse puţin prin Jardin des Plantes. Nu se-ncrucişase cu Jacqueline şi cu 8.

La ieşire, pe la Jussieu, vede o superbă metisă din Guadelupa sau Martinica. Lângă ea un conaţional, frumos şi el, dar nu chiar ca ea. Trecuse mai devreme prin Montmartre. Patrioţii din Martinica, nu, din Guadelupa, vindeau ziarul «LE PATRIOTE GUADELOUPÉEN», unde titlul articolului de fond, scris cu litere de-o şchioapă se distingea bine. Articolul se chema: «Gouadeloupe n'est pas France», parcă.

Iar în filmul «O mie şi una de nopţi» pe care-l văzuse aseară, Gilbert admirase cu plăcere nişte nuduri ale unor femei de culoare.

Nu ştia de ce, Gilbert, dar acum era convins că ceea ce-i vor prezenta cei de la casa de mariaj, va merge. Cel puţin din punctul lui de vedere. Fotografiile lui Jacqueline pur şi simplu-l înnebuniseră. El, care era un băiat atât de ponderat, visa acum. Chiar visa! Dar de ce visa oare

la negrese, când el era atât de ponderat, iar Jacqueline departe-departe să fie negresă? Dar aşa e sufletul uman, are şi el nişte căi atât de întortocheate că te pierzi pe ele de multe ori fără să ştii şi te duci aşa cam de-a-mboulea.

Soarele strălucea peste Paris. Jaqcueline şi 8 ieşiră din Jardin des Plantes. Intrară într-un mic restaurant cochet, agreabil.

— Mâine-ai să-l cunoşti, îi spuse 8. Mâine am să fiu şi eu în cer. O să-i cercetez dosarul, vreau să spun fişa. Am să-ţi apar în vis şi-am să-ţi spun dacă merită sau nu.

— Nu mă mai iubeşti?

— Ba te iubesc, dar mâine n-am să te mai iubesc. Mâine am să-mi fac lavajul informaţional. Şi toate informaţiile mele de dragoste pentru tine, informaţii relevante, în cea mai mare parte, vor fi îngropate, ca să zic aşa, într-o bancă de date. Va fi ca o incinerare a acestor informaţii. Iar urna cu cenuşa lor va intra într-o mare bancă de date, unde va fi păstrată până-n vecii vecilor, sau poate mai puţin, dar oricum foarte mult.

— Mă sperii, de ce-mi vorbeşti aşa?

Sosi chelneriţa. Şi făcură comanda.

De fapt lui 8 îi era dor de cer. După toată nebunia de recunoaştere-n Jacqueline a femeii, care se petrecuse la Heidelberg, după mila lui de la-nceput de la Paris, după toată tensiunea între milă şi dragoste, cu conştiinţa că totul trebuia să ia sfârşit, dorul lui de cer se-nscăună cu linişte, siguranţă şi gravitate, în tot creierul lui, deşi n-apucase încă să facă lavajul informaţiilor de dragoste.

Dar dorea să le păstreze pe acestea cât mai bine, ca să le depună-n cer în banca de date într-o stare de prospeţime cât mai reavănă.

Dar nu-i mai ardea de dragoste, timpul era prea scurt. Totul trebuia încheiat.

Şi-atunci, în timp ce aşteptau mâncarea, 8 îi făcea lui Jacqueline critica Parisului şi-n general a lumii occidentale:

— Vezi, îi spuse el, sexualitatea aici e un truc. De-aceea se cultivă aici o adevărată mitologie pro şi contra sexualităţii, dar totul e-n favoarea şi-n sentimentul sexualităţii. Mi se pare că Parisul şi chiar tot occidentul pluteşte pe aripile sexualităţii. Vezi, chiar ideea despre

femeia emancipată, care se poartă aici… femeia care fumează chiar pe stradă, ca un bărbat… vouă vi se pare o formă de emancipare… dar e tot o formă de sexualitate… s-a creat de aceea un mit al femeii Parisului… al pariziencei, care se-mbracă foarte scump… sau chiar foarte ieftin, dar cu mult gust…

— 8, spui prostii…

— Ba nu, ba nu, insistă 8. Uite, vezi şi reclamele astea aţâţătoare, totul pluteşte pe aripile sexualităţii fără a mai vorbi de cocotele care se prezintă-n plină stradă, de revistele şi buticurile porno, de filmele porno, în care abundă chiar perversităţile.

— Dar termină odată! izbucni Jacqueline. Eşti deosebit de nesărat!

Sosi mâncarea. Şi vinul alb.

Gilbert lua şi el masa acum. De unul singur, în alt mic restaurant.

Era tocmai la Porte de Clignancourt. O mică formaţie, cu doi acordeonişti şi-o vioară cântau stilul ăla de valsuri franţuzeşti. Erau acele «javas».

Se gândea la celelalte şapte fete pe care le cunoscuse prin casa de mariaj.

Una din ele avea 38 de ani. Se numea Danielle. Era serioasă şi foarte sigură-n toate problemele. Un tip de femeie dinamică. Avea şi un copil. Era divorţată. Dar avea 38 de ani şi Gilbert 28. Ceea ce nu ştia însă Gilbert era că nici Danielle nu-l plăcuse. Danielle ar fi dorit un bărbat mai important, cu o situaţie specială, cu un cont serios în bancă.

Alta era o fată de 22 de ani, stenodactilografă, brună, micuţă, care râdea tot timpul. Nu ştiai niciodată când e ironică şi când nu. Era obositoare. O chema Colette. Colette îl plăcuse însă. Se vedea bine că-l place. Se-ntâlniseră chiar de două ori. Apoi el i-a trimis o scrisoare în care-i explica următorul lucru: o respectă foarte mult, dar nu e genul lui. Poate ar dori o femeie mai placidă.

Joelle avea 32 de ani, era infirmieră şefă. Şi tare drăguţă. Roşcată la păr. Dar era un fel de femeie-jandarm. Se vedea că-i place să comande şi era foarte susceptibilă.

Nicole era însă urâtă, cu ochelari şi avea bubiţe pe faţă. Avea 26 de ani, dar avea deja un aer de fată bătrână.

Cunoscuse şi-o chelnăriţă de 33 de ani care se credea frumoasă,

dar era realmente o dobitoacă.

Maryse era secretară, o blondă finuţă, era şi cultivată, inteligentă, modernă. Făcea însă prea mare caz de educaţia ei. Iar Bernadette era o fată foarte nostimă, de 22 de ani, agent de gestiune. Părea cea mai interesantă, fiind surâzătoare, cu asta ascunzându-şi de fapt timiditatea. Era şi sportivă. Îi plăcea nataţia, voiajul, apoi şi muzica. Se-ntâlnise cu ea de vreo cinci ori. Se părea că totul se va aranja. Dar la a cincea întâlnire, Bernadette i-a spus că-şi dă seama că-l mai iubeşte încă pe Gaston, şi-l reîntâlnise pe Gaston cu o seară înainte. Aşa că-l ruga s-o ierte. Ce ciudate sunt şi femeile!

Dar toate astea şapte, chiar dacă unele erau drăguţe, nici nu se puteau compara cu Jacqueline. Cel puţin Jacqueline cum arăta în poze. Jacqueline era ca un înger şi ca o păpuşă.

Gilbert era foarte emoţionat de întâlnirea de-a doua zi cu Jacqueline. Trebuiau să se vadă chiar la casa de mariaj. Aşa hotărâse ea.

Gilbert termină de mâncat şi continuă drumul prin Paris, îi atrase atenţia altă femeie. O privi cu atenţie, dar nu-i plăcea. Picioarele ei erau cam subţiri. Avea o fustă înflorată. Pe degete avea tot felul de inele, de ce atâtea inele?

În picioare purta cizmuliţe de antilopă roşii. Sau poate bordo.

Acum era în Saint-Michel. Altă fată. Are spânzurată de braţ o geantă în acord cu pantofii. Aceeaşi culoare, bordo sau roşu. Şi tot de antilopă sau poate de piele-ntoarsă.

Îşi răsfiră părul cu mâna stângă şi-n timp ce mergea citea. Era un roman de Jean-Paul Sartre.

Lui Gilbert nu-i plăcea însă Sartre. Încercase odată să citească ceva şi-l plictisise.

Fata a intrat într-un bistro. A intrat şi Gilbert. Fata citea mai departe. A comandat o cafea cu lapte. Tocmai termină cartea. O pune-n poşetă. Scoate altă carte de-acolo. Gilbert vede până la ea. Titlul e: «On est tout dans le brouillard». Fata-şi mângâie părul şi citeşte. E avidă. Îi vine cafeaua cu lapte. Cere şi Gilbert o cafea.

— Oare aşteaptă pe cineva? se-ntrebă Gilbert.

Gilbert îşi bea cafeaua. Dar se plictiseşte s-o tot privească pe fata cufundată în ceaţa din ceaţa romanului despre ceva care e-n ceaţă.

Gilbert se ridică. Fata fură cu ochiul spre Gilbert. Dar e prea târziu. Gilbert nu vrea să mai rişte nimic. Fata-şi aprinde o ţigară, mai fură odată cu privirea la Gilbert, fata e blondă, plăpândă.

N-are foc. N-are nici Gilbert, foc. Nu fumează. Fata aprinde de la altă masă. Se-ntoarce la masa ei, fumează şi citeşte, e cu totul cufundată-n lectură şi-n ţigară. Gilbert bea o bere lângă tejgheaua barului.

Sorbona nu-i departe. O fi studentă? Vârsta: circa 26 – 28 de ani. «Le select latin», se cheamă bistroul.

Acum fata şi mănâncă. Băiatul i-a adus un sandvici şi bea din cafeaua cu lapte. Şi citeşte.

Fata are şi sâni, bine dezvoltaţi. Puloverul în care e, e negru. Are un fular violet.

Gilbert termină berea şi iese. Iar fata tot citeşte, tot se cufundă în ceaţa din ceaţa romanului în care ceva era în ceaţă şi fata se cufundă tot mai mult, uită să şi mănânce; sandviciul rămâne pe farfurie, muşcat doar pe jumătate şi Gilbert intră-n după-amiaza Parisului, regretând poate că n-a intrat în vorbă cu fata, dar nu era el un mitocan s-o abordeze aşa într-un local, nu era momentul, n-avea niciun rost.

Iar eu mă gândeam să scriu un roman despre un bolnav care se-ndrăgosteşte de-o fată care vine şi-l vizitează la spital. Dar în acelaşi timp eram preocupat cu marele ceai care urma să aibă loc. Doream la acest ceai să-mi refac viaţa.

Destulă mişcare în viaţa mea în ultima vreme. Trebuie să spun că totuşi exista şi o femeie reală în viaţa mea. Se chema Geta. Dar n-o iubeam. Era mai mult o legătură de circumstanţă. Din nefericire, venea şi Geta la ceai, n-aveam cum evita problema.

8 se dusese-n cer. Jacqueline rămase pe Pământ. Se-ntâlni a doua zi cu Gilbert. Îl plăcu. O plăcu şi Gilbert. Foarte tare.

La a treia întâlnire, o ceru de nevastă.

Jacqueline acceptă. Iar în noaptea următoare, 8 îi spuse că face foarte bine ce face. Să-l ia pe Gilbert, că e băiat bun.

Iar eu la ceai am cunoscut-o pe Doina, prietena cea mai bună a Getei. Am dansat tot timpul cu Doina. Cu Geta n-am dansat deloc. Geta mi-a zis să-i dau înapoi cheia. I-am dat-o. Dar Doina, la toate insistenţele mele, a rămas foarte fermă, era doar cea mai bună prietenă

a Getei.

Iar Costică muri. Era chiar în dimineaţa când luase whisky-ul cu Vanghelide. Trezindu-se şi negăsindu-l pe

Vanghelide, ieşi totuşi din casă. Se simţea îngrozitor. Se-nvârti prin jurul blocului. Îl căuta pe Sandu.

Dar Sandu sucombase de vreo trei săptămâni, când un echipaj al hingherilor îl interceptase şi-l dusese la locul de osândă.

În iad, Caria făcea tot ce era posibil, ca să-i facă moartea mai uşoară lui Tino, că era doar moarte, nu viaţă, nu-i aşa?

Şi Costică muri. Se prăbuşi dintr-odată, fără niciun preaviz, fără nimic, se prăbuşi pe una din aleile care duceau la circ, unde el îl tot căuta pe Sandu şi nu-l găsea bietul şi cine ştie prin ce locuri călătorea acum Sandu.

Iar Costică se duse desigur direct în rai. Dar trupul lui a fost găsit, a fost dus la morgă şi acolo cine să-l identifice? Întâmplarea face însă că o nepoată a lui Costică lucra la morgă, care era o fată tânără încă, nemăritată, şi-n cercul ei de prieteni aşa şi era poreclită-n bătaie de joc: Morga.

Şi Morga-l identifică pe Costică. Şi se ocupă chiar cu formele pentru incinerare. Că era foarte greu să-i găsească un mormânt. Dar fata dădu chiar pentru el un anunţ la DECESE, în «România liberă», că poate o veni cineva dintre cunoştinţe la incinerare.

Iar coana Sofica sta în balconul colonelului şi-avea şi ea o plăcere. Urmărea după «România liberă» programul incinerărilor din câte o zi. Şi avea ceasul lângă ea. Şi cum se ridica fumul, coana Sofica mai bifa un nume şi astfel îşi petrecea ea zilele, veghind totodată ambianţa aceea, de la etajul opt, de unde cerul nu era prea departe.

Veni şi rândul lui Costică. Fumul se ridică.

— Dumnezeu să-l ierte! murmură coana Sofica şi-l bifă şi pe Costică.

Veniseră la ceremonie doar câţiva prieteni, care citiseră-n ziar anunţul şi care erau şi foarte emoţionaţi de dispariţia lui.

Dar prietenii erau puţini. Era desigur Gioni, operatorul acela chel de 48 de ani, interesat de combaterea calviţiei prin acupunctura, era Nenițescu, unu alt şef de producţie care fusese şi el coleg cu Costică la miliţie, era în fine Morga, nepoata lui şi abia la sfârşit sosi acolo şi T.

Gioni şi Neniţescu, însoţiţi de Morga, se duseră la o cârciumă din apropiere. Asta fu toată pomana de care avu parte bietul Costică. Iar colonelul nu-l recunoscuse pe Neniţescu, deşi fuseseră colegi, dar şi unul şi altul se schimbaseră foarte tare. Mai ales în ultima vreme, colonelul îmbătrânise vizibil. Şi brusc.

Iar Marta-şi vedea fără nicio problemă de viaţă ei artistică. Şi la o filmare cunoscu un cascador. Care nu-i displăcu. Se combină cu el.

Iar colonelul ieşi la pensie.

Iar Marta nu era de loc atentă cu el, ea, prinsă-n mrejele vieţii artistice şi sentimentale, credea că totul i se cuvine.

Şi-i povestea noului ei iubit, cascadorul, cum i se-ntâmplă adesea şi o opresc pe stradă oamenii necunoscuţi şi o întreabă dacă e chiar ea.

Iar ea se bucură pentru că e ea şi ea aduce în sufletele oamenilor bucuria, ăsta e de altfel şi idealul ei. Iar cascadorul surâdea mândru şi se umfla în piept mai tare auzind astea, aşa cum sta în faţa oglinzii şi-şi controla iar bicepşii, jucându-se cu nişte gantere.

Iar eu reuşisem între timp s-o cuceresc pe Doina. Am tot sunat-o la telefon şi i-am explicat că de fapt n-o iubesc pe Geta şi oricum mă despart de ea. Chiar i-am dat înapoi cheia.

Dar Doina tot ezita. Atunci i-am trimis o telegramă:

Mi-ai pătruns în suflet ca un vierme într-un măr. Şi părul blond îţi flutură prin măr.

Asta a-nnebunit-o pe Doina. Mi-a dat ea imediat telefon şi ne-am întâlnit.

— Vrei să te duc la teatru sau la film? am întrebat-o eu.

Dar ea nu voia nici la teatru, nici la film. Atunci am mers cu ea la un mic restaurant.

A doua zi trebuia să plec în provincie. Să încep montarea piesei. A lui «Faust».

Dar nu m-am mai dus. După ce-am ieşit cu Doina de la micul restaurant, am intrat la NIGHT-CLUB ATHENÉE PALACE şi-am văzut programul. Nu-mi mai păsa de montarea piesei.

— Să ştii că avem treabă astă seară, mi-a spus Doina.

Şi când am ieşit de la Night-Club, am luat un taxi şi ne-am oprit undeva pe malul Dâmboviţei. Acolo ne-am sărutat.

A fost o demenţă. Şi iar am luat un taxi, am lăsat-o pe Doina acasă şi m-am dus şi eu acasă.

Peste vreo două zile am venit seara târziu la Doina şi am rămas la ea peste noapte.

Prima noastră noapte n-a fost nimic deosebit. Eram nervoşi amândoi şi neîncrezători. Eu eram destul de băut.

Apoi au venit alte nopţi. Doina avea un trup de copil, cu sânii mici, cu picioarele destul de subţiri şi foarte puţin strâmbe. Avea o carne albă, extrem de albă şi râdea ca o disperată. Era toată numai dinţi.

Dar era frumoasă, blondă, cu faţa luminoasă, era ca o americancă din filme, nu altceva.

Apoi a-nceput necazul: Doina era foarte geloasă, aveam mereu discuţii, umblam mereu cu pijamaua într-o sacoşă. Când plecam de la ea, când mă-ntorceam. Ea mă gonea şi pe urmă tot ea mă chema să mă-ntorc. Şi iar ne certam. Era o sălbatică, nu altceva şi viaţa-n comun cu ea nu era posibilă. Dacă m-apucam să citesc şi eu ceva, ea sărea la mine, că de ce citesc când sunt cu ea, n-am timp pentru asta când ea e la serviciu?

Şi tot felul de chestii de acest gen. Atunci am început eu să dau înapoi. Mă obosea prea tare. Nu mai puteam suporta.

Iar eu mă pregăteam să plec iar la Paris. Revederea Pari –, sului mă durea de-atâta fericire. Şi ocupat mult cu pregătirile, am neglijat-o destul de tare, aşa că nu ştiu când s-a-ncurcat cu doctorul acela, după ce eu plecasem sau înainte, cert e însă că eu, la Paris, de la depărtare, mă-ndrăgostisem iar de ea.

Te iubesc ca un disperat şi ca un nenorocit îi scriam eu *ca ultimul om de pe lume şi abia aştept să mă-ntorc la Bucureşti şi să-ţi trag o bătaie de om gospodar. Cred că asta am greşit eu la timpul potrivit, nu ţi-am tras bătaia pe care o meritai, asta e singura mea greşeală.*

Dar te iubesc în acelaşi timp, fiară ce eşti, cruzime-ntruchipată, ultima-ntre femei şi prima în acelaşi timp.

În mai voi fi din nou la Bucureşti, să ştii că nu mai scapi de mine, chiar dacă doamne fereşte te vei mărita între timp.

Mi-ai intrat în suflet ca un vierme într-un măr… ţii minte, nu?… şi părul blond îţi flutura prin măr…

Apoi în scrisoare am început s-o înjur, aşa cum se-njură în româneşte, atât de plastic şi atât de puternic şi i-am scris că vreau să fie iar gospodină şi să renunţe la bărbaţii ei actuali, ştiu că acuma are un alt amant.

Şi continuam:

Iubită Doina… am s*ă-ţi aduc de-aci cele mai minunate parfumuri şi săpunuri, deodorante care miros ca florile fragile de pe câmp, şampoane, o perie de unghii şi tot felul de surprize pentru năsucul tău cârn, Doina mea cea neasemuită… Doina…*

Iar la sfârşitul scrisorii o cer de nevastă.

Nu? Nu-i aşa că sunt idiot? Nu-i aşa că sunt un tip pe care nu se poate conta?

Cum să poată o femeie conta pe mine? Cum? Şi totuşi cât de simplu sunt şi de mincinos în acelaşi timp. Sunt o pacoste, nu altceva!

La asta mă gândeam eu atunci acolo, unde stăm, la hotelul Mimosa, de pe rue Fondary, chiar lângă ieşirea din staţia de metrou Emile Zola. Eram în arondismentul 15. *La Motte Picquet-Grenelle*, altă staţie de metro, nu era deloc departe. Obişnuiam să-mi scriu scrisorile la bistroul «Brazza».

Beam *vin rosé*, de Provence.

Mă gândeam ce grozav ar fi fost să fie şi Doina acum cu mine la Paris. S-o port prin magazine şi bistrouri, să mergem în lungi promenade de-a lungul Senei, ziua şi noaptea, în Cartierul Latin, sau sus, în Montmartre, în spate la Sacré-Cœur, în Place du Tertre-ntre pictorii ăia, la Pantheon şi la Notredame şi mai ales acolo unde *Boul Saint-Mich*[1] se-apropie de Sena, pe *Rue de la Hachette* sau în *Place Saint-Andre des Arts,* doamne!

Să ne-ntoarcem apoi în camera noastră de la Mimosa, să stăm pe patul cu cuvertura albastră, să dăm cuvertura la o parte, iar trupurile noastre… doamne… trupurile… şi-apoi prin acest Paris de februarie ne-am duce-n Cartierul Latin, iar, am mânca la restaurantul universitar, ne-am plimba pe Sena cu vaporul-muscă, ne-am întoarce iar acasă, în odaia de la hotel, de pe Fondary.

Aşa ar fi frumos. Dar iată că nu-i aşa.

---

[1] Boulevard Saint-Michel

Parisul mă aspiră, banii se termină şi n-am nici unde să mai stau, Parisul e ca o bandă rulantă, ca banda rulantă din staţia de metro de la Châtelet, care se duce singură, nu?…

Nu poţi să mergi contra sensului ei.

Şi Doina… Doina nu mai e a mea. Degeaba îi fac scrisori cabotine, degeaba… Am pierdut-o ca un prost. Deşi era greu de trăit lângă ea.

De ce mă tot gândesc totuşi la ea, când e un capitol încheiat? Ce mai tura-vura! Lucrurile sunt clare! Salut, Doina!

Ce altceva să fac?

Fiindcă tu ai fost proastă, tu, tu şi numai tu!

Fiindcă eu când stăteam la tine pur şi simplu nu mă lăsai să mă desfăşor. Nu mă lăsai nici să citesc, nici să scriu şi cărţile mele etalate pe biblioteca ta, nu ţi-au plăcut şi le-ai pus ca proasta-ntr-un sertar, ca să nu se vadă.

La 26 de ani cum puteai să fii atât de babă, Doina? Cum puteai să ai atâtea hachiţe şi-atâtea fixuri? Nu te gândeşti tu ce-o să fie mai târziu?

Nu te gândeşti?

CAPITOLUL 26

În partea de nord a Parisului, există Piaţa Jules Joffrin. La trei staţii mai la nord de Pigalle cu metroul, pe direcţia Porte de la Chapelle.

Acolo am văzut nunta. Era o nuntă modestă, dar veselă. Erau amândoi frumoşi. Şi-n faţa bisericii nişte tipi din Auvergne executau nişte dansuri de-acolo, îmbrăcaţi în costume naţionale. De fapt costumele regiunii Auvergne.

Poate era chiar nunta lui Jacqueline cu Gilbert. Cine ştie? Am privit cu plăcere nunta.

Mă mutasem de la hotelul acela din arondismentul 15 şi stăm acum pe lângă *Gare Saint-Lazare,* pe la staţia de metrou Notredame de Lorette, cu două staţii mai la sud de Pigalle, pe direcţia Mairie d'Issy. Eram chiar pe strada Saint-Lazare, dar până la gară mai erau două staţii de metrou.

Eram la cinci-zece minute de marile bulevarde, Operă şi Galeries Laffayette.

Stăteam la Alain, un student în ultimul an la arhitectură, pe care-l cunoscusem printr-o prietenă a unui prieten, a unei prietene a unui prieten al meu.

Alain stătea în două camere de bonă, adică în două camere de servitori, la etajul cinci, într-un bloc fără lift.

Eram deci a treia oară la Paris. Şi iată: senzaţia era aceeaşi, într-o zi iubeam Parisul, iar a doua zi îl uram. Şi-aşa mai departe. Nu neapărat tot timpul în acest ritm, fiindcă uneori două zile-l uram şi apoi două zile-l iubeam. Ritmul se mai schimba. Dar succesiunea rămânea.

Şi mă gândeam tot la Doina. Acum mi-aminteam de copilul ei. Care nu mă iubea deloc. Deşi mergeam uneori cu el la piaţa din apropiere. Îi arătam câinii şi pisicile, dar copilul nu mă iubea.

— Mămico, el nu e Bogdan? o-ntreba pe maică-sa.

— Nu, mamă, nu e Bogdan, admitea maică-sa, şi-şi vedea de treabă.

— Mămico, ce caută ăsta-n patul tău? El nu e Bogdan?

— Nu, mamă, nu e Bogdan.

Altfel, copilul era simpatic, noroc însă că nu-l aducea acasă decât sâmbătă seara, fiindcă-l ţinea în timpul săptămânii la creşă, ca să n-o deranjeze.

E drept că nici n-avea cu cine să-l lase.

Aseară am fost cu Alain şi iubita lui la un restaurant Charter. Era înghesuială şi serviciul era prost. Dar se mânca bine, aici în localul de pe Rue du Faubourg Montmartre, nu departe de locuinţa noastră, pe lângă Piaţa Kossuth. Am mâncat salată de palmier şi escalop de viţel. Am băut *rose,* renumitul *Côtes-de-Provence,* care era totuşi un vin ieftin.

Şi tot trec, trec prin Paris.

Într-o seară, Alain mă scoate la o berărie pe Rue de La Fayette. Am vorbit despre arta spectacolului, în care eram specialist. Despre ce era să vorbim?

Şi-ntr-o duminică văd în Place de la Concorde o nuntă. Piaţa era destul de pustie, fiind duminică şi nişte tineri căsătoriţi trec într-o maşină deschisă salutând piaţa. Imensa piaţă. Mă emoţionez. Or fi poate Jacqueline şi Gilbert! Cine ştie?

Oricum căsătoria lor reuşi, iar Jacqueline rămase curând însărcinată. Era o căsnicie modestă, dar sigură. Gilbert o iubea. Şi Jacqueline se simţea bine cu Gilbert. Şi în siguranţă.

În cer, 8 se bucura. De-acolo de sus îi ocrotea pe cei doi şi voia ca Jacqueline să aibă un copil bun. De asta chiar avea să se ocupe.

Îl cunoscuse acum şi pe Costică. Costică şi Lululaku erau chiar în subordinea lui 8, iar îngerul mexican era un fel de adjunct al lui 8.8 ajunsese să conducă chiar un fel de departament, la una din băncile de date.

Mai rău era cu Angélique. Fata se-ndrăgostise fantastic, nebuneşte. O luase apa rău de tot. Iar Franz, cât era de preocupat de boala lui, habar n-avea. Între ei nu era nimic.

Şi Franz se stingea. Doctorul Stângă era prudent, ce prudent era… Degeaba se rugase Angélique de el, degeaba se rugase Franz, degeaba tradusese Hans, nimic.

Stângă era un tip ciudat. Nu că n-ar fi vrut să-şi pună ideile-n practică. Nu, doamne fereşte, dar nici nu voia să-şi ia răspunderea.

Ce se-ntâmpla dacă totuşi nu-l salva pe Stielike?

— Domnule Stângă, îi zise Angélique, dar gândeşte-te, îţi punem la dispoziţie orice doreşti, orice visezi că doreşti.

— Oricum, le spuse Stângă, experienţele ar dura câţiva ani. Dacă însă domnul Stielike vrea să-şi doneze banii pentru construcţia sau procurarea aparatelor, poate lua legătura la noi, cu Ministerul Sănătăţii şi să se dispună construirea laboratoarelor şi să se aducă aparatura pe care o doresc. Dar dânsul în mod precis nu va apuca să se bucure de rezultatele mele. Îmi pare rău, dar e condamnat.

Discuţia avea loc la Gâmboaia, în comuna unde-şi avea Stângă cabinetul. Stielike era pe-afară. Angélique vruse să vorbească cu doctorul între patru ochi, plus cei doi ai interpretului, deci şase.

— Cât credeţi că mai are Franz de trăit?

— O lună cel mult, conchise doctorul. Vă rog să mă credeţi, continuă el, e prea târziu pentru domnul Stielike. Iar cât despre ideile mele, ele sunt încă prea generale, sunt idei de mare viitor, dar… sunt atât de generale, încât nici nu le pot publica într-o revistă de specialitate. Iar dacă le voi publica, înseamnă că ideile mele ar putea fi însuşite.

Nebunia e că aceste discuţii se urmau de câteva luni de zile. Acum era sfârşit de iarnă. Întâi Stângă încercase cu Stielike nişte tratamente mai simple, dar fără niciun rezultat. Acum lucrurile nu mai aveau nicio ieşire.

Angélique cu Hans şi cu Stielike se-ntoarseră în această perioadă de mai multe ori în Germania. Şi-apoi reveneau.

Angélique îşi dădea seama că ea stricase totul. Crezuse într-un om excepţional. Stângă era un astfel de om, dar era şi laş. Era un geniu laş, dacă se poate aşa ceva. Dar iată că se poate.

Iar Angélique purta iubirea ca pe-o menire, sau ca pe-o cruce. Era în ea un apostolat, era o sete de sacrificiu. Sub picioarele ei era Golgota.

Venea mereu pe Pământ. Avea treabă. Excursiile cu îngeri continuau. Serii noi, mereu.

Se-mpărţea între serviciu şi dragoste, visul ei de fericire deja mort.

Cât despre Siukiwa, o ducea bine la ea acolo-n planeta Marte. Îl avea pe Kikoto. Copilul ieşise din container. Iar noua conducere de pe Marte organizase creşterea cu mijloace ştiinţifice a progeniturilor, care aveau tot ce le trebuie, aşa că Siukiwa nu, nu-şi făcea probleme!

Voia să-şi refacă viaţa. O refăcu. Ceva extraordinar…

Fusese invitată la o recepţie dată-n cinstea zburătorilor cosmici. O recepţie foarte veselă. Către sfârşit, apăruse Marea Căpetenie. El însuşi.

Se-ntreţinu cu Siukiwa. După cinci minute de discuţie, îi spuse:

— Vrei să-mi fii nevastă?

Siukiwa acceptă şi-i deveni nevastă. Ceea ce nu era rău. Era acum o adevărată împărătească.

Îi dărui Marii Căpetenii un fiu, pe Haki, care fu desemnat moştenitor al Marii Căpetenii, acesta reuşind încet, dar sigur, să transforme planeta care era un fel de republică, într-un fel de regat sau de imperiu chiar, centralizând puterea până-n cele mai mici amănunte. Aşa că Siukiwa avea şi ea prilejul să-şi manifeste puterea de decizie, fapt pentru care era mândră.

Deci rău era doar de Angélique. Biata fată, bietul înger, vedea de la o zi la alta cum Franz se topeşte. Şi-avea să urmeze despărţirea.

Definitivă. Căci Franz nu se putea duce decât în iad. Avea informaţii precise.

Iar să-i obţină graţia, nu mai era posibil. Einstein tot nu ieşise din laboratorul lui, probabil că avea idei. Şi fără Einstein nu se putea face nimic. Şi aşa era problematic, fiindcă o astfel de aprobare se dădea numai în cazuri cu totul şi cu totul excepţionale. Iată însă că lui Jacqueline îi ieşise pasienţa. Dar cum aşa ceva se putea întâmpla la milenii, nu vedea cum ar putea rezolva pentru Franz. Planul de mântuiri părea închis pentru cel puţin un mileniu.

O hotărâre eroică, asta era! O luă. Va merge şi ea cu Franz! în iad?

Dar cum? Cum se putea asta?

Trebuia acţionat repede.

Mai făcu o vizită lui Stângă. Ştia că e ultima.

— O să se chinuiască mult?

Erau tot în cabinetul de la Gâmboaia. Franz aştepta afară, în maşină.

— Mă tem, răspunse doctorul, că în curând va cădea la pat. Şi numai morfina îi va mai alina durerile.

— Sunteţi sigur?

— Vă spun sincer, cred în minuni, dar…

— Vă mulţumesc.

Angélique ieşi din cabinet, urmată de Hans.

Franz îi aştepta în maşină.

— Ei? întrebă el.

— Se va rezolva, trebuie să ai răbdare, îi spuse Angélique, începând să păcătuiască.

Franz ştia că Angélique nu minte niciodată, aşa că se linişti. Slăbise totuşi foarte mult. Asta nu-i plăcea.

Se-ntoarseră-n Germania. Angélique plecă puţin în cer, cu treburi. Acolo cercetă fişa lui Franz. Era exact cum prevăzuse geniul acela de Stânga. Franz mai avea o lună de trăit. Cel puţin asta era tendinţa. În fişă se vedea cum nu se poate mai clar.

Angélique ştia cum se ajunge în iad, nu e greu să păcătuieşti, chiar dacă ţi-e silă de asta, dar ea voia să ajungă odată cu Franz.

S-ar fi omorât când ar fi murit Franz, dar ea nu se putea omorî,

fiind înger. Trebuia de-aceea să atragă mânia lui Einstein. Atunci hotărî să-l omoare ea pe Franz. Faptul era prea grav. Nu mai putea fi iertată, chiar dacă Franz era pe moarte.

Şi-atunci nu mai putea fi între îngeri. Şi va fi trimisă şi ea în iad, odată cu Franz. Cel puţin pentru o bucată de vreme. Asta ar fi fost în mod sigur pedeapsa.

Dar nu putea să-l omoare pe Franz, fără să-i ceară voie, nu, asta nu putea.

Atunci, într-o seară, când luară masa, undeva la un han de la Neckar-Münd, nu departe de Heidelberg, îi spuse lui Franz:

— Franz, ascultă-mă bine, trebuie să murim…

— Eu trebuie să mor, ştiu, nu mai cred în nimic.

— Trebuie să mor şi eu. Cu tine…

— Dar de ce? Tu eşti înger.

— Fiindcă te iubesc, Franz.

În local erau obişnuiţii băutori de bere. Se-auzeau râsete. Era o masă de oameni tineri care petreceau.

— Angélique… murmură Stielike şi-i apărură lacrimi în ochi… Angélique…

Şi Franz izbucni în plâns. Nu se mai putea opri. Plângea în hohote. Oamenii de la masa aceea nu mai râdeau, nu mai strigau. Îi priveau.

Angélique nu putea să plângă. Fiind înger. Era totuşi rece. Foarte rece. Dar iubirea ei, aşa rece, era ca o lamă de spadă.

Lui Franz îi făcea bine plânsul însă. Acum nu-i mai păsa. Îşi ridică faţa schimonosită. Băiatul veni. Franz îi aruncă o bancnotă de o sută de mărci, deşi consumaţia nu depăşea patruzeci de mărci. Nu luă restul.

Înmărmuri. Nu-i venea să creadă. Un bacşiş de 64 de mărci? Poate domnul acela greşise. Nu se hotăra să plece.

— Te rog, îi spuse Franz.

Chelnerul se-ndepărtă. Era ca hipnotizat. Omul acela plângea. Şi-i dăduse un bacşiş de 64 de mărci. Cum să plângă? Avea lângă el o femeie atât de frumoasă. Parcă nu era de pe Pământ. Parcă plutea, era un înger. De unde înger acolo, la Neckar-Münd?

Franz îşi ştersese lacrimile. Apoi Angélique îi luase batista şi-l

ajutase să-şi şteargă ultimele lacrimi rămase.

Trebuiau să plece. Împleticindu-se, Franz-Wolf se ridică. Angélique îl susţinea.

Afară venea primăvara. Încet, dar sigur, copacii se trezeau la viaţă, se-mbătau de aer. Mirosea a primăvară.

Franz era însă obosit. Tot organismul lui îşi pregătea un scandalos faliment. Lui Franz i se făcu rău. O ameţeală grozavă-l cuprinse şi era gata să se prăbuşească.

Angélique îl susţinea din greu. Îi era frică să nu moară. Să nu moară prea devreme, până ea mai avea timp.

Trebuia să-l omoare imediat. Dar cum? Să-l strângă de gât? Era oribil. Revolver n-avea. Şi nici otravă. Porniră spre automobil.

Se aşeză ea la volan. Şi porni. Porni cu cea mai mare viteză. Şi pe drum, ochi un copac. Intră cu cea mai mare viteză-n copac.

Franz muri. Porni spre iad. Angélique îl urma. În mod automat fusese şi ea condamnată, fără dezbatere, fără nimic. Un simplu calculator o trimitea unde dorise. Şi cu cine dorise.

Ajunseră la poarta iadului. Intrară. Acolo-i întâmpină Sarsailă. Care le porunci să se dezbrace.

La asta, Angélique nu se gândise. Deşi era la curent cu ce se-ntâmplă-n iad. Dar nu se gândise niciodată că şi ea o s-ajungă-n situaţia asta.

Dar nu mai avea cum să dea înapoi. Şi-atunci se-aplecă spre Franz şi-i şopti:

— Te rog… te implor… să nu mă priveşti… să nu mă priveşti… Franz…

I se părea lucrul cel mai cumplit să se dezbrace în faţa lui Franz. Şi-n general, dezbrăcarea i se părea ceva cumplit. Nici nu se privise vreodată-n oglindă goală. Deşi se ştia frumoasă. Dar îi era teamă de trupul ei. Ruşinea de fecioară era foarte puţin pe lângă sentimentul pudic al lui Angélique.

Iar Sarsailă s-amuza copios. Mai ales că iar trăsese ceva la măsea. Iar Franz îi făcu pe voie şi n-o privi. Porni înaintea ei. Angélique avea de primit 8.000 de lovituri, iar Stielike numai 4.000.

Fură conduşi la spaliere. Şi-acum Angélique simţi sila adevărată pentru propriul ei trup. El nu mai conta. Sfâşiat de bice, trupul ei

tremura pe spalier şi nici nu mai exista ca atare. Angélique nu mai avea trup. Aşa că atunci când coborî de pe spalier, lumina din ochi îi pierise. Nu mai avea nicio grijă de trupul ei. Şi lângă ea era trupul lui Stielike, sfârtecat de bice, primise fiecare câte un aconto de vreo patruzeci. Se susţineau reciproc şi mergeau spre cazane. Angélique îl iubea pe Franz ca pe-un copil, aşa cum îl iubise-ntotdeauna şi voia să-l apere, să-l protejeze, dar sentimentul de mamă îi dispăruse, trupul sfârtecat de bice îşi pierduse demnitatea.

Cei doi abia mergând, sprijinindu-se unul pe altul, nu mai aveau absolut nimic de ascuns, nimic de plănuit, totul era simplu, era clar şi ajunseră-n faţa cazanelor cu smoală topită. Avură noroc şi intrară-n acelaşi cazan. Nu erau singuri. Mai erau acolo cinci suflete. Şi-n fine fură liberi, trebuiau să se strângă-n braţe, trebuiau să reziste, bătaia fusese un joc de copii pe lângă fierberea din cazan şi Franz o-mbrăţişă. Angélique nici nu se gândi să se-mpotrivească, oricum urlau amândoi, urlau şi celelalte cinci suflete şi toate sufletele din cazane, urlete înfiorătoare se trosneau în aer şi dracii cu cângile împingeau sufletele-n cazane ca să se fiarbă mai bine, cum se-ndeasă prunele în cazanul de făcut magiun.

În cer, cazul lui Angélique făcuse mare vâlvă. Einstein însuşi ieşise din laborator. Nu-i venea să creadă că fusese posibil să se-ntâmple ce se-ntâmplase.

Tuna şi fulgera. Iar pe pământ se simţea foarte bine asta. Pe tot mapamondul se stricase vremea.

Iar în pântecele unei femei, în China, copilul începu să plângă încă din luna şaptea. De regulă, aceste strigăte durau între unul şi două minute. Ginecologii care au urmărit evoluţia sarcinii au auzit şi ei plânsetele fătului, pe care le-au înregistrat pe bandă magnetică.

Dar copilul se născu normal, perfect normal, având o greutate de 3, 4 kilograme.

Jacqueline, care nu mai avea mult până la soroc, citi ştirea.

Iar Einstein era nervos că nu-i ieşise încă treaba cu timpul, lumea tahionică i se ascundea cu-ncăpăţânare.

«Timpul e sămânţa universului», uite ce spune Mahābhārata, iar tâmpiţii, ăştia de oameni cum confundă lucrurile! Cum se-ndepărtează cu poezia de esenţa lucrurilor! Poate că avea dreptate Platon… Poate… Dar nu asta era problema.

Iar Kozîrev, cercetător la observatorul astronomic din Leningrad punea şi el problema timpului. Şi făcea următoarea experienţă: la o balanţă cu două braţe, atârnă într-o parte o sfârlează ce se-nvârteşte în sensul acelor de ceas şi la cealaltă o greutate, care să ţină echilibrul. Când vârful balanţei se opri la zero, savantul puse un vibrator electric, care era fixat la piciorul balanţei. Totul era calculat în aşa fel încât vibraţia să fie total absorbită de rotirea sfârlezei. Vârful balanţei nu se mişcă. Ceea ce era de aşteptat. Experienţa însă se repetă: fizicianul pune din nou sfârlează la un capăt al balanţei, învârtind-o de data aceasta în sens invers. Acum vârful balanţei se deplasează spre dreapta, arătând că dintr-o greutate de 90 de grame sfârlează a devenit cu 4 grame mai uşoară; cantitate mică, dar perfect înregistrabilă.

Fapt ce nu se poate explica prin acţiunea nici unui fenomen cunoscut, afirmă profesorul Kozîrev.

Şi iată explicaţia sa: la a doua experienţă, sfârlează s-a-nvârtit într-un sens invers faţă de cel în care «merge» timpul pe Terra, dezvoltând forţe ce se pot măsura. Iar dacă se pot măsura, înseamnă că acele forţe există în realitate. Dar, în cazul respectiv, timpul nu este numai o durată între două evenimente, măsurată în ore, ci un factor fizic înzestrat cu proprietăţi care-i permit să participe activ la toate procesele naturale. E greu de înţeles, recunoaşte savantul-fizician, dar nu atât din lipsa unor analogii în viaţa noastră cotidiană, ci din lipsa unei mobilităţi a gândirii. De aceea, susţine el, n-am înţeles, din antichitate şi până acum esenţa timpului.

Kozîrev mai face nişte experienţe şi conchide că în natură orice fenomen petrecut degajă sau absoarbe timp. Face o experienţă cu un termos pus pe o balanţă, pe care n-o mai descriu şi trage concluzia că degajarea de timp se produce numai atunci când sistemul nu şi-a găsit încă echilibrul.

Problema asta se pune însă mai ales la stele. Teoria potrivit căreia stelele sunt reactoare termonucleare e pusă azi la îndoială. Experienţele şi calculele au dovedit că temperatura din interiorul Soarelui e mult inferioară celei necesare unei reacţii termonucleare.

Iar stelele nu posedă nicio sursă de energie. Totuşi ele emit căldură şi lumină. De unde? Că-n jur e spaţiul, care nu poate fi sursă de energie. El e pasiv. Dar e inseparabil de timp. Şi astfel se ajunge iar la

întrebarea: ce reprezintă realmente timpul?

Oare timpul nu are amestec în sistemul stelelor duble? se-ntreabă Kozîrev. Şi caută răspunsul pe planeta natală. Fiindcă sistemul Terra-Lună e un sistem dublu. E foarte puţin probabil ca Luna să poată, prin ea însăşi, să-şi păstreze energia internă: calculele matematice n-o admit. Dar dacă Terra acţionează asupra satelitului său prin intermediul timpului? Şi astfel s-a născut ipoteza vulcanismului lunar, ulterior confirmată (Pe Lună, considerat astru mort, s-a descoperit o erupţie vulcanică în craterul Alfons).

Dar asiduul cercetător de la Observatorul din Leningrad a căutat în univers noi probe.

Şi le-a găsit. Atenţia lui fiind atrasă de «găurile negre», numite de savanţi «collapsari», stele supradense, cu un câmp de atracţie formidabil. Tot ce se apropie de collapsar dispare fără urmă. Nici lumina nu poate depăşi atracţia acestei mase extraordinare: în consecinţă e imposibil de «a vedea» collapsarul, prezenţa sa nu poate fi cunoscută decât prin intermediul puternicei raze X.

Ce e aşadar collapsarul? Un fel de coş al universului, unde e aruncată materia uzată, afirmă unii savanţi.

Dacă lucrurile stau aşa, înseamnă însă că întreaga materie va fi înghiţită de găurile negre şi lumea va dispare.

Dar tot savanţii ne dau foarte serioase asigurări: dacă găurile negre vor înghiţi totul, va începe imediat un proces invers şi întreaga materie va fi restituită.

Firește, sunt şi oameni de ştiinţă care se întreabă; dar există, într-adevăr, aceste găuri negre?

Există, afirmă Kozîrev. Aparatele au înregistrat o densitate extraordinară a timpului, în vecinătatea sursei de raze X, Lebăda X-1, bănuită de astronomi.

Ceea ce înseamnă că există efectiv collapsari. Dar collapsarul nu este un abis fără fund unde dispare totul, fără întoarcere, afirmă acest savant.

Nu. Collapsarii sunt un fel de reglatori prin intermediul cărora timpul transmite energia sa spaţiului, în timp ce prin intermediul timpului, energia repune materia în circulaţie.

Astfel acţionează această pendulă care veghează la reînnoirea

permanentă a Universului.

Totul e deci o pendulă. O fantastică pendulă unde se bate ora stelelor, ora fiecărui muritor sau aşa-zis nemuritor, ora iadului şi-a paradisului, a Pământului, a planetei Marte sau a planetei Jupiter.

Iar noi stăm pe cocoaşele acestei pendule, pendulând şi la hâcurile pasului prin deşert al uriaşei cămile.

— Ce zici Marta? Ce zici Marta de Kozîrev?

În drumul de-ntors acasă de la Paris mă oprisem la Budapesta.

De-acolo i-am trimis o ilustrată. Ilustrata înfăţişa Dunărea cu nişte poduri.

Ca-ntr-o oglindă îmi văd faţa în Dunăre, scriam eu, *de fapt mi-am văzut-o mereu azi toată ziua. Acum **se** transmite un minunat vals de Strauss. Astă-seară mă-ntorc la Bucureşti, de ce nu mă iubeşti?*

Şi semnam. Ce tâmpit! Ce mi-a venit? Plus că nici n-o mai iubeam pe Marta, cum desigur n-o iubisem niciodată, deşi poate mi-ar fi plăcut să mă sacrific pentru ea, să trec prin iad de dragul ei, fiindcă exista şi-n mine ceva din Angélique.

Exista. Acum cred că nu mai există. Şi trenul intrase-n ţară. Era noapte încă. Şi mă gândeam la Doina. Oare şi pe Doina asta chiar o iubeam? Nu cred. Nu, nu…

Totuşi, când am ajuns, ea era foarte bine încălzită de scrisorile mele. Şi era şi foarte curioasă de ce i-am adus. Ne-am întâlnit la restaurantul «Pescăruş», de unde puteam admira simpaticul lac Herăstrău.

Doina arăta splendid. Era-mbrăcată-n alb. Şi râdea mereu. Era toată numai dinţi. Şi dinţii ei erau frumoşi, iar părul ei blond îmi hârâia prin măr, adică se târa prin sufletul meu ca un măr.

Îmi mărturisi că n-a terminat cu doctorul. Dar că nu-l iubeşte. Că viaţa cu el e imposibilă.

Dar o duce bine. Doctorul are şi bani mulţi.

— Nu ştii ce-nseamnă s-o duci bine, îmi zise ea, nici nu mai exişti, când o duci aşa bine.

— Şi tu vrei să exişti?

— Aş vrea.

Şi eu eram îmbrăcat foarte bine. Cu o cămaşă pe mine cumpărată chiar de la Paris, nu? cu pantofi care erau tot de la Paris şi

cu pantaloni, desigur, tot de la Paris.

Aveam un aer modern.

I-am spus că lucruşoarele care i le-am adus sunt la mine acasă.

Veni cu mine. Rămase şi peste noapte. A doua zi se duse la serviciu, iar eu m-am apucat să-mi rezolv treburile.

Mă mai gândeam la Paris. Mai mult aşa, în vederi generale. Parcă vedeam Parisul de la etajul cinci al centrului Pompidou, sau de la Sacré-Cœur. Imagini de cărţi poştale ilustrate.

Mai izbucneau şi crâmpeie, flash-uri, oameni, străzi, nopţi, lumini.

Apoi, înghiţit de viaţa cotidiană, am început să uit Parisul.

Iar Doina a dispărut şi ea, parcă o-nghiţise un collapsar. Dar n-o mai doream, n-o mai visam. Şi iubirea mea o-nghiţise un collapsar. Aşa-i cu sentimentele. E ca-n cosmos.

CAPITOLUL 27

Einstein era trist. Collapsarul X-35 nu era departe de imperiul lui galactic.

Iar treaba cu Angélique îl enervase foarte tare. Dori să-mpartă nişte pedepse exemplare.

Dar interveni Planck.

— Nu e bine, spuse el. Aici e paradisul, nu iadul. Noi nu trebuie să dăm pedepse. Trebuie să facem mai mult premieri, să promovăm şi faptele bune. Hai să complinim pierderea lui Angélique printr-o faptă bună.

— Ce faptă bună? Nu vezi că vine collapsarul?

— Oricum, mai e până atunci, dar hai să facem ceva frumos.

— Da, zău, se ralia şi Bohr, propunerii lui Planck.

Îngerul 8 era prin apropiere. Einstein îl văzu.

— Ce-i cu tine?

— Aş avea şi eu o problemă.

— Iar? Hm! Poftim.

— Ar trebui şi eu să mă re-ntrupez odată şi-odată, nu?

— Ei bine, n-ai fost pe pământ? Abia te-ai întors. Am nevoie de tine aici. Abia te-am făcut şef.

Dar 8 avea un gând. E drept că-şi scosese din sine toate

informaţiile de iubire pentru Jacqueline. Dar totuşi rămăsese ceva. Ceva dincolo de dragoste. Voia să fie în preajma ei. Avea nevoie de prezenţa ei.

Şi cerul îl plictisea.

Ideea îi veni. Şi dori să se-ntrupeze în copilul lui Jacqueline. Să fie el însuşi copilul lui Jacqueline. Expuse această idee lui Einstein.

Şi-atunci scena aceasta a demersului lui 8 îi apăru lui Jacqueline în vis.

Probabil că se-ncurcase vreun terminal şi se transmisese direct la creierul lui Jacqueline. Cum se-ntâmplă uneori. Rar. Dar se-ntâmplă. Cum se-ntâmplase până la un moment dat şi-atunci când Costică visase pe Einstein, Planck, şi Bohr. Mintea lui în somn prinsese o frântură de adevăr, dar apoi, aşa înfierbântată cum era, mintea prelucrase singură, după închiderea terminalului şi doar în mintea lui Costică izbucni explozia.

Dar acum Jacqueline era în legătură directă deci şi atunci o emoţie grozavă o cuprinse, deşi era în vis, în somn nu? când îl văzu pe îngerul acela contabil, cum se milogeşte a fi fiul ei.

Şi când Einstein acceptă, în visul ei acceptă, dar nu ştim dacă ea mai era pe recepţie sau acum mintea ei prelucra singură, deci nu ştim încă exact, dar vom vedea imediat, dacă Einstein a acceptat cererea îngerului şi acum Jacqueline, după ce se trezi din somn, simţi că va naşte un înger.

Chiar i se păru că îngerul contabil a intrat în pântecele ei, în copilul care trebuia să se nască. Şi-atunci o apucară durerile.

Gilbert era lângă ea. Gilbert telefonă atunci repede la spital şi veni ambulanţa.

În drum spre spital, în durerile groaznice care-o apucaseră, se gândea la 8, la chipul lui luminos şi ştia că-n orice caz copilul va semăna cu el, va fi ca şi al lui, al celui care-o salvase şi fără de care ea s-ar fi tăvălit mai departe în mizeria cumplită a iadului.

Îi veni iar în minte dracul negru şi visă bătăile îndurate în iad. Nu mai putea suporta! Nu mai putea suporta!

Ajunseră la spital. O urcară imediat pe masa de operaţie. Erau complicaţii. Copilul venea invers. Trebuia intervenit imediat. O adormiră. Îi tăiară burta.

Iar Cestică era de gardă. Vedea ca la televizor toată naşterea lui Jacqueline. Dacă naşterea avea să reuşească… dar nu reuşi. Mamoşul era un măcelar. Şi omorî copilul. Cu chiu, cu vai, însă, Jacqueline scăpă.

8 se-ntoarse-n cer. Îi părea rău că se-ntâmplase aşa. Dac-ar fi reuşit, l-ar fi lăsat pe Costică-n locul lui. Îl şi lăsase. Acum voia să-şi reia postul.

Oare de ce-i jucase Einstein festa asta? De ce?

E simplu de ce: Einstein îl plăcuse pe Costică şi-i dădu postul lui 8, dar Einstein nu voia ca 8 să se-ntrupeze-n copilul lui Jacqueline, dar voia să-l promoveze pe Costică.

Einstein avusese dreptate să procedeze aşa. Iată de ce, iată ce se-ntâmplă…

Nişte liceeni, undeva-n America, se pricepeau foarte bine la calculatoare. Şi ai dracului tâmpiţi intraseră chiar în programele calculatoarelor Pentagonului.

Era un grup de trei. Conduşi de unul, Bill, o pramatie, îngrozitoare, un fecior de bani gata. Dar cu o aplicaţie la programe de calculatoare, cu care-ar fi făcut el carieră şi-n cer, nu numai pe pământ!

Dar pramatia de puşti nu era făcut pentru cer. El iubea o fată. O vânzătoare de la un magazin de pantofi. O fată adorabilă, care era un pic franţuzoaică şi-o chema Blanche.

Deşi era încă la liceu, Bill era foarte emancipat. Trăia de un an cu Blanche. Bineînţeles Bill avea automobil personal şi avea şi cont propriu în bancă. Şi avea doi prieteni: pe Jack şi pe Ramiro.

Cu Jack şi Ramiro puse la cale intrarea în programul calculatoarelor Pentagonului.

Simţea că poate face ceva extraordinar. Era desigur de ajuns să bage acolo o ştire nasoală. Şi preşedintele putea s-apese pe buton.

În acelaşi timp, Bill avea un cult pentru preşedinte. În camera lui erau numai poze ale preşedintelui. Şi Bill voia să-l ajute. Să-l ajute să intre tare-n istorie. Dar tare! Şi soluţia era una singură: Preşedintele să-i radă pe ruşi.

Bill era convins că cine o să atace primul, o să şi câştige. Trebuia dată o singură lovitură. Dar exact acolo unde trebuie. Visul lui Bill era să facă din Moscova o însutită Hiroshima.

Şi era convins că e posibil. De-aceea, împreună cu Jack şi

Ramiro, după ore, după orele de la şcoală şi după ore, zile şi luni întregi de calcule şi-ncercări pe calculatoarele lor personale, pentru că toţi trei erau feciori de bani gata, reuşiră, ai dracului, să intre-n calculatoarele Pentagonului.

Noroc însă că Mardare Costică îşi lua treaba foarte-n serios. Costică simţise ceva şi urmărea cu mare atenţie mersul calculatoarelor militare de pe pământ.

Dar acolo nu era nimic deosebit. Totuşi Costică simţea că se-ntâmplă ceva.

Se sfătui cu 8. Şi se puseră amândoi pe lucru. Cercetară la demenţă peste tot, dar nimic şi deodată prinseră alerta din calculatoarele Pentagonului. Imediat, controlară. De partea cealaltă însă nu era nimic, absolut nimic.

Iar preşedintele Americii dormea. Într-o cameră a apartamentului prezidenţial, sună telefonul. Colonelul, care era de gardă-n noaptea aceea, recepţionă mesajul şi ochii i se umplură de groază.

În timpul acesta Bill şi Blanche erau într-un bar de noapte. Bill se-mbăta cu whisky. Blanche se-mbăta cu gin. Lui Blanche îi plăcea ginul. Bill nu reuşea însă să se-mbete. Jack şi Ramiro erau şi ei în bar, cu nişte fete. Dar Bill nu voia să stea de vorbă cu ei, voia să bea, singur. Totuşi, Blanche venise la bar, lângă el. Blanche se-mpleticea.

În răstimpul în care colonelul de serviciu străbătea în fugă drumul scurt dintre telefon şi dormitorul preşedintelui, Costică şi 8 îi apărură repede-n vis preşedintelui şi-i spuseră:

— Nu acţiona! Nu acţiona! E o provocare! E o cursă! Alarma e falsă! Alarma e falsă!

Cu ochii îngroziţi, cei doi îngeri îl scuturau de mină pe preşedinte şi-i strigau, îi strigau.

Preşedintele se trezi. Lângă el era colonelul. Îndrăznise s-ajungă până aici şi tocmai acum, în toiul nopţii. Dar n-avea ce face. Era alarmă zero.

— Alarmă zero!

Atât spuse colonelul.

Preşedintele sări din pat.

După ce 8 şi Costică îi apăruseră-n vis preşedintelui, alergară la

Einstein. Dar Einstein era-n laborator. N-aveau cum să-l scoată.

Îl căutară pe Planck. Era şi el în laborator.

Calculatoarele Pentagonului ţipau înnebunite. O încărcătură nucleară deosebit de puternică se-ndrepta spre America.

Preşedintele era chiar în faţa manetei. Trebuia doar atât. Să apese.

În maneta aceea era totul.

Atunci se gândi la Dumnezeu.

Dar în acest moment Dumnezeu nu-i spunea nimic. Totuşi, visul… ce-nsemna visul? Mâna lui se apropia de manetă.

8 şi Costică priveau în televizorul lor ceresc.

Şi Costică nu mai avu ce face. Sări pur şi simplu din cer şi se prăbuşi ca un trăsnet între mâna preşedintelui şi manetă.

Maneta se blocă.

Dar Costică, sfărâmând legea venirii pe pământ, care nu putea fi dictată decât de conducerea cerului, ajunse de-acolo direct în iad.

Şi nu mai putea fi scăpat. Salvase omenirea, dar pentru el călcarea legii avea consecinţe precise, chiar dacă actul fusese frumos, eroic, dar încălcase o înaltă disciplină în relaţie cu pământul. Disciplină care-şi avea desigur structura ei.

Costică ajunse la porţile iadului. Nu-i părea rău de ce făcuse, îşi salvase ţara şi pământul, îşi salvase omenirea. Fiindcă dacă s-ar fi dat lovitura, n-ar mai fi existat nimic. Ar fi urmat contra-loviturile şi lanţul respectiv nu s-ar mai fi oprit până la distrugerea totală.

Sarsailă-l luă în primire. Costică se dezbrăcă. Deşi delictul lui era cosmic, ceva ca o înaltă trădare, avându-se în vedere un mare ansamblu de circumstanţe atenuante, nu fu condamnat decât la cincisprezece mii de lovituri.

Dar Costică luă act cu bărbăţie de conţinutul condamnării. Se dezbrăcă. Trupul lui deşirat, slab ca o mumie, porni odată cu celelalte suflete, pe lungul drum al chinului şi-al penitenţei.

Iar Bill, dobitocul de Bill, acum când ajunsese în fine să se-mbete, i se trezi şi conştiinţa. Se urcă în maşină, îi lăsă pe toţi acolo-n bar şi porni spre primul post de poliţie. Acolo spuse tot. Nu mai putea! Nu mai putea!

Între timp, calculatoarele fuseseră puse la punct. Se constatase

şi cum se introdusese informaţia falsă şi cum ea proliferase.

Bine că maneta nu funcţionase. Fiindcă nu mai fu nevoie de reparaţie. Sosi la marele punct de comandă şi noua informaţie.

Preşedintele strânse din dinţi. Era alb ca varul. I se aduse un coniac. Îl refuză.

Iar în cer, 8 îşi reluă locul de şef al departamentului respectiv. Îi părea rău de Costică, era îndurerat, îi venea să urle, dacă un înger poate totuşi urla, dar nimic nu se putea face, nimic, absolut nimic.

Şi viaţa lui din cer deveni mai mult decât oricând vis. Deveni o idee abstractă. Îşi pierdu aproape orice preocupare pentru pământ. Nu-l mai interesa nimic.

Acţiona doar la calculatoare. Şi decidea. Şi executa. Ca un robot. Robot cu iniţiative mărunte.

Era şi el în toată mişcarea de cifre a universului şi probabil că ăsta era chiar idealul cerului: matematica, cifra.

Şi se formau mereu idei. Şi-n timpul care trecea, ideile luau locul chiar al cifrelor.

Un arsenal. Atât. Un arsenal. Contabil. De idei. De idei înscrise-n cifre.

În cifre fără trup, fără structură, în idei pure. Cifre-idei pure.

Nu se vedeau, nu se simţeau, se puteau cel mult ghici.

Ei erau între o formă şi alta.

Şi totul mergea înainte. Nu se putea opri, nu se putea întoarce. Mergea înainte, dar unde, doamne, unde mergea?

Poate înapoi, în cifră.

Şi-aşa, la nesfârşit. Sau la sfârşit.

Cifră.

Zero?

EPILOG

Şi Costică se trezi din vis. Fusese vis? Ori totul fusese adevărat şi pân-la urmă Einstein, Bohr şi Planck se milostiviseră poate de Costică?

Şi-l aduseseră-napoi acasă, în patul lui, cu cărţile de căpătâi, cu motanul Sandu, care dormea cu el în pat, liniştit.

Era o dimineaţă frumoasă.

Costică după ce se trezi nu-şi mai reaminti visul. Era din visele

care nu mai rămân.

Dar de unde ştia de mine, de Doina, de Jacqueline, de Gilbert, de Stielike şi de Angélique?

De fapt habar n-avea.

Dar parabioza? Deci razele telepatice… dacă un ghem de raze telepatice… prostii…

Se uită la ceas. Trebuia să se ducă la serviciu. Dar întâi să dea de mâncare la motan.

Se-mbrăcă. Se bărbieri. Ieşi. Pe lângă el ieşi şi cotoiul. Pe palier se-ntâlni cu Vanghelide.

Îi făcea de fapt bine să-l vadă. De ce? De fapt nu-l putea suferi.

Se salută cu el, plin de efuziune.

Şi Vanghelide era vesel. Dar se grăbea.

Dispăru în unda aceea de parfum bulgăresc.

Iar Costică era-ngrijorat. Avea în ziua aceea două devize de făcut. Era ceva treabă!

Ce frumoasă era dimineaţa… şi Sandu se-ntâlni cu Ailaviu şi porniră amândoi în soarele nebun de vară şi cu o delicateţe desăvârşită se pierdură printre copacii dezmierdaţi de soarele dureros de blând în dimineaţa proaspătă.

Costică-şi cumpără ţigări şi se duse şi el pe jos pân-la serviciu. Aveau să-l aştepte. Şi?

Era bine, era frumos, era pace.

CUPRINSUL:

PARTEA ÎNTÂI: *PLECAREA* **7**

CAP. 1 **–** *CAP. 2*

CAP. 3

CAP. 4

CAP. 5

— Cum arată Paradisul. Planck şi Costică. Briantină lui Vanghelide. Tratarea calviţiei prin acupunctură. Votcile. Chemarea generalului Curcanu.

Musca 9

— Sandu-n laborator. Povestea hamsterilor. Complexul studiilor, o marotă.

Divorţ în stil românesc. Roma sau România? O cafea la Costic-acasă.

Ideea laboratorului. Academia, spaghetele milaneze şi berea germană. Perdeaua de nicotină vaporoasă… 19

— Îngerii contabili. Două forţe fraterne şi ideea de puşti premiant. 8 munteanul. Biblioteca din Parcul Herăstrău. Stielike din Odenwald. Excursia lui 8 30

— Marta T. Partenerul ei, Mercescu.

Regizorul râdea isteric. Dorel sau Costel? Ce e cu Canossa? în lipsa lui Claquette. O pâlnie uriaşă, roz. Flegma britanică a lui Mercescu… 40

— Respiraţii la Buciumeni. Marta sau Siukiwa? Teleportarea Siukiwei.

Marta şi Lululaku. Interogatoriul lui Costică. Îngerul transmite. Telefonul şi tablele. Ofiţerul de serviciu a primit mesajul, O linişte mai complexă 50

CAP. 6 **– Problemele colonelului T. Ciorna unei scrisori şi scrisoarea de la Carla. Dincolo de lună. Visul colonelului. Iminenţa sosirii coanei Sofica. Clădirea îndepărtată a crematoriului. Oricum, nu mai avea mult 61**

Rezumatul părţii întâi 68

Rezumatul părţii a doua 69

PARTEA A DOUA: *VERONA ŞI PARISUL ŞI IADUL* **71**

CAP. **7 – Să mori la Verona. Aer de Paris. «Paris Boum-Boum» şi altele. De la Marie-Claire la Amway. În staţie la Châtelet. Afişul de la Gala de la Chimie. Tipul în pardesiu negru. A rezista la Paris 73**

CAP. 8 **– Un roman siropos. Pitchounet şi Pitchounette. Pâinea era la discreţie. Ideea lui Jill Nelson. Grupul lui Michel şi noaptea pe Nôtre-Dame-des-Champs. În cardex pentru 200 de franci. Pe podul Bir-Hakeim 84**

CAP. 9 **– Piazza delle Erbe din cameră. Pălării lunguleţe în Piazza Bra. Isa din Expressul de Veneţia, via Milano. Plachete la Dole.** *Einsteigen!* **Tino şi Isa. Casa Giuliettei. Domnişoara Pălărie. Un tânăr abia lansat la San Remo 93**

CAP. 10 **– Scrisoarea. Jacqueline şi Carla. Anul trecut la Klagenfurt. Seminarul despre Păcat. Foc de artificii de râsete. Să revezi Parisul. De la 2000 la 10.000 nu-i mult? Focuri galben-crom. Gândacul. Un şut în noadă... 104**

Wolf. Un *Croque-Monsieur* **la Paris 117**

CAP. 11 **– Noapte la Paris. Un dublu la** *Gare de Lyon.* **Filmul cu extratereştrii.** *Insei Kreta, Paris* **sau** *Sommerhäuser în Jutland-Danemark?* **Cei doisprezece inşi ciudaţi. Plânsul lui Franz**

Rezumatul părţii a treia 127

PARTEA A TREIA: *AVENTURĂ-N PLANETA MARTE* **129**

CAP. 12 **– Structura planetei Marte. Din istoricul contactelor cu Pământul. Cărţile de căpătâi. Problemele jupiterienilor. Unghiile marţienilor. Violaceul şi jupiterienii. Marţienii rid. O zecime din creier 131**

CAP. 13 **– Cilindri şi omusculi. Berlitz şi adevărul. De ce îngâni? Mândria lui Costică. Baia. Reacţia trupului şi-a creierului. Misiunea Siukiwei. Maşina lui Costel. O lovitură de karată. În jurul unui radiocasetofon.**

Nasul lui Costel 141

CAP. 14 **– între Costică şi Vanghelide. Ideile concrete şi cerul.**

Şobolanii se simt bine. Concediul lui 8. Omenirea e un haos. EI Hadji Dambo Diaby. În Jardin de Luxembourg. Flăcări albastre de sodiu. Strigăt de groază în metrou. Pâlpâirea 151

CAP. 15 **– Întâlnire cu Giovanna. Povestea cu Federico şi Giovanna. Baticul Giovannei. De la 703 la 683. Federico îşi şterge obrazul. Cu 8 la bistro. Efectul numărului. O bătaie-n uşă. Cu ce preferi? 160**

CAP. 16 **– Un aparat al companiei AIR FRANCE. Marta era foarte enervată. Infecţie la genunchi. Ora zece seara. În piept ca un zgârci. Saboţii cei albi. O discotecă pe plajă. Savantul, Lululaku şi turismul. Păstorul Yeti, Nessie şi Şarpele mărilor. Întâlnirea cu O'Connor.**

Curajul intelectual 169

PARTEA A PATRA: *PATIMILE GROZAVE ALE PĂMÂNTENILOR* **181**

CAP. 17 **- Scrisoarea lui Tino. Jacqueline plânge. Ideea lui 8. Camera de lângă Montparnasse-Bienvenue. Aventură la Heidelberg. Viaţa e informaţie. Microprocesorul. A gândi ca un înger, a gândi ca un pământean 183**

CAP. 18 **– Pregătirea eşafodului. Chinul nu trebuie să fie cumplit. Împieliţarea. Explicaţie în iad. Lovitură de stat pe Marte. Marasmul sentimental al unui pământean. «Intercontinentalul» în plină vară. Iar la Costineşti. Propunerea lui Lululaku. Homeostazia individului. Bănuielile lui T.**

Da' ce-i cu tata? 195

CAP. 19 **– Sentimentul încărcării unui tren.**

Critica lui Chopin. Analiza problemei cu Marta. Un mesaj de la Lululaku. Vasile Stângă şi raza telepatică. După «Intercontinental» pe Magheru. O amintire în film. Pierderea de electroni. Sisilalu, Koro şi Taphu. Punctul slab al lui Tino 209

CAP. 20 **– La Hotel Nord. Contra-lovitura de stat. Televizorul din iad. De ce fusese Stielike la Viena. Demersul lui 8. Ideea lui Einstein. Din nou la Paris. Întâlnire cu Bohr şi Planck. Cleştele. Apariţia lui Bohr. Întâlnire cu Planck pe podul Bir-Hakeim. Microprocesorul 219**

CAP. 21 **– Durerea lui Stielike şi-o vizită în noapte.**

Propunerea lui Angélique.

O babă la doctorul Stângă. Totul e legat de nimic. Funcţionar superior în Ministerul Represaliilor. Bombardarea electronică a focoaselor. Propunerea lui Sinono. Un strigăt de triumf. Aerul nopţii pe Calea Griviţei 230

CAP. 22 **– O discuţie cu Marta. O maşină pentru Ploieşti. Liftul şi coana Sofica. Rolul lui Honness şi a lui Hans Gottschied. Explicaţii în legătură cu Marta. Casa din Dolheşti.**

Cu trenul spre München. Karl-Heinz! Karl-Heinz! O noapte în Laim 242

Rezumatul părţii a patra 252

Rezumatul părţii a cincea 253

PARTEA A CINCEA: *ÎNTOARCEREA…* **255**

CAP. 23 **– Fii fericit, Costică! Sinaia la 20.05.**

O bere la Lido. Luna nu era frumoasă. Răspunsul lui Taphu. Pruncul lui Lululaku. Camera de lavaj. Hărăzitul. Bila lui de metal 257

CAP. 24-**Întâlnire cu Câinele. La 16.10 punct cu Tino. Taphu, Siukiwa şi ordinul Marii Căpetenii. Lillo intră-n acţiune. Leworo şi Marar.**

Ca zăluzii. Tu eşti Marta? Ai fost vreodată-n Africa? Sunetele de trompetă. O neaşteptată salvare. Toxinele din corpul Siukiwei. Ce face Federico? 269

CAP. 25 **– După sticla de whisky. Lupta cu ispita. Gilbert se plimbă prin Paris.**

8, spui prostii… O fată de 22 de ani şi altele. Sorbona nu-i departe.

Şi Morga-l identifică şi coana Sofica-l bifează. Ceremonia. NIGHT-CLUB ATHENpE PALACE şi Doina. Deodorante, şampoane. Odaia de pe Fdndary 281

CAP. **26 – în Piaţa Julles Joffrin. Într-o seară cu Alain la berărie. O lună cel mult, conchise doctorul. Cabinetul din Gâmboaia. 64 de mărci bacşiş.**

Te rog… te implor… Cercetările lui Kozîrev. Hâcurile pasului prin deşert a cămilei timpului…

Şi tu vrei să exişti? 293

CAP. 27 – **Collapsarul X-35. În drum spre spital. Bill, o pramatie îngrozitoare.**

Bill şi Blanche. Nu acţiona! Nu acţiona! La porţile iadului. Ca un robot. Zero 304

EPILOG 310

Autorul: DUMITRU DINULESCU Lector: GABRIELA ADAMEŞTEANU Tehnoredactor: GH. CHIRU Apărut 1985. Bun de tipar 31.10.1985 Format 16/51 x84. Coli tipo 20

Tiparul executat la I.P. „Arta Grafică" nr